

Özlem Saba

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.11.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

3,14

Çeşit çeşit insan.
Harf ve sayı isimlerinde.
Bir kısmı ışıktta .
Bir kısmı karanlıkta.
Harf harf onlar.
Sayı sayı.
Bazen,
Sayılamayacak kadar çoklar.

X ya da z olsun isimleri,
ne fark eder.

En çok hangi resmi dilde vardılar.
Bilen yok.

Hepsi bir yürekte,
Hepsi farklı vücuttaydılar.

Temizlemek istediler insanlığı.
Cehalet akan ırmaklarını dünyanın.
Herkesi akıl aradılar.
Aynen öyle yaptılar.

Bir de, onlar;
Ölümler ve boşlukta asılı duranlar.
Bir, iki, üç...

Hep bir'i olmak istediler
Her biri.

Sonsuzluk yetmedi sayılara.
3,14 diye diye uzadılar...

Cüzlere bölünüp çoğaldılar.
Benlik oldukça büyüktü.
Neresinden tutsalar hayatın,
Tünelin iki ucu karanlık.

Mağlup olduklarını anlamadılar.
Ders çıkaramadılar.
Hakikati göremediler.
Sadece konuştular.

Ayrı olmaya çalıştıkça,
Benzeştiler birbirlerine...

Bunlar tekin adımlar değil.
Tekin hisler değil bunlar.
İnsan hayaletlerinin gezdiği sokaklarda,
Hiçbir şey gerçek değil.
Her şey hayal.

Hepsi biraz sana, bana, bize benzer.

Fakiri zengine.
Aşığı sevdalıya.
Hepsi de,
Şu evrende anlamsızdılar.

Sayılar, sayılar, sayılar...

Su içerek mi çoğalırlar?
Sevişerek mi?

O kadar açlar...
O kadar çoklar...

Sonsuzluğu dolduracaklar.
Okyanusları bitirecekler.
Bunlar ne uslanır.
Ne de akıllanırlar.
İnsandılar.

Birliğı unutup,
Çoğaldılar...
Şayılaştılar...
Bir, iki, üç...

Aslında hepsi,
Birden sonra gelen,
Koca bir sıfırdılar!

Özlem Saba

A b c ..

bunca sözcük yığınının ne anlamı var, edebî değeri var mıdır, kime ve ne için yazıyorum bunu bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum ki; yazmasan sanki öleceğim.

Nefessiz kalacak ve boğulacağım...

Hatta yazmak bile yetmiyor artık bana, sanırım bağıracam..

Özlem Saba

A n l a ş ı l m a k

an olur ki,
anlar beni.
an-la-şıl-mak!
çok öte bir duygu,
sevişmek gibi...

Özlem Saba

Acı Dolu Ömrüm

gözleriyle tanıdı acıyı,
dudaklarıyla,
diliyle tanıdı.

sonra,
elleriyle tanıdı acıyı,
bilinciyle.
somordu acıyı,
iliklerine varana değin.

sonra ruhuna ęekti acıyı,
acı dolu çocuk,
acı dolu kadın,
bir acılı şair dediler ona.

bitince acısı,
kimse görmedi onu.
kalmadı şiir'in anlamı da...

Özlem Saba

Acı İndirimi

'...acılar da tanıdık oldu artık.
fakat tanıdık olması,
indirim yapacağı anlamına gelmezmiş...

her geçen gün,
tefeci gibi, faiz koyuyor bir de üzerine...

Özlem Saba

Acı Ve Hüzün

dedi;
acı gerçek,
hüzün tercih!

o küçücük 'aklının' bundan
haberi yok.

dedim öyleyse;
acımı ve hüznümü
bu kadar gerçek kılan
hakikat kim?

Özlem Saba

Acılar

Acılar pusu kursa da yollarına
Acını dindirecek dermanı yine kendinde ara.
İçindeki mucizeyle haşır olmadıkça
Artık derman ne sende, ne de onda...

Özlem Saba

Acılar Ve Avcılar

yıllarca saklandım durdum,
avcılar beni bulmasın,
vurmasın diye.

simdi size bir iyi,
bir de kötü haberim var

-avlandım...

Özlem Saba

Acılarla Gelenler

Bulutlar indi bugün yer yüzüne.
Anaların gözlerinde sağanak yağmurlar oldu.
Ses bile utandı kendi sesinden,
Dillerde feryada dönüştü.

Ciğeri yanmayan kaldı mı bu ülkede,
Bayrağa sarılı bir şehit gördüğünde.
Eğer bir parmağı varsa birinin bu işte,
Haindir, şerefsizdir ve hesabı kesilecektir mutlaka..

Gökten sevgi yağardı bu ülkede yıllar önce.
Bayrak dalgalanır, millet gölgelenirdi...
Hele bir de bir alçak dil uzattı mı Atatürk'e
Hemen taşlanır, alını karışlanırdı...

Şimdi sevgi yerine mermi yağıyor.
Şeytan şerrini, üzerimize kusuyor...
Niye kimse bu namerde dur demiyor
Mustafa Kemal'in torunları olduğunuzu,

Ne çabuk unuttunuz?

Özlem Saba

Acının Gökkuşuğı

Yıllardır ufuk çizgisini dahi göremeyen insanlar,
Bana acımın rengini soruyorlar!

Nedenini, derecesini, dilini, dinini...

Öyle evrensel bir acının içindeyim ki.
Onlara nasıl anlatırım acılarımın gökkuşuğı olduğunu...

Özlem Saba

Aciz Aşk

bitti demeye bile aciz,
mecalsiz kalır bazı aşklar kendi içinde.

çünkü can çekişir ama,
bir türlü söylenemez aşk öldü diye!

Özlem Saba

Aç Avuçlarını

Aç avuçlarını,
Giderken unuttuklarını koyacağım.

Ruhum sende kaldı.
Bu bedenle tek başıma ben ne yapacağım?!

Özlem Saba

Aç Gözlerini Günaha

kapatınca gözlerimi;
bir sen geliyorsun aklıma.
bir de en sevdiğim günahım...

lütfen kapatma gözlerini günaha...
çünkü, günahlarıdır insanı insan yapan...

Özlem Saba

Aç Pencereni Çocuk Bu Gün 23 Nisan

Aç pencereni çocuk!
Bu gece ışık yağıyor.
Bir yıldızın şavkı vururken yüzümüze,
Ay gecemizi aydınlatıyor...

Bir Aydın'lık müjdecisi
Dikmiş atlastan gözlerini
Bugünün çocuklarına gülümsüyor.

Sen öyle yüce bir Atanın torunusun ki çocuk,
Sana bir bayram hediye ediyor...

Aç pencereni çocuk.
Sabahına Güneç doğuyor...

Özlem Saba

Açık Artırım

Büyük aşklar yok artık bayım.
Büyük adamlar da.

Büyük gemiler yakmak istiyor şimdi canım..
Büyük bedeller ödemek.

Küçük gördüğün bu aşkın büyüklüğünü anlaman için,
İlla açık artırıma çıkarmak mı gerek.

Özlem Saba

Açık Yalan

Açık açık yalan söyleyenin yalanına
Bile bile gerçekmiş gibi söyleyenden daha çok inanasım geliyor.

Özlem Saba

Açılımsızlar.

Göçebe yaşıyoruz be kardeşim.
Bir mülteçiden bile göçebe.
Kendi vatanında lanetlenmiş,
Tedavülden kaldırılmış posta pulları kadar bile değeri olmayan.
Yaşamlarının kabusu dönüştürüldüğü,
Hiçbir açılımın içine girememiş
Bunun olmayan, onun çocukları bizler..

Sizi sevmiyoruz be kardeşim
Kötüsünüz, var mı ötesi?

Özlem Saba

Adam Ruhu

Aldatmalı dedi adam!
Bir uçurumdan yuvarlanmalı.
Varmalı o kör kuyunun dibine.
Belki yüreğin yanmalı.
Belki avuçların kanamalı.
Ama yanmalı!

Aşk ile yanmalı!

Eskimişti adam.
Çürümüştü.
Ancak o bilirdi,
Aynı iştahsız kadınla,
Aynı sabahlara uyanmanın sızısını..

Korkuyordu!
Bir ceylanın gözlerine bakar gibi korkuyordu.
O gözlere hapsolmaktan korkuyordu.

Ama içinde yenilmez bir duygu vardı.
Ilık ılık esen saba rüzgarı misali..
Adam yeniliyordu.
Susarak öyle çok konuşuyordu ki.

Kadın ona hiç cevap vermiyordu..
Paltosunu aldı.
Şapkasını aldı.
Sıcak içten gülüşünü aldı.
Tersine çevirdi anahtarları.

Gitti kadın!

Giderken kadın;
Adam hala o uçurumda yuvarlanıyordu.

Özlem Saba

Adı Aştı

soldu balkonumdaki çiçekler,
oysa çiçekçi kadın,
her mevsim açar demişti ...

içimdeki çiçekler de soluyor bir bir.
unuttum sulamayı ,
sanki kötü nefesler dokundu ruhuma,
kara kara büyüler yaptı
ona sorsanız,
adı aştı...

Özlem Saba

Agapi Meyhanesi.

hala aklınız başınızdaysa
yalpalamıyorsanız sağı sola
her duyduğunuz şarkı ağlatmıyor
gözünüz dalmıyorsa uzaklara

bi 'bardak birayla çakır,
bi 'duble rakıyla sarhoş olmuyorsanız.

yerlerde sürünmüyorsanız Gökay abi okur,
Nina söylerken bir 'Rum Meyhanesinde'

Deniz deniz bakmıyorsa Özlem ablanın gözleri,
dalga dalga coşmuyorsa,
alev alev yanmıyorsa aşk kızılı saçları,
tutuşmuyorsa içiniz gibi.
bin küfür, bin isyan yükselmiyorsa yerden göğe
sağanak yağmurlara dönüşmüyorsa gözyaşlarınız.

adınızı unutmamış,
biliyorsanız hala kim olduğunuzu
lal olmamışsa diliniz.
her gören,
ah garip!
yedi kafayı demiyorsa.

sen henüz aşık değilsin arkadaş !
sakın ha,
kimseye de ondan da söz etme,
yoksa çok ayıp olur,
aşktan başı dönenlere..

Özlem Saba

Ağırlık

sırtında taşınmaz ki yıllar,
yürekdedir ağırlık...

ayağa takılır zincir de,
tutmaz ki zihin bağcık...

görmek ziyan değildir diken,
yeter ki kanada takılmasın çalılık...

saadet güldürmez bir tek insanı,
acıdan da değildir her ağıt..

mutluluktan uçmaz her zaman insan
bazen, uçurur ruhtaki hafiflik...

esvap tutar belki yamayı da,
aşk'a olunmaz ki yamalık...

Özlem Saba

Ağlatma

su taştığı zaman derinliği görünmez olur,
kadın ağladığında...

o yüzden sen sen ol,
sakın bir kadını ağlatma.
boğar seni hazin sularında...

Özlem Saba

Ah İle

İnsanlar gelip geçer gözlerimin önünden.
Bilmezler ki niye gider.
Neye hizmet ederler.

Aceleleri var bilirim.
Ama bilmezler nereye yetişeceklerini.
Nelerden kaçtıklarını.

Hepsinin bir derdi var bilirim.
Ama bilmezler asıl derdin ne olduğunu.

Konuşup iki kelam etsen.
Bin ah işitirsin bilirim.
Ama bilmezler ömürlerinin ah ile heba olduğunu.

Özlem Saba

Ah Nasıl Kötü Bir Devran

yüreği gazele dönmüş bir gülün,
harcı da değildi aşk!

silesini yiyince bülbül gülün,
kökünün türabına düştü.

can verdi arşta melekler..

kaç bahar geçti de,
ötemez hala aşk şarkıları maşuklar...

ah nasıl bir zaman,
ah nasıl kötü bir devran.

sevenler bile anlamaz,
sevenin halından...

Özlem Saba

Aidiyet

ait olmadığım bir şehirde,
ait olmadığım bir yolda,
ait olmadığım bir evde,
ve,
ait olmadığım bir masada oturuyorum.

Biraz daha büyük düşünürsek,
Sanırım ben;
ait olmadığım bir dünyada yaşıyorum...

Özlem Saba

Akıl

Aklım başımda değil ki benim.
Kalbimde!
Her insanın başka başka yerlerinde olabileceği gibi...

Özlem Saba

Akıp Gitmek

gökyüzünde akıp gitmek istiyorum seninle.

aşkın ve sevginin anlamını bilen,
başka bir gezegene...

sönse de ışığımız,
içimizdeki ışık yeter bize.

gitmeliyiz,
Aşk'ın ta kendisine...

ha koptu, ha kopacak kıyametimiz,
ne duruyorsun
gülümse Venüs'e...

Özlem Saba

Alabora

Dudaklarını büküp gittiğin gün,
Belliydi yeni bir serüvene yelken açtığın.
İlk durağın hangi liman bilmiyorum ama,
Biliyorum en ufak kasırgada bana geri döneceksin...

Biliyorsun denizler gelgit doludur.
Diyelim ki sende öylesin.
Diyelim ki hala gemin farkında değil önündeki fırtınaların.

Ama bil ki benim için artık ufuk görünmüyor.
En bildik ana karada yitirdim sevdiceğimi.
Bilesin ki yüreğim alabora.
Ve bilesin ki, denizlerin ihanete hiç tahammülü yoktur...

Özlem Saba

Alaylı

okullu değilim,
alaylıyım.
ve kitap-sızım...

her şeyi,
kendi aşk kitabımdan okumaktayım..

Özlem Saba

Ama Ne Olur

Saklayın kendinizi ne olur!
Saklayın düş dünyanızı.

Zamanı gelince çıkın meydana!

Meydana değil,
Er meydanlarına.

Kurtarın insanlığı cehalet gürühundan.

Ama ne olur iyi saklayın.
Ne olur,
O iyi, o güzel dünyanızı...

Çünkü insanlar,
Güzel olan her şeyi mahvetmekle meşhurdur...

Özlem Saba

Anka

Kaf dağının ardına varan Anka kuşu gibiyim.
Aynı anda hem bulunmuş,
Hem de kaybolmuş olan...

Özlem Saba

Ankara

Ankara kalesindeyim,
bulutları yoğuruyor ellerim.
çiy taneleri oluyorum sonra,
düştüğünde beyaz bir güle...

-yaprak oldum sanıyorum.

yağmur yağıyor sonra,
yangınlar büyürken içimde.
dokununca hayalimde tenine ,
damlalar birikiyor gözlerimde,

-sel oldum sanıyorum.

rüzgarlar tarıyor saçlarımı.
bulutları sürüyorum ellerimle ,
ah o bulutlar,
geçit vermez açık güne,
ellerim sana dokunuyor sonra

-güneş açtı sanıyorum.

Ankara kalesindeyim
özlemin büyüyor içimde
seni arıyorum...

karasını atıyorum sonra tüm An'ların
bulutlar çekiliyor göğümden,
gün ışıyor.

-kavuştuk sanıyorum.

Özlem Saba

Anladım

Anladım!
Sırasıyla gelir aşk,
Parası olana daha önce.

Ve kurulur yeryüzü sofraları,
Aynı iştahla acıkan bir zengine,
Fakirden önce...

Adalet daha hızlı ulaşır,
Mevki, makamın peşine...

Daha hızlı iyileşir yara,
Merhemi en erken surene.

Çirkin de güzel olur,
Parasız güzelden de...

Paran varsa şahsındır.
Binersin atın üstüne.

Ölüm bile geç gelir.
Eğer paran çok ise...

Özlem Saba

Anlam

Dokunmak istiyorum her şeye.
Kuşlara, ağaçlara, kediye, köpeğe...

Şiirlere!

Dokunmak istiyorum iyi insanların yüreğine.
Ölüm anlamsız kılmadan hayatlarımızı,
Ölümsüzlük vadeden her şeye dokunmak istiyorum bu gece.
Sana dokunmamalıyım belki de...

Özlem Saba

Araf'tayım

O an geldiğinde durur zaman.
Bir sessizlik kaplar , susturur daha da susmuşları...
Zamanın hangi anında kaldığını bile anlayamadan,
Zifiri karanlığın en merkezinde,
Her şeyin önemini yitirdiği,
Tüm seslerin kesildiği,
Bütün görüntülerin hafızandan silindiği,
Ve hatta maddenin bile varlığını inkar ettiği,
İki dünya arasında bulur insan kendini.
Biraz yalan, biraz gerçek...

Araf'ta olmak, bu demek olsa gerek.

Özlem Saba

Artık Dizlerinden Kanamıyor Çocuklar

birakın ellerinizdeki oyuncakları çocuklar.
biz değil,
hayat bizimle oyun oynuyor...

o vuruyor.
insanlık sadece bakıyor...

bir sağdan, bir soldan
bir de minicik bedenlerinizden kanatıyor.

hayat çocukların zayıf yanlarını iyi biliyor çocuklar.
merhamet artık çocukluk da dinlemiyor.

Özlem Saba

Artık Seninim

soyundum her şeyi...

acılarımı soyundum önce.
düşlerimi,
kırgınlıklarımı,
özlemlerimi...

hayatla kavgalarımı soyundum sonra,
hasretlerimi,
beklediklerimi,
bekleyip de gelmeyenleri...

yalnızlıklarımı soyundum sonra,
çıplaklığımı,
soyunup da çıkaramadıklarımı.

geldim sana!
el değmemiş, bakir düşler gibi,
sana geldim!

şimdi hürüm,
özgürüz...
tüm hesabını ödeyip de geçmişin,
geldim işte...

ey sevgili;
anadan yeni doğmuşçasına,
tüm yasak kentlerimi yıktım ve geldim işte!

artık benimim!..

Özlem Saba

Arzulamak

Dayanılmaz bir arzunun içinde debelenip durmak.
Ve itaat etmek bir kölenin efendisine duyduğu sadakatle.
Duygularına zincir vuramayacağını anlayınca,
Hizmetkarı olmak içinden gelen arzuların...

Şehvet her şeyi elinde tutan fahişe bir kadın.
Ve kölesinin en ücra kıvrımlarını iyi bilen.

En küçük kırbaç darbesiyle hizaya getiren.

Ne acıdır ki,
Ben o serabın içinde yolunu kaybetmiş yoksun bir yabancı.
Kimliğini en son vahada kaybeden,
Ve o hayalin tam ortasında,
Şehvete esir düşen...

Özlem Saba

Aşık mısın?

dedi, yoksa hala aşık mısın?
neden benden kaçarsın?

dedim, hayır!
sadece yorgunum...

ben aşka aşık kaldım bayım.
aşık olunacak adamı,
henüz bulamadım!..

Özlem Saba

Aşk

Dedi,
söyle gece gözlüm!
aşk dediğin nedir ki?

Dedim aşk,
senin tenin.
işte bende
o teninin
Özlem'indeyim...

4

Özlem Saba

Aşk Adamdı

yazgısını anlattı kadın.
hayat denilen bu zengin sofrada,
hiçbir şeye el uzatamayışını,

-günahlarını anlattı adama...
-bekçilerini yüreğinin...

bir başka dünyaydı kadın.
adamın hiç tanımadığı.
içine alamadığı...

sahi!
anlık,
ölgün bir resme,
bir gülüşe,
bir bakışa,
hayatını katacak kadar vurulacağına,
kim inanırdı?

-kim inanırdı günahkar bir kadına?

zaten kadın da kendine inanmamıştı.
yalanladı aşkını,
kaçtı...

önce rüzgarda uçuşan eteğini topladı,
sonra saçlarını dağıttı.
geceyi aldı koynuna.
hayallerini attı çantasına,
buram buram iç çekişlerini yatırdı masaya.
baygındı...
o şehre çoktan sonbahar gelmişti,
sıcak, içten gülüşlerini üşüttü sonra.
konduramadığı öpücükleri dudağında,
heyecanını aldı yanına.
hevesini bıraktı!

-koştı hızlıca!

adam kadına bir kez bile el sallamadı.
İnanmadı...

inanmasa da,
her daim yanındaydı.
çünkü, aşk adamdı!

Özlem Saba

Aşk Aslında

Aşk aslında,
Nefessiz kalmakmış.
Tükürmekmiş yüreğini.
Boğulmuş kendi kanında.
Yerlere göklere sığamamış aşk...
Mutluluk değil,
Acıymış.
Var olmak değil,
Yok olmakmış aşk .

Aşk aslında;
İmkansızı aramış.

Özlem Saba

Aşk Can Pazarında

satılmaz aşk.
bilmeyene işportada.

aşkı bilen de,
koymaz aşkı yerde,
can pazarında da olsa...

Özlem Saba

Aşk cinayeti I

I.

sonu olmayan bir uçurumun kenarında,
düşsem mi düşmesem mi arasında bir yerdeyim..
uzanıyorum gecenin koynuna
yerde miyim, gökte miyim bilemedim...

II.

zehirli bir ihanet fişkırtıyor düşlerimden.
seni kazanmak için yeniden,
kurtulacağım kendimi bu utanç dolu lekeden...

III.

ne o geceyi affedeceğim, ne de kendimi.
haberim yok, ben o cinayetin meçhul faili.
usulca uzanacağım gecenin koynuna.
ve varacağım o uçurumun sonuna

IV.

artık hanginize düşersem...

Özlem Saba

Aşk cinayeti II

çürük bir ihtimal!
aşk da olabilir.
hükmü çoktan verilmiş,
tehlikeli bir oyun,
girdabında boğulduğumuz.

ben bu oyunu iyi bilirim!

sen!
meçhul bir yıldırım gibi,
düşüverdin kaza yerime.

ben yaralarımı kurtarmaya çalışırken,
bir kabus gibi vuruyor aşk, can evime.
aşkın da,
kanın da rengi kırmızı...
ve ne zaman bir aşka tutulsam,
gönlüm mahşer yeri, kan kırmızı.

o ise, kendini kurtarmanın derdinde
kaçıp gitmenin...
bu aşkın kanlarını bulayıp elime,
mağrur bir küçümsemeyle,

ve diyor;
oyun bitti işte!...

ne zaman bir sevda düşse aklıma,
burnuma sadece kan kokuyor.
ve ne zaman arkamı dönsem birine,
celladım ensemde,
soluğumu dinliyor...

aşk'ın cinayeti, böyle işleniyor...

Özlem Saba

Aşk Hamuru

Bir gün bende öleceğim.
Her fani gibi...

Size onlardan başka şeyler anlatamayacağım ben de.
Mirasım benden önceki ölümlülerden farklı olmayacak.
Tanrı'nın benden müsaade almadan yüreğime indirdiği sevgiden başka.

Kalbimi esir alan; ve o ne dilediyse benim için düşünde,
ondan başka birisi de olamayacağım..

Aşk üzere programlanan birinin,
Aşktan başka gerçeği olamaz!

Özlem Saba

Aşk İlahtır

Aşk ile açar,
Aşk ile kapatırız gözlerimizi.
ilahi bilgi sadece aşkta mevcuttur.

ölüm de biter,
hayat da.

bitmeyen tek şey, Aşk'tır her iki dünyada.

hey Aşk!
sen nelere kadirsin.

olmaz denileni olduran.
yapmam denileni yaptıran.
insanı kendi aklından ettirensin...

söyle bana,
şimdi sen
İlah değil de,
nesin?

Özlem Saba

Aşk İlmî

Dursa da deryaların önünde,
Bir damladan gayrısı nasip olmazmış
görmeyene...

Ve verilmezmiş aşk ilmi kendin bilmeyene.
Verilse de, mundar edermiş ellerinde.

Özlem Saba

Aşk Kanseri

Duydum ki;
Aşk kanseri olmuşum!

Uzmanlara göre, ümitsizmiş durumum..
Hızlıca metastaz ediyormuş tüm hücrelime...

Özlem Saba

Aşk Kırmızısı

Aşk'ın kırmızıyı seçmesi tesadüf değildir.
Çünkü aşk şaraptır!
Yavaş yavaş değil,
Bir anda öldürür!

Özlem Saba

Aşk Konuşmalı

acısını en iyi ben bilirdim,
söylenemeyenlerin.
akanların gözlerden,
batanların cana.

isyandır ,
kıvrım kıvrım yüreğime akan.
bir nehirdi sözlerin,
bir zamanlar,
ruha giden yoldu her cümle.

sustun !
içtin Mey'in riyasından.
şimdi sen bana susarken ,
ben kelimelere sustum...

sen susunca;
her şey sustu...

bırakalım meydanı ona
sınanalım aşkla
bizim yerimize, o konuşsun...

Özlem Saba

Aşk Mevsimine Özlem

otuz bir ekim sabahı
bir annenin,
doğum sancısına uyandı gün.
şımarık mevsimler bitmiş
bir kelebeğin kanadına dönüşmüştü uçuşan yapraklar...

ve o gün,
sanki aşk mevsimini doğurmuştu zaman!

Özlem Saba

Aşk Oldum

ey aşk!
meydan okuyorum sana...

artık benden daha güçlü değilsin,
acıtamazsın canımı da...

aşk olsun dedim,
aşk oldum...

Özlem Saba

Aşk Öldü mü Yoksa?

Avucumun
içinden
küçük
kırmızı
bir balık
kayıp
gidiyor
sanki...

Yoksa
o gün
geldi mi?

Buz
kalplerinize
dayanamayıp

Aşk
öldü mü
yoksa?

Özlem Saba

Aşk Öldü!

mülteci bir,
çocuk sanrısı.

vatanından,
topla,
tüfekte kovulmuş.

artık vatansız
ve sevgisiz.

boyna kendine acıyan,
kendine yazgılı.

tüm inançlarının
kesik şah damarı.

bir anne var düşünde,
hiç görmediği.

düşün adı aşk.
var olmayana tutkun.
cılız bir kız çocuğu
aşkı ne yapsın.

derler ki;
"hiç kimse
sevgiye
dirilmeyecek kadar
ölmemiştir."

sen gittin
sevgisizlikten
aşk da öldü anne...

Özlem Saba

Aşk Sustu

sustu her şey
Aşk susunca
su sustu
hava sustu
ateş sustu...

Aşk'ından başka Tanrısı yoktu kadının,
Aşk susunca,
Tanrısı da sustu!..

Özlem Saba

Aşk Şiirleri

irak gönüllerin uçurumuna kurulmuş
bir ince köprüdür yüreğim
cehennemi ateşlerden
ince ince sızan..

bir Hiroşima yangınıydı yokluğun
apansız
amansız gelen.

acılardan fazlasıyla nasibimi almıştım
küflü deniz yosunlarının
ağızlarında bıraktığı kekremsi tat
tarifi buydu ömrümün..

baharı müjdeleyen
kiraz ağaçlarının dallarında uçuşan
o ipeksi pembe umutlar
bir gergef gibi gerilince yokluk denizinde,

özlenen ne varsa
şiire dönüştü dudaklarımda...

ve sazını arayan
hüzünlü bir şarkıdır artık şiirlerim.

Özlem Saba

Aşk Şimdi Fethiye'de

Kıydan gördüm
Güneşi
Kalbime uzanan
Kıyılardan...

Saba yelini gördüm
Denize kavuşur gördüm...

Ege ve Akdeniz'in birleştiği yerde
Kıyılarda
Begonvillerde
Güneşin ışıltılarını gördüm...

Onda değil,
Sende!
Ben sizde ışığın bin rengini gördüm...

Ayağımın altında ezilen çimeni gördüm
Saçıma taktığım begonvilleri
Gökte uçan martıyı...

Vakit
En büyük yalanıdır hayatın.

-Sonsuzluk kucaklar buralarda sizi.

Islak doğar Güneş'i
Soyunur da aşka,
Yakmaz
Acıtmaz

Denizedir ilk sevdası onun.
Unutmaz.

Aşk şimdi
Fethiye'de...

Özlem Saba

Aşk Şimdi Her yerde

Ben sohbet edecek bir adam bile bulamazken evremde,
Siz sevişecek adamı nerden buluyorsunuz?

AŞk Şimdi tüm bayilerde...

Özlem Saba

Aşk Teklidir

Kaç bahar geçti üzerinden bilmem.
Bizler düşeli sevdaya.

Oysa biz sevdayı ilahi saymıştık cihana.

İnandık ayrılrsa da yollar,
Birleşir bir yerlerde.

Aşk birdir bildik,
Yol birdi yürüdük.

Ama uzadı ayrılıklar,
Çatladı bahar.

Yaz geldi sonra,
Büyüdü alevler.
Yandık beraber.

Çetin kışlar geçirdik ardından.
Şinandı aşkımız.

Yine bahara erdik
Erdik de,
Kimi sevdiğimizi unuttuk...

Özlem Saba

Aşk!

Aşk!
Üç karakter olarak yazılır.
Fakat nedense hep karaktersizce okunur...

Özlem Saba

Aşkım Benim

Yarım benim!
Güzel gözlüm;

Bakma öyle, üşüyorum.
Oysa senle inanmıştım.
Yüreğimi ısıtmıştım.
Gittiğinde ne korkmuştum.
Aşkım benim, kal benimle.

Yarım benim!
Yanan tenim;

Bakma öyle üzgün üzgün.
Ben seninle var olmuşum.
Gittiğinde yok olurum.
Seninle ben bir olmuşum.
Aşkım benim, kal benimle.

Aşkım benim!
Özlemim,

Damla damla göz yaşların.
Seni bana getirendi.
Seninle ben bir sarhoşken.
Ellerimiz kenetlendi.
Aşkım benim, kal benimle.

Aşkım benim.
Güzel yüzlüm;

Biliyorum korkuyorsun.
Bir kuş gibi titriyorsun.
Fakat seni seviyorum.
Sende bunu biliyorsun.
Aşkım benim, kal benimle.

Aşkım benim.
Güzel sözlüm;

Durma öyle suskun suskun.
İnan bana ölüyorum.
Ben senle yaşıyorum.
Aşkım benim. güzel huylum.
Yalvarırım, kal benimle...

Özlem Saba

Aşkıma

o güzel gözlerindi beni hayata bağlayan.
yaşam tam avucumdan akıp gidiyor derken,
tutunuverdim senin şefkatli, güvenli kollarından...

her şey,
tüm zaman ve mekan,
var gücüyle çirkinleştirirken kendini,
tuvalimde parıldayan, safi aydınlıktın sen...

tüm kırımından ve pasımdan arındığım,
derin bir okyanus,
hayatın ben de varım ve mutlu olman için çabalıyorum dercesin sunduğu
muhteşem bir güzelliğisin sen...

sen!
iyi ki varsın..

seni,
iyi ki tanımışım...

ve,
iyi ki sevmişim.

yoksa ben nasıl yaşadım derdim...

Özlem Saba

Aşkımdan Vurdular

'...aşkımdan vurulan kadınlar,
teninden vurulan kadınlardan daha yaralıydı...

-kın olmuş, damla damla kanıyorlardı...

Özlem Saba

Aşk'ın da İçi Boşaltıldı.

Aşk'ın da içi boşaltıldı.
İçinde insan kalmadı.

Ben sahip çıkmasam,
Neredeyse unutulacaktı...

Özlem Saba

Aşk'ın da Mevsimleri Vardı

Aşk'ın da mevsimleri vardı...

bir ilkbahar tazeliği,
yazının amansız ateşi,
sonbaharının solukluğu,
ve kışının dondurucu hezimetini...

ilk bahar geçti...
yaz bitti...

mevsimlerden sonbahardayız sevgili.
kıran, döken, acıtan...
oradan oraya savuran rüzgarlar var şimdi,
anılarda kaldı mutluluk,
soldu, döküldü yapraklar gibi...

şimdi amansız kışlar var kapıda sevgili.
yaklaşıyor suyun yatağında donma vakti...

Özlem Saba

Aşk'ın da Mevsimleri Vardı

Aşk'ın da mevsimleri vardı...

bir ilkbahar tazeliği,
yazın amansız ateşi,
sonbahar solukluğu,
ve kışın dondurucu hezimetini...

ilk bahar geçti...
yaz bitti...

mevsimlerden sonbahardayız sevgili.
kıran, döken, acıtan...
oradan oraya savuran rüzgarlar var şimdi,
anılarda kaldı mutluluk,
soldu, döküldü yapraklar gibi...

şimdi amansız kışlar var kapıda sevgili.
yaklaşıyor suyun yatağında donma vakti...

Özlem Saba

Aşkı Al Başına

Ve şöyle der yitik şair;

"Bu kez aklını değil aşkı al başına."

Kainatta yeri yok ki canının.
Öyleyse baktığın bu suret de kimin.
Gerçeği gördüğünü sandığın ayna,
Gösterir mi ki yarasını ruhun?

Aklını değil, aşkı al bu kez başına.
Baktığın o ayna senden de yorgun.
Arayıp durduğu sensindir aslında özünün
Körlüğü kendinedir hep kişinin.

Buldum dediği anda kaybeder insan.
Doldum dediği anda boşalır havuz
İşte o anda hatırı kalmaz sevgi(li)nin.
Ne ararsan hepsi sende mevcuttur.

Her aşk kendini arar, yaşar sonunda.
Ölmüş mezarlıkların gölgesinde
Öyle bir sen bulursun ki sende.

Her şey silinir o anda bellekten,
Bir tek ruhun kalır elinde;
Büyümüş, anlamış, yorgun...

Sen iyisi mi bu kez aklını değil,
Aşkı al başına.

Özlem Saba

Aşksız Kitap Okunmaz

Aşktan anlamayanlar bu kitaba dokunmasınlar!
Yoksa hiç bir şey anlamazlar...

Özlem Saba

Aşksızlık

Artık Aşk'ın tanınmadığı bir yerde,
O toplumun insanlığı düşer.

Özlem Saba

Aşktan Ölelim

bakışlarımızı bakışlarınıza astık bayım.

hadi!
bir tekme vurun da sandalyeye ,
aşktan ölelim...

Özlem Saba

At Kestaneleri

at kestaneleri gibiydi.
canıma batıyordu varlığı
ama ben yine de
derinlerde bir yerlerde
yemişler düşünmüştüm türlü türlü.

ama yanılmıştım,
kurtlar yemişti içini...

Özlem Saba

Ata'ma

"Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur" demişti büyük Atam bir zamanlar...

İşte o günden beri bedenim Türkiye, yüreğim Anıtkabir'de atar..

Özlem Saba

Ateş Ve Su

Siz hiç ahlaklı bir köpek gördünüz mü?
Ya da ahlaksız bir kuş?
Ben de sadece benim işte.
Sizin düşündüğünüz hiç kimse...
Sıkıldım üzerime giydirilen çuvallardan...
Utanmam yok benim.
Terbiyem yok.
Terbiyesizliğim yok.
Sorgum yok.
İyim yok.
Kötüm yok.
Yalanım yok.
Sözüm yok.

Olanı olduğu gibi kabul ediyorum ben!
Ve olduğum gibi kabul görmek istiyorum.

Kuş gibi,
Çiçek gibi.
Böcek gibi...

Siz hiç ateşi yaktığı için suçladınız mı?
Ya da suyu boğduğu için?

Özlem Saba

Ateşle Dans

Ateşle dans etmenin ilmini öğrenince,
Ateş bile küle dönüşür;
Sen Aşk'a varınca...

Özlem Saba

Ay

Ay soyar, hazırlar ruhumuzu geceye.
ne kadar aşıkardır her şey.
telaşla gizlenen gündüzler de,
bir bir serilir yataklara.

aşklar, acılar, nefretler...

tüm yaralı bedenler ortada...

güneş doğunca ışıklarıyla,
saklanır ruhlar bin bir telaşla.

oysa güneş gösterir,
gece saklar diye bilirdik.

yalanmışız,
öğretti ikisinin de yalan olduğunu,
Ay bize koynunda...

Özlem Saba

Ay Kadındır

ay kadındır!

ince peçeli,
kolları gümüşlü bir kadın.

acem halılarındaki kahveci güzelleri gibi,
uzak,
parlak,
ve sessiz...

Özlem Saba

Ay Kırığı

bir Ay kırığı düştü geceme.
deniz üşüdü, ben üşüdüm.
yorgun ellerin geldi sonra aklıma.
Ay'ı alıp, ellerine sürüdüm.

yine bir Ay kırığı düştü geceme.
düşüm aydınlandı.
bir ağaç çiçeklendi ansızın.
uzak, yabancı köyler yakınlaştı.
deniz de uyandı okyanusundan.
balıklarda bıraktı akıntıyı.
toplandı herkes ayın başına.

yine bir Ay kırığı düştü gecemize,
ve yine gözlerin geldi aklıma...

Özlem Saba

Ayaz vurduğu!

(Ressam Mustafa AYZA Hocama)

hangi anına yetişemedin zamanın...

hangi bezgin renkler
bir çakmak yanığı beyazına
mahkum etti seni?

ışıklar sönerken perde perde
hangi meşrep bakışlar işledi düşünene bu gizi...

nelere sustu yüreğin
ve en çok
hangi tonda bağırdın çığlık çığığa.

siyaha bu tutku da neyin nesi?
insanlığın utancı, öteki!
karanlıkları kıra kıra mı ulaştın özgürlük mavisine,
o aşk pembesine...

daha kaç soru soracaksın birbirine benzeyen,
cevapsız sorular yığını, arsız tarihe..

ah sanat,
ah sanat!
ana rahminde hep cenin vaziyette...

yedi çocuklu bir hanede
en çok kimi sevdi ellerin.
kimin okşadı başını, asi yanağını...

hangi sedef saçlar dolaştı düşlerine
hangi Afrikalı kadının gözlerinde aradın masumiyeti...

bu coğrafyada kadın olmanın
baht-ı karası mı yansır tuvaline...

haber var mı?
kaç zincir kırdın, kaç pranga.
kafesi açık
kaç yürek saldın göğe bir portre huzurunda.

çıplak ve günahsızdı kadınların
ve leke!
ah leke,
hiç birine yapışmamış
hiç bir kadına bu kadar yakışmamış...

toptan, ahlakçı bakışlara attığın taşın şiddetini tahmin etmek güç değil.
ya da kuyunun derinliğini.
düştüm içine...

mangır değerinde resimler,
galeriler,
içi boş izim' ler,
sansürler.

açtığın çığır belki bir das kapital'
ezber bozan,
-şimdi durduğum yerden bakan.-

-bu müzede müzayede geçmez -

tüm zamanların dışında,
belki bir antik çağda,
belki binlerce ışık yılı sonrasında
atlastan bir dokunuő yansıdı ruhuma

-firmanız hiç acıtmadı canımı-
biraz daha vurun ustam...
insanlık adına!

ruhunuz ruhumun efendisi
söyleyin, hele bir deyin.

onlar mı yarattı sizi
yoksa siz mi kadınları, Tanrı huzurunda...

Özlem Saba

Aybala

gözlerin neden bu kadar yaşlı bakıyor küçük kız?
neden bu zamansız büyümen?
dalından koparılan çiçek misali,
neden bu kadar düşkünsün?

nedir senin terazini bu kadar hafif kılan?
neden vermez hayat sana hak ettiklerini?
dilinde şarkın neden hep yarım?
dansının tam orta yerinde üzerine düşen bu kara gölgeler de kimin?

hangi hayaletlerin kirli elleri değdi rüyalarına?
gözlerinden süzülen yaşlara neden kimse çare aramdı,
olmadı?

sen herkesten önce büyümenin bir yolunu bulmuşken,
kim, neden seni devlerin ayak altlarında ezdirdi..

haydi kalk ayağa küçük kız!
hayat senin sandığın kadar acımasız değil!

sadece sen yenilmedin/yalnız da değilsin.

tıpkı senin gibi,
inatla şarkılarını söylemeye çalışan,
yüzüne ay düşmüş, ay gibi balalar var!

Özlem Saba

Ay'ın Saltanatı

gece ayla birlikte,
soyulur ruhlar da.

-zamanla!..

ruhlarda çiçekler,
hareli aşklar..

ruhlarda yaralar,
hicranlı yalanlar.

giyinir bedenleri ,
giyinir ruhsuzlar da.

yeni bir yüz bulur,
takar çıkarız.

kapı arkalarında ,
köşe başlarında.

sonra zaman acıtır geçmişİ,
eski bir yara kanar.

uyanır her şey,
biter rüya.

dokunmak haram olur,
ne geleceğın
ne de geçmişın tenine.

ve bitmek zamanı gelir..
artık tutsak almıştır zaman
tüm hikayeni.
bitmiştir Ay'ın saltanatı da...

Özlem Saba

Ayıp Olmaz mı?

Şimdi ben kalkıp mutlu olsam,
Hızla kirlenen ve betonlaşan bir dünyada
Şu gördüğünüz ormanda yaşamaya çalışan minik dostlarıma,
Yananlara,
Açlara,

Açlıktan ölüme koşanlara,
Hastalara,
Masum çocuklara,
Kanadı kökünden kırılmış kuşlara,
Aramızdan ansızın ayrılan yüreği büyük insanlara,
Varken yok olanlara,
Ayıp olmaz mı?

Özlem Saba

Aylak Aşk

bir şeyler değişiyor,
biliyorum...

derinlerde bir yerlerde,
ismim fısıldanıyor,
duyuyorum...

o yorgun.
ben yorgun.
uzayıp incelen yollar yorgun...

sokağımda aylak bir aşk geziniyor ancak,
bir türlü kapımı bulamıyor,
hissediyorum...

Özlem Saba

Aylardan Nisan

aylardan nisan.
sanırım bahar.

camı açtım,
güneş yerinde yok...
ölü arılar yığını barınak.

yeşil yok,
toprak yok,

ama sanırım bahar.
hüzün rengi bulutlar vurur dama,

kuş yok.
çiçek yok.
şarkı yok.

çocuk sesi yok.
adım yok.
ruhum yok.
baktım yüreğime,
sevgi yok..

-aşk yok!-

ismim yok,
ölü ruhlar cüsselerde,

ama yine de,
sanırım bahar.

bahar sanmalıyım.

unuttuğumuz baharı
acilen hatırlamalıyım...

Özlem Saba

Ayna

Yaşamın aynandır senin.
O aynada kendini göreceksin ve haddini bileceksin.

Kim olduğunu seyredeceksin aynanda.
Sözünle özün arasındaki farkı göreceksin.

En erken ben asla yapmam diyenler kayar..

Öylesine aşkı ki ben,
Aşkı laflamaya bile vakit bulamadım.

Gururum elvermedi yaşamaya.
Teslim olmadım...

Tesellim odur ki,
Herkes sonunda yaratılış amacına uygun olanlarla buluşacaktır.
Hasbelkader farklı yataklarda aksa da,
Su kabına dolacaktır.

Özlem Saba

Aynen Böyle Olmak Gerek

aralamak gerek kilitli kapıları.
uçurmak gerek semaya ak kuunu.

hayat kısa,
kavuşturmak gerek, Açık'ına Mauk'unu...

içmek gerek mek arabını gözünden.
kırmak gerek o renksiz, doyumsuz kadehleri...

vurmak gerek yere gelmiini geçmişini,
yaşamak gerek an'ında olanı biteni...

alıp fırçayı ele avuca,
güzel resimler bırakmak gerek geleceğe...

iir okuyup şiir, arkı dinleyip arkı olmak gerek,
hoş bir seda bırakmak gerek gök kubbeye.

okuyup ehlinden kitabını,
iık tutmak, yol göstermek gerek tüyü bitmemie...

cellat olup.
vurmak gerek cehaletin boynunu, azmasın diye.

adil olmak gerek,
tutmak gerek mazlumunu 'hak' diye.

cesur olmak gerek kurttan
yedirmemek gerek sırtlana kuzuyu.

korkusuz olmak gerek muhannetten,
ayırarak gerek sığ'dan alim'i ..

ancak ilmeden olur,
havalandırmak, salmak gerek boş aklı...

düşünmek gerek,
kollamak gerek zurriyeti,

yoksa ben de insanım deyip,
yaşadım denemek gerek, hunhar bir hayvan gibi...

adam oldum demek, bu demektir yahu!

Özlem Saba

Aynı Masa

Hep aynı masada dökülür şiirler yere.
Toparlayamazsın!

Acemisindir her defasında.
Korkup kaçarsın.

Özlem Saba

Azmak'ta Aşk

Orada aşık olduğumu sanmıştım ilk.
Ve düşünmüştüm kendi kendime
Aşk mı aklımı başımdan alan.
Azmak mı aşk'ı başıma sokan.

Ancak bildiğim bir şey var ki;
İnsan yanındaki kurbağa bile olsa
Aşık olur o büyülü ortamda.

Ve bir kurbağayı dahi beyaz atlı prense çevirir
bu sihirli yer...

Bunun aşkla alakası yok.
Aşk olan o 'yer'!

Özlem Saba

Babalar Kapılarını Kapatmasınlar.

(Hala diyenler varsa bıraksın şu "doğduğun evden öldüğün eve" sahtekarlığını ve sorumluluk ihlalini.)

Bir kadın;
Kocasını aç bıraktığı ya da vurduğu zaman değil,
Babası o kadına kapısını kapattığı zaman ölür.

Şunu asla unutmayın ki;
'Güçlü ve mutlu kadınları'
Kocaları değil, babaları yaratır...

Ve öyle kadınlar vardır ki;
Onlar babasızdır.
Onları sadece kendileri yaratır...

Onlar yenilmez kadınlardır...

Özlem Saba

Babam

kimdim sen?
gülüşünü bana ödünç bırakıp,
uzak diyarlara giden...

ben baba dedim sana,
babam!

nurani yüzünü teslim ederken sonsuzluğa.
iki melek karşıladı seni omuzlarında.
Işığın evi senin de evindi artık.
o yüzden özlesek de seni,
biliyoruz huzurlusundur.
ve biliyoruz gözün arkada değildir.
çünkü sen bir baba olarak da
insan olarak da üzerine düşen her şeyi yaptın.

Babacığım;
seni çok özlüyoruz...

Özlem Saba

Babama

çırpınıyor Şimdi bir y¼rek.
yaŐamam için bana bir Şans daha ver dercesine...

ama ayaz vurunca ¼mre,
buluyor ¼l¼m bahanesini de...

¼zlem Saba

Bahar Geldi

biriktim.
çoştum.
çoşturdum.
kutsadınız ruhumu.
sevmekten başka yol bırakmadınız bana.

gün işlerken iliklerime.
masum bir kedi misali.
geldim senin,
gölgelik koynuna.

güneşin de,
baharın da,
adı sen!

bu yüzdendir,
her bahar gelişinde,
tepeden tırnağa her şeyim sen...

Özlem Saba

Bak Saliş

bak Saliş;

yüreğimizdeki kelebeği boşuna öldürdün!

çünkü benim yerime yüreğine bastığın o kuşlar,
bir gün senden göç edecekler..

Özlem Saba

Balık

açık denizlerde yüzen bir balığım ben.
hem elinden her an kayabilir,
hem de avlanılabilir olan;
oltacısına göre...

Özlem Saba

Balım'a

Bir mevsim musallat oldu ömrümüze.
Bahar geldi derler rivayete göre.
Görmedim, duymadım, dokunamadım.
Gittiğine inanmıyorum, inanmıyorum Balım.

Ne bu zamansız kar
Ne de canımı acıtan bu rüzgar
Henüz dinmedi, dinmiyor balım.
O aciz dualar, yalvarışlar seni bana geri getirmede,
Getirmiyor Balım...

Bir peri gibi sarı tüylerin uçuşurken üzerimde
Şimdi sensizlik oturuyor beni bıraktığın her yerde.

Boğuluyorum Balım..

Özlem Saba

Başına Buyruk Sevdam

ah benim başına buyruk sevdam,
nerelere gider gider gelirsin,

ben seni rüzgarlarda buldum,
adım gibi,
bahtım gibi sevdim,

bir estim,
bin dindin.
kim bilir,
belki de bundandır beni sevemeyişin,

bir geldim,
bin gittin...

Özlem Saba

Başka Seversin

sen nergis kokarsın!
hiç bir kitapta yoktur teninin tarifi.
hiç bir şiirde anlatılmadı henüz aşkının güzelliği.

sen sevince,
bir başka seversin.
dokunduğun her şey güzelleşir güneşinle.
ısıtır, erir don tutmuş kalplerin mavi buz dağı...

sen sevince;
kelebekler uçuşur,
çiçekler açar,
bir ben olurum tepeden tırnağa,
bir sen olurum.

sen sevince;
bir başka oluyorum işte..
Tanrı'nın kollarında huzura varır gibi...

seni daha nasıl anlatabilirim ki,
yetmiyor!
tarif edilmiyor.
öksüz kalıyor sözcükler.
varlığınla tanışıp, ruhuna varamayanlar gibi,
yetim!

Özlem Saba

Bazı Adamlar

Gider bazen bazıları..
Uğurlayamazsın..
Acıta acıta gider
Kopara kopara...

Hiç bakmadan gider ardına,
Ne halde olduğuna...

Gider bazen bazıları.
Yanına senden neler aldığını bilmeden...
Sadece gider bazıları.
Geride kalanlarla nasıl baş edeceğini umursamadan..

Aslında hiç sevmemiştim diyerek gider...
Al buradan devam et derde gider...
Arkasında yıkık bir şato,
Yangın yerine dönmüş bir yürek bırakarak.

Kurtarılacak hiç bir şey kalmamıştır o yangından.
Bunu bile bile gider...

Hissedersin sen de hiç sevilmediğini.
Yine de inanmak istemezsin buna.

Bazı adamlar tek damla gözyaşı dökmeden gider Öylece...

İşte o adamlar var ya o adamlar,
Atları eğersiz,
Bir tek onlar gider böyle.
Ama bir türlü uğurlanamaz içimizde.

Çünkü hep bir şeyleri eksik bırakmıştır giderken
Tamamlanamazsın...
Öylece yüzüne çarpıp gider kapıyı,
Boğulursun da, konuşamazsın...

Özlem Saba

Bazı Mesafeler

Bazı uzaklar yakınlaşır hissettikçe,
Ve bazı yakınlar uzaklaşır yaklaştıkça.

Ah yok mu o mesafesiz sevişmeler.
İnsanı aklından ederler...

Özlem Saba

Beklediklerim

İssız, soğuk bir duraktayım.
Beklediğim şeyin ne olduğunu unutarak,
Çaresizce bekliyorum.
Yorgun,
Tükenmiş,
İçi dolu bir tramvayı bekler gibi.

Hemen geliverir diye belki beklediklerim.
Belki de beklemediklerim.
Ne önemi var ki artık bunun.
Bekliyorum savrularak,
Bile bile gelmeyeceğini,
Öylece, bıkmadan bekliyorum.

Kurşun geçirmez oldu duygularım.
Donuk, renksiz ve tepkisiz.
Usanmış, yorgun bir saatin sarkacı gibi,
Bir oraya, bir buraya sallanıyorum.

Tutunabilmek zor hayata..
Beklemeden, dilemeden.
Umutsuza..
Belki de zamanı yok diyorum zamanın,
Avunuyorum...
Öylece bekliyorum..

Siz gelmeseniz de,
Ben yine de bekliyorum...

Özlem Saba

Beklenen Sevgiliye

benim göğümde hiç yıldızlı gece yok
hep karanlık yaşadım sevdalarımı
hiç ateşe kesmedi sevişmelerim
hiç soluk soluğa kalmadım gecenin bir yarısı
hiç dans etmedim loş bir ışık altında
dokunurken parmaklarım avuçlarına,
kimseyle hiç bir olmadım ben
bundandır günahkar sayılışım
kendini denizinde aklayan küçük nehirler gibi,
kaygısızca coşmadım hiç
oysa aşka kara sevdalıydım
bilmeden nereye gideceğimi
kendimi hiçbir yürekte bulamadım ben
bundandır gözlerimin sürekli yollara dalışı...

Özlem Saba

Beklenen sevgiliye II

Yıllarca şiirler yazdım beklenen sevgiliye.
Beklemek güzeldi!

Şimdi yıllarca beklediğim ve uğruna onca şiirler yazdığım beklenen sevgili geldi ve korkusuzca karşımda duruyor.

Duruyor da; Aramızda duran zaman ve geç kalmışlıklar.
Yanılışlar, yanlış zamanlarda yanlış insanlara verilen sözler.

Ve yanlış boşlukları dolduran fakat yıllardır yüreğindeki boşluğu dolduramamış bizler...

Şimdi yılların hesabını bir anda görüp, hangi yaraları kapatmaya, hangi yokluğumuzu doldurmayı başarabileceğiz.

Onu bilmem ama, benim buna hiç mi hiç gücüm yok.
Son gücümü sadece yıllarca incinmiş yüreğimi ayakta tutabilmek için kullandım.
Benden geriye ne kaldı bilmem.

En ufak bir esintide savrulacak ruhum, yeni bir fırtınaya yelken açacak kadar güçlü değil...

Sen daha çok masumsun büyük yürekli küçük adam.
Bunca acıdan geçmiş bir kadının sevgisi ancak sızlatır yüreğini.
Ben bile kabıma sığamazken, coşkun ırmaklar gibi çağlayıp dururken fakat, bunu hiç kimseye hissettirmeden içime akıttığım göz yaşlarıyla seller biriktiren ben, ancak hüznülendiririm yüreğini.

Yol yakınken dön, kır dümeni..
"Bizi o limana çıkaramazsın..."

Ben!
Gizli düşlerin ve kimseye söylenmemiş masalların kadını.
Düşümde iki kişiyim evet, sadece sen ve ben.
Fakat gerçekte yüreğimde yer yok başka bir sevgiliye.
Çünkü ya bir olmayı göze alacaksın ya da yok olmayı!
Yok olmayı göze alamıyorsan bir de olamazsın.

Ve ben yok hükmündeyim zaten, yani anlayacağın adamım, durum oldukça ümitsiz...

Ve umudun olmadığı yerde hiçbir çiçek yeşermez...
Sen en iyisi çiçeğini kalbinde, evinde büyüt...

Benden sana hayır gelmez...

Özlem Saba

Bekletme

göz kırpma bana uzak yıldızlardan.
senin göğün benim...

sen de,
ben de,

yaklaşmalıyız birbirimize

bir meteor olmalıyız seninle

ya da bir kuyruklu yıldız

bir dizin ülker olmalıyız belki de

sen Orion
ben Scorpius

her neyse...

zaman yok!

Zena koşucusu gibi...

koşmalıyız birbirimize

ama mutlaka olmalıyız seninle.

çarpışmalıyız gökte bir yerlerde.

binlerce yıldız,
doğmayı bekliyor bir seremoni eşliğinde,
çok gecikme, yetiş müziğe!

Özlem Saba

Bekleyişim

ıslak bir yalnızlığın içindeyim şimdi
bırakıp gittin beni...

oysa sevişecektik seninle
ne korkunç bir bekleyişti bu...

ahh!..
-ne kaygan olurdu bir ten,
tenin üstünde...

Özlem Saba

Bekliyorum

Aşkın ve aşk için beklemenin değerini,
O sıra erenler bilir,

Bir keşif sabrıyla bekliyorum seni.

Yakmaz canımı ateşin,
Karışacaksa sonsuzluğa,

Sevmenin günah sayıldığı bir mabette,
Kendime bile duyurmadan, sevişiyorum hayalinle.

Al Aşk'ını,
Kır putlarımızı,
Bekliyorum!
Gel sadece...

Özlem Saba

Ben Hep Günahtım

Derler ki;
Dillere düşmüşüz seninle.
Adınla anılıyormuş günahlarım.
Fakat hiç kimse bilmiyor ki,
Ben Hava ve Adem'den beri hep günahtım.

Geçmiş ve geleceğın ötesinde sevmişim.
İşte buymuş günahım...

Özlem Saba

Ben mi?

ben mi?

bir ylk atym ben
ehlileŖmem,

otlaklarda eęleŖirim ama,
gem'lenmem...

bir martym ben,
kapnda Ŗark sylerim, fakat kafese girmem.

açık denizlerde yzen bir balığm ben,
herkese avlanmam...

bir bulutum ben,
zerinize Ŗiir gibi yağar, fakat sezilmem...

maddenin gaz haliyim ben
tutulmam....

aranp durduğunuz o kutsal topraklar yreğimdir benim.
belli etmem...

eğer aryorsan, sen beni bulacaksn.
bir mabedim ben, istesem de gelemem...

Özlem Saba

Ben Onlar Gibi Değildim

onlar gibi değildim!
ben onlar gibi değildim!

yediye bir mağlubiyetle başlayan ömrüm,
yetmiş milyona birle devam edip gitti.
geçen onca yıl, hiç bir şeyi değıştirmedim...

bakmadım onlar gibi.
sevmedim sevdiklerini.
benin sevdiklerim ise,
hep lanetledi...

aynı azıktan yedim-içtim ama,
aynı sofradan almadım huyumu...

sabahın dördünde,
henüz yeni ışırken gün
yalnız doğurduğunu söyler annem beni.
anımsarım yalnız yürüdüğümü,
koştuğumu...
düşüğümü...
yalnız ağladığımı kör kuyularda!

toprak ananın merhametli ellerini bile hissetmedim vücudumda,
yere çakılırken dizlerim...

-ve yalnız sevdim ne sevdiysem-
kimselerin sevmediğini...

hep terk edişlerde buldum kendimi,
her gün yeniden, yeniden
doğum sancılarında,
ölüm yalnızlıklarında...

hiç kimse sormadı yüzüme atılan tokatların hesabını!
uğradığım haksızlıkların.

bildiğiniz gibi değil,
hiçbir şey bilebileceğiniz gibi değil.

işte bu yüzdendir ki bayım;
tek odacıktan ibarettir benim kalbim.
benim için risk almanıza değmez.
iş işten geçmeden,
beni en az yetmiş milyon kez terk edip,
siz de gidiniz...

Özlem Saba

Ben Yine Sessiz Kalacağım.

Bir adam sevmiştim önceden.
Yorgundu elleri.
Soğuktu.

Uzak...

Ama ılık iklimlere benzerdi bakışları.
Yağmurluydu.

Yumuşak...

Bir adam sevmiştim önceden.
Güvercin kanatlarına benzerdi saçları.
Dalından düşmüşlere yuva.

Bir adam sevmiştim önceden.
'Tek' bir adam.

Kaybettiğim apansız, amansız yangınlarda.

Bir adam seviyorum şimdi, öncelerden...
İçinde bilmem kaç adam.
Biri hariç, hepsi de korkak.

Kaçak...

Bir adam seviyorum şimdi, öncelerden...
O sevmeye cesaret ettiğinde bir gün.
Ben çoktan gitmiş olacağım...

Ve tanrı diğer tekimi sorduğunda
Ben yine sessiz kalacağım...

Utangaç...

Özlem Saba

Ben Yoruldum Şiirlerim Biraz da Siz Konuşun

Ben yoruldum şiirlerim.
Biraz da siz konuşun!

Derler ki;
Karadeniz'de gemilerin mi battı?
Dedim evet, battı.
Kimin batmadı ki?
Çakıldı iflas bayrağı...

Şimdi ise herkesten önce kaçan farelerin hesabını tutmaktayım.
Ya da başıboş kalan yerlere 'başıboş' insanların oturuşunu seyretmekteyim...

Dedim,
Yoldaş oldum bugün kendime,
Başımı da bir tek kendi omzuma yaslamaktayım.

-Bir insanın başına cahil bir insan topluluğundan daha kötü ne gelebilir ki?

Ve insanoğlu daha ne kadar kara, kapkara günler görebilir ki?

Ve tüm bu olan bitenler bir tek benim mi umurumda?
Diye bile sormayacağım artık kendime.
Çünkü cevaplar sonuç ister, sonuçlar da sermaye gerektirir...

Ne diyorlardı biz gibilere?
Galileo mu?

Bizler ve diğerleri.
Neyin hesabını soruyorsunuz ki siz bana?
Biz yalnızca biziz işte!
Siz de sadece 'diğerleri'.

Anlamsız olacak hepsi, oyun bitince...

Özlem Saba

Bendeki Sen

eğer üstüme gelen dalgalara dayanıyorsa yüreğim,
bunda payın çoktur.
ve en ufak bir kıvılcımla yanıyorsa içim,
bunda da payın çoktur.

-fakat anladım ki, seni sevmemde hiç payın yokmuş-

çünkü ben seni değil,
bendeki seni sevmişim.

-sendeki sen, zaten hiç yokmuş-

Özlem Saba

Benim Adım Özlem

sanki adımı,
kulağıma değil de,
tenime,
bahtıma fısıldamışlardı,

-benim adım Özlem!

Özlem Saba

Benim Hikayem...

Yaş 23, üniversiteyi yeni bitirmişim. Bitirir bitirmez memuriyete atılmış, henüz kendimi dahi tanıyamadan, dünyayı, bana zorla dayatılan hayatı, bilmediğim şehirlerde bilmediğim kültürleri tanımaya, anlamaya çalışırken bunun yanı sıra kimliğime çakılmış bir yabancı ve kucağımda ona ait masum bir bebekle yabancı olduğum bu hayata uyum çabası içindeydim.

Ve bunca şey olurken hayatımda, yaşımda henüz 24 olabiliyordum...

Güneydoğulu bir aileye mensup olmanın ve geleneksel baskıların yarattığı, kadını hiç eden kadere ne kadar okursam okuyayım ben de kırmayı başaramamıştım...

Annemin kadere buydu benimki de bu olacak elbet deyip devam etmiştim yoluma...

İçimde kaybettiklerimi ve kazanmak istediğim tüm hakları artık kitaplara, şarkılara, şiirlere sorar olmuştum...

Sonra bir gün Karl Marx'ın bir sözüyle karşılaştım; "eğer sevgi üretmiyorsa yüreğiniz, başarılı bir üretici değilsiniz... "

Sahi ya, ne geliyorsa insanın başına hepsi sevgisizliktendi. Dünya savaşları, kapitalizm, sorunlu evlilikler, sorunlu çocuklar ve sorunlu topluluklar...

Sevgisizlikten yeterince nasibini almış toplulukların kahramanlarını kendi yaratmış, canavarlaşmış bir düzene esir olması, içi sömürülmüş bireyler yaratması elbette kaçınılmazdı...

Her konuda tükenmiş, tüketilmiş bir toplumun ülke sınırları içerisinde olması gerekenin aksine Güneydoğuda batan güneşinin sadece dışa vuran herhangi bir yansımasından ibarettim ne yazık ki ben de...

Emeğinin nasıl ve kimler tarafından tüketildiğinin ayırımına varamamış insancıkların henüz bireysel kimliklerini kazanmadan üzerlerine bir eş ve altı nüfus edinmesi benim bugünkü kaderimi açıklamaya yeteceğini düşünüyorum...

Surların içinde başlayan hayat serüvenim, uçurumlarda biten çiçeklerinkinden hiç de farklı değildi...

Yüklendik yükümüzü sırtımıza hem han, hem hancı hem de yolcu olduk gelene geçene...
Sarhoşluğumuzu sunduk...

Eğer bir gün sizin de yolunuz düşerse yüreğime.
Gelene niye geldin, gidene neden gittin denmez bizde.
(Beklenen sevgiliye.)

Sevgiyle kalın ve sevgiyle çoğalın lütfen...

Özlem Saba

Benim Sanatım

kaybolmak kendi yalnızlığında
ve bir suyun akışını izlemek kadar edilgen olmak hayatta...

ya da kendi yalnızlığına ortak etmek diğer insanları...

aşkın ve sanatın başka ne anlamı olabilir ki?

.

Özlem Saba

Benliğim

şimdiye kadar kaçığım tek şey benliğimdi.
benliğim şimdi, beni ele verdi..

evden bekliyorlarmış beni!

Özlem Saba

Beraatımı İstiyorum Tanrım!

Beraatimi istiyorum tanrım.
Canım çok yanıyor.
Kimseye taşıyamayacağından fazlasını vermem diyorsun ya;
Kimdir bu Özlem?

Tanıyamaz oldum,
Kimedir bu özlem?

Bitmek bilmez uykusuz gecelere
Nasıl katlansın bu gözler.
Nasıl taşısın bu yorgun yürek,
Aşkın en ağır halini.

Yak istersen Kerem gibi
Ya da sal çöllere Mecnun gibi.
Delirt Züleyha gibi.

Ama Ferhat'ın gücünü ver bana,
Yıkayım önümdeki tüm engelleri.

Ya kavuştur beni sevgiliye.
Ya da benden izinsiz yüreğime koyduğun
bu büyük aşkın hürmetine,
Ver emrini.
Al yanına!

Bütün suç sendeyken üstelik!

Özlem Saba

Beyaz Aşk

Dokunmuyorum saçlarımın kır bahçelerine bu aralar.
Sanki her biri derdiğim çiçek...

Şu başımda zamansız açan güller var ya,
Sanki hepsi girdiğim yürek...

Şimdi hazan mevsimi dayansa da kapıma.
Renklerim sizde kaldı.

Kokunuz bende.

Çeker dururum mütemadiyen içime,

Özlem Saba

Beyaz Güller

zordur beyaz olmak.
hiç leke almamak.
onca dala, yaprağa,
en zoru da,
dikenlere basa basa boy almak.
kanamadan,
yalnız, ama dik durmak.

sesi yoktur onların,
türküler yakılmaz
kokusuzdur,
baş döndürmez..

onlar sadece 'gül' dür
renge bürünmez.

beklerler sabırla gazel olmayı,
ya da gülden anlayan bahçivanını...

Özlem Saba

Beyaz'ın Resmi

Ey ressam!
Bırak fırçanı.
Ve dök boyalarını.
Dokunma o tuvale.

Bil ki!
Bir beyaz tuval,
Dünyanın en güzel tablosundan daha güzeldir...

Sen şair!
Kır kalemını
Dök mürekkebinı.
Şiirini gök kubbeye sal.
Davutcasına.

Elindeki o boş sayfa.
Yazılmamış en güzel şiidir beyaza...

Özlem Saba

Beyazın Şiiri

beyaz aşk...
beyaz yolculuk...
beyaz ölüm...

dedin ki bir gün;

benimki kara değil,
beyaz sevda.

işte o günden beri
aklım hep beyazda...

bırakıp tüm kaygıları
renkleri atıp bir sandala,
sadece beyaz bir umuda tutunmak,
hasretle,
özlem(in)e sarılmak.

ve binip çelikten kanatlı kuşlara
yollara düşmek,
beklenmedik bir sevginin peşinde...

kar beyaz bulutları delen,
bir beyaz güvercin olmak.
tüm beyazları bırakıp geride,
sadece,
bir beyaz güle konmuş bülbül sevincinde
aşk şarkıları söylemek...

bir su kıyısına varmak sonra.
kana kana içmek huyundan.
geçmek kendinden,
beyaz ölümlerde...

ah beyaz aşk!
lekesiz aşk.
ömrümün tek manası olabilirdin.

ve benim bu beyaz kaderim
yüzü aşka dönük,
küskün tüm zamanlara
ay yüzlü bir sultanın peşinde
ağarmaktı belki de...

Özlem Saba

Bırak Kendini

Gizemli kovuklarında teninin,
İnce dokunuşlar.
Kadife ve kırmızı şarap.

Şahsa münhasır iniltieler.
Ve teninde sıcak coğrafyalar keşfetmek.

Dudağının gizemlerinde,
Son bir gece.
Ve tiryaki kokularında,
Aşk dolu iki beden sarmak için buradayım.

Ve çırılçıplak karşıdayım.
Cennet dedikleri yer burası olmalı.
Bırak kendini, kutsanalım...

Özlem Saba

Bıraktığın Yerdeyim

bıraktığın yerdeyim
kaç mevsim geçti dokunmayalı,
karışmayalı ruhuna.

dudağımdan öpememiştin giderken
yağmur vardı, ıslaktı.
yaş'ım karışmıştı yaş'ına...

ne kadar mı özlüyorsun seni?

o gün bugündür,
bıraktığın yerdeyim...

senin yerine
göz yaşı yağmurları öpüyor bu kez dudağımdan...

Özlem Saba

Bilen Var mı?

her şeyi sorguluyorum!
her şeyden önce kendimi.
Bildiklerimi...
bilemediklerimi...
bir heyecanın arkasına gizlenen varoluşum yoksa bir tesadüf müydü?
aklım mıydı şaşırtan beni, yoksa akılsızlığım mı?
neyi nasıl sorgulayacağına sanki aklım kendiliğinden karar veriyordu.

neydi hayat?
alışkanlıklarım mı?
saplantılarım mı?
ya da bana öğretilen bir oyunun perde arkası mı?

bildiklerim mi?
bilmediklerim mi?
hissettiklerim mi yoksa?

nedir hayat?

aklımı başıma aldığımda dizginsiz yüreğim isyan ediyor,
aklım başından gittiğinde,
hayatın ipleri elimden kayıyor...

yoksa hayat benim var sandığım
aslında hiç var olmayan,
sanal bir varoluşun iz düşümü mü?

sizce neydi hayat?
ben yaşıyorum
ya da yaşadım diyebilen var mı?

ben varım diyebilen var mı aranızda?
bana göre hiç biriniz yokken...

Özlem Saba

Bilgesi Düşük Şair

aşk vurduğu dedi bilge şair,
dedim sus içim, bunu söyleme!

gittikçe açılıyor aramızdaki mesafe...
uçurumlar derinleşiyor,
yaralar genişliyor...

bu kez;
hiç bilmediği yerlerden geliyor sorular.

bir şeyler değişmeli diyor hayatımda.
ama ne değişmeli, nasıl değişmeli?

bu sorunun cevabı yok bende diyor
kendi kendine...

-bilgesi düşüyor şairin bu şiirde -

Özlem Saba

Bilme

sen hiç uyandın mı,
günahı örten gecenin sabahına?

o karanlıkta ki yığıtlenmelerin,
nasıl da kıvrandıran bir sızıya dönüştüğünü
hiç hissettin mi?

gün doğarken,
asılmak onsuz bir günün mihrabına.
yanmak yabancı coğrafyalarda.
gurbete yüreğinle dokunmak.
el uzatsan, dokunacağın mesafelerde olmanın acısını, çektin mi hiç?

bildin mi aşkın en imkansızını?

bilme!
bilince ölürsün
sen sakın bilme...

Özlem Saba

Bilmeyene

görmeyene denizi
bakamayana güneşi
ve hissetmeyene rüzgarı anlatmak ne kadar zorsa.
kendimi anlatmak o kadar zordu,
Aşk'ı bilmeyene...

Özlem Saba

Bin Bir Gece Masalları.

Senin gözlerinde bilmem ben neydim.
Oysa bende herkes gibiydim...
Bütün şirlerim acı üstüne.
Mutluluğa dair hiç bir fikrim yok.
Çıkıp da tapınak karanlıklarından,
Yüreğinde aydınlanmaya gelmişim...

Bir giz 'im vardı yüreğimde sakladığım.
Biraz da zan'larım.
Kapına gelmişim sürüne sürüne.
Çok kan kaybetmişti umutlarım.
Biliyorum kapıların açıldı sonuna kadar
Fakat bilmiyorsun;
Bu şehirdeki tek köle bendim.
En son aşk!
Yaşanmayan ilk aşk!
Bir büyücü tutsak aldı tüm rüyalarımı.
Sattı Tanrı'ya üç otuz paraya.

Aşkî mitolojiden çalan o cesur bendim.
Bu yüzden korkar insanlık her bakışımından.
Zamanın en uslanmaz Aşk düşkünü.
Bir meczup,
Ve sen çıka geldin en yorgun anımda.
Azar azar çoğaldı, varlığın gönül boşluğumda.
Talip oldum senden ve benden geriye ne kaldıysa.

Bu dünya artık yaşanması değil,
Hükmü çoktan bitti, yenildi...
Ve zaman; akıp giden zaman,
En zalim hilafını söyledi.

Artık gövdeme ağır geliyor yürek.
Kaç vuruşluk ömrü kaldı bilinmez.
Ne olur reddetme bizi Tanrım.
İnanmadım hiçbir zaman Erosa.
Erittim avuçlarımda, düştü Tanrısı
Sen dirildin.
Biz dirildik.

Dedim ya bu şehirdeki tek köle benim.
Ağzımı açsam dolanır sarmaşıklar.
Kuşlar uçar kalbi kırık dallarımdan.
Karanlıklar yükselir feryat yükü.
Sel başar mesut karınca yuvalarını.
Ben ağzımı açsam taş keser Medusa.
Ve ben konuşsam...
Solar begonviller.

Sussam!
Ben sussam can konuşsa.
Selamlasa birbirini boynu bükük göçmen kuşlar.

Sıcak ülkeler boyu coşkun nehirlere ulaşsa.

Sen çözsün kalbimin kilitlerini.
Bitse bu esaretlik.
Ben kafesinden kurtulmuş can misali selamlaşsam Sema'yı.
Saklansak gökyüzünün bir yerlerinde
Mutlu biten bin bir gece masallarının sonuna varsak.
Anka gibi...

Özlem Saba

Bin Kelime Doğurdum Sana

Derler ki;
Biraz çılgın,
Hafif de meşrep olurmuş şairler.
Yazının ağırlığında,
Elleri kalem tutalı beri,
Unutmuştur bir tenin hafifliğini.
İşte bu yüzden,
Hep aç olurmuş şairlerin gövdeleri.

Gövdeler ki;
Kendi köküne yabancı.
Köküne inat!

İşte bundandır;
Boza boza Erden'ini tüm harflerin,
Bin kelime doğurdum sana.
Sözlerin rahminden çaldım Aşk'ı

Ve Aşk'ı;
Dilimde göverttim,
Sustuğun her yerde..

El değmemiş bir kitap ne kadar bakirse de,
Oku beni!
Dokun bana!

Dokundukça anlam bulur sayfalar...

Özlem Saba

Bir Besteye Dönüşür Sustuklarımız

Suçu yok ki kimsenin yalnızlıklarımızda,
Kimi soğuk, uzun kış gecelerini seçer.
Kimi yanmayı,
Aşkla yanmayı.

Kimi aramayı seçer kendinde kendini.
Kimi vazgeçmeyi, unutmayı...

Suçu yok ki kimsenin bu yüzden
ayrılıklarımızda,
Kimi sarhoşluğunu seçer aynı rüya içinde,
Kimi şiirleri, şarkıları...

Suçu yoktur kimsenin bu yüzden mutsuzluklarımızda,
Kimi hesapsızca sevmeyi seçer,
Tüm rağmenlere rağmen sevmeyi,
Kimi, kaçmayı, kaybolmayı...

Ama mutlaka, bir besteye dönüşür içimizde hepsi
Herkes kendi makamında susar!

Kimi Acem Aşiran
Kimi yegâh..

Kimi Kürdilihicazkâr.
Kimi Çargâh...

-Kimi de tıpkı benim gibi, Sabâ'h ...

Özlem Saba

Bir Beyaz Nilüfer

Aşk sularında bir ürkek ceylan.
Güneşle yıkanırdı her sabah,
Dalgalarla taranırdı saçları...

Tutmuşken sırtlanlar su başlarını.
Ve peşine düşerken aç kurtlar.
Saklanır bir anda.
Bir sazlığın içine.
Salar köklerini denizlere.
Uzanır bulutlara sevdası.
Vaktini bekler.
Bir beyaz Nilüfer olup göğsünde,
Açmak için her seher...

Özlem Saba

Bir Deli Bitik

Bir deli rüzgârın,
Güneşin ateşiyle yanan ruhu,
Eriyen bedeni.
Ve yeniden can bulmaya çalışan,
Akıntıya kapılan,
Toprağa hasret bir tohumun,
Ana rahmine yerleşir gibi,
Çıplak hayallerde canlanmak...

Bir aşk klavuzcusunun,
Vazgeçilmez birikintisiyle,
Şanki cennetin başköşesinde
İğne yapraklı bir çiçeğe dönüşmek.

Saplanıp kalmak mih gibi
Çırlıçıplak bir huysuzun kalbine...

Aşk demek, batmak demekmiş.
Biraz da bitmek...

Hele bizler,
Çoktan seçmeli bitik!

Özlem Saba

Bir Dem!

yalnızlığımı seviyorum!
yalnızlığımın içindeki sesleri duymayı...

kendimi tanımayı!

her gün yeniden kurmayı evreni,
rakam olmayı, üs, kuvvet almayı...
her şeyin yerli yerinde oluşunu izlemeyi,
düzeni...
gereksizleri atmayı,
çatıyı dağıtmayı...

görmeyi yıldızları, izlemeyi kayışını,
yelkenliyi, takayı...
balık olmayı seviyorum ben!
suyla oynaşmayı...

güneşle ısınmayı,
rüzgarla soğumayı,
usta bir ressamın elinden çıkmış gibi,
rengarenk olmayı.
uçurtma misali,
birlikte uçmayı...

pirincin içindeki beyaz taş olmayı,
parlamayı!
ama herkes tarafından bulunmamayı,
seçmeyi, seçilmeyi,
yeri geldiğinde dış kırmayı...

tabağın sonu olmayı, kazanın dibi...

toprakta kuruyan ceviz olmayı
henüz kırılmamış,
tezgahlara düşmemiş...

tarla başlarında,
alıcısını bekleyen zeytin olmayı,
barış olmayı,
beyazı,
beyaz atlıları...

-camlarda bekleyen güvercin olmayı-

leylek olmayı,
martı olmayı.
göç etmeyi sıcak yüreklere...

renklerden yeşil olmayı seviyorum ben.

henüz yeni gövermişken,
vurmamışken sevdama ayaz

gölgesi altında ulu bir çınarın,
bir dem soluk almayı.
Aşk'ı, onun sarhoşluğunu,
hepinizi seviyorum ben,

hala sevebiliyor olmayı!

Özlem Saba

Bir Dost

gözlerinin içine baka baka
sen şeytansın!
demeyene kadar,
yaşamlarımızı
ve hayallerimizi çalmaya devam edecek şeytan.
benden söylemesi...

bir dost!..

Özlem Saba

Bir Eksik Etek

Çay içmek de kesmiyor bu defa,
Şiir okumak da.

Düşündüm de;
İki yarım,
Bir bütün alabilir mi birbiriyle?
Ya da eksik?
Tamamlanabilir mi bir diğeriyle?

Terzileri toptancı, riyakâr olan bir kentte,
Bir eksik etek,
Nasıl bir olsun ki,
Kolalı bir gömlekle?

Özlem Saba

Bir Kadın Var

bir
kadın
var;

soğuk
kış
gecelerinde
güneşi
gezdirir
ellerinde...

bir
kadın
var;

sayısız
uğur
böcekleri
gezinir
teninde..

hem de
zemheride...

bir
kadın
var;

doğanın
uyanişı
gibi
kıpırdar
içi,

içinde
kelebekler
uçuşturan
yar
aklına
geldiğinde...

bir
kadın
var;

hayatında
sadece
bir
kez
kadın
olmuş.

eylülde...

bir
kadın
var;

terkedilmiş
bir otel
soğukluğunda,
kendini
keşfetmiş,
bir kadın var,

yakar kendini
her gece.
içimde...

Özlem Saba

Bir Kadın Var Ruh Gibi

Bir kadın var.
Ruh gibi.
Ben o kadının
Ne komşusu
Ne kocası
Ne de çocuğu olmak istemezdim.
Az biraz,
Azıcık biraz birlikte olmakla
Sanırım ben paçayı kuracağım.
Bir kadın var,
Şimdi!
Kadın ama,
Vallahi ruh gibi!..

Özlem Saba

Bir Kahve Hikayesi

ben bir kahve olsam
kavrulsam,

önce;
ekvatorun güneşinde.
sonra kızgın tavalarda,
kor ateşler üzerinde pişsem..

daha soğumadan
ezilip, öğütülsem,
bakır değirmenlerde..

ya da, dövülsem
taştan dibeklerde..

un-ufak edilip
dökülsem bir cezveye.

kaynasam,
kaynasam,
kaynasam...

anılarla taşsam...

değmez miydi tüm bunlara..
bir içimlik bile olsa
dokunmak için yârin dudağına.

bir kez bile olsa,
değmez mi aşk bunlara?

Özlem Saba

Bir Kelebek Olduğum İçin Senden zr Diliyorum.

ben senden gittiğimde,
ve tüm gidemediklerimde,
artık önemi kalmayacak neyi nerede kaybettiğimin...

ben bu Şehirde kendimden,
ben bu Şehirde senden vazgeçiyorum.

böyle biter kelebeklerin aşkı da.
aşkının büyüklüğü sığmaz  günlük hayatlarına.
kalırlar erkenden gitmek zorunda.

ben bu Şehirde...
bir kelebeğe dönüŐtüđüm için senden af diliyorum.

Özlem Saba

Bir Şehir Kuruyorum Bize.

Bir şehir hayali kuruyorum bize.
Göz bebeklerin oluyor mesafeler.
Kendi içine evrilen..

Zamansız seller gibi pencereye akarken içim.
Asma köprüler ve tahta gıcırtilarıyla,
Çocukluğumu anımsatıyor sesin.

Çiçekleri işveli dağlar, isminle müsemma şimdi.
Her toprağa basmaz ayakların bilirim
Bundandır, bir şehir hayali kuruyorum bize.

Hele sen bir gel de.
Bastığın o topraklar nasıl da titreyecek...

Bir şehir hayali kuruyorum bize.
Henüz kimsenin kirletmediği
Aşkın cinayetlere kurban gitmediği.

Bir şehir kuruyorum bize.
İçinde doğmamış çocuklarımızın oynadığı...

Özlem Saba

Birabaz.

keşke ben de içip içip kaybolsam senin gibi,
ama nafile, ben o kadar kendimdeyim ki...

masanda biraz fıstık var,
bir paket sigara,
bir kupa da bira.

oh, keyfin yerinde...
iç patla,
çal oyna!

ben ise, yanına yaklaşmaya korktum yıllarca.
tüm yoksunluklarımı saçmaktan masana.

bu da mümkün değilmiş oysa,
anladım ki, kendi açtığın yaraların,
kabuğunu koyacak bir tabak bile yokmuş masanda bana.

Özlem Saba

Biraz Daha Sessiz Olabiliriz

Aynen Böyle Olmak Gerek

aralamak gerek kilitli kapıları.
uçurmak gerek semaya aşk kuşunu.

hayat kısa,
kavuşturmak gerek, Aşık'ına Maşuk'unu...

içmek gerek meşk şarabını gözünden.
kırmak gerek o renksiz, doyumsuz kadehleri...

vurmak gerek yere gelmişini geçmişini,
yaşamak gerek an'ında olanı biteni...

alıp fırçayı ele avuca,
güzel resimler bırakmak gerek geleceğe...

şiir okuyup şiir, şarkı dinleyip şarkı olmak gerek,
hoş bir seda bırakmak gerek gök kubbeye.

okuyup ehlinden kitabını,
ışık tutmak, yol göstermek gerek tüyü bitmemişe...

cellat olup.
vurmak gerek cehaletin boynunu, azmasın diye.

adil olmak gerek,
tutmak gerek mazlumunu 'hak' diye.

cesur olmak gerek kurttan
yedirmemek gerek sırtlana kuzuyu.

korkusuz olmak gerek muhannetten,
ayırarak gerek sığ'dan alim'i ..

ancak ilmeden olur,
havalandırmak, salmak gerek boş aklı...

düşünmek gerek,
kollamak gerek zürriyeti,

yoksa ben de insanım deyip,
yaşadım denemek gerek, hunhar bir hayvan gibi...

adam oldum demek, bu demektir yahu!

Kelebeğin Sevdası.

yalandı!

uzundu dinazorların gövdeleri.
kısaydı aşkları,
katıydı...

kısaydı ömürleri,
küçüktü bedenleri.
ama büyüktü,
yumuşaktı,
kelebeklerin sevdaları,

-fakat bu çağda hiç kalmadılar-

Eksik Olanlar

Hep eksik olanları tercih ediyordu eksik olanlar.
Çünkü tam'ı kaldıramıyordu cılız ruhları...

Hasretim

Yağmur yağmış.
Hava yine siyaha çalan gri.
Kim bilir kaç âşık ağlattı bu şehir,
Kaç aşk eskitti.

Yıllarca arayıp durduğum,

Didik didik ettiğim aşk'ı,
En bildik yerde bulacağım aklıma gelmezdi..

Ama aşıklar da lazım viranelere.

Yaşamla ölüm arasında ince bir çizgi üzerinde yürür gibi yaşıyorken hayatı.
Ey sevgili!

Beni son nefesimde kurtarmaya mı geldin
Yoksa bu aşk'ın son seferi mi?

Neden şimdi diye sormadan edemiyorum kendime.
Kim bilir belki de yıllardır ödediğim bedellerin cevabıydın sen...

İçimdeki fırtınanın sesi çok şiddetli.
Bir çoğalıyor, bir yok oluyor.
Ey ulu Allah'ım koru beni!

Önce gönlüme düşürdüğün sevginin,
Sonrada bu sevginin sınavını geçememekten

koru beni!

Kafam karışıyor, aklım almıyor.
Hayatımın en yorgun yerinde üzerime gelen bu delirmiş dalga da ne?
Ben mi deliriyorum
Yoksa hayat mı aklımı başımdan alıyor?

Yağmur yağıyor ve ben gözyaşlarımı saklamaya çalışmıyorum.
Gözyaşlarım yağmur damllarına karışıp kaybolurken,
Kalbim isyan ediyor.
Oldu mu hayat, oldu mu bu sence.

Haykırsam sesim duyulacak.
Haykırmasam bu çelişki beni boğacak.
Ona bir nefes kadar yakınken
Bir o kadar uzak olmak...

Hayat, oldu mu bu şimdi?
Olmadı işte!

Gözlerin

eyy benim gözlerini sevda bürümüş sevgilim.
büyürken gözbebeklerin,
büyüyor sevgimiz de.

eyy benim sesine ses,
sevdasına sevda değmiş sevgilim,
büyürken çığlıklarımız,
çığ oluyor sevgimiz de.

eyy benim tenine ten,
canına can değmiş sevgilim.
yüreği yangın sevgilim.
aynı ateşte kor olup
söndüğümüz sevgilim

işte bundandır.
tatminsiz, fahişe gecelerde
uyur uyanırım gecenin bir yarısı.

soyunup çırılçıplak rüyalara
huzur kokan nefesini ve
için için yanan tenine özlemle...

Kelebekler

'...boşuna ölüyordu kelebekler.
kimsenin o sağır uykulardan uyanacağı yoktu...

Bir Şehir Kuruyorum Bize.

Bir şehir hayali kuruyorum bize.
Göz bebeklerin oluyor mesafeler.
Kendi içine evrilen..

Zamansız seller gibi pencerene akarken içim.
Asma köprüler ve tahta gıcırıtlarıyla,
Çocukluğumu anımsatıyor sesin.

Çiçekleri işveli dağlar, isminle müsemma şimdi.
Her toprağa basmaz ayakların bilirim
Bundandır, bir şehir hayali kuruyorum bize.

Hele sen bir gel de.
Bastığın o topraklar nasıl da titreyecek...

Bir şehir hayali kuruyorum bize.
Henüz kimsenin kirletmediği
Aşkın cinayetlere kurban gitmediği.

Bir şehir kuruyorum bize.
İçinde doğmamış çocuklarımızın oynadığı...

Bir Kahve Hikâyesi

ben bir kahve olsam
kavrulsam,

önce;
ekvatorun güneşinde.
sonra kızgın tavalarda,
kor ateşler üzerinde pişsem..

daha soğumadan
ezilip, öğütülsem,
bakır değirmenlerde..

ya da, dövülsem
taştan dibeklerde..

un-ufak edilip
dökülsem bir cezveye.

kaynasam,
kaynasam,
kaynasam...

anılarla taşsam...

değmez miydi tüm bunlara..
bir içimlik bile olsa
dokunmak için yârin dudağına.

bir kez bile olsa,
değmez mi aşk bunlara?

Bin Bir Gece Masalları.

Senin gözlerinde bilmem ben neydim.
Oysa bende herkes gibiydim...
Bütün şirlerim acı üstüne.
Mutluluğa dair hiç bir fikrim yok.
Çıkıp da tapınak karanlıklarından,
Yüreğinde aydınlanmaya gelmişim...

Bir giz 'im vardı yüreğimde sakladığım.
Biraz da zan'larım.
Kapına gelmişim sürüne sürüne.
Çok kan kaybetmişti umutlarım.
Biliyorum kapıların açıldı sonuna kadar
Fakat bilmiyorsun;
Bu şehirdeki tek köle bendim.
En son aşk!
Yaşanmayan ilk aşk!
Bir büyücü tutsak aldı tüm rüyalarımı.
Sattı Tanrı'ya üç otuz paraya.

Aşkı mitolojiden çalan o cesur bendim.
Bu yüzden korkar insanlık her bakışından.
Zamanın en uslanmaz Aşk düşkünü.
Bir meczup,
Ve sen çıka geldin en yorgun anımda.
Azar azar çoğaldı, varlığın gönül boşluğumda.
Talip oldum senden ve benden geriye ne kaldıysa.

Bu dünya artık yaşanması değil,
Hükmü çoktan bitti, yenildi...
Ve zaman; akıp giden zaman,
En zalim hilafını söyledi.

Artık gövdeme ağır geliyor yürek.
Kaç vuruşluk ömrü kaldı bilinmez.
Ne olur reddetme bizi Tanrım.
İnanmadım hiçbir zaman Erosa.
Erittim avuçlarımda, düştü Tanrısı
Sen dirildin.
Biz dirildik.

Dedim ya bu şehirdeki tek köle benim.
Ağzımı açsam dolanır sarmaşıklar.
Kuşlar uçar kalbi kırık dallarımdan.
Karanlıklar yükselir feryat yükü.
Sel başar mesut karınca yuvalarını.
Ben ağzımı açsam taş keser Medusa.
Ve ben konuşsam...
Solar begonviller.

Sussam!
Ben sussam can konuşsa.

Selamlasa birbirini boynu bükük göçmen kuşlar.
Sıcak ülkeler boyu coşkun nehirlere ulaşsa.

Sen çözsün kalbimin kilitlerini.
Bitse bu esaretlik.
Ben kafesinden kurtulmuş can misali selamlasam Sema'yı.
Saklansak gökyüzünün bir yerlerinde
Mutlu biten bin bir gece masallarının sonuna varsak.
Anka gibi...

Bilme

sen hiç uyandın mı,
günahı örten gecenin sabahına?

o karanlıkta ki yiğitlenmelerin,
nasıl da kıvrandıran bir sızıya dönüştüğünü
hiç hissettin mi?

gün doğarken,

asılmak onsuz bir günün mihrabına.
yanmak yabancı coğrafyalarda.
gurbete yüreğinle dokunmak.
el uzatsan, dokunacağın mesafelerde olmanın acısını, çektin mi hiç?

bildin mi aşkın en imkansızını?

bilme!
bilince ölürsün
sen sakın bilme...

Beraatımı İstiyorum Tanrım!

Beraatimi istiyorum tanrım.
Canım çok yanıyor.
Kimseye taşıyamayacağından fazlasını vermem diyorsun ya;
Kimdir bu Özlem?

Tanıyamaz oldum,
Kimedir bu özlem?

Bitmek bilmez uykusuz gecelere
Nasıl katlansın bu gözler.
Nasıl taşısın bu yorgun yürek,
Aşkın en ağır halini.

Yak istersen Kerem gibi
Ya da sal çöllere Mecnun gibi.

Delirt Züleyha gibi.

Ama Ferhat'ın gücünü ver bana,
Yıkayım önümdeki tüm engelleri.

Ya kavuştur beni sevgiliye.
Ya da benden izinsiz yüreğime koyduğun
bu büyük aşkın hürmetine,
Ver emrini.
Al yanına!

Bütün suç sendeyken üstelik!

Ben Yine Sessiz Kalacağım.

Bir adam sevmiştim önceden.
Yorgundu elleri.
Soğuktu.

Uzak...

Ama ılık iklimlere benzerdi bakışları.
Yağmurluydu.

Yumuşak...

Bir adam sevmiştim önceden.
Güvercin kanatlarına benzerdi saçları.
Dalından düşmüşlere yuva.

Bir adam sevmiştim önceden.
'Tek' bir adam.

Kaybettiğim apansız, amansız yangınlarda.

Bir adam seviyorum şimdi, öncelerden...
İçinde bilmem kaç adam.
Biri hariç, hepsi de korkak.

Kaçak...

Bir adam seviyorum şimdi, öncelerden...
O sevmeye cesaret ettiğinde bir gün.
Ben çoktan gitmiş olacağım...

Ve tanrı diğer tekimi sorduğunda
Ben yine sessiz kalacağım...

Utangaç...

Bazı Adamlar

Gider bazen bazıları..
Uğurlayamazsın..
Acıta acıta gider
Kopara kopara...

Hiç bakmadan gider ardına,
Ne halde olduğuna...

Gider bazen bazıları.
Yanına senden neler aldığını bilmeden...
Sadece gider bazıları.
Geride kalanlarla nasıl baş edeceğini umursamadan..

Aslında hiç sevmemiştim diyerek gider...
Al buradan devam et derde gider...
Arkasında yıkık bir şato,
Yangın yerine dönmüş bir yürek bırakarak.

Kurtarılacak hiç bir şey kalmamıştır o yangından.
Bunu bile bile gider...

Hissedersin sen de hiç sevilmediğini.
Yine de inanmak istemezsin buna.

Bazı adamlar tek damla gözyaşı dökmeden gider Öylece...

İşte o adamlar var ya o adamlar,
Atları eğersiz,
Bir tek onlar gider böyle.
Ama bir türlü uğurlanamaz içimizde.

Çünkü hep bir şeyleri eksik bırakmıştır giderken
Tamamlanamazsın...
Öylece yüzüne çarpıp gider kapıyı,
Boğulursun da, konuşamazsın...

Aşk

Aşk!
Üç karakter olarak yazılır.
Fakat nedense hep karaktersizce okunur...

Yoldaki İşaretler

Henüz kozasından çıkamamış bir ipek böceği misali
İçimde kendimi işliyorum.

Muhteşem sanatçının sanatını işlemesinden sual olunmazmış gibi..

Bilinçaltı, bilinçüstü hizmet ediyorum şu devri aleme...

Varlığının manasını bilmeyen bir şuursuzun şuurunda,
Varla yok arasında,
Varlığını, varlığının sebebinden alan
Bir dişlinin parçalarından biriydim sadece...

Bunu bir tek ben fark ediyordum...

Çaresiz serüvenler düşünce bir kez akla,
Yoldaki işaretleri izlemekten başka şansı olmayan ipek böceğinin,
Bulamazsa, vuslatı yine kendi kozasına olacaktı..

Ve her daim yanacaktı...

Sen Yeter ki Gel Sevgili.

Aşk ateşi yakmadan tüm ruhumuzu,
Gözlerindeki fer hala sönmeden,
Yakamozlanmadan kıyısında oynadığımız denizler.
Ben hala bendeyken, yitirmeden aklımı,
Gel sevgili...

Fırtınalar çökmeden akşamlarımıza,
Tan yeline esir olmadan sabahlarımız,
Tenim candan soyulmadan hala,
Nefes alırken dudaklarım,
Lal olmadan dilim,
Bir sıcak busenle canlanacak cesedim.
Toprak olmadan,
Gel sevgili...

Hala delip geçerken birlikte dinlediğimiz nameler kalbimi,
Uç kuruşluk vuruşunda bile adını sayıklarken,
Yalan olmadan yaşadığımız o mesut günler,
Varlığına inandır da beni,
Gel sevgili...

Gerçeğine dokunamam biliyorum,
Elimi uzatsam kaybolacak gibisin.
Gelincik tarlaları misali uçuşurken eteklerim düş bahçelerinde,
Rüyalarım da bile olsa,
Tenezzül et de,
Gel sevgili...

Eğer korkuyorsan Tanrı'dan.
Günahların en büyüğü saydıysan sevdamızı,
Bir ömür yanmaksa seni bir an görmenin bedeli,
Vebalin boynumadır,
Ben yanarım ikimizin yerine,

Sen yeter ki gel sevgili...

Yalan

hani diyorum ki ben;
bana yalan söylesen,

'tek bir şey' söylesen.

yalan olduğunu bile bile,
yine de inansam.
beklesem...

Ümitsiz

O kadar ümitsizdi ki.
Sevebilme ihtimali bile imkansızdı.
Bizli rüyalardan bile mahrum kaldım.
Gerçek denilen yalan,
Hiç bu kadar acıtmamıştı canımı...

Bir Kadın Var

bir
kadın
var;

soğuk
kış
gecelerinde
güneşi
gezdirir
ellerinde...

bir
kadın
var;

sayısız
uğur
böcekleri
gezinir
teninde..

hem de
zemheride...

bir
kadın
var;

doğanın
uyanişı
gibi
kıpırdar
içi,

içinde
kelebekler
uçuşturan
yar
aklına
geldiğinde...

bir
kadın
var;

hayatında
sadece
bir
kez
kadın
olmuş.

eylülde...

bir
kadın
var;

terkedilmiş
bir otel
soğukluğunda,
kendini
keşfetmiş,
bir kadın var,

yakar kendini
her gece.
içimde...

Seni Seviyorum

Yağmurların yağışını,
Dökülüşünü damlaların gökyüzünden.
Özgürlüğü anımsatan gözlerinde,
Bir sınırın bitişini,
Yeni bir hayatın başlangıcını izler gibi.

Göz bebeklerinin çerçevesinde hapsolmuşluğumu,
Kopuşunu ekvatorun aydınlanma çemberinde,
Her şeyi tuzla buza çeviren bakışlarını,
İradesizliğimi sana karşı,
Lütuf biliyorum...

Oturmuş gruba karşı
Sana karşı koyamamışlığımı seyrediyorum...

Verdiğin şey acı mı, zevk mi birbirinden ayıramıyorum.
'Kahrın da hoş senin, lütfun da' hoş der gibi, seviyorum...

Seyre dalıyorum alemleri gözbebeklerinde..
Gözlerin bir volkan,
Bir yanardağ etkisi gözlerin..

Gözlerinin renkleriyle tonlanmış bir gezegeni,
Bir uydunun yörüngeden çıkışını,
Doğanın tüm oluşlarını,
Tüm gel git olaylarını,
Ve dahi toprağın ayağımın altından kayışını,
Gözlerinle ilişkilendiriyorum.

Hayata dair olan biten ne varsa seninle seviyorum...

Nasıl oluyor da iznim olmadan böyle büyüyebiliyorsun içimde.
Ömrü çoktan bitmiş bir yıldızın.
Büyüyüp, büyüyüp,
Kendini, kendinde yok edişini izliyorum
Seninle sevişirken ...

Yok oluşuma dalıyorum gözlerinde
Şimdi çağırsan beni,
Sanki kıyametler kopacak.
Zaman kendini inkar edecek.
Ve aşırıdır sende kalmışım gibi,
Varlığımı misafir edecek bakışların.

Yorgun bir saati misafir eder gibi.

Aynı yönde, bir gidip, bir geri dönecek zaman sanki.
Akrebi koynuna almış yelkovan gibi.

İşte öyle Allahsız seviyorum seni...

Gördüğüm her canlıyı seninle ilişkilendirir gibi
seviyorum seni.
Bazen bir elma ağacına benziyor gövden.
Kırılgan.
Bazen sağlam, demir gibi.

Dünyaya sonradan dikilmiş .
Peşinden bin ayet gönderilmiş gibi..

Yapma! derken dünya alem.
Bütün hücrem,
Bütün atom altı varlıklar düşman kesilse de.
Yasak meyvelerinin tadıyla dolduruyorum içimi.

Bir kızıl elma.
Tüm varlığımı inkar ettiren.
Aklımı başımdan alan.
Mis kokulu bir elma gibi...

Günahların en büyüğünde kutsuyorsun tenimi.
Oysa Tanrı bile reddetmişti bizi
Yalnız bırakılmıştı Havva ile Adem'i
Sanki aşk denilen o ateşi kendi yakmamış gibi.

Herkesi ne kadar da yalnız bırakmıştı.
Her şey kendisine tapsındı.
Hayatı böyle kurgulamıştı...

Tanrı bizi kandırdı.
Aşk denilen o büyüü başımıza musallat edip,
Tanrı bizi aldattı.

Tanrı; seni de, beni de ateşiyle yaktı.
Tanrı bizi kandırdı...

Tanrı bize yol göstereceğine
Tanrı bizi bu amâk-ı hayalin içinde yalnız bıraktı....

Aşk Kanseri

Duydum ki;
Aşk kanseri olmuşum!

Uzmanlara göre, ümitsizmiş durumum..
Hızlıca metastaz ediyormuş tüm hücrelime...

Sıktı Aşkına Kadın

ruhu yara almadan.
kanamadan,
sevebilir mi insan?
diye sordu kadın.

düşündü adam!
düşündüğü aşkı.
sevgi geriden gelen coşkun bir ırmaktı.

derleyip tüm düşüncelerini
sustu adam...

ne güzel bir susuştu o.
aşk gibi sustu adam.

o aşka susarken.
kadın yalnızlığa susuyordu.
çünkü aşkına hiç sahip çıkmıyordu adam.

meydan okuyordu,
tüm susuşlara kadın...

eğer yanında o yoksa.
varlığının da anlamı yoktu.

sıktı aşkına kadın...

Bin Kelime Doğurdum Sana

Derler ki;
Biraz çılgın,
Hafif de meşrep olurmuş şairler.
Yazının ağırlığında,
Elleri kalem tutalı beri,
Unutmuştur bir tenin hafifliğini
İşte bu yüzden,
Hep aç olurmuş şairlerin gövdeleri.

Gövdeler ki;
Kendi köküne yabancı.
Köküne inat...

İşte bundandır;
Boza boza Erden'ini tüm harflerin.
Bin kelime doğurdum sana.
Sözlerin rahminden çaldım aşk'ı

Ve aşk'ı,
Dilimde gövertim,
Sustuğun her yerde..

El değmemiş bir kitap ne kadar bakirse de.
Oku beni!
Dokun bana!

Dokundukça anlam bulur sayfalar...

Kertenkelebek

gerçek aşk yoksa sen misin?
diye sordu kertenkelebek.

şimdiye kadar öyleydim,
şu an öldüm, dedi.

soldu kelebek...

Senden Sonra

Kalbimin çatırdama sesleri kaldı geriye.
Elimi neye uzatsam,
Yakar oldu.

Bu kaçınıcı diyorum,
Bu kaçınıcı yanılgı!?

Soruları şahsa münhasır.
Kopyası verilmeyen bir sınavmış meğer.
Sanki içimde değil de karşımda duruyor gibi.
Var gücüyle savaşıyor elimden almak için,
Neyim var, neyim yok hayat.

İnsan ektiğini biçer diyorlar.
Korkum bundandır,
Ar'ım ondan.

Şimdi kalkıp yeniden koyulamıyorum yola.
Umudu çoktan tükenmiş bir insanın,
Ve de her şeyin koca bir yanılgı olduğunu fark etmiş birini,
Ne geri döndürebilir ki kendine?

Bana sakın zaman her şeyin ilacı demeyin.
İnanmıyorum zaman da...

İlim ve Bilim

Çamurlu su ile abdest alınmaz.
Ayrıştırmak gerekli

Bilmek ilim değil,
Bildiğini uygulamaktır ilim...

Ve bunların hepsinin adı da,
Bilim!

Akıl, bilim ve sanat birlikteliği.
İşte budur varoluş dedikleri...

Otopsi

Dedi;
Otopsi istemem yüreğime.
Failim belli.

Ben ki;
Rüyası rüyasına bir kez değmemiş
Uykusuz gecelerin, yorgun fahişesi.

Dünyanın İki Yakası

İki yakası bir araya zinhar gelmiyordu dünyanın.
Kavuşamadık...

Ne Garip Bir Zaman

Ne garip bir zaman değil mi?

İnsanlık öldü ama,
Hayvanlık yaşıyor.

Belki de ahir zaman...

İstanbul Nerede

İstiklaldeyim.
Asmalı mescitte.
İstanbul'u arıyorum!

İstanbul nerede?

İstanbul'u soruyorum.
denizin tutkuya küsmüş rengine.
martıların son kanat çırpışına,
üzerlerine abanan firavun bakışlara aldırılmaz,
mahzun minarelere.

İstanbul'u soruyorum
gök kubbeye.

İstanbul nerede?

güneşin bile yenemediği
şu kasvetli koyu griliklerden kurtulup
varsam bir Haliç'e,
soluksuz maviliklere.

gülmeyi unutmuş çehrelerden.
korkulu, ürkek ceylan bakışlardan.
umudunu yitirmiş,
huzuru tüketilmiş heveslerden kaçıp
varsam diyorum bir Pierre Loti'ye...

közlenmiş kahve kokusunda dinlensem.

demlense gönül çayım.
tazelensem...

çıkarsam insanlığın tüm günahlarını
Ayasofya da.
el açsam üç kuruş mutluğa insanlık için Sultan Ahmet'te.
dayasam bir sırtımı Galata 'ya,
Kızkulesi'ne...

unutulmaya yüz tutmuş sevdaları anımsasam.
çeksem içime.
canlansa gözlerimin önünde yeniden.
aşıklar mezarlığı dirilse...

bulur muyum seni İstanbul.

tarifine göre Sinan'ın,
haritasına göre Fatih'in
sevdasına göre şairlerin.
evet ben İstanbul'dayım da!

soruyorum herkese
İstanbul nerede?

o, eski İstanbul nerede?

Bak Saliş

bak Saliş;

yüreğimizdeki kelebeği boşuna öldürdün!

çünkü benim yerime yüreğine bastığın kuşlar,
bir gün senden göç edecekler..

Seramikçinin Finali

bazıları kalıbının adamı olamıyorsa hiç
e benim de işim bu!

yeniden kalıbını almak
ve pişirmek...

-aşk ile pişirmek çamuru-

Yine mi?

sordu yüreği,
yine mi?

'her giden bir yenisini getiriyordu,
üzülecek bir şey yoktu.'
diye düşündü içi...

Kimsin Sen, Hangisi?

Dedi;

Güzel bir şiire aşk mısın?
Güzel bir aşka şiir mi?

Kimsin sen?
Hangisi?

Dedim;
Hiç birisi!
Ve de ikisi.

Aşk ölürse,
Şair gider.
Şair giderse
Aşk biter.

Susar şiir...

Öyle ki,
Her aşk şairini
Her şair aşkını bekler...

Henüz Doğurulmadı O Kimse

İçirdin önce ab-ı hayattan
bir tas su,
Sonrası suz-i dil'i...

İnandım sana!
Beni sevmeye gücü yetecek kimse yok bu hayatta.

-Henüz o kimse, doğurulmadı-

Aşk'ın da İçi Boşaltıldı.

Aşk'ın da içi boşaltıldı.
İçinde insan kalmadı.

Ben sahip çıkmasam,
Neredeyse unutulacaktı...

Aşksızlık

Artık Aşk'ın tanınmadığı bir yerde,
O toplumun insanlığı düşer.

Ben Hep Günahtım

Derler ki;
Dillere düşmüşüz seninle.
Adınla anılıyormuş günahlarım.
Fakat hiç kimse bilmiyor ki,
Ben Hava ve Adem'den beri hep günahtım.

Geçmiş ve geleceğin ötesinde sevmişim.
İşte buymuş günahım...

Saba Gibi

Bir eylül şarkısı düştü içime.
Ayrılık gibi...
Yağmur gibi...
Hayat hikayem gibi...
Her zaman başrolünde olduğum ancak,
Hiçbir şeye müdahale edemediğim gibi.

Gerçek gibi...
Yalan gibi...

Neye inanacağını şaşırılmış,
Savrulmuş gibi.

Yitik gibi...

Ve hiçbir zaman bulunmayacakmış gibi...

Yok gibi!..

Şiir Olmuştu Şair

Ve bir gün şunu fark etti;
Artık düşünemiyordu Bilge şair.

İşte o anda, şöyle seslendi kendi içinden şiir;
"Kervan yolda düzülür! "
Yola çıkamayanın kervanı ise hepten bozulur...

Evet artık hiç düşünemiyordu Bilge,
Çünkü Şiir olmuştu Şair.

Sadece Terk Edilmiş Bir Aşk Vardır Ortada!

Dur!
Nereye gidiyorsun diye soramazsınız bazı sevgililere.
Ya da neden geç kaldığının hesabı sorulmaz bir türlü.

Duymadığınız güzel sözlerin çetelesi tutulmaz o aşkta.
Veremediği hediyelerin de.

Bilemezsiniz en sevdiği yemek hangisidir.
Sevmediklerini de.
Çok sık pişiriyorsunuzdur o yemeği belki de..

Hangi mezeleri sever rakı sofralarında.
Hangi şarkıları dinler, bilmezsiniz.
Sadece kahve içişini bilirsiniz,
Usul usul...

Neye çatar kaşlarını.
Ne güldürür onu,
Ne heyecanlandırır, bilemezsiniz.

Fakat bilirsiniz aşk 'sız rakı sofrasına oturulmaz diye.
Hayıflanırsınız.
Boğazınıza düğümlenir de her sözcük, bir türlü bunu ona söyleyemezsiniz.
Hele günün kendine kalan saatleri vardır ya insanın.
Ne düşünür, neye dalar gözleri o vakitlerde, soramazsınız!

En çok hangi renk,
Hangi pijama daha çok yakışıyordur ona.
Sizde seveceği nasıl bir geceliktir, bilemezsiniz.

Uykucu mudur, değil midir?
Gece saat kaçta girer yatağa
Kısa öpüşmeler, uzun sevişmeler midir tercihi.
Kısa sevişmeler, uzun sohbetler midir sevdiği,
Bilemezsiniz...

O mahur beste çalar da, bir türlü birlikte ağlayamazsınız...
Dans edemezsiniz loş bir ışık altında.
Susar Libertà!

Sadece kaçamak bakışlarını bilirsiniz.
Hüzünlendiğini fark edersiniz bazı fotoğraflarında..

Uzun uzun sevmeye hiç vaktiniz olmamıştır onu.

Halini hatırını ise, yanan yeşil bir ışıktan anlayabilirsiniz ancak.
O da, zamanı denk gelirse.

Canınız yanar saat gece yarısını vurduğu zaman.
Cam bir ayakkabı teki yuvarlanır merdivenlerde.
Diğer teki ayağınıza hiç uydurulamayan.
Bal kabağına dönüşür her şey o anda.
Anlayamazsınız...

Oysa ilk kez kendiniz için sevmişsinizdir birini.
Susamış, beklemişsinizdir sadakatle..
Tenin dilencisi olmuştur teniniz.
Dilersiniz, fakat hiç dokunamazsınız o tene.

Böyledir hayaletlere duyulan sevgiler de.
Bir gün öyle çok yorulursunuz ki onu sevmekten, özlemekten.
Çekip gidersiniz çaresizce.

'Ve kimse kimseyi terk etmemiştir o ilişkide.
Sadece, terkedilmiş bir aşk vardır ortada...'

Madem Aşk Yalan düşündü şair;
maden aşk da yalan oldu,
bundan böyle
her gecem başka bir sarhoşundur artık.

Terkedilen Aşk

Kimse
kimseyi
terk etmemişti
bizim
aşkımızda.

Sadece
terkedilen
bir 'aşk'
vardı
ortada...

Gidenler Terkedilirmiş Evvela

Ne çok bedeller ödenir bir aşkta.
Tabii bu gerçek bir aşksa.

Peki ya bu bedeller hep tek taraflı ödeniyorsa?
Kim inanır ki diğerinin aşkına.

Kalanlar değil, terkedilenler gider evvela.
Çünkü, daha erken terkedilmiştir onlar...

Kimsesiz Çocukluğum

Ne zaman yüksek sesle sarılsa birileri birbirine.
İçimde binlerce kimsesiz çocuk sızlar...

Saba Melikesi

ay sustu!

bulutlar çekildi gecemden.
güneş doğdu sabahlarıma.
hatta o bitmek bilmez kışlarım da geçti.
dört mevsim bahar geldi dallarıma...

süslendim.
çiçek-lendim.
tazelendim o sevgilinin koynunda...

ateşi yaktı,
külü savurdu,
Saba melikesi kendini yeniden doğurdu
o sevgilinin koynunda...

Seni Ben Kendim İçin Sevdim

Özür dilerim Aşk'tan da,
Seni sevdiğim için.

Çünkü seni ben,
Aşk olsun diye değil bu kez,
Kendim için sevdim...

Kelebek

bir kelebek gibi,
hafızasız yaşıyorum kaç zamandır.
kozamı unutmak için...

kozam ki,
üzerime giydiğim
tek gecelik,
aşk...

Nal Sesleri

bitik bir aşkın dönencesinde şimdi hayat.
ekvatorun bilmem kaçınıcı enleminde.
barometreden bedenime sızan basınç,
basınç şimdi yüreğimde...

hızla boşalmakta atımın terkileri.
gemlerinde alevlenir boğazıma düğümlenen kelimeler.
şaha kakmış bir özlemin peşinde,
bin kamçı sesi yükselir içimden.

mahmuzlardan ölçülürmüş acının direnci.
sensiz hipodromlarda bu kaçınıcı turum.
ve kaç seis değiştirdi yorgun bedenim.

bozulunca bir kez tımarın dişleri.
binlerce çalıya taratırmış kısrağ kendini...

yuları kaçmış bir hayalin peşinde,
tedbirsiz bir biniciydin oysa sen.
cesaretsiz, yalnız bir jokey...

en ufak nal sesinde tog'suz.
başından vuruldu sevdamız.

bense seni bekliyorum hala,
bu ıssız bayırlarda,
içi hüznün tav'lalarda...

Neden Şiirlerin ?

baktı elindeki boş fincana,
sordu kadına adam;

neden ben değil de,
şiirlerinle demleniyorsun?

dedi,
halimden bir tek onlar anlıyor da
ondan!

-bana da bir bardak koyar mısın lütfen?!

Hoş Geldin

her halini,
her gülüşünü,
neye çatarsın kaşlarını,

ne heyecanlandırır seni,
nedir seni bu kadar uzak ve karmaşık yapan,
sanki kendiliğinden biliyorum.
sanki yüreğim kendiliğinden tanıyor yüreğini..

bir nakış gibi oylumluyorum içimde seni.
örümceğin ağına takılmış ve kurtarıcısını reddeden bir bir kelebek gibi.
ölüme yakın gibi,
dipsiz bucaksız gibi,
su gibi,
yaşamak gibi istiyorum seninle...

oysa ben aşk bitti sanırdım.
son aşk,
son şairle ölüp gitti diye bilirdim.
yanıldım!

çünkü büyük aşklar
en az bir kez ölünce başlar.

Masalıcı

Anlatsana bana,
Düşlerindeki masalı.
Bakınca gözlerime yaşadığın heyecanı.
Anlat bana geçen onca yılda,
Bensizlikle nasıl başa çıktığını.

Hadi anlat bana masalıcı.
Bir masal ülkesinde,
Nelerin yaşanacağını...

Hadi bizim masalımızı anlat ışık gözlü.
Gecenin karanlığında parıldayan çoban yıldızını.
Bensizliğinde duyduğun sancıları anlat bana.
Çektiğin acıları...

Yaklaş yamacıma masalcı.
Dizini dizlerime daya.
Ellerimden tut,
Bana bizim masalımızı anlat.
Gözlerimde gördüğün hayali.
Bir an'a neler sığdırabileceğimizi anlat bana.

Ne bir ömür birlikte olacağımızı,
Ne de imkânsızlıklardan bahsetme ne olur.

Bir gün içinden çıkabileceğimiz ayrılıkları anlat bana.
Kelebeklerin büyüğü kanatların astığımız umutları.
Ne pembe panjurlu evimizi anlat bana,
Nede olacak imkânlarımızı.

Çocuklarımızı anlat bana.
Aşkimızı baki kılacak masalsı çocuklarımızı.
Bir ömür birlikte olacağımızı anlatma,

Aşkimızın hiç bitmeyeceği masalını anlat bana.

Çözölmek ve Döğömlenmek

Çözmek zorunda olduğunuz şeylerden ivedi çözülmelisiniz.
Yoksa daha çok döğömlenirsiniz...

Ve bağlanmak zorunda olduğunuz şeylerle acilen döğömleniniz.
Yoksa düşersiniz...

Saliş'in Aşkı

seni sevmenin en güzel yanı ne biliyor musun?
tenim tenine değmeden sıcaklığını her zerremde hissetmek...

ve
iliklerime kadar sen doluyken,
aşkın sarmışken her yanımı,
sana asla dokunamadan,
odayı dolduran kokunu tüm ruhumla içime çekmek.

yokluğunda, dokunduğun eşyalarla hasret gidermek..

seni sevmenin en kötü yanı ne biliyor musun?
seni bu kadar severken
ve bu kadar yakinken sana, dokunamamak...
sana dokunan her şeyi kıskanmak,
dilimin ucuna gelen sözcükleri haykıramadan,
havadan sudan konuşmak...

seni sevmenin en kötü yanı bir de ne biliyor musun?
seni sevdiğimi, herkesten,
kendimden bile gizlemek.

Sende Bulunmak

Hoş geldin benim ıssız adam.
Hoş geldin benim yokluğum.
Hoş geldin benim yokluğumda,
Kendimi bulduğum.

Hoş geldin aynam,
Dostum,
Unutuşum.

Unutuşlarımın en güzeli,
Kaybedişlerimin en sessizi.

Sende kaybolmak ne güzel,
Ne iyi...

Ah ne iyi sende sus-pus olmak,

Ruhunda kaybolmak.
Kaybolurken bulunmak...

Hiç Oldum

herkesin bir şeyi olacağıma
bir kişinin her şeyi olmak isterken,

'hiç' oldum!

Nasıl Bir Oyun Bu Anne.

Nasıl bir oyun bu anne?
Uçurtma değil,
Füze uçuruyorlar.

İnsanlar masumları hiç sevmiyor mu anne ?
Neden hep bizi öldürüyor?

Sizin Dünyanızdaki Hiç Bir Şey Para Etmiyor Burada

Eğer özlersen bir gün sen de bizi.
Kollarını aç ve bolca gökyüzüne bak .
Eğer bir saba yeli eserse yüzünde ılık ılık.
Nefesimdir, içine çek o zaman.
Ben seni tenhalarda bir yerlerde soluyor olacağım.

Unut gitsin bu dünya telaşlarını
Bu ruz-i mahşer kalabalığını.
Hatta Sümer tabletlerini de çıkar zamanenden.
Büyük İskender'i
Zeugma antik kentini.
Gaiâ'nın mahzun bakışlarını.

Ve de;
Göbekli tepeyi.
Unut Türk -Acem kardeşliğini
Herkes unuttu, ırkını/cinsini
Araştırmaları, gazeteleri,
Yalan haberleri.

Hepsi kaybolmuş insanın kendini arayışı-sorusu.
Fakat Aşk'a varanın kalmaz ki sorusu.

Sat varını-yoğunu,
Makamını-koltuğunu.
İnsan yapmaz ki bunlar kimseyi.
İndir cüppenini, giyin yokluğunu.

Senin dünyadaki hiç bir şey para etmiyor buralarda,
Takın unuttuğun kanatlarını, uçuş varlığını.

Tarihin tarihi yazılıp gidilecektir yine aynı nağmeden.
Herkesin işine geldiği gibi, riyadan, rivayetten.
Sen artık bizim tarihimizi,
Aşkın tarihini anlat
Nasıl olsa herkes kahramanıdır,
Sorumludur kendi hikayesinden.

Aşkın en yücesini okutun gözlerime.
Ve Yunan tanrılarını diz çöktürecek kadar büyüktü bizim hikayemiz.
Bunun için birbirimize şükretmeliyiz .

Zamanın ve zamansızlığın kesiştiği o yerde,
Bir kapının sen gelirsin diye yarı aralık durduğunu unutma..
Ve her aklına düştüğümde, gökyüzünü kucakla.
Göğsüne bas beni, mabedimsin sakın unutma.

Sizin dünyanızdaki hiç bir şey para etmiyor buralarda.
Aşk'tan başka,
Unutma!

Gözleriniz Bayım

Gözlerinizin derinlikleri
Okyanusun renkleri ve hareketleri gibi.
Sahilde gerçekliğin ihtiraslarını,
Derinlerde birer tiyatro sahnesi canlandırıyor sanki.
Düş ve gerçeklik arasında ne sorsam,
Cevap veren bakışlarınız.

Bedenim,
Duygularım,
Tarifsiz bir biçimde
Gözlerinizin köleleri olmuşlar.

Aklım ise bu hayata
Gizemliliğinizin
Mükemmelliğinizin kıyısında gezinen
Çellonun,
Örkestraların
Birer yapıt halinde haz verişi gibi
Ahenkli ve estetik ruhunuza tutulmaya gelmişler.
Alınız onu içeri...

Elinizi uzattığınız her renk ,
Birer duygunun izlerini taşıyor,
Bunu yalnızca ben görebiliyorum.
Ve bilinçaltımda her sözünüz
Sevgi kırıntılarının varlığını hatırlatıyor.
Gözlerinizin içselliği,
Merhameti,
Doğanın bütüncül gerçekliğini yansıtırken,
İnancın ötesinde bir bağla bağlanıyorum her ikisine de.

Uzaklarda bir yerlerde kaybolmuşum da,
Hasretinizin derin derin izlerini taşıyorum sanki.
Sanki sizden önce ben hiç var olmamışım gibi.

Etrafımdaki herkes yaşamın müziğine,
Ritmine ve dansına ayak uydurmuş gibi görünüyor,
Fakat bir biz uyumsuz gibi davranıyoruz bu boşluk

götürmez sahnede.

Cesurca bir sorgucunun ellerine teslim etmişiz sanki
neden ve niçinlerimizi,
Her gece bir öncekinden büyük bir sızıyla yokluyor.

Bu kez de benim tuvalimde birer birer oluşuyor
renkler.
Varlığının tutkusu karşı koyulamaz bir hal alıyor.
Gerçeğimde var olman için çiziyorum seni.
İlk şiirlerimden fark ettim tutulduğumu size.
Delice,
Saçma sapan
Şuursuz sayfaların unutulmaz esiri cümlelerimden.
Sanki bir solo halinde kilitli ve esaret altında
kalmış gibi bağıyorlar.

Aşkın ve bilginin doğası bu büyülü müzikalin sözlerini
yazarken,
Bir çift gözün nasılda etkisinde kalmışlar.
Yazık değil mi onlara.
Her cümle senle baslar ve senle biter olmuş.
Ve gövdeniz,
Her gün biraz daha içine çekiyor beni,
Ve şu gördüğünüz bitki örtüsünü üzerime örter gibi
Gömülü vermişim gözlerinizdeki mezarlığıma.

Çocuklar Artık Oyuncaklarla Oynayamıyor

birakın ellindeki oyuncağı çocuk.
biz değil,
hayat bizimle oyun oynuyor...

o vuruyor.
insanlık sadece bakıyor...

bir sağdan, bir soldan vuruyor utanmadan.
bir de minicik bedenlerinizden kanatıyor.

hayat çocukların zayıf yanlarını iyi biliyor çocuk.
canilik artık, çocukluk da dinlemiyor.

birakın ellindeki oyuncağı çocuk.
yaklaşmakta kurtlar,
büyümüş gibi yapmak zorundayız..

Korkma Tanrım

Korkma Tanrım!
Dönünce bir gün,
Karışınca ruhuna.

Senin bana yaptıklarını yapmayacağım.
Ben kötü bir Tanrı olmayacağım sana...

Kanatlara Değil Ayaklar Vurulur Zincir

'...uçmak için ayaklarıma vurulan zincirleri kırmam gerekiyor,
ve bunu başaramıyorsam!
ben o ayaklardan vazgeçmeyi de bilirim...

Yarimden Kanıyorum

Oysa derdini çekenin,
Dermanı durur başucunda diye bilirdik .

Öyle olmadı ama.

Yar'dan değil,
Yarim'den düştükten sonra.

Yaramdan değil,
Yarim'den kanadım boyuna.

Yarin ise,
Olamadı bu hiç umurunda...

Yakıcı Eylül

diyorlar ki ona;
sen daha çocuksun!
nereden bileceksin ki,
yakıcı Eylülle...

dedi ki onlara;
en iyi bebekler bilir!
ve asla unutmazlar,

patlayan bir silah sesi ile,

-annesinin memesinin ağzından çekişlini-

Kaysı Reçeli

Kapanacak çatlaklar,
Sıvanacak duvarlar,
Silinecek koltuklar,
Yıkılacak perdeler,
Ve diğer tamirat işleri derken
Kaçırılmış hayatı.

Olmaya oldu.
Birkaç vida sıkırsa birileri de,
İçimde gıcırdayan şu salıncaklara...

Yeni saten perdeler assa,
Parlak atlastan,
Dallı güllü elbiselerim olsa.
Eski Sümerbank'tan.
Bahçemde güller,
Yerde çim.
Taştan havuzlar
İçinde turuncu ve mavi balıklar,
Bir de kuş evi olsun zeytin ağacımda.
Mırıldayan kediler, oynayan köpekler...
Toza, buluta, suya karışsam.
Dokunsam duru tenine havanın.

Bir el olsa saçlarımda gezinen.
"Olanlar senin suçun değildi!"
dese.
Şarılsa sıkı sıkı.
İnansam.
Her yerim süt koksa.

Tam o anda çocukluğum girse içeri.
Selamlaşsak.
Bakışsak uzun uzun.
Konuşsak,
Yo yo sussak.
Sessiz sessiz bakışsak.
Ve desem ki;
Ah zavallı kendim!

Ah benim hiç büyütemediğim zavallı kızım.
Gülümseseyen ya bir kerecik.
Neşe ile savrulsa eteklerin.

Bitecek kaygısı olmadan somurabilsen bir şekerini.

Her yeri sarsa kokusu.
Ocaktaki kaysı reçelinin.
Ve yine de hiç büyümesem!
Gitmese o reçelin tadı damağımdan.

Bana yaşadığımi anımsatan!!

Ama ruhlar bazen,
Önce ölürlere bedenlerden.

Ve bir tabak kaysı reçeline
gömülürler.

Ve unutulsa da cesetler
Ruhlar öldüğünü asla unutmazlar..

Nasıl bir şey bu biliyor musunuz?
Her şeyi diri olan bir canlıyı,
Bir kase reçelle boğmak?!

Onu siz bilemezsiniz.
Hiç de bilmeyiniz..

Ben oturup hüznü şiiirler yazarım,
Siz hiç bir şey olmamış gibi tat alırsınız ya okumaktan.
İşte onun gibi bir şey.

Gönül İşçisi

hep annemin yüzünden.
ağzın değil,
elin çalışsın derdi!
işte o günden beri,
parmaklarım yüreğimin sözcüsü oldu,
bedenim işçisi.

aşk ise,
kalbimin efendisi.

bak!
ben şair oldum anne.
artık kimse şairlere inanmıyor.
ben kayboldum anne...
Yol Ayrımı

Önce birebir başlar
Sonra bir'e dönüşür
Daha sonra bölünür her şey ikiye
Yatakta yastık
Ocakta kahve
Kimi az şekerli
Kimi sade...

Sonra iki yol çıkar önlerine.
Biri yürür,
Diğeri sayar olduğu yerde
İşte o zaman
Ölmaz ondan iyisi
Senden de daha kötü kimse.

Oysa herkes,
Kendisi olmuştur sadece...

Aciz Aşk

bitti demeye bile aciz,
mecalsiz kalır bazı aşklar kendi içinde.

çünkü can çekişir ama,
bir türlü söylenemez aşk öldü diye!

Aşk Can Pazarında

satılmaz aşk.
bilmeyene işportada.

aşkı bilen de,
koymaz aşkı yerde,
can pazarında da olsa...

Değişim Ve Dönüşüm

Kocaman bir evren var gözlerimin önünde ancak, içi ne boş, sınırlarım ne dar.
Ellerimde henüz nasıl şekilleneceği bilinmeyen bir çamur.
O da kendi çarkında dengede olduğu veya dengeden çıktığı anda, az ya da çok suyun
ona katacağı değeri ve de götüreceklerini henüz pişmeden öğrenemeyecek olan.
Aldığı şekilden sonra hayatını nasıl ve nerede idame ettireceği, Tanrısının ona biçtiği
kaderden başka şansı olmayan, bir kelebek dokunuşuyla şekillenip, yanmanın gücüyle
sert taşlara dönüşen.
İçinde aşk ve bilgi olmadan hiç bir işe yaramayan,
İnsana yok olmanın ve yeniden olmanın ne demek olduğunu öğreten bir çamur.
Tıpkı insan gibi...

Her şeyin birbirini tükettiği bu dünyada, muslukları sonuna kadar açık olan şu dev
havuzların üstten dolup alttan boşaldığı gerçeğini ne de çabuk unutuyoruz.
Ölüm anlamsız kılarken hayatlarımızı peki bu hayatı değerli ve anlamlı kılan şey nedir,
nedir insan oğlunun elinde kar kalan?

Aldığı son şekilden sonra artık aşka da inancı kalmadıysa.
Neye inanır, ne ile yaşar insan?
Bulan, bilen var mı?
Ben henüz bulamadım...

Kopardıklarımız

tuttuğunu koparabilmek,
iyi bir şeydir elbet.

peki ya,
tuttuğunu kopardıktan sonra
sahip çıkabilecek misin ona?

asıl bunu sormak gerek!

Küçük Kadın Büyük Adam

küçücük kadınlar vardı.
sevdalı dinozorlara.

kocaman adamlar vardı.
küçücük kadınların,
kalmış ayak altlarında.

Uzun Sevişmeler

O kısa sohbetlerde sonra kısa sevişmeleri seçti.
Ben uzun sohbetlerden sonra uzun sevişmelerdim...

Evim Aşk

'... harcında aşk olmayan bir yapı.
Evim diye sahiplenilenlerin başına yıkılacaktır bir gün mutlaka...

Tapınak Tanrıları

Hayalleri vardı insanların.
Hiç olmayacağını bile bile inandıkları

Bir de Tanrıları vardı.
Bağdaş kurmuş.
İzliyordu sadece insanlığı
İnsanlıktan nasibini almamış
Karanlık, tapınak Tanrıları.

Ve aşktan ümidini kesmiş bir kadının
Bir Tanrısı da yoksa
Nereye gider?
Kime ölür?
Neye tapardı?

Küçülsem

Ahh!
Küçülsem.
Öyle çok küçüksem ki,
Elimden tutar mı yine birileri.

Ablam üstlenir mi yine tüm kederimi.
Ve annem;
Suçlusu olur mu başıma gelen her kötü şeyin.

Ahh!
Küçülsem.
Öyle çok küçüksem ki.
Babam cebindeki bozuk para gibi harcar mı yine beni.

Küçülsem !
Öyle çok küçüksem ki.
İkisi kız,
Altı çocuklu bir hanenin,
Beşincisi fakat,
Her şeyin tek günah keçisi,
Olmadan önceye,
Ana rahmine hiç düşmesem mi ki?

Garda

garda!
içi dolu bir valiz.
adressiz.
belki de sahipsiz.

aşkın iki vagonunda.
iki valiz
birbirinden habersiz.
biri yorgun seferlerden dönmüş.
diğeri mühimsiz.

garda!
iki valiz.
birbirinden habersiz.
üst üste.
alt alta.
biri gidiş
diğeri dönüş yolunda.

karşılaştılar.
iflah olmaz bir yalnızlıkta.
garda.

üst üste
alt alta..

mesafelerin ve
zamanın önemi yoktu
adressiz yolculuklarda.

değdi fermuarları birbirine.
çözüldü.
iflah olmaz bir karanlıkta.
bagajda...

garda,
iki valiz.
birbirinin olmuştu

sahibinden habersiz.

biri dolu
biri boş.
garda
iki valiz.
birbirini taşıyordu artık.

Her giden geri dönmez dedi biri diğerine

garda
iki valiz.
Bir'i yaşıyorlardı.
ikisi de adressizdi...

Bu Kez Kendim İçin Sevmiştim

Kimler için kimleri sevmedik ki?
Kimlerden kimler için vazgeçmedik.
Ya kendimiz!?
Kendimiz için kimi sevebildik?

Canımızdan çok sevdiğimiz evlatlarımız,
Onları bile biz seçmedik.
Kayıtsızca, mecburen çok sevdik.

Ya kendimiz!
Kendimiz için kimi sevebildik?
Dedim,
Buna hakkım yok dedi.

Yıkıldım.
Başkaları için kendini bile sevememişti.
Asıl trajedi buydu.

Günbatımıydı.
Ayna pusluymuştu.
Bu kez hüznün bana değil,
Ben hüznü yakışmıştım.
Gitmişti
Yalnızdım.
Soğuk bir otel boşluğundaydım...

Bazı Mesafeler

Bazı uzaklar yakınlaşır hissettikçe,
Ve bazı yakınlar uzaklaşır yaklaştıkça.

Ah yok mu o mesafesiz sevişmeler.
İnsanı aklından ederler...

Sen Yeter ki Işılda

Yakamozlanan gecelerin birinde,
Ansızın üşüdü kadın.
Isıtmıyordu yüreğindeki sevda.
Uzattı ellerini!
Yalnızlığına dokundu sonra.
Çaresiz,
Yorgan diye,
Ay'ı çekti üzerine.
Güneş'i giyindi her sabah.
Denizlere sığındı.
Soyunup soyunup her gece,
Serpildi üzerine...

Sessizdi.
Mekânsızdı.
Bir sönüp bir yanıyordu.
Büyürken Ay,
Büyüyordu kendi içinde.
Bir yalnızlığı,
Bir yorgun gece bekçisi martılar,
Bir de kıyılara vurmuş unutulmuşlar
Şahitlik ediyordu o büyülü seremoniye.
Ve hep bir ağızdan mırıldanıyorlardı sonsuzluğa;

-Sen yeter ki her daim ışılda!
O beklediğin, mutlaka fark edecektir seni.
Gözü takılacaktır bir gün yıldızlara...

Kelebek Kanatları

O katı yüreğinle,
Kelebek kanatlarına dokunma!..
Dokunursan, ölür!
Uçamaz bir daha.

Onda izi,
Sende tozu kalır geriye.

Hüzzam

Eyy insanoğlu; aklından evvel yüreğini besle!
Akılla tıkanıp kaldığın yollarda sana ancak o rehberlik edecektir.
Ve yüreğinin sesini dinlemeyenlerin ahvali her zaman hüzzamdır.
Ve hüzzam hep acı veren bir makamıdır.

Bir Besteye Dönüşür Sustuklarımız
Suçu yok ki kimsenin yalnızlıklarımızda,
Kimi soğuk, uzun kış gecelerini seçer.
Kimi yanmayı,
Aşkla yanmayı.

Kimi aramayı seçer kendinde kendini.
Kimi vazgeçmeyi, unutmayı...

Suçu yok ki kimsenin bu yüzden
ayrılıklarımızda,
Kimi sarhoşluğunu seçer aynı rüya içinde,
Kimi şiirleri, şarkıları...

Suçu yoktur kimsenin bu yüzden mutsuzluklarımızda,
Kimi heşapsızca sevmeyi seçer,
Tüm rağmenlere rağmen sevmeyi,
Kimi, kaçmayı, kaybolmayı...

Ama mutlaka, bir besteye dönüşür içimizde hepsi
Herkes kendi makamında susar!

Kimi Acem Aşiran
Kimi yegâh..

Kimi Kürdilihicazkâr.
Kimi Çargâh...

-Kimi de tıpkı benim gibi, Sabâ'h ...

Cânım Aşk

düştüm,
her seferinde kaldırdın!
akıtmak için gözyaşlarımı,
ay ışığı sandallarına atıp
savurdun açık kıyılarında.

ah!..
küreklerin yorgundur hala...

yakamozlanan denizlerinin tuzu,
tat oldu aynı zamanda yas'ıma.
şarkılar dinleyip ağladık.
şiiirler yazıp, yüzdürdük şişelerde.
fakat hiç biri yetişemedi beklenen sevgiliye.
ah!..
bir kez bile adını söyleyemeden gitti yüzüne...

kimi zaman, yayından fırlamış,
hedefi kimliksiz,
ucu yanık mızraklardı çığlıklarım..
hepsi de, canıma batardı.
kalbime saplanırdı bir bir,
ah!
aşk.

kaniyor ellerin hala

yine de öldürmezdin!
can verirdin,
uzatırdın kollarını bir çiçek dalında.
sarardın yaralarımı, tanımadık kucaklarda.
öper, koklardın.
dokunurdun bir çocuk saflığında.
okşardın saçlarımı bir kedi yumuşaklığında.
ah!..
yavrum Papatya!
ne çok sevdik birbirimizi.
kedim Ballış!
Lila...

ah aşk!
benim cânım aşk!
şimdi anlıyorum seni.
taa en başından beri
en beterine hazırlıyordun beni.

çünkü;
güneşe ermeyen aynanın yansımazdı ışığı.
kendi içine kırılmayan ışık,
bulamazdı manayı...

bir tek!
yaş kalan ağaç yanamazdı kendi içinde.
yanmayan ağaç, hafifleyemezdi,
küle dönüşüp, karışmazdı gökyüzüne.
ona can veren toprak,
zindanıydı aynı zamanda.

yıkılmayan duvarın, anlaşılmazdı yapısı.
vermezdi kendini ele harcı!

Kendini küllerinden yeniden doğuran Anka'nın da böyle değil miydi hikayesi?
en sevgilinin ellerinden kayarken öğrenmemiş miydi uçmayı?
ve Kafdağı'nın ardında bulmamış mıydı kendini,
anlamını!...

ah aşk!
yoksa önümüze yığar mıydın sen bunca dağları.
çetin kışlarında sınar mıydın kendini,
ve de bizleri...

ah aşk!
sever miydim sen gerçekten beni?

Aşk Aslında

Aşk aslında,
Nefessiz kalmakmış.
Tükürmekmiş yüreğini.
Boğulmuş kendi kanında.
Yerlere göklere sığamamış aşk...
Mutluluk değil,
Acıymış.
Var olmak değil,
Yok olmakmış aşk.

Aşk aslında;
İmkansızı aramış.

Mana

insan,
nasıl bir yapıya sahip olduğunu yıkılınca anlıyor!
sert tuğlaların arsında mana bulunmazdı.

Aşkı Al Başına

Ve şöyle der yitik şair;

"Bu kez aklını değil aşkı al başına."

Kainatta yeri yok ki canının.
Öyleyse baktığın bu suret de kimin.
Gerçeği gördüğünü sandığın ayna,
Gösterir mi ki yarasını ruhun?

Aklını değil, aşkı al bu kez başına.
Baktığın o ayna senden de yorgun.
Arayıp durduğu sensindir aslında özünün
Körlüğü kendinedir hep kişinin.

Buldum dediği anda kaybeder insan.
Doldum dediği anda boşalır havuz
İşte o anda hatırı kalmaz sevgi(li)nin.
Ne ararsan hepsi sende mevcuttur.

Her aşk kendini arar, yaşar sonunda.
Ölmüş mezarlıkların gölgesinde
Öyle bir sen bulursun ki sende.

Her şey silinir o anda bellekten,
Bir tek ruhun kalır elinde;
Büyümüş, anlamış, yorgun...

Sen iyisi mi bu kez aklını değil,
Aşkı al başına.

Kalabalıklar İçindeki Yalnızlığım

Biliyor musun?

Kalabalıklar hep ürpertmiştir beni,
Çünkü daha bir tok gelmiştir kulağıma, Kalabalıklardaki yalnızlığımın sesi.

İçimdeki müzik susar.
Kalbimin de şiiri.

Sadece sessizliğin yalnız uğultusu.
Bir de konuşur içimde senle birleri.

Kararır gün, saklanır güneş.
Görünmez olur denizin rengi.
Köpeğin uyanışı, kedinin esneyişi.

Ah sen, bir türlü gelmedin ki.
Gelseydin eğer ,
Hepinizi birden severdim.
Hepinizi !..

Var ya o;
Kuru gürültüden ibaret kalabalıkların sesi.
Huzuru kaçırılmış melodi.
Sözü tükenmiş şarkı.
Boyası çürümüş tuval.
Resmi sökülmiş duvar.

Ah o kalabalıklar, öyle çok şey yitirtir ki!

Kaybolur gözbebeklerimdeki aydınlık.
Uzağıma düşer hayalin,
Akıntıya bırakır düş de kendini,
Sürüklenir çerçeve,
Silinir yüzün!

-Her yalnızlığımda, yeniden çizerim hayalini...

Gel gör ki,
Olmasaydı ruhu soğutan o çoğul yalnızlıklar
İki yalın ruh, birbirini neden arar ki ?
Neden bulur?
Nasıl yanar birbirinde?
Nasıl soğur ?

İçimizde oldukça o yangın gecelerin kül harfliği,

Biliyorum!
Uçacaktır bir gün elbet ,
O suskun şiirlerin keleşi.

-Yüreğın ise ,
Omzumdaki kanatlardır bundan böyle sevgili...

İnsan Yanımı Özledim

İnsan yanımı özledim.
Siz benden günahlarımı çalalı beri.

Tanrının bile melek olarak yaratmadığı şu alemde,
Bir çift yorgun kanatlara mahkum ettiniz beni...

Ben insan yanımızı çok özledim sevgili!
Sıcakın artık ısıtmıyor,
Çok üşüyorum.
Ne olur çıkarmasınlar üzerimizden,
O ateşten gömleği...

Sanırsın ki Kamikaze

Sil baştan yaşıyordu sanki hayatını.
Bir önceki ölümünden sonra

İlk defa bir oluyordu,
Parmak uçları dokunduğuyla.

Fena kapılmıştı sek adamın sarhoşluğuna.
Adam ise bırakmıştı kendini
Kadının gözlerindeki akıntıya.

İlk defa sahipleniyordu bedelini ödediklerini.
Adam ise, en yorgun yerinden yakalıyordu kadını.
Hazzın bereketli rahmindelerdi ve zaman bezgindi.

Muhabbet ki o muhabbet an'da;

Deryaların kucağında yanmak gibi ,
Fakat sönememek gibi.

Sanki onca yıl beklemiş,
Beklediğine değmiş,
Nihayet o da gelmiş gibi.

Her dakika bir gibi fakat,
Hiç onun olmayacakmış gibi.

Her an gidecekmiş gibi.

Her şeyi mümkün kılan umudu ve,
Tanrı'nın her şeyi geçersiz kılan oyunu gibi.

Sandı ki bu kez başka,
Yeniden başlıyor hayatına bu aşkla,
Bir önceki ölümünden sonra.

Sanırsın ki kamikaze.

Düşündü Bileğe Kişi

Ve bir gün düşündü Bilge kişi;

Bazı yollar gözler tamamen kapalı yürünürdü.
Açık gözlü olmaya çalışmak, büyüü bitirirdi...
Bazen insanlar sevilmediği için değil, hiç umut olmadığı için de değil, beklentiler
karşılanmadığı ve hiç bir zaman karşılanmayacağı için hiç değil, cesur olamadıkları için
terkedilirdi...

Düşündü ki Bilge kişi;
Sevginin cesaret işi olduğunu fakat cesaret ve ahmaklığın aynı şey olmadığını.
Birbirine karıştırıldığı anda intiharın kaçınılmaz olduğunu.
Salt sevginin ancak samimiyetten geçtiğini ve
bunu anlamak için kimsenin aklına ihtiyacımız olmadığını.
Sadece lanet olası saklandığı o yerden (bilinç altımızdan) çıkarıp kullanmak gerektiğini.
Bunun her insanın sorumluluğunda ve aklını başına almanın, yüreğinin sesini
dinlemenin insanlığa atılan ilk adımı olduğunu.
Kendini var etmenin mecburi olduğunu

Peki akıl her şeyin mümkünü için yeterli miydi diye sordu kendi kendine ?
Tabi ki değil dedi içi.
Çünkü bazı yollar akılla da yürünmezdi, bazen aklın da üzerine olan saf sevgiye
ulaşmak gerekirdi.
İşte bu noktada rehber her zaman yüreğimiz olacaktır dedi iç sesi.
O her zaman doğruyu söyleyecekti.
Çünkü yaratılış hikayemizin özü sevgi, mabedi ise, kalpti.

Kişi gerçekten yeteri kadar seviyor olsa da alt yapısında iyi niyet bulunmayan her ilişki
çürük ve tehlikeliydi.
Yaşamıştı ve öğrenmişti...
İşte o sevgiler bitmeye mahkumdur dedi kalbi.
Gerçekle hakikat hiç bir zaman aynı şey değildi.
Çünkü gerçek her zaman olması gerektiği gibiydi.

Ya hakikat?
Hakikat öyle miydi?

Gerçeği kafeste olmak olan bir kuşun hakikati kafes olabilir miydi peki?
Asla öyle değildi!

Kafesi acıyorum dedi kalbi!
Hadi uç dedi.
Aklının, kalbinin ve bedeninin birleştiği kişi.

Sali'ye

Buram buram Yasemin'ler kokarken teninde.
Bir tek beni yetim bıraktın yüreğinde.
Çünkü sen, bu aşkın da babasıydın.
Ve her kadın, anasıydı sevdasının.
Üstelik doğurulmamış onca şiirlere gebe...

Tanrının Bende Gözü Var

Kimim ben ey Tanrım?
Havva'n mıyım ben senin?
Yoksa bakir Meryem'in mi?

Ya da meşhur günah keçin
Lilith mi?

Senin bende gözün var belli!
Her an bin bir suretle yanımda duruyorsun ama,
Bile isteye yaklaştırmıyorsun kimseyi ruhuma...

Saba Makamı

Duydum ki;
Talip olmuşsunuz kalbimizde çalan müziğe.
Ama unutmayın ki bayım!
Saba her zaman hüzünlü bir bestedir...

Diğer adıyla, derbeder makamı...

Kadın

Düşündü ki Bilge kişi;

Ve kadın kendi kendini yalanladı.
O yalanlayalı, vazgeçeli beri kendinden, kız çocukları yeniden diri diri toprağa
(karanlığa) gömülür oldu...

Ama herkes şunu unuttu ki,
Rahman ve Rahim olanın erkeğe 'eş' olarak yarattığı kadının hayatının kabusa
dönüştürüldüğü bir yerde o toplumun Müslümanlığı düşerdi!!

Ve hiç kimse tek kanatla uçamazdı.
Artık cennet insanlığa hayaldi...

Kapatın Gözlerinizi Bayım

kapatın gözlerinizi bayım.

şahsi mühimmat suçtur.
üstelik taşıma ruhsatınızda yok
hem de kirpiklerinizde susturucu.
son ışıklarını da söndürdünüz hayatımın.
güneşim şimdi yıldızları sayıyor...

Ol Demeyince

Birileri yine sabahı öldürmüş.
Gökyüzünü maviye boyamış.
Yırtılan denizleri dikmiş yeniden.
Orhan Veli'nin dediği gibi
Acaba dalgacı Mahmut mu ki?

Varamazsın bir yere,
O sana gel demeyince.
Sen olduramazsın hiçbir şeyi,
O 'ol' demeyince

İstesen de gidemezsin,
Zamanı gelmeyince.
Anlayamazsın manayı,
Hırsların tükenmeyince.

Ağaç meyvesine.
Dal çiçeğine,
Ana yavrusuna kavuşmaz.
Vakit dolmayınca...

Gök yarılmaz,
Denizler çekilmez.
Aşk bilmez vuslatını,

Kalp o Kemal'e ermeyince...

Derler ki;
Sen vuralı,
Yaralıdır hala o ceylan.
İyileşmez ceriha,
Yar merhem sürmeyince..

İdam Sehpalarım

Kurulunca gözbebeklerinde idam sehpalarım.
Ok gibi batıyordu canıma aşk-ı kirpiklerin.
Bu yüzden celladımdan hiç merhamet dilemedim.
Çünkü işlemediğim bir günahın muhatabıydım ben...
Tekmeyi vurmadan önce o sehpaye,
Ben çoktan geberip gitmiştim.

Ve yeni doğumlardaydı aklım.
Kendiliğinden, sancısı az olanında...

Olmadığım Yerlerden

Bayılana kadar dans etmek istiyorum.
Umarım uyandığımda da o meşhur kıymetiniz kopmuş olur.
Ben olmak çok zor.
Sizlerle yaşamak, uyuşmak çok zor..
Kaldığım yerden değil,
Hiç olamadığım yerlerden başlamak istiyorum artık ben

Bunların Hepsi Eylül'ün Suçu

Ağaç idim kesildim.
Kuş idim vuruldum.
Su oldum, çürüdüm yatağımda ...

Hava idim kirlendim.
Ceylan idim avlandım.
Yaz oldum, güze kestim soluk benizlerinizde.

Kitap idim yakıldım.
Türkü idim yasaklandım..
Özgür idim, tutuklandım kapkara zindanlarınızda.

Ana idim dertlendim
İnsan idim utandım.
Gerçek idim yalanlandım,

Astım kendimi vicdan sehparında...

Biliyorum,
Bunların hepsi Eylül'ün suçu...

Eylül

ana sonbahar diyorsun
yapraklarımı döküyorum bir bir
bir mülteci azmine benziyor bu şehir
bu şehirdeki yalnızlığım
yoksun ve kimliksiz.
daha bir tok geliyor acının sesi kulağıma.

yarın darbe olacak diyorlar.
ve ben,
daha çok kaybedeceğim kendimi.
kime sorsam,
barut sanacak...

bana bulut diyorsun
yağmurlarımı döküyorum bir bir...
renksiz bir kavak ağacına dönüşüyorum
sonra...
inanmaya hazırım!
ütopik bir renk giydir artık bana
yalan da olsa...

bana eylül diyorsun
yine bir sis alıyor
bir yaylım rüzgar başlıyor sokaklarımda.

kime sarılısam, üşüyor...

sanırım haklısın sevgilim
sonbahar çocuğuyum ben
eylülde nevrüz yaşanmaz ya...

Görüşemedik

Neleri neleri vardı!
Bir tek o yoktu.
Çayıma şeker.
Aşıma tuz.
Ne ararsan.

Güzel bir gömleği vardı.
Taşlı yüzüğü.

Gazoz bile ısmarladı bana.
Büyük adam olmuştu .
Ama o yoktu.
Görüşemedik...

Evim Neresi

Toprağa basınca hissediyorum,
Yapraklarına dokununca bir ağacın.
Suya değince ayaklarım.
Duyunca sıcaklığını kemiklerime kadar güneşin.
Görünce bir kuşun kanat çırpışını,

Ve bir köpekle oynaşırken anlıyorum;
Neresidir vatanım.
Nerededir köklerim.
Nedir kutsanmanın anlamı.
Sevginin kattığı değeri,
Ve özgürlüğün kıymetini ...

Sadakatin,
Güvende olmamın kişiye verdiği gücü,

O anda anlıyorum;
Beni evim neresi!

Karpuz

onlarca karpuz sığdırdın da koltuğunun altına,
bir tek beni takamadın koluna...

ikimizden her şey oldu da,
bir tek 'biz' olmadık aynı koltukta...

Dinozorlar

Dinozorların ayak altlarında açan bir çiçektim.
Elbette çiğnenecektim...

Ruh Gibiler

Ruhu ölmeyen kaldı mı aranızda?
Beden diye cesedini sürüklemeyen?!

Nefes

bilesin ki;
almasına izin vermediğiniz her nefes,

benim ciğerimden soluyacaktır!
ve çoğalacaktır her solukta denizler...

Anladım

Anladım!
Sırasıyla gelir aşk,
Parası olana daha önce.

Ve kurulur yeryüzü sofraları,
Aynı iştahla acıkan bir zengine,
Fakirden önce...

Adalet daha hızlı ulaşır,
Mevki, makamın peşine...

Daha hızlı iyileşir yara,
Merhemi en erken surene.

Çirkin de güzel olur,
Parasız güzelden de...

Paran varsa şahsındır.
Binersin atın üstüne.

Ölüm bile geç gelir.
Eğer paran çok ise...

Sen Yoksan

düne razıyım ben,
bu günümde sen yoksan...

ölmeye de razıyım,
yarınımda sen yoksan...

gecenin birindeyim.
hayatın gücündeyim.

bıraktım ellerine kendimi.
neyleyim ki bu teni,
hamurumda sen yoksan.

İssız Sokaklarım

insanların
yollarını
Özlem'leri
belirlermiş.

kimsenin
yoluna
Özlem
olamayışımızdandır
belki de.

kuş uçmaz
kervan
geçmez
sokaklarımızdan...

Masalsı,

Kara mısın,
Ak mı?

Gece misin,
Gündüz mü?

Yaz mısın,
Kış mı?

Türkü müsün,
Ağıt mı?

Şiir misin,
Lafügüzaf mı?

Vurgun musun,
Şifa mı?

Aşk mısın
Meşk mi?

Bir an bak gözlerime de,
Anlayayım...

Ayın firar gecelerinin birinde
Uzun uzun anlatayım seni sana...
Yok Bilir Ancak Var'ın Kıymetini

ağır
gelirse
bir gün
sana
yüreğim.

hemen
şuracığa;
askıya as beni!

en çok
ihtiyacı
olan
alsın!

yok
bilir
ancak
varın
kıymetini...

İnce Belli

bir
şarap
kadehinden
inceyken
belim.

doluyken
içim.

kızılken
dudaklarım.

beni de
severek
içmen
koklaman için,

geçmek
için
kendimizden.

ille de
o şişenin
içine mi
girmeliyim?

Lütfen Ölme

Uçmayı biliyorsan,
bak gözlerime.

Okyanuslar varsa dudaklarında,
öp beni!

Düşünebiliyorsan.
konuş benimle...

Yüzmeyi biliyorsan
dal içime...

Düşersin!
Boğulursun.

Yanar, tutuşursun.

Lütfen ölme!

Ben Yoruldum Şiirlerim Biraz da Siz Konuşun

Ben yoruldum şiirlerim.
Biraz da siz konuşun!

Derler ki;

Karadeniz'de gemilerin mi battı?
Dedim evet, battı.
Kimin batmadı ki?
Çakıldı iflas bayrağı...

Şimdi ise herkesten önce kaçan farelerin hesabını tutmaktayım.
Ya da başıboş kalan yerlere 'başıboş' insanların oturuşunu seyretmekteyim...

Dedim,
Yoldaş oldum bugün kendime,
Başımı da bir tek kendi omzuma yaslamaktayım.

-Bir insanın başına cahil bir insan topluluğundan daha kötü ne gelebilir ki?

Ve insanoğlu daha ne kadar kara, kapkara günler görebilir ki?

Ve tüm bu olan bitenler bir tek benim mi umurumda?
Diye bile sormayacağım artık kendime.
Çünkü cevaplar sonuç ister, sonuçlar da sermaye gerektirir...

Ne diyorlardı biz gibilere?
Galileo mu?

Bizler ve diğerleri.
Neyin hesabını soruyorsunuz ki siz bana?
Biz yalnızca biziz işte!
Siz de sadece 'diğerleri'.

Anlamsız olacak hepsi, oyun bitince...

Neden Bana Sorarsın İçim

neden her eksiğini bana sorarsın içim?
ben olmak değil ki, benim seçimim.
suyunu çekmemiş pirinç nasıl dokunursa dişe.
çiglik de gitmez ki, ateşe düşmeyince...

her başın derdi değil ki yerdeki karınca.
sen var da suçu biraz, kendinde ara...
ruh dediğin kaçır mı hiç Nar'dan?

Pervane'nin aşkı mı yoksa yalandan...

nice dervişler aşk aşk deyi düşmedi mi yola?
yol dediğin gidilir, verilmez ki mola.
uçan kuş kısınca kanadını, çakılmaz mı yere?
var biraz da sen kimsin, onu sor kendine...

yazık ki kimim, çok geç anladım.
bu rüyadan ben, çok geç uyandın.
yavaş yavaş azalırken günlerim,
ben bu aşkla ah-ı figan etmekteyim...

verdiğin zahmet yeter, incitme artık kalbimi.
sen sus biraz da, ben konuşayım.
korkarım mahşere kadar sürecek bu çile.
say ki sen Yusuf'sun, ben de Zindanım

kebabın güzeline derlermiş büryan.
iyisi olmaz ki insanın, ne yapar şeytan?
elden ne gelir, böyle buyurmuş Sultan.
Giryân da biziz, Hannan da biziz, oluruz Nalan...

sen sen ol eğriye doğru deme.
sat canını pazarda, aman ha benim deme.
hiç bölünerek olur mu 'bir' , 'iki' ?
iki yarıma da sakın ha, 'bir' deme!

Bir Eksik etek

Çay içmek de kesmiyor bu defa,
Şiir okumak da.

Düşündüm de;
İki yarım,
Bir bütün alabilir mi birbiriyle?
Ya da eksik?
Tamamlanabilir mi bir diğeriyle?

Terzileri toptancı, riyakâr olan bir kentte,
Bir eksik etek,
Nasıl bir olsun ki,
Kolalı bir gömlekle?

Mey Misali Biz Gibi

Aynı bağın üzümü altında yudumlarken Mey'ini,
Düşündüm birden,
İnsan da kaybediyor neleri nelerini...

Ve tam tükettim derken her şeyini.
Bir üzümün alacağı en büyük mertebe misali.
Damıtıldıkça buluyor kendini.

İşte bu yüzden;
Salkım saçak asmaların göz yaşlarıdır mey 'de,
Dolup taşıp kadehlerden.
Çatlamış dudaklara damla damla düşer!

Ben gibi!
Sen gibi!
Aşk gibi!..

Siyahı,
Beyazı,
Mavisini,
Ve dahi kırmızısı vardır açlığın.

-Yeryüzü sofraları beyaz açıklar içindir-

Kırmızının açlığa ise,
Başka sofralar kurmak gerekir...

Kırmızı Açlık

Siyahı,
Beyazı,
Mavisı,
Ve dahi kırmızısı vardır ağlığın.

-Yeryüzü sofraları beyaz açlıklar içindir-

Kırmızının ağlığa ise,
Başka sofralar kurmak gerekir...

Yıldız Feneri

ne uçurtmalar.
ne de kağıttan gemiler.
yetmez oldu,
içimizdeki yolculuklara...

yırta yırta karanlıkları.
kırpıp kırpıp yıldızları.
fenerler yapmak lazım,
yarının çocuklarına...

hayat dediğimiz şey
sonu meçhul,
upuzun bir koridormuş
yapmamız gereken tek şey,
ışık saçmak sadece...

Aşk şimdi tüm bayilerde...

Ben sohbet edecek bir adam bile bulamazken çevremde,
Siz sevişecek adamı nerden buluyorsunuz?

Sağından Ve Solundan Tutulmuşlar

Siz;
aynı sevdaya sağından,
ve solundan tutulmuşlar.

Yazı görmeyen baharlarınızda,
ya bir kurşunla yere düşmüş,
ya da boyunlarındaki
ilmek ilmek direnişlerle,
göçüp gitmişler...

Hiç eğilmeyen başlarınız,
hatıralarınız kadar
dimdik hala...

Rahat uyuyun siz,
uğruna candan geçtiğiniz
toprağınızda...

Ve utansın!
sizin sevdalarınız gibi,
yan yana yürüyecek kavganızı
karşı karşıya getirenler...

Bırak Kendini
Gizemli kovuklarında teninin,
İnce dokunuşlar.
Kadife ve kırmızı şarap.

Şahsa münhasır iniltieler.
Ve teninde sıcak coğrafyalar keşfetmek.

Dudağının gizemlerinde,
Son bir gece.
Ve tiryaki kokularında,
Aşk dolu iki beden sarmak için buradayım.

Ve çırılçıplak karşıdayım.
Cennet dedikleri yer burası olmalı.
Bırak kendini, kutsanalım...

Beyaz Aşk

Dokunmuyorum saçlarımın kır bahçelerine bu aralar.
Sanki her biri derdiğim çiçek...

Şu başımda zamansız açan güller var ya,
Sanki hepsi girdiğim yürek...

Şimdi hazan mevsimi dayansa da kapıma.
Renklerim sizde kaldı.

Kokunuz bende.

Çeker dururum mütemadiyen içime,

Şairin Hikayesi

biraz daha imge,
biraz daha ironi,

ağzını sık torbanın.
daha az konuş.

kaşını eğ şiirin,
yüzünü düşür.

dudağını büz ...

yok olmadı biraz üşüt,
ateşi yak,
biraz pişir.

devir cümleleri,
yüklemi öne al,
öznesiz bitir...

derken derken;
yok olmadı
kendin devril...

-düşkün bir ozanım ben şimdi-

Toprağım Kaderim Değil Kederimdir Bundan Sonra

(İster killi ol, ister humuslu)

Ansızın bir yaprak düşer ayaklarına.
Omuzlarında hissedersin yükünü.
Küçücük bir yaprak dersin.
Ne kadar ağır olabilir ki?

Hem ömrünün yazında,
Bu kopuş da neyin nesi?

Zamansız bir şiir nasıl düşerse yüreklere,
Zamansız kopuşlar hatırlatır kederini.

Bu coğrafyada 'Kader'e' yer yok!
'Keder' var diye fısıldaşır toprak...

İlk kadınlar koparılır dalından.
Sökülür kökleri vatanından.
Tam bitti derken,
yeniden doğurur toprak tohumunu...
Şaşar kalırsın!

Sen haykırırken avaz avaz sustuklarına,
Kara'lar giyer insanlık,
Sarılar bağlar doğa.
İki damla göz yaşına sığınmış derin bir hüznü,
Ok gibi batır göz kapaklarına.
İçerden dolar taşarsın da,
Bir türlü akamazsın dalında solanlara.

Giden gitmiştir artık.
Geçmiş ola...

Kaçabilmek için kaderinden.
Saçlarına tutunmuş yahut,

Ayaklarına kapanmış bir yaprağın hikayesi düşer parmak uçlarına!
Eğilirsin kaldırmak için.
Tırnaklarınla yeniden batarsın toprağa.
Eğildikçe büyürsün 'küçüldüm' dediğin anda.

Oysa ki;
Minicik bir tohumun ağırlığında ezilebilirmiş insan, aç kaldığında...
Ve ya;
Başka diyarlara göç edebilirmiş, kardeş kanı aktığında.

Söyleyin bana?
Bu bir tek benim mi nazarımda?
Onca havarisi varken Tanrılarınızın.
Bu adaletsizlik bir tek ben mi umurumda?

Hani Asya' nın bağrından kopmuş Özce kız var ya?
Türk kızı!
Dil'inde türlü türlü hileler.
Kılıçlar kuşanan bir zaman.
Kılıçtan geçen sonra...
Hangi örtünün altında korur iffetini.
Ya da hangi firavunun nikahında aklar kendini,
Bilinmez...

Sorarım insanlığa?
Dokuzuna yeni basmış,
Kırkını görememiş zoraki bir kadının,
'Hayz' midir umurunda olan,
'Haz' midir yoksa?

Ah Bilge kız,
Ah Gülce kız,
Bir zamanlar özgürce koşarken atını 'bakir' vatanında,
Bekaret bir tek topraklarınla anılırdı.
Şimdi namusun, insanlık pazarında...

Sır gibi saklarken kendini,
'Kapkara', sözde zırhlar ardına,
Kaç vergi gerekir teninin tek zerresine nefes aldırmaya.
Kurdu gövdesinden menkul,
Yemişi dalında kurutulmuş bir ağacı yaşatmak için,
Kaç Coğrafya gezdirmek gerekir daha.
Orta Asya'dan Anadolu'ya,
Kaç iklim değiştirmeli,
Ölüm kader sayılmayacaksa?

Ne acıdır ki;
Türlü türlü çiçekler sığdırıldı da saksılara,
Bir tek insan (lar) sığdırılmadı dünyaya.

Daha kaç savaş götürür bu adaletsizlik bilinmez!
Kaç yaprak düşmeli daha dalından.

Ve kaç asır susmalı, susabilir insan?
Tek bir 'erk' doğuracak dişi kalmadığında.

Ben erkeğim diye öyünüp gezinenler var ya,
Hangi kadının kucağında sevilip okşanacak,
Anaları bile 'yok' sayıldığında...

Sayenizde;
'Toprağım kaderim değil,
Kederimdir bundan sonra...'

Hüviyetim Hüviyetine

Bin kilit vursam da kalbimin üzerine,
Surlar ötesinden bir sultan tarafından,
Son kalem de düşürülmüştür artık.

Hüviyetim, hüviyetinize amade...

Varlığını Özümse

Biz kadınlar ve diğerleri.

İçindeki coşkuyu yaşayan ve bunu dışa vuran kadın ahlaki kurallardan yoksun kadın demek değildir.

Bilakis, el alem denilen en tehlikeli terör örgütünü, eğitimi, algısı, gözlem ve yetenekleriyle etkisiz hale getirmiş kadındır...

Onlar güçlü, zeki ve meydan okuyan kadınlardır...

Erkek ya da kadın hiç fark etmez, insanın en önemli sermayesi, sahip olduğu akıl, bilim, sanat ve vicdan gücüyle ölçülür.

İnsanı bel altı muhabbetlere sermaye etmek kişinin bu olgulardan herhangi birine bile sahip olmadığını gösterir ki bu nitelikteki insanlarla işte o beğenmediğiniz kadınlar muhatap dahi olmazlar...

Oysa ki tekrarı olmayan an'ların toplamıdır ve tüm toptancı yargılardan ziyade, özgürlüğü destekler yaşam.

Sistemik kuralların dışında olgusal kuralları yoktur hayatın.

Ve doğa, bu büyümlü seremonide en doğru cevabı sunar insana.

Doğada riya yoktur...

Ne ahlaklı bir köpek, ne de ahlaksız bir kedi vardır doğada.

Ne kuş örttüğü için suçludur, ne de güneş yaktığı için suçlanır...

Onun ahlakı, yaratılış biçimi ve özüdür...

Gücünü kendinden ve özgürlüğünden alan bireylerin önüne 'sözde' ahlaki bariyerler koymak ahmakça bir düşüncedir ve bundan daha ahmakçası zor gücünü kullanarak ferdin ruhunu etkisi altına alacağına inanmaktır...

Varoluşçuluğu özünde hissetmiş bireyler var olmak için kendilerine mekan ve zaman aramazlar...

Onlar aklın da üstünde olan vicdanı kendilerine rehber edinmiş ve insanın var olma hakkını kendine iade etmiştir.

Çünkü inansın en temel hakkı, insan olabilme ve insan kalabilme hakkıdır...

Bildiği cenneti bilmediği cennetlere değişmek ne akıl ne de vicdan süzgecinden geçebilecek bir sermaye değildir...

Ve her durum var olmak için, süreklilik gerektirir.

Varlığınızı kabul edin edin ve özümseyin ..

Korkmayın.

Biz gibi kadınlardan kimseye zarar gelmez...

Haller İçinde Bin Hal

Bugün hallerden daireyim ben...

Yontturup kendimi bin kayalığa,

Hiç sivri uç bırakmadım.
İstesem de canına batamıyorum.

Bugün hallerden yazıyım ben
Atsam da divitimi denize,
Hep bir ağız bağıdır kelimeler
Yazmadan duramıyorum.

Bugün hallerden şiirim ben.
Sayfa sayfa çoğalan..
Saydım da binini derdimin,
Hepsini sayamıyorum...

Bugün hallerden özgürlüğüm ben.
Bin yılki atı coşsa da içimde.
Nalım batar ayağıma,
Bir türlü koşamıyorum...

Bugün renklerden ebruliyim ben.
Kırılrsa da kanatlarım kökünden.
Vardım da gökkuşağı ilmine,
Uçmadan duramıyorum...

Menzilindir uzak, suretindir yakın olan.
Derler ki yar senden vazgeçmiş.
Sevsem de yanına varamıyorum...

Vardım da aşk sırrına ben.
Yanmadan duramıyorum...

Yansam da aşk sırrıyla ben
Sende yok olamıyorum...

İyileştiren Sevgiler

İyileştiren sevgiler seçin hayatınıza...

Yeterince yüzleşin kendinizle.

Eğer en ufak bir ışık görüyorsanız tünelin sonunda, Savaşın istediğiniz o şey için!
Yer yer haksızlık edin, yer yer bir başkasını tercih edin kendinize...

Yeterince acı çekin...

Ve yeterince mutlu olun...

Ancak 'yeterince'...

Daha fazlası değil...

Eğer memnun değilseniz gidişattan.

Sorun mutlaka karşılıklıdır.

Ancak kişinin en büyük sorumluluğu yine kendisidir...

Her insan kendini düzeltmekten mesuldür...

Hiç acımadan, hançeri defalarca sokun aklınıza, kalbinize, egonuza...

Eğer kanıyorsa ruhunuz bu yüzleşme sonucunda, en iyi sonucu açık ameliyatlar verecektir.

Ya da tümör olan bölgeyi söküp atın içinizden.

Çünkü o doku sizinle büyüse de yıllarca, size ait değildir...

Sonra şöyle bir durup seyredin manzarayı.

Kendinizi bağışlayın...

Bu da yeterli değilse eğer,

İyileştirici, samimi sevgiler zerk edin yaralı bölgeye. İnanın bana bu kemoterapi etkisi yaratacaktır...

Ondan sonra bakmayın bir daha arkanıza.

Doğa canlı ve her şeye rağmen, tüm rağmenlere rağmen içimizdeki aşk, sevgi canlı..

İnsanın sorumluluğu yaşatmaktır...

Öldürmek değil...

Karanlığa, çirkinliğe inat, iyiyi, güzeli davet edin hayatınıza.

Sanatı, estetiği, her insanın içinde var olan üretme, güzelleştirme yönünü keşfedin kendinizde...

Onu geliştirin...

Tanrı/ sallaşmak budur işte!

Tanrının bizden istediği de...

Bulduğunuz her yerde kendiniz olun.

Empati den kaçınmayın!

Gözlemden de...

Kendiniz olmadığınız hiç bir yerde kalmayın.

Duvarına bir tek tablo asamadığınız, o tabloya birlikte bakmadığınız,

Balkonunuzda çiçek yetiştiremediğiniz,

O çiçeği birlikte sulayamadığınız,

Aynı şarkıyı dinleyip, yatağa aynı saatte giremediğiniz, Hiç kimseyi tutmayın hayatınızda...

Güzelleştiren sevgiler çağırın hayatınıza.

Azaltan değil, geliştiren, yücelten sevgiler.

Saygı, hoşgörü ve sadakate koruyun sevginizi de.

İki yarım bir bütün yapabilir..

Ya da iki eksik, tamamlanabilir birbiriyle...

İyi müzikler dinlemeyen, hayatının hiç 'bir şarkısı' olmamış,

Tuvalde olmasa bile,

Düşünde güzel tablolar hayal edemeyen hiç kimseyi kabul etmeyin hayatınıza...

-Çünkü yaşam sanattır...

Çünkü hayali olmayanın, gerçeği olamaz...

Birlikte "Al Bano-Liberta" dinleyeceğiniz biriyle karşılaşırsanız eğer, işte onu çok sevin...

O insanların nesli tükeniyor.

Benden söylemesi.

Hiçbir şey için geç değildir.

Hemen/şimdi!

Sıkı sıkı sarılın onlara

Ağırlık

sırtında taşınmaz ki yıllar,
yürektedir ağırlık...

ayağa takılır zincir de,
tutmaz ki zihin bağcık...

görmek ziyan değildir diken,
yeter ki kanada takılmasın çalılık...

saadet güldürmez bir tek insanı,
acıdan da değildir her ağıt..

mutluluktan uçmaz her zaman insan
bazen, uçar ruhtaki hafiflik...

esvap tutar belki yamayı da,

aşk'a olunmaz ki yamalık...

Domino Taşları

Dedim;
Bana domino taşlarının hikayesini anlat,
Dedi, asıl devrilen bizleriz,
Onlar değil...

Dedi;
Domino taşı gibidir mutluluk!
Ve de mutsuzluk.

Kusurlar...
Pişmanlıklar..
Ağırlık- hafiflik...
Aşk, nefret,
Domino taşları gibidir hayat...

Ne ekerse onu biçirmiş insan.
Ne varsa derinlerinde
Onu taşırmış deniz.

Sevgi, sadakat, mücadele,
Ve her şeye rağmenler koydum otaya,

Siz aklınızı ve kurnazlığınızı koydunuz.

Bir aşk koydum ben ortaya.
Siz, yüreğinizin bunu hiç tatmayışını.

Çürümüşlüğünüzü koydunuz ortaya
kokuşmuşluğunuzu....

Sıra sıra devrildi taşlar.
Ta ki başladığı yere dönene kadar...

Benim günahlarım,
Sizin günahlarınızın bittiği yerde başladı

Ancak ne bu beni ne masum yapar
Ne de sizi günahsız...

...
Bu sarhoşluğunuzla son taşınızı da devirmeden.
Son kalenizi düşürmeden, yüzleşin kendinizle Albayım.

Üzerinize örttüğünüz o Kukuletalı Ruhban Cüppenizi giyiniz ve bir an önce kendinizden
ve insanlıktan af dileyiniz...

Cenneti Doğurabilirdim Sana
Bin dilde sevebilirdim seni...
Bin mecliste kurulmuş.
Bin bir türlü muhabbetle..
Ve gerdanımdan süzülürken raks
Bin işveye dönüşebilirdi aşk.
Dudaklarımın kıvrımında biriken mey
Sen, ben ve Endülüş'te bir Saba vakti.
Cenneti yeniden doğurabilirdim sana...

Yarım Őir

Yabancıŝı
olduğum
kelimelerle,

Samimi,
bildik bir
cümle
kurmadım
sana dair.

İşte
bu yüzden
yarım kalan
tek şiirim
sensin.

Bitseydin
dua
olabilirdin
içimde.

Ya da
bir şarkıya
dönüşebilirdin
dilimde...

Bir tek
seni söylediğim...

Kim Bilir

Belki çok uzaklarda bir yerlerde
Birileri bizi hayat hikâyelerinin başkahramanı yapmıştır.

Bir şarkı tutup, derin derin dalıyordur gözleri uzaklara.

Belki meze oluyoruzdur hiç bilmediğimiz masalarda.

Kim bilir!?
Belki bir alkoliğe dönüşüyordur görmezden geldiklerimiz.

Belki kazandığı her zaferi bizlere borçlu hissediyordur.

Kim bilir kaç kere kucaklaştık
Kaç kere seviştik uzun gecelerde..

Belki sel olup aktık gözlerinden,
İçine bir kez bile bakmadıklarımızın.

Belki uzayıp giden caddelerin sonunda ışık olup parıldadık,
Gülümsedik birilerine.

Yol gösterdik.
Umut olduk.
Tutup kollarından, kaldırdık her düştüğünde...

Sardık belki yaralarını hiç bilmeden.

Yoo!
Belki değil,
Mutlaka öyle olmalı!
Hissedebiliyorum bunu.

Yoksa bu kadar ağırlaşmazdı,
Zorlanmazdı kanatlarımız...

Aşk Kırmızı

Aşk'ın kırmızıyı seçmesi tesadüf değildir.
Çünkü aşk şaraptır!
Yavaş yavaş değil,
Bir anda öldürür!

Bendeki Sen

eğer üstüme gelen dalgalara dayanıyorsa yüreğim,
bunda payın çoktur.
ve en ufak bir kıvılcımla yanıyorsa içim,
bunda da payın çoktur.

-fakat anladım ki, seni sevmemde hiç payın yokmuş-

çünkü ben seni değil,
bendeki seni sevmişim.

-sendeki sen, zaten hiç yokmuş-

Azmak'ta aşk

Orada aşık olduğumu sanmıştım ilk.
Ve düşünmüştüm kendi kendime
Aşk mı aklımı başımdan alan.
Azmak mı aşk'ı başıma sokan.

Ancak bildiğim bir şey var ki;
İnsan yanındaki kurbağa bile olsa
Aşık olur o büyülü ortamda.

Ve bir kurbağayı dahi beyaz atlı prense çevirir
bu sihirli yer...

Bunun aşkla alakası yok.
Aşk olan o 'yer'!

Söyle Eros

'... Tanrının beni bu şekilde yaratması
ve bir tek aşk `sız koyması aklıma bir tek şeyi getiriyor;
'Beni kendine saklıyor olmalı.

Yer Gök Aşk

Aşk'ı aramanın ayıp olduğunu söyledi çağımızın Molla Kasım'ı.

dedim;
sen benim bahsettiğim Aşk'tan ne anlarsın.
o zaman da anlamamıştın Molla efendi...

Şiirleri Susturamadım

Bütün iyi niyetlerimin tecavüzcüsü.
Saksıda çiçeğimin,
Askıda elbisemin katili.

Güzelliğimin hırsızı...

Kadınlığının düşmanı,
Erkeklığın yüzkarası...

Yanlış anlama sakın.
Ben değilim arkandan konuşan .

Şiirleri susturamadım...

Şiir Kesiği

yazdıktan
sonra
benim
değil ki
o şiirler.

kılıç yarandır
artık senin...

Üsteleme

Sosyal ve duygusal ağınızda olmayan birini sırf yalnızlığın dayanılmaz ağırlığı yüzünden
'üstelemeyin'.
Karalayın üstüne gitsin.
Yoksa ilk fırsatta o sizin üzerinize basacaktır...

Şiir Benim

Şairin
benim
ama,

Benim
şiirim
artık
sen
değilsin...

Kendinden Başla

Kendinden başla anlatmaya.
Bende senden başka bir şey yok.

El Değmemiş Sevdalar

Bildiğim bir yer var.
Bilmediğiniz bir yer.

Orada her şeye rağmenler var.
Ve her şeye rağmen özlenenler...
Sevilen, beklenenler...

Bildiğim bir yer var, yakında!
Burnunuzun ucu kadar.
Orada sadece var olanlar var.
Küllerinden yeniden doğanlar...
Bildiğim
İnsanlar var orada.
Kadından ve erkekten azade.

El kadar sevdalar var orada
Avucumun içi kadar
Tertemiz.

Bırak burada kadınları,
Hepsi de riyakârlar.

Koy gitsin erkekleri de,
Hepsi arsız gemiler gibi,
Her gece bir başkasının koyundalar.

Şiir Olduk

Dillere düştük yar seninle...
Şiir olduk!

Sanatsal Haramiler

Yolu kesilmiş çizgiler bana göre değildi.
Kalıplar..
İşte bu yüzden,
Tam da bu yüzden,
En sevdiğim şeyden,
Çamurdan vazgeçtim.
Bundan böyle,
Sadece üç nokta var fırçamın ucunda.
Sonsuzluğa uzanan...

Fırçam mı?
Dediği gibi ustanın;
Fırçam, 'dilimdir' benim.
Kemiği de yok nasılsa.
Kıramaz kimse beni bundan sonra...

Memleketim

Ah benim kadim şehrim.
Memleketim.
Gazisi sonradan düşürülmüş
Defalarca işgal edilmiş memleketim.
Gaia'nın bakışlarında mı gizlidir acın?
Üzerinde gezinen hoyrat adımlarda mı?

Hangisi daha acı gelir sana?
Çalınışı mı hikâyenin?
İhanetimi halkının?

Söyle!
Hangisi daha ağır sana?
Yükle sırtıma!

Mültefit Bahar

Yine bir yangın düşer içime
Gecenin en ıssız saatlerinde.
Sizler yaram en yorgun yerinden.
Ne dilde söz,
Ne gözde fer kalmıştır.

Derler ki;
Bir tek meyuslar bilir sabahı olmaz geceleri.
Bir de kimsesizler..
O geceler ki,
Akli geçmiş mevsimler peşinde.

Bir mültefit bahar lazım şimdi bize

Karanlığa inat,
Güne yakın.
Tende sıcak...

Düş Kırığı

bir tutam begonvil avucumda.
senden kalan.
bilmez ki çiçek.
kim kimi çok sever,
kim kimi daha fazla!

kim kime özlemdir.
kim kime şiir.
kim kime resimdir.
dalıp dalıp gittiği...

tırnaklarını etime batırınca çiçeğin.
genzimi yakınca kokun,
birbirine dolaşık.
iki ruh arası mesafe yürürüz seninle.
el ele, göz göze...

ah o yorgun ellerin,
hala saklımda...

öyle bir özlem ki bu,
günden kalma,
Ay'a yakın
gecenin en derininde...

uykularım ise,

doğmamış mutluluklara gebe.

-her yanım düş dölü..

kıvrılırken sensiz çarşaplarda.
belki nefesim kesilirken sanrılarda,
tutku, arzu, şehvet,
sen ne dersen de.

hani gözyaşı yorganlarımız vardı ya,
içinde şiirler bohçaladığımız.
işte o bohçaların en kıvrım yerinde
bir kafiyeyiz şimdi biz,
dolaşık birbirine.

Gün Batımına Seril

gün batımına döndüyse eğer gözlerin,
yağmurlu bir gecede
s e r i l e r e k gökyüzüne,
son bir kez daha öpüşmeliyiz o sahilde...

kaçamıyorum yakamozlarından.
mağaralarında kaybolmaktan.
meçhul rivayetler gibi
yakıcı ruhunda kavrulmaktan.

ki sevişmek,
her seferinde onurlu bir intihardır bana.

sapla aşkının ucunu yüreğime.
korkma!
tenimle yoğurulmaktan.
bende yok olmaktan...

ki seninle ölmek,
her seferinde yeniden doğmaktır bana,
-sana...

Zavallı Aşık

Kendi duygusal zavallılığımı gizlemek için ardına saklanmaya çalıştığım aşk,
Bilakis açık etmişti her şeyimi...

Öylece yığılıp kalmıştım kucağına.
Vah zavallı aşık ben!

Soru (?)

sana bir soru sorsam
sorum ölecek,
sorunun öznesi sevgi...

işte bu yüzden
cevapsız sev beni!

Ne demiş üstat;
"çünkü sorular cevapları sevmez.
çünkü cevaplardı soruların katili..."

beni seviyor musun?
-evet...
bak,
sevgisi şimdiden düştü cümlemizin.

Yalan

Ne çok yalanlar söyledik yarının çocuklarına.
Kuru bir gürültüden başka bir şey bırakmadık onlara.
Zaten yalan olan hayatlarımızda,
Yalandan kim ölmüş ki?!
Bir yalan da siz söyleyin bana.

Öyle sahi söyleyin ki,
İnanabileyim buna.

İnanabileyim,
Bir gün her şeyin çok güzel olacağına...

Vurdular Beni

Vurdular beni!
En hassas yerlerimden vurdular.

-İnsanlığımdan, inanmışlığımdan vurdular beni!..-

Ölüm Kapıda

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum.
Ölüm kapıda!

Fakat açmayacağım ben kapıları.
Sizin sonuna kadar açtığınız o kapıları.
Ben bir bir kapatacağım.

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum...
Ölüm kapıda!

Ne zaman bir yolculuk düşse aklıma.
Ya dağlar, ya devler keserdi yollarımı.
Dağları aşar, devleri yenerdım eskiden.

Fakat şimdi;
Görünmez, bilinmez.
Elle tutulmaz düşmanlar göktü yollara.
Bırak yollara düşmeyi.
Çıkamaz olduk sokaklara.

Korkunun gardiyansız mahpushanelerinde,
mahsur kaldı insanlık.

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum,
Ölüm kapıda!

Görünmez sandığınız mikropların hepsini görüyorum ben hala.
Hem de daha beterlerini.
Her an duyuyordum seslerini.
Canlarını alıyordu.
Yalanlar söylüyordu geleceğin çocuklarına...

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum
Ölüm kapıda!

Fakat açmayacağım kapıları .
Sizin insanlık kaybolsun diye
Sonuna kadar açtığınız o kapıları
Ben bir bir kapatacağım.

Korkmuyorum sizden,
Çünkü ben ölümsüz!
Defalarca ölüp ölüp, dirilmiş bir insanım.

Ormandayız

anladım ki ;
ormanda sahip olduklarımızla değil,
ancak cesaretle,

korktuklarımızdan daha korkunç olarak hayatta kalabiliriz...

Saba

Dışım büyürken,
İçim küçüldü her gün.
Eğreti döşeklerde her gece.
Biraz daha azalarak karşıladım sabahı...

İnceldiğim Yerden Kopayım

Bana karşı her türlü kabalığı yapan biri ona karşı biraz daha incelmemi istiyormuş!
Ben de hayhay dedim.
Biraz daha inceleyim de,
İnceldiğim yerden kopayım...

Kurtuluş

'...Hem ruhum, hem yüreğim yanlış coğrafyalarda esir kalmıştı.
Göğsümün ortasından zorla sökülen yüreğimi geri olmak, bana zorla dayatılan kaderi reddetmekten daha zordu.

Acı İndirimi

'...acılar da tanıdık oldu artık.
fakat tanıdık olması,
indirim yapacağı anlamına gelmezmiş...

her geçen gün,
tefeci gibi, faiz koyuyor bir de üzerine...

Hiç Kimse

Herkes sevdi evet
Ama kendince.
Kendi yeterince...

Sevdi saçlarımı,
Sevdi yüreğimi,
Ama içimdeki boşluğa kimse ulaşamadı.
Dolduramadı içimdeki yalnızlığı.
Kadın/erkek
hiç kimse.

Kalp Ağrısı Hiçbir Şeye Benzemez

Ve,
ansızın
başlar
yolculuklar...

kimi
kendine
gelir.

kimi
kendinden
geçer...

başkaları için
diyeceğiniz
bir şeyiniz
kalmaz...

gideceğiniz

bir yer...

ve
bir özür borçlanırsınız
kendinize.

kavganız azalır
yükünüz çoğalır...

işte o zaman
valiz diye
bedeninizi
sürüklersiniz
yük diye,
kalbinizi içinde...

siz iyisi mi,
iş işten geçmeden
vazgeçin
yüreğinizden.

kalp ağrısı
hiç bir şeye
benzemez..

Dökün Benzini

Gitmeye gücüm yok.
Kalmaya gönlüm.

Dökün benzini çatıya!

İçim İçime Sığmıyor

içi içine sığmaz bazen insanın.
bazen mutluluktan,
bazen acıdan...

iyi de,
kendine bile sığmazken insanın 'içi',
nereye sığar ki?

Yangın Yerine

Yangın yerine düşünle,
Yangını çıkaran aynı olmuyor işte...

Biri kaçıp kurtulmanın derinde,

Diğeri yangını söndürmenin...

Ol

aşıksan eğer,
çık akıldan
deli ol.

Aşk düştü mü bir kez yüreğe,
dünyanın neresinde olursa olsun,
ara, bul!

kontrolü sağlanan hiç bir eylem
Aşk'tan değildir.

zamanı olan tek şey,
sadece zamanın kendisidir.

insan ise,
sonsuz bir serüvenidir.

ateşi yak
akıldan çık.
o'na koş.

onun ol!
ol!

Haciz Var Yüreğimizde

Her yolculuk bir kuyuda biter olmuş.
Sanki kara kara büyüler yapılmış insanlık üzerine.
Nereye baksak avcı kaynıyor.
Ve en erken Aşk'ı dökmüşler pazara.
İnsanlık, uç kuruşa satılır olmuş belediye tezgâhlarında.
Hani o her kapının anahtarı olan Aşk'ı
Bizler bir kez bile yaşamadan,
Aşık olunacak adam gibi bir adam,
Kadın bulamadan,
O iyi insanların hepsini sanki anayasal bir kanunla toplatmış piyasadan.

Ve sevginin yerine paranın açamayacağı kapı kalmadığından bu yana,
Tüm evlerin içi boşaltılmış.

Haciz var yüreğimizde...

Soğuk

'...cinayet mahallinde unutulmuş

ceset gibiydin yokluğunda.

soğuktu,
üşüyordum!
hiç kimse üstümü örtmüyordu!..

Aşk İlahtır

Aşk ile açar,
Aşk ile kapatırız gözlerimizi.
ilahi bilgi sadece aşkta mevcuttur.

ölüm de biter,
hayat da.

bitmeyen tek şey, Aşk'tır her iki dünyada.

hey Aşk!
sen nelere kadirsin.

olmaz denileni olduran.
yapmam denileni yaptıran.
insanı kendi aklından ettirensin...

söyle bana,
şimdi sen
İlah değil de,
nesin?

Hayat

Kaç
hayat
çıkart
hayatımdan.

Ama hiçbir

benim
değil...

Dağınık Kalsın

dağınık
ölmek
istiyorum
bu gece..

bırak!
her şey
öylece
dursun.

sen,
ruhumu
dağıt sonra.

üstüm
başım
saçlarım...

onlar da dağınık kalsın.

-sende kalsın!

Yusuf'un Aşkı

bir garip Yusuf'un
Züleyha'sı olduktan sonra dokunur oldu şarkılar yüreğime...

ey kuyu!
yerin yedi kat dibi.
göğün yedi kat üstü.
hanginizde var bu aşk?

bu hoş seda,
bu tutku?

üzerinize bassam,
neredeyseniz titreyeceksiniz.

bulutunuza varsam,
neredeyseniz ağlayacaksınız...

Masal

Masalara kaçıyorum ben...
Paldır küldür!
Koşa koşa!

Kırk gün kır gece düğün merasiminden sonrası olmayan masalara...

Biri sonunu yazmaya kalksa,
Kırılır kalemler...

Vakitsiz Aşklar

bir gün,
mutlaka çiçeklenir baharlar.
çiçeklenmek,
ilkbaharın yazgısında var.

ve hep birden bire gelir sımsıcak havalar.
aşklar...
tırtıl kozasını,
filiz tohumunu,
birdenbire çatlatır...

gülün dalında minesini solduran
bu kasvetli sis,
masum yüzlerin,
gece gibi çökerken üzerine
bu vakitsiz hüznü,
kıştan kalma bir firarinin
künyesinde saplıydı.

ve ne yaparsa yapsın
kendini ele verirdi kaçak baharlar.

her mevsim vaktinde güzeldi.
ve vakitsiz öten her horozun
başı mutlaka kesilirdi...

İndirin Maskenizi

yalnız kadınlar
kolaydır.
ama,
yalnızlığı,
kendi seçmiş kadınlar,
değil!

indirin maskenizi!
bizde tüm kartlar açık!

Kal Bu Gece Yanımda

git demedim ki!

kal!

utandım,
gözlerimi kaçırmam bundan.

en mahrem yerinden soyuldu duygularım.
fişlendim sana.
çıplak kaldım.

gitme!
kal!

üşürsek,
körüklere var harlamaya ateşi.

yanarsak,
serin kıyıları var.

gitme!
kal!

bu gece kal!

bin asırdır beklediğim sendin.
sesinin titremesinden,
kalbimin vuruşundan tanıdım.

gitme!
bir gecelik ömrüm var!
kal bu gece yanımda!..

Aşkımın Vurdular

'...aşkımdan vurulan kadınlar,
teninden vurulan kadınlardan daha yaralıydı...

-kın olmuş, damla damla kanıyorlardı...

Lanetli Çağ

Çağın en lanetlisine denk gelmiştik...

Suçsuzduk, inandıramıyorduk...
Suçluyu görüyor, bir şey yapamıyorduk...

Haksızlığı görüp, müdahale edemiyorduk.
Çalışıyor, karşılığını alamıyorduk.
Konuşuyor, suçlanıyorduk
Susuyor, yine suçlanıyorduk.

Biliyor, dinlenmiyorduk.
Bilmiyor alkışlanıyorduk.

Diriydik öldürülüyorduk.
Ölüydük kirletiliyorduk...

Şeytanın da pek bir popülaritesi kalmamıştı o çağda
Günde üç beş kez karşılaşıyorduk...

o da yoruldu dönmekten.
kırıldı gramofonun iğnesi.
şarkısı bitti hayatının...

bitince müziği içinde.
gülüşünü askıya astı kadın.
geceyi giyindi üzerine.
tek tek baktı yüzündeki zamansız izlere.

bedenine atılan çiziklere.
ruhundaki boşluklara baktı sonra.
biraz daha araladı kapıyı.
akıttı gözyaşlarını boşluğa...

inceden yağmur yağıyordu,
sokak uyuyordu...

yanlış yerde arıyordu kendini kadın.
içinde kaybettiklerini,
şarkılara, şiirlere soruyordu...

gecikmiş ayrılıklardaydı akılı.
bavulsuz yolculuklarda...

önce bir bilet kesti düşünce,
üstünü bıraktı..
tek tek tüm odalarını dolaştı evin.
sıcağı bozulmamış çarşafı sarıldı önce.
öptü, kokladı..
örtüsü bozulmamış yataklara yattı.
açılmadık kutulara.
kilidi uydurulamamış kapılara baktı sonra
yanına alacak hiçbir şey bulamadı...

sağanaklaşıyordu yağmur.
bir kova koydu su alan çatı katına.
saçlarını taradı sonra,
gözlerini sildi,
aynaya baktı uzun uzun.
gece tül gibi yapışıyordu üzerinde.
ne de yakışıyordu kadına gece...

sıcak bir nefes verdi sonra,
titriyordu elleri.
hiçbir şeye el uzatamayışından yakaladı ellerini.
sardı, ısıttı sonra...

ve şunu yazdı hüznün buğulu camına;

'bu kez, kendime gidiyorum!'

Beyaz Aşk

beyaz aşk...
beyaz yolculuk...
beyaz ölüm...

dedin ki bir gün;

benimki kara değil,

beyaz sevda.

işte o günden beri
aklım hep beyazda...

bırakıp tüm kaygıları
renkleri atıp bir sandala,
sadece beyaz bir umuda tutunmak,
hasretle,
özlem(in)e sarılmak.

ve binip çelikten kanatlı kuşlara
yollara düşmek,
beklenmedik bir sevginin peşinde...

kar beyaz bulutları delen,
bir beyaz güvercin olmak.
tüm beyazları bırakıp geride,
sadece,
bir beyaz güle konmuş bülbül sevincinde
aşk şarkıları söylemek...

bir su kıyısına varmak sonra.
kana kana içmek huyundan.
geçmek kendinden,
beyaz ölümlerde...

ah beyaz aşk!
lekesiz aşk.
ömrümün tek manası olabilirdin.

ve benim bu beyaz kaderim
yüzü aşka dönük,
küskün tüm zamanlara
ay yüzlü bir sultanın peşinde
ağarmaktı belki de...

Biz

'Biz' dik güzel olan.
'Sen' ya da 'ben' değil.

Sen!
Kadın koynunda üşüyen adam.

Ben!
Eskisinden daha kadın,
Ama daha mutsuz...

Çizmedin Beni Hiç bir Türlü Yanına

Boş çerçeveler gibi yalnız yürekler,
Denizi kurutur,
Ayı da sürüklermiş geceden...

Emekleyen bir çocukmuş güneş,
Vaktinden geç gelen,
Yahut hiç gelmeyen.

Çizdiğin hiç bir mutlu resimde ben olmayınca,
Yıldızları sürükleyip taktım saçıma...
Güneşi de dudaklarıma.
Varmışım gibi rüyalarında.

Şimdi ıssız bir sahil kenarında,
Uzandım sere serpe kumsala,

Kıyılara baygın düşen benden.
Ve bir ihtilal kadar acımasız olan senden.
Hiç bir şey kalmadı geriye.
Çizemedin beni hiçbir türlü beni yana.

Kabul edelim!
Tükendik ressamım!
Tükendi palette boyalar...

Bundan böyle her pozum,
Başka bir ressamadır artık.

Aşk Şimdi Fethiye'de
Kıyıda gördüm
Güneşi
Kalbime uzanan
Kıyılardan...

Saba yelini gördüm
Denize kavuşur gördüm...

Ege ve Akdeniz'in birleştiği yerde
Kıyılarda
Begonvillerde
Güneşin ışıltılarını gördüm...

Onda değil,
Sende!
Ben sizde ışığın bin rengini gördüm...

Ayağımın altında ezilen çimeni gördüm
Saçıma taktığım begonvilleri
Gökte uçan martıyı...

Vakit
En büyük yalanıdır hayatın.

-Sonsuzluk kucaklar buralarda sizi.

Islak doğar Güneş'i
Soyunur da aşka,
Yakmaz
Acıtmaz

Denizedir ilk sevdası onun.
Unutmaz.

Aşk şimdi
Fethiye'de...

Aşk Şiirleri

irak gönüllerin uçurumuna kurulmuş
bir ince köprüdür yüreğim
cehennemi ateşlerden
ince ince sızan..

bir Hiroşima yangınıydı yokluğun
apansız
amansız gelen.

acılardan fazlasıyla nasibimi almıştım
küflü deniz yosunlarının
ağızlarında bıraktığı kekremsi tat
tarifi buydu ömrümün..

baharı müjdeleyen
kiraz ağaçlarının dallarında uçuşan
o ipeksi pembe umutlar
bir gergef gibi gerilince yokluk denizinde,

özlenen ne varsa
şiire dönüştü dudaklarımda...

ve sazını arayan
hüzünlü bir türküdür artık şiirlerim.

Güneşe Adanmış Şiirler (Rüya)

Kaç gecedir gözlerimi sana kapatıyorum korkuyla karışık
bilmiyorum.
Bildiğim tek şey,
Uyur uyumaz içimde bir yolculuğun başladığı.
Takıp aklımı düşlerime,
Sürüp aşk kırmızısı rujumu,
Dalışım sana doğru...

Fakat sen!
Hiç bir yerde yoksun.
Nerede arayacağım seni,
Kimsin,
İsmin-cismin nedir bilmiyorum.

Ümidimin en kırılgan yerinde
Bir yolu olmalı diyorum,
Sana ulaşmamın bir yolu daha olmalı.

Gökyüzü sesleniyor sonra,
Onu yerde değil gökte ara!
O kimselerden kalmadı artık oralarda

Başımı kaldırıyorum,
Bir gönderle selamlaşıyoruz önce.
Seni soruyorum onlara,
Dünyanın tüm bayraklarının asılı olduğu sancağa.,
Uzaklarda diyor;
Biraz daha derinlere dal!
Her iyi kimseler gibi hepsi orada...

Peki nasıl bulacağım onu diyorum
Aşkı izle diyor.
Bir yıldızın kuyruğunda...

Git diyor!
Git o karanlığın sonuna.

El açıp dualar ederken Tanrı ya,
Birden sen doğuyorsun imdadıma.
Hoş geldin deli rüzgârım.
Bende seni bekliyordum diyorsun...

Önünde bulutlardan gerili çarşafklar

Arkanda aydınlıklar...

Kirpiklerin değiyor kirpiklerime.
Ağlıyoruz....

Öpüşüp, koklaşıyoruz...

Rengarenk ışıklar yetişiyor ışın hızıyla
Süpürüyor kasvetini ömrümüzün.
Şonramı sana uzatıyorum.
Öncemi unutarak...

Çekiliyor bulutların ardına özlemler.
Bir çiçek boy veriyor dalında
Üzerinde onlarca kelebek uçuyor yanmadan...
Selamlıyoruz hep birlikte seni...

Hoş geldiniz efendimiz diyoruz!
Hoş Geldiniz Güneşimiz.
Söz veriyordu bana yarın da doğacağına dair.

Sonra uyandım.
Uykumun en kavuştuk yerinde.
Gecedem hiç korkmuyordum ama...

Saat Beşe Sekiz Var

Saat beşe sekiz var.
Saçlarımdan dökülüyor zaman.

Kirpiklerim batıyor geceye.
Gözyaşıyla karışık bir intihar tasarısı.
Yeni, bilinmedik bir ıgığa bırakıyor yerini.

Nereden çıktı şimdi bu özlem derken,
Bu da yetmezmiş gibi.
Kâbus gibi.
Koşuyor peşimden pusudaki.
Sensizliğimi vuruyor yüzüme binlerce kez.

Yapmayın!
Canım çok yanıyor,
Yapmayın!
Diyorum duyan olmuyor.

Alacakaranlıktı.
Güneş henüz doğmamıştı
Kanadı kökünden kırılmıştı kuşların.
Uçamamaktan yorulmuştu.
Kendine sığınacak bir liman bulamamaktan
Daha ağır değildi gece.

Ah gece!
Kurt gibi bir yalnızlığı salıyor üzerime...

Saat beşe sekiz var.
Ne korkunç bir saat.
Gündüzün aydınlığından,
Gecenin dinginliğinden uzak.

Gitmek ve kalmak arasında sıkışmış.
Birbirine mahkum akrep ile yelkovan gibi.
Tıpkı benim gibi,

Ne yöne dönseler,
Çıkamaz sokaklar...

Ölü Aşklar Ve Atlar

Akşam üstüydü.
Gün gitmiş, hava kararmıştı.
Tuhaftı...

Bu mayıs akşamında fırtına ne geziyordu?
Bu telefon neden bu kadar acıklı çalıyordu!

Dokundum parmak uçlarımla tuşlarına
Ucunda o vardı.

Kurşun kadar ağır bir aşk,
İnkâr dolu bir küfre nasıl dönüşmüştü.

Ortada aşkımızın cesedi,
Benim dışımda kimse de ona sahip çıkmıyordu.

Yağmur yağıyordu.
Bir baraka bulmuş, oturmuştum.
Nedendir bilinmez,
Yanıma bir de meczup oturmuştu.
Avukat diyordu.
Boşanma diyordu.

Şemsiyeli çarşı,
Kuyumcu,
Miras,
Bıraktım gitti,
Onu arıyorum,
Ankara diyordu...

Neler oluyordu?
Anlayamıyordum.
Kanım çekiliyordu.
Sırasıyla anlatıyorduk derdimizi telefonda.
Fakat kimse kimseyi duymuyordu.

Sen de canım diyordun.
Boş ver diyordun.
Önemsemedim diyordun.
Vakit yok diyordun
Rapor diyordun.
İsteseydim yazardım diyordun
Nispet yapıyordun.

Güneş gözden kayboluyor
Gözlerim kararıyordu...

Kulaklarım uğulduyordu
Aklım yitiyordu.
Yan bahçede çelimsiz,
Sesi cüssesinden büyük bir köpek havlıyordu.
Bir tay şahlanıyordu göğe.
Yere gem'leri düşüyordu
Bir meşin sesi geliyordu köpeğin boynundan.
Uzun uzun bakışıyorduk.
Hadi diyordu!

Bir
İki
Üç.

Beş...

İçindeki atı sal diyordu.
O susuyordu.
Nasılsın diyordum,
Cevap vermiyordu.

Bende saldım gitti
Cesedi de sanırım köpek yedi...

Meğri IV

Açma goncalarını her baharda Meğri'm,
Kırılırsın!
Bir yağmur gibi ipil ipil düştüğümde tenine,
Sarsın da kordan kızıl güllerin her yanımı,
Bir daha bırakmasın...

Begonvil kokulu bahçelerinde tüneyen kuş
ben olayım.
Yapraklarında gezinen, tırtıl da.

Sen benim nihayetimsin Meğri'm.
Hasretim bittiği yer!
Aklımın durduğu,
Fikrimin ince ince elendiği toprak...

Dağlarında kaybolup
Kıyılarında kendimi bulduğum derya...

Yıldızların firar gecelerinden birinde,
Dolansam bir ay gibi tepelerinde.

Rüzgârından, güneşine,
Girip de bin bir şekle,
Ağsam bir tül gibi koynuna...

Sen benim el değmemiş coğrafyam,
Keşif bekleyen sırlı ülkem,
Yurdum!
İklimim!

Yükseklerde yaylağım,
Enginlerde kışlağım.
Sakın kendini hoyratlardan,
Gezmesin yâd eller o bakir koylarında.
Bekle beni Meğri!
Yurdunu kaybetmiş biri,
Geliyor, sende tutunmaya...

Kurtlu Elma

Yeryüzüne inen her şey kirlenir.
Bırakın ne var ne yok yerinde kalsın.
Ay'ı, Güneş'i, Aşk'ı peşinizde sürüklemeyin.
Bırakın değerine, gökten gülümsesin.

Havva ve Âdem'e benzetmeyin hikayenizi.
Genelleşmeyin.
Gelenin ağzına sakız, gidenin boğazında kılçık olmayın.

Ya da;
Kurtlu bir elmaya kurban gitmeyin.

Uyumayın!
Uyanın!
Güzel sevişin!

Sabaveda

Bir veda astım duvarıma.
Her bakışta
Bir darağacı daha kurulsun diye gözlerimde.

Ölümler bir kez daha getirebilir mi ki kendimi bana.
Yine bir güneş doğar mı sabahlarıma.

Ya da Saba'nın yeniden esebilmesi için
illa Güneş çekilmeli mi bulutların ardına.

Nereden gelir bu tezatlık?
Kim güneşsiz yaşayabilmiş ki bu dünyada?
Saba'dan başka...

İhtiyaç Halinde

umutsuz bir yalnızlığın,
bir ölümden,
yahut dermansız bir hastalıktan,
hiç bir farkı yok...

dilerseniz yalnızlığımı da bükebilirsiniz...

haber etmeden, birden geliverdiniz,
niye geldiniz, demek yoktur adetimizde.
şeref verdiniz beyimiz.

alışık olduğumuzdandır belki de,
bir erkeğin üzerimizde erkekliğini test edişi.
aniden gelişi ya da çekip gidişi.
ihtiyaç halinde
susuzluktan yanmaya yüz tutmuş
varoş kıyılarıma,
bir kibrit de siz çakabilirsiniz...

boyna bezgin,
kızıl güller yetişir benim yamaçlarımda.
kan ve gül hikayesidir şarkılarımin.
şarkılar ise ruhudur bir hayatın
ihtiyaç halinde onları da yolabilirsiniz...

-onlarla ister şerbet, ister bir zehir yapabilirsin...

kimsesizdir kalbimin odacıkları.
örülüdür görünmez tuğlalarla.
bariyerleridir hoyrat vuruşların.

ihtiyaç halinde, onları da kırabilirsiniz...

bulanık değildir benim sularım,
oysa bir damla yağmur düşse size,
balıksınız!
karadır tenim,
karadır bahtım kadar
fakat gövdesidir belki de bir ağacın.
çiçeklerini korumaya çalışan bir anne misali...

söylemişim!
dikenim vardır batar.

ihtiyacınız halinde, onu da kökünden sökebilirsiniz...

yoksuldur bedenim,
bakirdir kıyılarıım.
dul kalmıştır gözlerim...
gelen geçer gider önünden...
çoğul haldeyken bile tekildir ellerim.
ellerinizin dilencisi ellerim...

isterseniz,
yani ihtiyaç halinde,
bana sarılmak yerine o ellerle,
gözlerimi de oyabilirsiniz...

merhametinize sığınmam,
sadece ondan dilerim
ellerimi ellerinize kavuştursun rabbim...
ihtiyaç halinde, onu da kesebilirsiniz...

içinizden nasıl koparttınız beni bilinmez
kurtulmuşluğunuz göğe erişsin,
ihtiyaç halinde,
gelene-gidene sadakalar verebilirsiniz.

sahipsizdir benim sancılarıım.
belki de babasız çocuklar doğuruşum bundandır.
ihtiyaç halinde, onu da benden alabilirsiniz...

bir omurganın,
bir kaburganın,
yamanmış parçalarıdır benim kemiklerim.
dünyaya gelişim bile yalandandır.
kime sorsanız tozdan topraktan
oysa ben kalubeladan beri
bir yabancıнын zürriyetinde var olmaya talipmişim.

düşmüşüm bir ananın rahmine,
sorsanız beni o doğurmuştur
külliye masal!

inançsız ve itaatsizdir aklım
dik başlılığım sa sakızdır mahallenin kadınlarına
var ve yokun arasında ince bir noktada
topazı kendinden menkul bir arena sofrasında
insanlığınıza,
inançlarınıza,
inançsızlığımı yargılamadan alayını
çığ çığ tüketebilirsiniz.

korkmuyorum hiç birinizden
söylediklerim bir ordu,
yazdıklarım süvarileridir aydınlık geleceklerin,
ihtiyaç halinde,
içinizdeki canavarı da serbest bırakabilirsiniz.

ben onlarla da baş ederim...

Özlem

Ben;
rüzgarıyım
o kentin...

Sen
olmasan da,
sokağında gezinen,
sımsıcak
bir aşkın
şairiyim...

Bakma
öyle durgun,
öyle mahzun estiğime,
ben,
o yangının
aleviyim...

Sen
Küllerisin...

Ben;
Bir,
ilk bahar tufanı,
o kentin
hiç
bitmeyen
kavgasıyım...

Asi çocuğu...
sevdalısı...
belalısı...

Unutsan da sen,
Ben,
hâlâ
Özlem'iyim
o kentın...

Rüzgar

Güneşim
çekildi
gögümden.

Gri
bir
yalnızlık
çöktü
sokaklarıma...

Soğuk,
inatçı
rüzgarlar
esti
günümde.

Üşüdüm...
Üşüdüm...
Üşüdüm...

Yaprağın
çiçeği
donda
dalında.

Çıkalım mı?

Hiç görmeden sevebilmek seni
Aşka bile kafa tutmaktı belki de...

Doğa olaylarını çiğnemek,
Yer çekimini dahi tenimize uyarlamaktı.

Saatlerce bir resme bakıp.
Hiç bıkmadan sevişebilmek.
Yüzlerce kilometre ötesinden
Işık çalmaktı belki de,,

Fizik kurallarına inat,,
Var'ı yok,
Yok'u var etmektir seni sevmek...

Ve bu ilahi tragedyada,
Bir tek zamana yenik düşmek.
Olacak iş mi bu?
'Hadi gel de çıkalım için içinden'
çıkabilirsek...

Boşsanız,
Çıkalım mı dedim?

Dedi hayır!
Biz iniştayız zaten...

Saba Fısıltıları

Sadece kokumdan sezebilir misin?
Rüzgâr ve de güneş fısıldar mı kulağına geldiğimi?
Bir başkalaşır mı gün aniden?
Ben çalmadan açabilir misin kapıyı?
Huzurla alabilir misin beni koynuna?
Sonunu düşünmeden...

Tutkuyla bekler miydik ışıkların sönmesini?

Çok özledim!
Çok yorgunum desem!
İnanır mıydın?
Bir fincan çay yapar mıydın bana?
Hem içerken anlatırdım,
Nasıl seveceğimi sana...

İ m k a n s ı z!

Hiç olmayacak düşlerin peşinde
Size imkansız,
Başkalarına kolay lokmaymış gibi görünen beni,
Bırakın da sadece ben avutayım.

Aldanmayayım.
Gönlü fakir,

Cebi dolgun ibneler beni aldatmasınlar...

Tadı başka sevmelerinin,
Hiç tatmadığım öpüşlerinin özlemini,
Ve koynunda geçiremediğim gecelerin,
Uyanamadığım sabahların canımı nasıl yaktığını,
Sana bile inandıramazken,
Teselli beklemek,
Bu bir delilikti...

Sen bir ruh körüyken,
Bir Ceylanın,
Sırtlanların azı dişleri arasında nasıl parçalandığını,
Ve kadehlere doldurulan kanının
Şarap misali nasıl yudumlandığını
Anlatacak kelimeler henüz yok belleğimde.
Onu daha sonra yazarım..

Hadi, iç!
Sen de tüket beni.

Yokluğumun şerefine!

Bir Deli Bitik

Bir deli rüzgârın,
Güneşin ateşiyle yanan ruhu,
Eriyen bedeni.
Ve yeniden can bulmaya çalışan,
Akıntıya kapılan,
Toprağa hasret bir tohumun,
Ana rahmine yerleşir gibi,
Çıplak hayallerde canlanmak...

Bir aşk klavuzcusunun,

Vazgeçilmez birikintisiyle,
Şanki cennetin başköşesinde
İğne yapraklı bir çiçeğe dönüşmek.

Saplanıp kalmak mih gibi
Çırlçıplak bir huysuzun kalbine...

Aşk demek, batmak demekmiş.
Biraz da bitmek...

Hele bizler,
Çoktan seçmeli bitik!

Bozdur Harca Beni

Bulaşıcı acılar sızıyor ruhuma
Git gide,
Sivri,
Kristal bir soğukluğa dönüşüyor her sözün.
Canıma batıyor...

Ve bunun tek yaratıcısı benmişim gibi
Bütün hesaplar bana kesiliyor...
Ne yapsam borçluyum.
Hala suçluyum.

Ödeyemiyorum...
Ödeyemiyorum...

Ne cebimde beş kuruş param kaldı.

Ne de gönlümde istek..
Bozdur harca beni

Değerim düşük,
Ben seni alamıyorum...

Dönüşmeliyim

İtinayla seçilmiş kelimeler,
Git yada kal arasında kararsız,
Cümlelerin bile kafası karışmışken,
Sıkışmış, mora dönüşmüş dudaklarımın,
Ve rengini soğuk bir bakıştan almış,
tenimin
Tuzlu ve metalimsi ıslakla
Düşünmeden,
Bir yıldırım gibi düşmesi hikayeme
Ne büyük bir talihsizlikti...

Ve ne yaparsam yapayım,
Sana olan sonsuz sevgim bile,
Havanın sisli gövdesinden
Güneşi yeniden sürükleyemedi günüme.

Ben de yoruldum!
Ben de yoruldum!
Ben çok yoruldum!
-Beklemekten...

Şimdi dikişsiz bir sevda gerekli bana,
Gökyüzü kadar açık ve hür!
Güvercinlerin kanadına yamanmadan,
Eğreti durmadan üzerinizde!
Koynundayken bile yabancılaşımdan.
Korku odasının figüranları gibi,
Bir sahnede hem başrol, hem de
en korkulanı oynamadan...

Hırpalanmış ruh kokuları gelmeden burnuma,
Düşlerim hala yıkılmadan.
KontROLSÜZ doğa şartlarında,
Bir tufana dönüşmeden,
Ezilmeden sert kayalar altında.
Sürekli sağanak yağışlar yemeden.
Her sözümün küfür sayılmadığı,
Her dokunuşumu bir bıkkınlığa dönüştürmeden,
Basınç dolu bir yürekte vurgun yemeden,
Kendi kendimi tarihin gazları arasında zehirlemeden.
Yani senden,
Kurtulmalıyım!

Işığımızı boğup kırılğan renklere dönüştüren sevgilinin ellerinde,
Kasvetli bir tabloya dönüşmeden
Boğazım kurumadan,
İçim sökölmeden
Lirik bir türküye dönüşmeliyim hemen.

-Ki bir kıymeti olsun yazdıklarımın...

Söyle Ressamım

Hey aşk!
Hani biz dosttuk.
Bana dokunmazsın sanmıştım.
Kaç yerinden vurulur böyle bir kadın.
Kimsesiz bir kadının kaç kişisi olabilir bir adam.
Kalbimiz mi?
Aklımız mı daha erken sarıldı birbirine?
Şaşırdık...

Biraz sevinç, biraz korku biraz da öfkeyle
Nasıl dolanabilir iki ten birbirine...
Utanmadan, usanmadan...

Damlalar dökülürken alınlarımızdan,
Kaç çığlığa gömüldü inlemelerimiz.
Aynı anda kaç şarkı söyleyebilir bir yürek,
Senden öğrenmiştik aşk...

İnce kıyım yürek sızılarım benim.
Nasıl dönüştü resimlere?
Tüm portreler nereden bildiler beni?
Nasıl hazırlandılar gelişime...
Ve ben herkesten evvel nasıl seyrededim gözlerinde alemleri...
Nasıl som.
Nasıl toprak,

Nasıl bereketliydi renklerin.
Bedenime çizdiğin o resim...
Anlattıkları ellerinin
Öpüşlerin!
Hepsi bir madalyona dönüştüler göğsümde.
Ve kirpiklerinden dökülen mazim,
Denizine varmış nehirler gibi,
Karışıyordu sana...

Sanki dize dize okuyordum seni.
Okumuyordum sadece yazıyordum...
Sanki rüzgârın elleri değmişti saçlarıma,

-Ömrümü tarıyordun dizlerinde...

Hangi güvercinler şahit oldu sevişmelerimize,
Neden hiç ürkmediler, uçup gitmediler?
Her gidişe şahit kıyılardaki o tekneler
Bu kez bizim için mi yüklendiler?
Nereye saklandı o çingene kız?
Aramızda duran koca bir zaman...
Tüm bunlar, nereye gizlendiler.

Neyle körüklenmişti aşkın fırçası.
Ve bizden neler yansıdı aşk şovaline.
Kimse bilemeyecek.
Satışa çıkmayacak aşkımız.
Bağrım da bir bebek gibi büyüteceğim seni...

Söyle Adamım

İçeri ilk girdiğinde huzura dönüşen o kokun,
Hangi tütüsülerin nağmeleriymiş öyle...
Şahi, neydi bizim hikayemizin adı?
Üflediğin Pan flütte?

-Bahar süzülen son bir vals miydi bir gecede...

Ve senden öncesi şuurumdan nasıl silinip gitti öylece.
Yasak elma dedikleri şey neden bu kadar lezzetliydi.
Hangi sevişme bu kadar meşru,
Ve hangi aşk bu kadar yasal olabilirdi?

Zerre kadar yanmadı içim.
Günahkâr da sayılmazdım...

Yatağında akan su misali
Sanki evimdeyim...

İnsan en çok evini özlemiş derler ayrılıklarda.
Bil ki;
Hiç bir gidiş yakmayacak bu kadar canımı.

Bir kelebek tozu kadar silik ömrümde.

Ayrılığın en sahih kıyılarında serilirken kadife yataklara
Söyle adamım?
Nasıl vardı ellerin,
Ellerimi bırakmaya?

Her Aşk Bir Yokluğa Gebe

Sonbaharın ilk ayak sesleri duyulduğunda
Sararmaya başlayan otlar gibi,
Hasat zamanı gibiydi ömrüm yokluğunda...

Sonra seni buldum
Yağmur sonrası aydınlığına dönüştün karanlığımda..

Sen;
Güneş gibi ıslak bakışlarıma gülümsemeye çalışırken,
Bulutlu bir günün imlasını bozuyordu ılık
nefesin.
Lâle çılgınlığı oluyordum ömrünün bezgin yamaçlarında...

İlk kez ışık almıştı yapraklarım!
Gövermişti çiçeklerim.
Papatyalı bir mayıs tarlasında çıplak ayakla yürür gibiydim teninin kıyılarında...
Özgürdük.
Kelebekler gibi uçuşuyorduk.

Neşe ve hüznle harmanlanmış bir eski zaman şarkısının eşliğinde,
Benimleydin...
İçimdeydin.
Öyle ki;
Sevmelere, sevişmelere doyamadığımdın...

Ama gel gör ki;
Uzaklık her yerde sevgilim.
Biliyorsun, gideceğim.
Kırların mahcup çiçekleri gibi eğilecek boynum.
Sen resimlerinde bakınca durula durula boynundaki öpücüklerle.
Asıl ben özetini çıkaracağım
Böylesine derin ve tutkulu bir aşkın...

Diz çöküp toprağı koklar gibi seviyorum seni.
Öyle yakın ve öyle berraksın ki,
Sıfıra yaklaşıyor aramızdaki yol sesini duyunca...
Donan sular kaynıyor.
Bahara dokunuyor ıslak bakışlarının.

Damlalar yanılıyor nereye düşeceğini bilmeden.
Ama sen ağlama sakın yokluğumda,
Unutma!
Kokunu rehin tuttum benimde,
Ruhumu da sana bıraktım dönene kadar...

Zaman Aldatışta

birleşmişti an'lar.
akrebi koynuna almıştı.
yelkovan.

esrik rüzgarlar dolaşıyordu başında
işte o buluşma,
an'ların geçirdiği en büyük sarsıntıydı...

bedenler bir yanardağ,
duygular bir volkana dönüşmüştü...

-ateş sızıyordu zamanın dışına...

hani evren de
büyük sarsıntı ve patlamayla oluşmuştu ya,

olmak için,
yine usulca,
derinlerine inmek düştü aklıma.

zaman aldatışta...

Ulanmak Sevgiliye

dedim ki kendi kendime;

ansızın bir hikayenin
baş kahramanı olamazsın!

geleceğini bağlayabilirsin de birine,
geçmişini kopartamazsın...

bak içine,
dön kalbine,
ancak aşkla ulanabilirsin sevgiliye...

Şiir Deyip Geçmeyin

Şiir;
yalnız bir kadına tertemiz örtü olabilir.
kurak ve gün görmemiş bedenine dolabilir usulca.
dualarını arşa uzatabilir, tanrılar duymasa da.
ve güneşe çevirebilir solmuş yüzünü,
güne bakanların...

Şiir deyip geçmeyin sakın
kurşuna gerek kalmadan
tende iz bırakmadan
kılıçtan keskin, sırattan ince hislerle
yani bir şiirle,
vurabilir insan kendini.

insanı hazırlıksız yakalar sözlerin ordugâhı
tutsak alabilir dipsiz kuyularda.
bir sırtlana dönüşebilir kelimeler.
yavaş yavaş değer yüreğini...

siz iyisi mi,
şiir deyip geçmeyin.
korkun sözlerin tufanından.
korkun şiir yazan kadınlardan.
adamlardan...

onlar hiç bir şeyi boşuna sevmezler,
ve yaşamazlar...

Sen Ne Haldesin

desem ki;
benim de ümidim vardı.
istiridyededen zorla oyulmuş inciler gibi,
sen gibi kokardı desem!
inanır mıydın?

ne işe yarar,
her şeyi kaçırmışlığımızdan bahsetsek şimdi
şimdinin tozlu rafları,
ve geçmişin altın çağında,
tüm zamanlarıma nüfuz eden sen,
hiç bir yolun sonunda yoktun...

Ne diyelim,
göğsünde huzur da nasip değilmiş bana.

nasip değilmiş hiç bir düşümüz.
için için yanan sevişmelerimiz,
ne acı!
nasipte yokmuş hiç biri.
sevdiğim her şey gibi, bizden gitti.

dudaklarımın kıvrımında senden kalan o iz,
acıtsın diye canımı, hiç gitmediler.
neye yarar şimdi resimlerdeki öpüşlerim.
hepsi zamanın çatı katında çürüyüp gittiler...

desem ki;
benim de bir zamanlar ümidim vardı.
ümitler şimdi yerini hüzünlere bıraktı

ah hüzün !
benim aşüfte kadınıam.
nasıl büyürsün koynumda.
Vakitli vakitsiz nasıl da okuyorsun canıma...

kızgın güneş,
deli rüzgar!
üzerinde sevişmek nasip olmamış döşeklerin çürütmüş şiltesini.
gözyaşlarımdır bağına düşen toprağın,
yağmur sanman ondandır.
ha çatladı, ha çatlayacak acının tohumları.
ben yeterince ağladım ikimizin yerine,
sen sil gözyaşlarını...

biliyor musun sevgilim?
benim hiç ümidim kalmadı!
bir türlü vakit gelmedi.
mevsim dönmedi.
hem bak!
güvercinler de terk ediyor şehri.

çok üşüyorum ben.
Acep sen ne haldesin?

Meğri III

birbirini seviyor olmak.
yetmezmiş mutlu olmaya yar!
o gönülleri sarhoş eden aşk.
tende alev alabilirmiş.
tutsaklık cebelleş oldu mu bir kez sere.
hasretlik insanı, yakabilirmiş...

bende özlemler okka okka.
hasretler üzerine çöreklenmiş,
ağır ağır devinen dağlar.
ayrılıkları kıyılardan süpürüp,
dalga dalga koynunda büyüten denizler.

güneşi örtüp,
gönülleri üşüten bulutlar.
geçiş yok!
sarp kayalarda kaybolan yollar.
hiç bitmez sandığın,
bir çırpıda biten yıllar.

ıslatmadan ağlatan yağmurlar.
hiç dinmeden dağıtan rüzgarlar.
renge solmuş denizler.
dalında solan filizler.
ve daha neler neler...

İşte bunlar!
kollarında pranga.
ayağında bukağı.
ama sen hepsine inat,
kır zincirlerini Meğri!
koynunda hayat bulsun aşıklar...

Rüya

ne kadar güzelsin sen!
ne kadar da zarif.
nağme nağme,
usul usul esen,

bir yeldir entarin.

ister Őir yazılsın üzerine
ister roman.
ister Şarap içilsin göğüs kadehinde,
ister kanyak.
içenin dili tutulsun,
yüzü kızarsın.

içmeyenin canı yansın...

kim çizdi seni,
hangi öpülesi eller boyadı.
hikayende neler saklı.
bir tuval,
biraz boya,
çokça rüya..
ah sen!
ne kadar da güzelsin saba.

Kızıl Elma

üç kez gökten düştüm!
biri sana,
biri sana,
biri yine sana!

ben,
bir kızıl elmaydım,
yere düştüm,
dikenin battı kabuğuma.

Devrik

devrilmiş cümleler kuruyorum son zamanlar.
biliyorum!
bunu bile isteye yapıyorum.

-ölmüş takliti yapıyorum

ve ne zaman bir zücaciyeye düşse yolum,
bütün rafları deviriyorum.
bir gün bir yerlerde,
alt üst olmuş olmalı dünyam diyorum.
kırılmış olmalı tüm camdan siperlerim.

öyle Şeffaf ve savunmasızım ki bu aralar,

beni kimseden sormayın...

Şeker Tadında Zehirlemeler

beni seviyor!
bu yüzden yavaş yavaş veriyor zehri kanıma.
onu anlıyorum,
kurbanını önemsiyor.
bunun için ona minnettar olmalıyım.

fakat bilmediği bir şey var;
yüksek doz zehir kalbi durdurur.

fakat daimi zehir enjekte etmek,
önce süründürür.
sonra yine öldürür...

güya beni seviyor.
daha acılı öldürdüğünü bilmiyor...

En-el Hak Diyecek Olan

Belki de insanın kendini yaratması için kendini yok etmesi gerekir.
Bir başka varlığın içinde erimesi.
Egonun gazıyla şişirilmiş bir insanın bir gün patlamaması olası değildir.
Hayatımız dediğimiz her şey belki de sadece sanrılardan oluşan bir hayalden ibarettir.
Belki de gizli hazine sessizce, derinlerde bunu beklemektir.
Kim bilir, yok gibi görünen var olmak yerine, var gibi görünen yok oluşa sevdalı bir bekleyiştir.
"En-el Hak" diyecek olan.

Senin Şehrin

Benim şehrimde yağmurlar yağardı.
Kaldırımlardan duyulurdu acem çığlıkları.
Benim şehrimde hüznü insanlar da vardı.
Eski bir şehrin, ıssız steplerinde söylenirdi yanık türküler.

Çığlık çığlığa dövünürdü rüzgâr.
Biz dans ederdik çırılçıplak...

Üşürdük yalnızlıktan, sarılırdık sımsıkı...

İncelip uzayan yollara bakardım sonra.
Dalar giderdi gözlerim.
Her yol sana çıkardı...

Sorardım ara ara kendime.
Sahi, nasıldı senin şehrinin sokakları?
Hiç yürüyememiştik uzun uzun,
Konuşamamıştık.
Kahverengi ağaç gövdesine benzeyen gözlerinde,
Kaç sincap sevişirdi eskiden.
Ve toprak kokusunu anımsatırdı saçların.
Ellerin boya kokardı.
Unutmadım, unutamadım hala...

Hepsinden çektim içime bu sabah,
Yumdum gözlerimi, katre katre tenini.

Bir huzur, bir huzur aldı beni içine.
Bir uyku, bir uyku aktı gözlerimden,
Sanki asırlar geçti.

Sen bilmezdin...

Senin şehrinde her sabah,
Güneşi sürüklerdim ellerimle.
Isıttım donmuş yüreğimi.
Sen bilmezdin.

Ama ben seni bilirdim seni.
Çünkü hep benimleydin...

Meğri Güzellemesi

Turnalar uçarken Meğri semalarında,
Merhamet edin!
Bir mebize susun,
O buğulu tüller içinde Meğri 'mi?
Bırakın da nazlı nazlı uyusun...

Bulutlar çekilin dağlar ardına.
Alın götürün tüm yağmurları.
Gülden narin sinelerini baharda,
İncitmesin hoyrat çiğ taneleri...

Güneş doğsun ufuklarında.
Ateş bendendir sanmasın.
Aşk ile yanmış gönüllerden.
Sakınsın kendini, aman ha yanmasın!

Ey deniz, coş yerinde geliyorum.
Sar sarmala koyularınla tenimi.
Kanatmak istiyorum yeniden yaralarımı çakıllarınla.
Ki öylece çabuk iyileşsin.

Yatmaya zindanın da bir, koynun da.
Ve Meğri sana teslim oluyorum sorgusuzca.
Ketlime fermansa da bu yolculuğum,
Ayaklarım yeşil sehpalarında
Maviliğin ilmik ilmik boynumda,

Ne yaşarırısan yaşat bana.
-Kabulümsün!-

Buzları Çözölmüş Güneş

Güneş;
bir başka ısıtıyor bu sabah!
buzları çözölmüş kalplerin.
pencereye konmuş,
donmuş,
mini mini kuşların...

Rüzgâr;
uğur böceklerinin kanat çırpışında.
baharın tüm kokularını estiriyor yerli yersiz burnuma.
bu pervasızlık da neyin nesi böyle?

sanki binlerce kelebek konmuş düşlerime...

Toprak,
antik şehirlerden kalma o tanrısal aşkları,
kendini kendinde ararcasına,
bulurcasına,
ve henüz hiç bir kazıcının ulaşamadığı 'o' sırrı çözmüş gibi,
buğulu,
arsız arsız göz kırptıyor yüreğime.

baktığım her yerde bir görünüp bir görünmez oluyor,
ve ayağımın altından çekiliyor yer.

Bilin ki bende;
tarih MÖ 'ye çoktan yetişmiş
ve neredeyse bir çocuk,

bir dinozora aşık olmak üzere.
kutsayın onu,
koruyun beni.
tedbir-sizim !

dili tutulmuştur,
unutmuşumdur belki de.
sus pus olmuştur zaman.
ve tarih yalanlar kendini,
küçük bir yürekte yok olur şiir,
silinir, utanır aşk ağırlığından
iste o zaman
griden siyaha
yeşilden pembeye
binlerce güvercin yükselir havaya
hafifler yürek,
renklerin ışığında.

-dans eder iki yürek

Bu çocuğu büyütürse 'aşk' büyütür.
öldürürse yine bir 'aşk' demiştim.

Bu yüzdendir hep yarım kalmışlığı
tamamlanamamışlığı...
oysa, o aşkın gölgesinde büyümeliydi o çocuk
ve ruhuna, binlerce kimlik giydirmeliydi kadınlığının..

Posta Güvercini

Hani diyorum ki sevgilim.
Ben bir kuş olsam,
Uçsam semalarında,
Gagamda aşk mektupları.

Alsan beni içeri,
Ak tutmuş, saten saçlarına tutunsam.
Okşanmaktan yorulup düşsem avuçlarına.
Özledim desem.
Dokunamadığım tenini özledim,
Tadamadığım dudaklarını.
Duyamadığım ama ezberlediğim teninin kokusunu,
Düşlerimi özledim desem.

Uyanmak istemediğim uykularımı...
Tutmayı özledim desem, hiç tutamadığım ellerini.
Bir bırakıp bir sarıldığım varlığını,
Sözlerini özledim desem,
Senden sonra okuyan canımı.
Sevgilimi özledim desem

Güneşimi.
Ay'ımı.
Bir çıkar yol bulur muyuz dersin.
Bulur musun beni.

Söyleyeceğim hangi söz anlatabilir sana.
Seni ne çok özlediğimi.
Ben buraydım gel desen,

Ah bir gel desen.
Hele bir gel desen.
Bak nasılda havalanır kanatlarım.
Uçuşur kıyılarında.

Seninle anımsasam unuttuğum cinsimi ,.
Kimliğimi...
Teslimiyeti...

Sonra okşasan beni,
Hiç erk etmesen.
Göğsüne bastırsan sonra.
Haksızlık olur muydu diğer kuşlara.
Kalbim durur muydu mutluluktan.

Hani diyorum ki sevgilim,
Ben bir kuş olsam..
Konuversen omuzlarının ağırlığına,
Yorulmuş kollarına ,
Soluklansam nefesinde,
Dinlensek,
Sevişsek ya,
Ahh!
Durup durup yine sevişsek ya.

Büyük bir aşkın doğuşunu izleseک uzun uzun.
Gün batımının yerine.
Sonra kursam yuvamı göğsünün aralığına.
Sol yanına,
Vatan bilsem yüreğini.
Serilip boylu boyuna kucağına.
Gözlerinde dalsam uykuya.

Uçsam...
Uçsam...
Uçsam...
Uçmalara doymasam.

Sonra kaybolsam ruhunda.
Ve dudaklarına varsam ardından.
Bulsam yolumu.
İki dudak arasında...

Sonra insem kuytularına.
Eğilsem göbeğine,
İçsem can suyumu kana kana.
Kök salsam damarlarına
Sende bıraksam kendimi nadasa.
Tohumlansam yeniden.
Bahara erse ömrüme.
Tepeden tırnağa çiçek açsam,
Olmaz mıydı?
Olamaz mıydı tüm bunlar rüyalarımızda,
Bir kez uykuya dalsak...

Gece Yarısı Sen Ve Ben

İki kadeh şarap
Ve özlemin.
Senin özlemin.
Gelmedin bu gece.
Biliyorum.
Kızmadım
Uyuyayım diye gelmedin...

İskambil kâğıtları gibi masaya saçılmış hesaplar.
Ortada alakasız bir meze.
Sen gelmeyince romantizmden de vaz geçtim.
Bütün 'izim'lerden vaz geçtim.
Küfürden ağır bir arabesk.
Ben gelmişine geçmişine etmez miyim...

Hani bu bahar gelecektin Allahsız diyor fondaki?
"Söyleyin yârime baharları beklesin, söğüdün dalları bugün eğilmesin"
Söy-leyin o söğüdün dallarına
Daha fazla eğilmesin,
Ya da eğilsin.
Bana bana gelsin...

Off of!

Yok
Ah!! Diye başlarsın
Canının ilk nereden yanmaya başladığını bilmeden.

Ahh Aşk!
Aşk yüzünden başlasam sana yanmaya.
Seni içmeye...
İnce belli kadeh,
Ben olsam,
Ellerim senin ellerin,

Sarsan ya...

Tam havaya girmişken;
Nereden çıktı şimdi bu şarkı;
"Beni vur o saatin altında."
Ya da "beni al, ellere verme",
"Külümü al, uzak yollara savur."

"O mahur beste" çalar (?) ile ben ağlaşırız."
Ah ulan ah!
Müjgan da yok ki ortada.

"Yalnızlığım yollarıma pusu kurmuş beklemekte.
Acılar dikmiş gözlerini üstüme, nöbette"

Korkmuyorum...
Korkmuyorum...
"Hadi gelin üstüme korkmuyorum"
Yok abi!
Vallahi ben çok korkuyorum..

Seni de yazmazsam var ya,
"O kara kaplıya kaydedin beni."

Gel aramızda bir yılan gibi duran zaman
Gel de kus üzerime zehrini...

Şimdi hangi parça, hangi ninni girmeliydi ki araya.
Gel de uyut beni...

"Kendine iyi bak, beni düşünme, su akar yatağını bulur"
İşte bu çok tahrik edici..

"Su akar yatağını bulur."
Hadi!
Öpsene beni!

Kadeh yorgun,
Ben yorgun,
Yo kadeh boş
Gel de sen avut beni!

Yanan avuçlarımdan öpsen ya şimdi
şarkının yerine.

"Geç bunları, anam babam geç bunları.
Bir kalemde bilirim ben yaptığımı"
"Hüzünlü bir akşam içmişiz, sarhoşuz, hepsi bu"

Ah ne günah ama,
O günah gecelerden biri.
Giremediğim günahın bedeli mi bu.

"Hayatı tespih yapıp sallıyormuşum."
Lan ben bu dünyanın anasını geç,
Habil'ine kadar bile söverim.
Heyt leyynnn.

" Hep sonradan gelir aklım başıma,
Hep sonradan, sonradan ."
Gözlerin geliyor ardından aklıma..
Yapma!
Bunu bana yapmaa!

"Sende mi aklıma sığmıyor sende mi.
Sen misin her şeyi silmekten bahsededen.
Böyle gitmek var mıydı?
Demek yine bana hasret,
Yine bana hüsrân var.
Yine bana esmer günler düştü eyvah! "

Simdi burada biraz daha hareketli bir parça gerekli.
"Kız seni alan yaşadı dertlerini de boşadı
Mest oldum vallahi mest oldum."
Of ulan of!
Bir kuş kadar yumuşak.
Ah o tiner kokulu ellerin.
"Ask olsun,
Vallahi aşk olsun"
Nerede lan senin ellerin?
Hadiii..
Sevsene ellerinle beni,
Gecelere akalım!

İlle de Sen

Ve acılardı yine
Umutları pekiştiren
Yine mevsimlerden bahar
Ben sancılı doğumlara gebe

Sana anlatacak çok şeyim var aslında
Ama bir deli rüzgar
Bir kanlı tufan var başımda
Gözlerimde toprak kadar ağır damlalar
Ve bu söz dinletemediğim gönül
Yine seni çağırmakta...

Gülümse Güneşine

Boş ver bütün sorumlukları.
Özgür ol dedim kendime.
Sadece bugün.
Tek bir günün
Senin olsun.

Ama cesur ol.
Gir o ormana.
Ne kurtlar,
Ne sırtlanlar,
Ne de çakallar canını insanlar kadar yakamaz.

Yüzüne dokun.
Yıllarca okşamadığın,
Okşanmayan yüzüne.

Günler hızla akarken.
Yüzünde biriken karışıklıklara dokun.
Gülümse kendine.
Barışık ol bugün kendinle.
Amma da acı çekmişim.
Çekmişim ama büyümüşüm de!

Değersiz hissetmene gülümse sonra.
O değersizliğin içinde ulaştığın onca değere gülümse.
Kelebeklere gülümse.
Dudaklarını yalayıp gecen rüzgâra gülümse
Uykularına gülümse.
Düşüne gülümse.
Senden önce konuşan gözlerinle gülümse.
Uzun uzun sevdiğin hayallerine gülümse...
Tutun onlara.
Sarıl hayatına.
Şeni mutlaka kucaklayacaktır onlar.
Öyle ki sen, dünyanın söyleyeceği en güzel şarkısın.

Kusurlu da ol.
Öyle bir kabahatli ol ki,
Dünyada tüketmediğin mutluluk kalmasın.
Gülümse güneşine.

Bak güneş de senin için gülümsüyor bu güne.

Tenine dokunmaya aç
Bir yudum sevgine hasret.

Öyle bir gülümse ki,
Görenleri aşık et kendine.
Dağıt saçlarını,
Deli rüzgarlar dolassın tellerinde.
En güzel bestesini yapsın ateş böcekleri günün.
Öyle parlansın ki gözbebeklerin,
Yolunu bulamayanların ışık olsun önüne.

Kır kendi saksını bugün,
Toprağa karış,
Uçsuz bucaksız toprağa.
Tohum ol!
Düş!
Büyü bir resmin tam da orta yerinde.
Ressamlar bile şaşırırsın.
Seni resmederken dahi bir tuvale bekleme,
Deli sarmaşıklar gibi dolaş,
Büyü hayatın tam portresinde.
Vardır o narin çiçeğin renkleri içinde.
Hem de, köklerin çok derinde...

Dingin ol bugün
Sus,
Sakinleş..
Hadi sat anasını dünyanın.
Bak güneşin nasılda ısıtıyor içini.
Hadi!
Aç kuytularını.
Gülümse güneşine...

Sevdim Seni Tanrım

Günah işledim Tanrım!
Hem de çok pahalı bir günah...
Bedeli ödenmiş fakat hesabı bir türlü görülmeyen bir günah.

Ben çok büyük bir günah işledim diyorum Tanrım!
Hem de çok güzel, tatlı bir günah.

Yangının başladığı yerde soyundum hasretlerimi,
Hepsini çıkardım üzerimden.
Tüm gemileri yaktım.
Aramızda ne varsa yerle yeksan ettim Tanrım!
Açtım sırtımı,

Kırbacımı kendim sunuyorum sana
Hadi kes cezamı...

***

Hep sorgulamışımdır Tanrılığını,
Bilmeni isteri ki;
Biz birimizde hiç kavuşamayan,
İki kaçak sevgili,
Eğge benim Tanrım isen benim
Öyle olduğunu söylüyorsun.
Sen bensen,
Ben sensem eğer,
Nedir bu aramızda günah dedikleri..

Ve niçin bu kadar lezzetli?

Bu işin içinde başka bir iş olmalı Tanrım!
Birileri senin adına yalan söylüyor olmalı.

Eğer bana bakan sensen,
Sana bakan ben.
Ben onu çok sevdim Tanrım!
Onda da seni...

Oynak Kedi

Tam on beş dakikadır izliyorum onları.
Kur yaparken erkek kedi dişiye,
Dişiyor ki dişi erkeğine;
"Önce kulaklarıma fısıldamalısın aşk sözlerini.
Beni ne çok sevdiğini,
İsteddiğini...
Her ne kadar kaldırımların yosma kedisiyse de.
Şu bize bakan ruhsuz, korkak kadından,
Daha tok ve daha duygulu bir yürek var bizde."

Dedim;
Hey sen!
Oynak dişi kedi.
Ettiği laf çapından büyük kedi.
Anladık mart geldi.
Ama önce dur, biraz dinle beni.
İlk gezinen sen değilsin bu bahçede.
Bakın ömrüne hiç mart gelmemişlerin
Düşleri saçılı duruyor her yerde.
Sırtımı dayadığım o yeryüzü.
Gözlerimi diktiğim göğün mavisini.
Avuçlarımda güneşi andıran bir çift göz.
Halbuki sorsalar, unuttum rengini.

O ki;
Bakışlarındaki manaya tutulduğum.
İçine baksam sanki sağanak yağmurlar yağacak.
Ama o buğulu bulutlar kadar uzak,
Ve bana yabancı diyarlara çoktan göç ettiler.

Hey kedi!
Ettiği laf çapından büyük kedi.
Gönlüme ateşler düşüren kedi.
Sen benden değilsin sevmeye daha değerli.
Bazı kadınlar sevgisiz ölür, yaşayamazlar.
Bir çift gözün merhametine muhtaç.
Ben bile isteye seçtim zorunu.
Ama sen, mutlaka kendin yaz sonunu..

Ben gider...
Hadi sevişin...

Sevgilime (Mektuplar)

En çok da kendim okumak istiyorum yazacaklarımı.
Herkesten önce...

Sanki içimde duyduğum her ses.
Bilmediğim bir dilde.
Bilmediğim bir yerlerden doğuyor içime...

Çok ehli-i sohbet sayılmasam da,
Konuşuyorum sürekli o sesle.
Şey 'li, sanki' li cümleler kuruyoruz karşılıklı.
Birbirini yalanlayan ifadeler.
Sorgusu kendinden menkul kelimeler.
*

Benim asıl söylemek istediklerimin harfleri yoktu.
Belki de bu yüzden.
Tam da bu yüzden,
Hiçbir düşünce biçimine,
Hiçbir davranış modeline mahkum değildim.

Yer yer sakin bir saba rüzgârı gibi eser.
Yer yer fırtınalar kopartırdım içimde.

Onda...
Bende...
Sende...

En çok da sende.
Bilirim kavgayı hiç sevmezsin sen.
Fakat bahanemiz olur,
Hadi bunu söyle,
Savaşma, seviş benimle de...

*

Herkesten bencilce sakladığım bir dünyam var içimde
Sanki konuşsam her yer kirlenecek,
Mahlûklar sızacak içeriye.
Sarı sarı dişleri olan insanlar.
İşte bu yüzden sakladım kendimi bunca yıl.
İkimize.

Bir tek ikimiz biliyoruz nefes aldığım yeryüzünü
Ve yandığım cehennemi...

Sen!
Sen!
Sen!

Yoldaşım benim.
Yol arkadaşım.
Sen vaktinden çok sonra gelen.

Ben de asfalt yüzü görmemiş topraklardan geldim sana,
Sanki Zeugma'nın bağrından kopmuş,
Nizip'ten...
Yakılmış, tarumar edilmiş Rim şehrinin alevlerinden,
Kendini küllerinden yeniden yaratmış.
Aşkınla berduş...

Yarım, çırılçıplak..
Tamamlanmayı bekleyen o çingene kız benim.
Hani ne yaparsa yapsınlar tamamlayamadıkları
Sen!
Güneşim benim...
Doğudan gelen...

İlahi bir şey olmalı hissettiğim.
Zaten böyle bir aşk dünyevi olamaz.
Mahşerle bir bağlantısı olmalı mutlaka.
Bir yerlerde birlikte olmalıyız...
Ya da daha önce bir yerlerde birleşmiş...

Dünya yansa umurunda olmayan ben.
Senden gelecek iki dizinin dizleri önünde hıçkırıklara boğulan.
Karmakarışık...
Sana dolanmış.
Teni tenine aşına.
Tanıdık...
Ne güzelilmekilmek işleniyoruz birbirimize...

Söyleyeyim;
Ben yaralanmaktan değil de.
En çok yaralı kalmaktan korkmuşumdur.
O yüzden gururla taşırım kabuklarımı tenimde.
Bu; ben kurtuldum demektir.
Ama sen!
Benim mütemadiyen kanayan yaram...

En sevdiğim acım.
Sen ki yaralı bir kurt gibi ağır ve aksak.
Ve ince ince sızıyor yüreğime ağrın her gece...

Seni bu denli sevmek benim işim değil.
Tanrının işi olmalı bu,
Bu senin işin olmalı...
İşte benim cüretimin ve cesaretimin bütün kaynağı bu.
İlahi bir aşk...

İşte bundan dolayıdır ki;
Şartların ve nerede olduğumuzun canı cehenneme
Ben senin olmanın bir yolunu mutlaka bulacağım...

Meğri

Güneş, ateşten buseler verir,
Meğri'nin nemli koylarında.
Gün boyu sürer bu saltanat.
Çekilir sonunda dağların ardına.
Ötünce gün batımı tahtına,
Başka güneşler çıkarken sahneye.
Başlar Megri'de ışıl ışıl bir gece.
Aşk!..

Şimdi Megri'de, sözler tek hece.
Aşk!..

Ve ay sunar kendini cesurca,
Ses verir olur sesimize.
Süzülürken hafif meşrep semada.
Bizi de sürükler peşinden.
Sevdanın ülkesine.

Gün gider,
Ay gider,
Akıntıya kapılır yıldızlar...

Bir türlü bitmez bu seremoni.

Ve peşinden bizler de.

Yeni Bir Sayfa

Beni mi soruyordun?

Eline fırçanı al.
Kırmızıdan uzak dur.
Kışkırır,
Kışkırtırım!

Yeşilde çok oyalanma!
Bana hep saadeti hatırlatır.
Üzer,
Üzülürüm!

Sakın mavi sürme tuvale!
Kanatlarım kırık.
Uçmayı hatırlar.
Kahrolurum!

Mora sakın yaklaşma!
Çok severim.
Aşkı hatırlatır,
Seni de kahrederim!

Beyaza gelince dur!
Bir kömür al eline olabildiğince karala
İşte ben ordayım.
Siyahla beyazın tam ortasında.
Gri bir toz bulutunda...

Labirent
beynimde bir labirent
kıvrımları birbirine dolanmış
ben o labirentin tam içinde,
kör kütük sarhoş olmuş

her çıkış dinamitlenmiş.
duvarlarda kendime sıkışığım kurşun izleri,
ve pıhtılaşmamış kanlar var.

o ölümsüz ölümlerimin içinde,
her yerlerinden vurulmuş,
bende bıraktığın güvercinlerin de var.
uçuramadığımız...

Saba Rüzgarı

Şimdi bir dağ kenarında,
Ya da bir su kıyısında olmalısın.
Mavinin özgürlüğünde,
Yeşilin sakinliğinde.

Beni sorarsan sevgilim,
Bende hala kış işte.

Dediği gibi şairin;
"Kulağım kırıste"

Hiçbir şeyin diktatörlüğünü kabul etmedim üzerimde,
Fakat bu başka,
Sen başkasın.
İçimde kendiyile çarpışa çarpışa büyüyen iktidarın,
Ve üzerime gelen her bokeslere kulak asmadan,
Sana nasıl boyun eğmeliyimi tasarlayan bir seyyah.
Yosma bir çılgın!

Bile isteye fırtınana mağlup olmuş bir rüzgâr gibi.

Beni sorarsan sevgilim, bende hala kış işte.
Esiyorsun vakitli vakitsiz başımda.
İçimde sana ait ne varsa,
Üzerime gelip korkusuzca,
Sanki güçlerini deniyorlar...

Ve ben mavi denizlere yüz dönmüş
Selam vermiş sıradağlara,
Teslimiyeti yaşıyorum Lodos 'una...

Aidiyet

ait olmadığım bir şehirde,
ait olmadığım bir yolda,
ait olmadığım bir evde,
ve,
ait olmadığım bir masada oturuyorum.

Biraz daha büyük düşünürsek,
Sanırım ben;
ait olmadığım bir dünyada yaşıyorum...

Gitsin

Gitsin!
Herkes gitsin bugün.
Hayallerim gitsin.
Anılarım.
Yaptıklarım.
Yapamadıklarım.
Özlemlerim gitsin bugün.
Çiçekler gitsin.
Güneş gitsin.
Örtünsün gökyüzü.
Yıldızlar gitsin.
Kediler gitsin bugün.
Köpekler gitsin.
Dostlarım da gitsin bugün.
Gitsin bütün mecburiyetlerim.
Uykular gitsin gözlerimden.
Uykusuz geçirdiğim geceler gitsin.
Korkma sana bir ayrıcalığım yok,
Sen de gidebilirsin...

Mezarcılar gelsin sadece...
Beni yıkasın,
Temizlesin.
Süslesin.
Kurtarsın şu yalan dünyadan.

Yenik

Ah şu benim aklımla gönlümün alıp verememişliği...
Hanginizi hanginize yeğlesem...

Ya aklım gitse başımdan,
Dolaşsam deli divane,

Ya kalbim dursa,

Girsem yerin yedi kat dibine.

Söyleyin bana,
Şimdi ben hanginizden vaz geçeyim?

Kendimden mi yoksa?

Dönmedi

yıllanmış bir cennet şarabıydı sanki aşk.
içenin başı döndü
içemeyenin nevro...

bu ilahi kaideyle.
mevsim döndü.
insan döndü.
kainat döndü.

bir tek o dönmedi!

3,14.....

Çeşit çeşit insan.
Harf ve sayı isimlerinde.
Bir kısmı ışıktta .
Bir kısmı karanlıkta.
Harf harf onlar.
Sayı sayı.
Bazen,
Sayılamayacak kadar çoklar.

X ya da z olsun isimleri,
ne fark eder.

En çok hangi resmi dilde vardılar.
Bilen yok.

Hepsi bir yürekte,
Hepsi farklı vücuttaydılar.

Temizlemek istediler insanlığı.
Cehalet akan ırmaklarını dünyanın.
Herkes akıllı aradılar.
Aynen öyle yaptılar.

Bir de, onlar;
Ölümler ve boşlukta asılı duranlar.
Bir, iki, üç...

Hep bir'i olmak istediler

Her biri.

Sonsuzluk yetmedi sayılara.
3,14 diye diye uzadılar...

Cüzlere bölünüp çoğaldılar.
Benlik oldukça büyüktü.
Neresinden tutsalar hayatın,
Tünelin iki ucu karanlık.

Mağlup olduklarını anlamadılar.
Ders çıkaramadılar.
Hakikati göremediler.
Sadece konuştular.

Ayrı olmaya çalıştıkça,
Benzeştiler birbirlerine...

Bunlar tekin adımlar değil.
Tekin hisler değil bunlar.
İnsan hayaletlerinin gezdiği sokaklarda,
Hiçbir şey gerçek değil.
Her şey hayal.

Hepsi biraz sana, bana, bize benzer.

Fakiri zengine.
Aşığı sevdalıya.
Hepsi de,
Şu evrende anlamsızdılar.

Sayılar, sayılar, sayılar...

Su içerek mi çoğalırlar?
Sevişerek mi?

O kadar açlar...
O kadar çoklar...

Sonsuzluğu dolduracaklar.
Okyanusları bitirecekler.
Bunlar ne uslanır.
Ne de akıllanırlar.
İnsandılar.

Birliği unutup,
Çoğaldılar...
Şayılaştılar...
Bir, iki, üç...

Aslında hepsi,
Birden sonra gelen,

Koca bir sıfırdılar!

Vurun Beni Gitsin

sevgili de bıktı sevmekten,
sil üstümü, gitsin dedi.

kâğıt da bıktı yazılmaktan,
yırt beni, gitsin dedi.

ve kalem de sıkıldı yazmaktan,
kır beni, gitsin dedi.

saba da yıldırı onsuzluktan,
vurun beni gitsin dedi...

Müjgan

'o mahur beste çalar'',
ortada Müjgan da yok ki ağlayalım.

Dalgacı Mahmut var!

Yabancılaşmak

Bu dünya benim dünyam,
Bu hayat benim mi?

Bu şehir benim şehrim,
Bu ev benim mi?

Sevdiklerim benim mi?
Vaz geçtiklerim!
Kaybettiklerim benim miydi?

Bu can benim mi?
Bu nefes, bu ten benim mi?

Gördüklerim benim mi?
Kokladıklarım, dokunduklarım...

Ben benim miyim acaba?
Bu aşk benim mi?

Yabancıyım her şeye.
Kozasından yeni çıkan bir tırtıl gibi,
Her şeyi yeniden tanımaya,
Anlamlandırmaya çalışıyorum.

Çalışıyorum da,

Hiçbir varoluşa anlam bulamıyorum...

Kendi Kendime

Onca kurda kuşa verdin.
Dağa, taşa, toprağa.
Gece kendi kendine oldu,
Gündüz kendi kendine...
Melek kendi kendine oldu,
Şeytan kendi kendine...
Derya, deniz...
Bir ben mi kendi kendime olamadım Tanrım...
Musallat ettin Aşk'ı başıma...

Kelebek Olsam

Ağaç olmayı sevmedim hiç.
Bağlanmayı toprağa, suya.
Deniz olmayı da sevmedim hiç.
Vurmayı hep aynı bilindik kıyılara...

Dağ, taş, ova fark etmez.
Konmayı sevdim ben.

Kırmayı kozamı!

Evet evet!
Ben bu dünyada en çok kelebek olmayı sevdim.
Her şeyden bağımsız olmayı,
Hepsinden biraz almayı.
Ve her an gidebilir olmayı...

Yara

Bir yerlerden başlayabilmeli insan.
O kadar çok anlatacak şeyim var ki.
Ama ılık bir esinti,
Sessiz bir sarhoşluk var başımda.

İnsanı biraz suspus,
Biraz güçsüz bırakan...

Kelimeleri çiğniyorum günlerdir.
Ağzımda büyüyor her sözcük.

Söyleyeceğim sözlerin ağırlığından.
Düğümleniyor boğazım,
Yutkunamıyorum...

Çiğneyip çiğneyip tükürüyorum canımı yakana ne varsa
Be hey diyorum!
Be hey gafil.
Sen aşkı yenilecek bir şey mi sandın.
Sen onu ilaç mı sandın ruha.

-Asıl onun kendisi koskoca bir yara...

Sakız

Kora yatmış gün...
İntihar ediyor ağızımdan dökülen her sözcük.
Pervasız bir aşkın.
Vefası da olmamış derler.

Duydum ki;
Ağızına sakız olmuş her kahrım.
İnsanlığın da bittiyse eğer.
Gerek yok yaşatmaya.
Çiğneyip tükürsün bizi her ağız...

Biz Masal Olacağız Galiba

ey sevgili!
önce o alev yanaklarını,
sonra da, öpmek isterdim serin dudaklarla...

ve aşkını;
çekmek isterdim yudum yudum ruhuma.
dalıp dalıp kaybolmak isterdim okyanus derini gözlerine...
atlastan bir çarşaf misali serilmek isterdim üzerine sere serpe.

bir martı sesleri olsun isterdim dört bir yanımda.
bir de inilti seslerin, çınlayan kulaklarımda...
ve ömrümü uzatıp avuçlarına,
bakmak isterdim geride kalan ne varsa...

donmak isterdim kışında.
açmak isterdim baharında.
yanmak isterdim Nar'ında.
ilmek ilmek örmek isterdim seni bana...
satır satır yazmak isterdim seni bahtıma.

ey sevgili !
her yaşanılan şeyin bir hayali
her aşkın bir de hikayesi vardır.

biz,
bin bir gece masalları olacağız galiba...

İnanmak

Derdimin ne olduğunu sorma bana..
Öyle pişkin pişkin de durma...
Biliyordun!
Merhemim sendin...

Benim toprağım sensen eğer...
Depremim sensin.
Gidecek yer bulamıyorsam henüz kendime,
Bu yerim olmadığımından değil...
Köklerim de sendedir..

Derdim büyük fakat başım dikse.
Bu gururumdan değil.
Sevginin gücündendir...

Mutsuz Son
Kapılar açılır ve kapılar kapanır yüzümüze.
Bir kapı sevdaysa, diğer kapı ihanettir.
Heves de geçer bir gün,
Yetmez olur insan insana,
Zaman ilaç mıdır, körük müdür yoksa sevdalara,
Diye düşünür insan.
Hayaller, istekler hep yönünü değiştirir.
Kimse sevdiği o ilk gün gibi kalmaz.

Gideer...
Gideer...
Gider de gider...

Geride kalanları ise yaşanmışlıklar götürür.
Yıpranmış fotoğrafların arsından bakarsın hayallere.
Olmayacağını bile bile dilersin yine de mutlu sonu.

Fakat her hikaye mutlu sonla bitmez,
İnanmazsın masallara da.

Bu yüzden midir ki,
Bütün masalların kırk gün kırk gece düğün merasiminden hemen sonra bitmesi.
Sonrası yoktur o masalların.
Devam etse,
Neler olur kim bilir...
Bittiğinin anlaşıldığı gün, gitmeli bence.
"Yoksa bu hamur daha çok su götürür!"

Tanrıların Suskunluğu

Oysa aşk 'a kurban gitmişti bütün tanrılar.
Aşk uğrunadır demişti bütün yanılığımız.
Yangınlarımız bundan.

Bazen ulaşmak için o ışığa,
Nefesi kesik koşmaktı,
Bazen de çekilmek,
Korkmak âlevlerin kızılığından
Belki de, köz olmak gerekiyordu bir yangına...

Bazen,
Yaşama tutunmak için tek şansımız olan
Tapınakların en görkemlisini inşa etmek gerekiyordu içimizde.
Ve terk etmek gerekiyordu, yüreğimizin kimsesiz ev sahibini.
Örmekti tuğla tuğla mabedimizi.
Tükenmek gerekiyordu belki de o aşkla.

Aşksız ve umutsuz yaşamak.
Lanetlenmekti belki de.
Aforoz edilmekti,
Doğurmak tutkunun babasız çocuklarını.

Kendi bedeninden vazgeçmek gibi bir şeydi bu.
Ten almayacaksa aşktan nasibini.
Aşkın varlığı ne işe yarardı ki...

Özün söze küsü,
Kabuğuna çekilmesi gibiydi belki şairin aşkı.
Ki şairler her çağda lanetlenmişlerdi...

Öfkenin susma biçimiydi belki de şiir.
Kabuk hikâyesiydi...

Yoksunluğunu bilmek ve değiştirememek kaderini.
Oysa herkes biraz eksikti.
Biraz deli...

Aşk değildi akı baştan alan.
Baştan çıkan akıldı..

Ve onsuz akıl beslenemezdi,
Ruh aç kalınca
Bedenini tüketecekti.

Belki de çiçek açamayışımız bundandır
Bundandı Tanrıların suskunluğu...

Kaçak

denizin koynunda saklı bir istiridye gibi
sürüklenip dururum oradan oraya...
kıyıları da oldu benim.
dinlenip soluklandığım..
sözlerim de oldu konuştuğum, laf olsun diye.
sussam unutacaktım sanki konuşmayı.
sus'larım da oldu benim,
yüreğimin konuşamadığı...

her cümlenin boğazıma dizildiği ve
her harfin tek tek tenime battığını hissettiğim
sabahı olmayan geceler im de..

sustuğumda intiharım olurdu, konuşsam cinayet.
çarşaf gibi denizlere sarıldığım da oldu yalnızlıktan.
üşüdüğüm de.
bazen girdap dolu gecelerim oldu
çektığı beni içine,
uzun uzun ağladığım
bir çıkış aradığım
bazen de bir deniz anasının gözlerinde aradım teselliyi.
yumuşak,
pudralı bir anne gibi.

renklerim oldu benim,
gelgit zamanlarımda.
bazen siyaha çalan kızılıklarım oldu,
bazen yeşile çaldığı gözlerimin.

bazen de, cam mavisine döndüğü düşlerimin.
umut dolu...

sormadım hiç kendime,
her şairlerin sorduğu gibi
içimdeki o iflah olmaz,
çamuru hüznle yoğurulmuş,
teselli edilemez ve hiç bir şekerin kandıramadığı
o küçük kız çocuğuna
sormadım hiç!
"sen ne renksin bu gün?
sahi sen bugün günlerden hangi renksin?"
devrik mi yoksa lirik mi,
hey küçüğüm,
sen bu gün günlerden ne haldesin?
ağıt mısın
yoksa teselli misin?!

güvenli limanlarım da oldu elbette,
sen gibi, bu gibi
kıyısında çatıştığım.

günde en az beş cinayet, kaç aşk katlettiğimi,
kimse görmedi.
kimse bilmedi.
bilse de, kimse beni ele vermezdi..
bazen fırlayıverirdim okyanusun derinliklerinden.
akşamcı aşıklara döner,
kaç kadeh tükettirdim şehrin ışsız,
riyakar caddelerinde..
kaç göz göze gelişim olurdu.
onlar bilmezdi.
ben bilirdim !

kaç gece akıverirdim gözbebeklerinden derine
derin derin sohbetler ederdik
ben geçecek derdim.
onlar duymazdı.

Ben yine de şarkılar fısıldardım kulaklarına,
tutardım ellerinden.
öperdim yüreklerinden usulca.
onlar mı?
bu şehrin hüznü kadınları.
çaresizliğin bin bir halini yaşamış,
kadehlerin dibine vurmuş,
kendini yudum yudum tüketen kadınlar.

bir bilseler nasıl da güzeller onlar.
bir inansalar her şeyin üstesinden gelebileceklerine.
ve her şeyin üzerinde olduklarına.
görseler yüreklerindeki yüceliği.

yıllardır hayalini kurduğu aşkların ta kendileri olduğunu bir anlasalar.
bir bilseler..
ah Tanrım.
bir bilseler benim bildiklerimi.
bir sahip çıksalar hayatlarına.
böyle viran, böyle suspus olmazdım.

sessiz, yorgun ve ağır gecelerin birinde ,
kendimi unutup firar etmezdim,
saklandığım delikten çıkıp,
kurt gibi bir yalnızlığın izini sürmezdim yine.
bu muhteşem şehirde
bu içi acı dolu hikayeleri yazmazdım yine.

kaçak bir suçlu gibi,
her gece gizlenip saklanmazdım ,
bir istiridye kabuğunun içine.

Veda
Gittiğin o yerlerden dönme sakın geri,
Bıraktığın yerde değilim, bulamazsın beni,
Senle ben bu aşkın meçhul faili,

Tak saçlarına kuruttuğun güllerimizi,
O güller ki benden sana hatıra olsun.

Madem dönecektin neden gittin ki
Başka kokular karışmış tenine, kabul edemem ki,
Senle ben bu aşkın meçhul faili,

Tak saçlarına kuruttuğun güllerimizi,
O güller ki senle benim ahımız olsun.

Arada bir ben de özlerim seni,
Kalbim ağlar, yüzüm düşer, geceler yorar beni,
Sana gitme dediğim o anda kalacaktın ki,
Tak saçlarına o kızıl gülleri,

O güller ki senle benim ahımız olsun
O güller ki senle benim vedamız olsun.

Akıl
Aklım başımda değil ki benim.
Kalbimde!
Her insanın başka başka yerlerinde olabileceği gibi...

Önemsenmek

önemsenmek değil,
küçümsenmek öğretti bana tüm bildiklerimi...

Gardiyan

Kendi ömrünün gardiyanı olabilir mi insan?
Olurmuş!
Adaletsiz yargıçların kararlarına boyun eğince.

Özgürlük

her doğru eylem,
beraberinde bir vazgeçiş gerektirmiş.
eğer özgürlüğümün engeli sensen aklım,
senden de vazgeçiyorum...

Balık

açık denizlerde yüzen bir balığım ben.
hem elinden her an kayabilir,
hem de avlanılabilir olan;
oltacısına göre...

Biraz Daha Sessiz Olabiliriz

Evet, biraz daha, biraz daha sessiz kalmayı başarabiliriz.
Görmezden gelebiliriz...

Sigaranın dumanını seyredip,
düşlerin kırılışına,
kedinin yumağından vazgeçişine,
rengi alınmış bir çiçeğe acımadan,
ayarı bozuk bir saatti seyrederek,
bir oraya bir buraya dönebilir,
duyarsız kalabiliriz yağmurun yağışına.

Kokusuna hasret, rengine kör,
sesine sağır olabiliriz.

Susabiliriz biraz daha!

Seni seviyorum diye bağırmadan,
ya da sevmiyorum diye haykırmadan durabiliriz.
Yalanların en sahicisini söylemeye devam edebiliriz birbirimize ...

Sesimize biraz daha uzak,
kendimize biraz daha yabancılaşıyoruz...

Bir erkeğin koynunda sevmeyi unuttuğumu unutabilir,
hain bakışlarıyla bedenimin biraz daha incitildiğini,
bir azgının koynunda aşkı kirletip,
her gün kendime biraz daha ihanet edebilirim ben mesela.

Daha fazla,
daha fazla,
daha fazla küçülebilirim yatağında.

Biraz daha, biraz daha sorgusuz yaşayabilirim sanırım.

Bir torba kömüre imana gelmiş insanları,
el etek öpüşlerini görmezden gelebilir,
bir ölü gibi tepkisiz yaşayabilirim.

Evet, biraz daha sessiz kalınabilir.

Cevabını bildiğim soruları defalarca sorup,
bütün sırları bitmiş,
ifşa olmuş bir adamanın yalan söyleyişine,
biraz daha sessiz kalınabilir,
kalabilirim...

Sıfırı oynayabilirim mesela.
Her işlemde etkisiz elaman olmayı,
Önümdeki, arkamdakilere göre değer almayı kabullenebilirim.

Üzerimde alınan tüm kararlara duyarsız kalabilir,
bir türbe önünde, günlerini diz çökerek geçiren kadını
görmezden gelebilirim...
Beklediği şeyin hiçbir zaman orada olmadığını,

olmayacağını, söylemeden durabilirim.

Bir kese altına
Halkımı satabilirim ben de...

Yalanlar söylenerek kandırılmış insancıkların,
ya da hiç kandırılmamışların acısına,
tüm hesabın onlara kesilişine ilgisiz kalabilir,
koca koca amcalara bunları neden yaptıklarını sormadan,
suçsuz, hayatımdan çalınan, hayatı çalınan insanların,
mutsuz geçirdiği her günü bir çerçeve yapıp,
hayallerinin resmini o çerçeveye asmaya devam edebilirim.

Masum fakat çarmıha gerilircesine acı çeken insanların,
acılarının rüyalarımın girişini, dua edişlerimi,
arşı delen ahlarının yaktığı ateşi hissetmeden durabilir,
bunun hesabını bir kez olsun sormadan,
aklın bütün bilgeliğini inkar edip,
yalanlarına biraz daha dayanabilirim ben de.

Su gibi kendi çukurumda buharlaşabilir,
yada çürüyebilirim sizler gibi...

Şist!
Şessiz.
Biraz daha,
biraz daha sessiz olabiliriz...

Olabilir miyiz?

Hal böyleyse eğer!
Çoktan olabilmişsiz zaten...

Özlem Saba

Bitti

düşler de bitti,
şiiir de...
tüm sözler intihar etti bu gece,
ve aşkına söylenecek tek bir kelime kaldı,
o da, bitti!

Özlem Saba

Biz Kadınlar...

biz kadınlar,
daha kadın olmadan,
bir kadının hayatını yaşayanlar...

biz kadınlar,
kadınların en bakiresi.
sevişip rüyasında binlerce erkekle,
yine de bakire kalanlar.

biz kadınlar,
gideceği hiçbir yeri olmayan, olamayanlar..
bakmayın telaşımıza, acelemize,
hepsi yalandan...

biz kadınlar,
bir gazete kuponu kadar
bekleyeni olmayanlar...

biz,
habersiz solan güller.

biz,
hatırlandıkça hep yüreğinizi sızlatanlar.

biz,
içli bir keman gibi
kendine ağlayanlar...

biz,
aşkı en çok hak etmiş olup
yaşayamayanlar...

biz,
tangoların kadınları.
tutkulu..

biz,
bir erkeğin gözlerini yıllarca düşünüp
ona bile hissettirmeden bunu,
hülyalı bakanlar...

biz,
unutulmuşlar,
ya da varlığını gizleyip
kendini unutturanlar...

şarkılara, şiirlere girememiş..
oynamadan bekletilmiş
hala en güzel oyununu bekleyen tiyatrocular...

biz,
bir bekleyeni bile olmayanlar.

nce seilmeyi dşleyip
sonra seilmekten utananlar.

biz;
asla var olamayan
var edilemeyen kadınlar ...

biz,
kederi, kaderinden büyük olan
susmuş kadınlar!

Özlem Saba

Biz Kim?

Benim içimde sen vardın.
Senin içinde ben.
Bizim içimizde o.

Biz onu biz sandık,
Yanıldık!

-Bir daha da toparlanamadık!

Özlem Saba

Biz Masal Olacağız

Aynen Böyle Olmak Gerek

aralamak gerek kilitli kapıları.
uçurmak gerek semaya aşk kuşunu.

hayat kısa,
kavuşturmak gerek, Aşık'ına Maşuk'unu...

içmek gerek meşk şarabını gözünden.
kırmak gerek o renksiz, doyumsuz kadehleri...

vurmak gerek yere gelmişini geçmişini,
yaşamak gerek an'ında olanı biteni...

alıp fırçayı ele avuca,
güzel resimler bırakmak gerek geleceğe...

şiir okuyup şiir, şarkı dinleyip şarkı olmak gerek,
hoş bir seda bırakmak gerek gök kubbeye.

okuyup ehlinden kitabını,
işık tutmak, yol göstermek gerek tüyü bitmemişe...

cellat olup.
vurmak gerek cehaletin boynunu, azmasın diye.

adil olmak gerek,
tutmak gerek mazlumunu 'hak' diye.

cesur olmak gerek kurttan
yedirmemek gerek sırtlana kuzuyu.

korkusuz olmak gerek muhannetten,
ayırarak gerek sığ'dan alim'i ..

ancak ilmeden olur,
havalandırmak, salmak gerek boş aklı...

düşünmek gerek,
kollamak gerek zürriyeti,

yoksa ben de insanım deyip,
yaşadım denemek gerek, hunhar bir hayvan gibi...

adam oldum demek, bu demektir yahu!

Kelebeğin Sevdası.

yalandı!

uzundu dinazorların gövdeleri.
kısaydı aşkları,
katıydı...

kısaydı ömürleri,
küçüktü bedenleri.
ama büyüktü,
yumuşaktı,
kelebeklerin sevdaları,

-fakat bu çağda hiç kalmadılar-

Eksik Olanlar

Hep eksik olanları tercih ediyordu eksik olanlar.
Çünkü tam'ı kaldıramıyordu cılız ruhları...

Hasretim

Yağmur yağmış.
Hava yine siyaha çalan gri.
Kim bilir kaç âşık ağlattı bu şehir,
Kaç aşk eskitti.

Yıllarca arayıp durduğum,

Didik didik ettiğim aşk'ı,
En bildik yerde bulacağım aklıma gelmezdi..

Ama aşıklar da lazım viranelere.

Yaşamla ölüm arasında ince bir çizgi üzerinde yürür gibi yaşıyorken hayatı.
Ey sevgili!

Beni son nefesimde kurtarmaya mı geldin
Yoksa bu aşk'ın son seferi mi?

Neden şimdi diye sormadan edemiyorum kendime.
Kim bilir belki de yıllardır ödediğim bedellerin cevabıydın sen...

İçimdeki fırtınanın sesi çok şiddetli.
Bir çoğalıyor, bir yok oluyor.
Ey ulu Allah'ım koru beni!

Önce gönlüme düşürdüğün sevginin,
Sonrada bu sevginin sınavını geçememekten

koru beni!

Kafam karışıyor, aklım almıyor.
Hayatımın en yorgun yerinde üzerime gelen bu delirmiş dalga da ne?
Ben mi deliriyorum
Yoksa hayat mı aklımı başımdan alıyor?

Yağmur yağıyor ve ben gözyaşlarımı saklamaya çalışmıyorum.
Gözyaşlarım yağmur damllarına karışıp kaybolurken,
Kalbim isyan ediyor.
Oldu mu hayat, oldu mu bu sence.

Haykırsam sesim duyulacak.
Haykırmasam bu çelişki beni boğacak.
Ona bir nefes kadar yakınken
Bir o kadar uzak olmak...

Hayat, oldu mu bu şimdi?
Olmadı işte!

Gözlerin

eyy benim gözlerini sevda bürümüş sevgilim.
büyürken gözbebeklerin,
büyüyor sevgimiz de.

eyy benim sesine ses,
sevdasına sevda değmiş sevgilim,
büyürken çığlıklarımız,
çığ oluyor sevgimiz de.

eyy benim tenine ten,
canına can değmiş sevgilim.
yüreği yangın sevgilim.
aynı ateşte kor olup
söndüğümüz sevgilim

işte bundandır.
tatminsiz, fahişe gecelerde
uyur uyanırım gecenin bir yarısı.

soyunup çırılçıplak rüyalara
huzur kokan nefesini ve
için için yanan tenine özlemle...

Kelebekler

'...boşuna ölüyordu kelebekler.
kimsenin o sağır uykulardan uyanacağı yoktu...

Bir Şehir Kuruyorum Bize.

Bir şehir hayali kuruyorum bize.
Göz bebeklerin oluyor mesafeler.
Kendi içine evrilen..

Zamansız seller gibi pencerene akarken içim.
Asma köprüler ve tahta gıcırıtlarıyla,
Çocukluğumu anımsatıyor sesin.

Çiçekleri işveli dağlar, isminle müsemma şimdi.
Her toprağa basmaz ayakların bilirim
Bundandır, bir şehir hayali kuruyorum bize.

Hele sen bir gel de.
Bastığın o topraklar nasıl da titreyecek...

Bir şehir hayali kuruyorum bize.
Henüz kimsenin kirletmediği
Aşkın cinayetlere kurban gitmediği.

Bir şehir kuruyorum bize.
İçinde doğmamış çocuklarımızın oynadığı...

Bir Kahve Hikâyesi

ben bir kahve olsam
kavrulsam,

önce;
ekvatorun güneşinde.
sonra kızgın tavalarda,
kor ateşler üzerinde pişsem..

daha soğumadan
ezilip, öğütülsem,
bakır değirmenlerde..

ya da, dövülsem
taştan dibeklerde..

un-ufak edilip
dökülsem bir cezveye.

kaynasam,
kaynasam,
kaynasam...

anılarla taşsam...

değmez miydi tüm bunlara..
bir içimlik bile olsa
dokunmak için yârin dudağına.

bir kez bile olsa,
değmez mi aşk bunlara?

Bin Bir Gece Masalları.

Senin gözlerinde bilmem ben neydin.
Oysa bende herkes gibiydim...
Bütün şirlerim acı üstüne.
Mutluluğa dair hiç bir fikrim yok.
Çıkıp da tapınak karanlıklarından,
Yüreğinde aydınlanmaya gelmişim...

Bir giz 'im vardı yüreğimde sakladığım.
Biraz da zan'larım.
Kapına gelmişim sürüne sürüne.
Çok kan kaybetmişti umutlarım.
Biliyorum kapıların açıldı sonuna kadar
Fakat bilmiyorsun;
Bu şehirdeki tek köle bendim.
En son aşk!
Yaşanmayan ilk aşk!
Bir büyücü tutsak aldı tüm rüyalarımı.
Sattı Tanrı'ya üç otuz paraya.

Aşkı mitolojiden çalan o cesur bendim.
Bu yüzden korkar insanlık her bakışından.
Zamanın en uslanmaz Aşk düşkünü.
Bir meczup,
Ve sen çıka geldin en yorgun anımda.
Azar azar çoğaldı, varlığın gönül boşluğumda.
Talip oldum senden ve benden geriye ne kaldıysa.

Bu dünya artık yaşanması değil,
Hükmü çoktan bitti, yenildi...
Ve zaman; akıp giden zaman,
En zalim hilafını söyledi.

Artık gövdeme ağır geliyor yürek.
Kaç vuruşluk ömrü kaldı bilinmez.
Ne olur reddetme bizi Tanrım.
İnanmadım hiçbir zaman Erosa.
Erittim avuçlarımda, düştü Tanrısı
Sen dirildin.
Biz dirildik.

Dedim ya bu şehirdeki tek köle benim.
Ağzımı açsam dolanır sarmaşıklar.
Kuşlar uçar kalbi kırık dallarımdan.
Karanlıklar yükselir feryat yükü.
Sel başar mesut karınca yuvalarını.
Ben ağzımı açsam taş keser Medusa.
Ve ben konuşsam...
Solar begonviller.

Sussam!
Ben sussam can konuşsa.

Selamlasa birbirini boynu bükük göçmen kuşlar.
Sıcak ülkeler boyu coşkun nehirlere ulaşsa.

Sen çözsün kalbimin kilitlerini.
Bitse bu esaretlik.
Ben kafesinden kurtulmuş can misali selamlasam Sema'yı.
Saklansak gökyüzünün bir yerlerinde
Mutlu biten bin bir gece masallarının sonuna varsak.
Anka gibi...

Bilme

sen hiç uyandın mı,
günahı örten gecenin sabahına?

o karanlıkta ki yiğitlenmelerin,
nasıl da kıvrandıran bir sızıya dönüştüğünü
hiç hissettin mi?

gün doğarken,

asılmak onsuz bir günün mihrabına.
yanmak yabancı coğrafyalarda.
gurbete yüreğinle dokunmak.
el uzatsan, dokunacağın mesafelerde olmanın acısını, çektin mi hiç?

bildin mi aşkın en imkansızını?

bilme!
bilince ölürsün
sen sakın bilme...

Beraatımı İstiyorum Tanrım!

Beraatimi istiyorum tanrım.
Canım çok yanıyor.
Kimseye taşıyamayacağından fazlasını vermem diyorsun ya;
Kimdir bu Özlem?

Tanıyamaz oldum,
Kimedir bu özlem?

Bitmek bilmez uykusuz gecelere
Nasıl katlansın bu gözler.
Nasıl taşısın bu yorgun yürek,
Aşkın en ağır halini.

Yak istersen Kerem gibi
Ya da sal çöllere Mecnun gibi.

Delirt Züleyha gibi.

Ama Ferhat'ın gücünü ver bana,
Yıkayım önümdeki tüm engelleri.

Ya kavuştur beni sevgiliye.
Ya da benden izinsiz yüreğime koyduğun
bu büyük aşkın hürmetine,
Ver emrini.
Al yanına!

Bütün suç sendeyken üstelik!

Ben Yine Sessiz Kalacağım.

Bir adam sevmiştim önceden.
Yorgundu elleri.
Soğuktu.

Uzak...

Ama ılık iklimlere benzerdi bakışları.
Yağmurluydu.

Yumuşak...

Bir adam sevmiştim önceden.
Güvercin kanatlarına benzerdi saçları.
Dalından düşmüşlere yuva.

Bir adam sevmiştim önceden.
'Tek' bir adam.

Kaybettiğim apansız, amansız yangınlarda.

Bir adam seviyorum şimdi, öncelerden...
İçinde bilmem kaç adam.
Biri hariç, hepsi de korkak.

Kaçak...

Bir adam seviyorum şimdi, öncelerden...
O sevmeye cesaret ettiğinde bir gün.
Ben çoktan gitmiş olacağım...

Ve tanrı diğer tekimi sorduğunda
Ben yine sessiz kalacağım...

Utangaç...

Bazı Adamlar

Gider bazen bazıları..
Uğurlayamazsın..
Acıta acıta gider
Kopara kopara...

Hiç bakmadan gider ardına,
Ne halde olduğuna...

Gider bazen bazıları.
Yanına senden neler aldığını bilmeden...
Sadece gider bazıları.
Geride kalanlarla nasıl baş edeceğini umursamadan..

Aslında hiç sevmemiştim diyerek gider...
Al buradan devam et derde gider...
Arkasında yıkık bir şato,
Yangın yerine dönmüş bir yürek bırakarak.

Kurtarılacak hiç bir şey kalmamıştır o yangından.
Bunu bile bile gider...

Hissedersin sen de hiç sevilmediğini.
Yine de inanmak istemezsin buna.

Bazı adamlar tek damla gözyaşı dökmeden gider Öylece...

İşte o adamlar var ya o adamlar,
Atları eğersiz,
Bir tek onlar gider böyle.
Ama bir türlü uğurlanamaz içimizde.

Çünkü hep bir şeyleri eksik bırakmıştır giderken
Tamamlanamazsın...
Öylece yüzüne çarpıp gider kapıyı,
Boğulursun da, konuşamazsın...

Aşk

Aşk!
Üç karakter olarak yazılır.
Fakat nedense hep karaktersizce okunur...

Yoldaki İşaretler

Henüz kozasından çıkamamış bir ipek böceği misali
İçimde kendimi işliyorum.

Muhteşem sanatçının sanatını işlemesinden sual olunmazmış gibi..

Bilinçaltı, bilinçüstü hizmet ediyorum şu devri aleme...

Varlığının manasını bilmeyen bir şuarsuzun şuurunda,
Varla yok arasında,
Varlığını, varlığının sebebinden alan
Bir dişlinin parçalarından biriydim sadece...

Bunu bir tek ben fark ediyordum...

Çaresiz serüvenler düşünce bir kez akla,
Yoldaki işaretleri izlemekten başka şansı olmayan ipek böceğinin,
Bulamazsa, vuslatı yine kendi kozasına olacaktı..

Ve her daim yanacaktı...

Sen Yeter ki Gel Sevgili.

Aşk ateşi yakmadan tüm ruhumuzu,
Gözlerindeki fer hala sönmeden,
Yakamozlanmadan kıyısında oynadığımız denizler.
Ben hala bendeyken, yitirmeden aklımı,
Gel sevgili...

Fırtınalar çökmeden akşamlarımıza,
Tan yeline esir olmadan sabahlarımız,
Tenim candan soyulmadan hala,
Nefes alırken dudaklarım,
Lal olmadan dilim,
Bir sıcak busenle canlanacak cesedim.
Toprak olmadan,
Gel sevgili...

Hala delip geçerken birlikte dinlediğimiz nameler kalbimi,
Uç kuruşluk vuruşunda bile adını sayıklarken,
Yalan olmadan yaşadığımız o mesut günler,
Varlığına inandır da beni,
Gel sevgili...

Gerçeğine dokunamam biliyorum,
Elimi uzatsam kaybolacak gibisin.
Gelincik tarlaları misali uçuşurken eteklerim düş bahçelerinde,
Rüyalarım da bile olsa,
Tenezzül et de,
Gel sevgili...

Eğer korkuyorsan Tanrı'dan.
Günahların en büyüğü saydıysan sevdamızı,
Bir ömür yanmaksa seni bir an görmenin bedeli,
Vebalin boynumadır,
Ben yanarım ikimizin yerine,

Sen yeter ki gel sevgili...

Yalan

hani diyorum ki ben;
bana yalan söylesen,

'tek bir şey' söylesen.

yalan olduğunu bile bile,
yine de inansam.
beklesem...

Ümitsiz

O kadar ümitsizdi ki.
Sevebilme ihtimali bile imkansızdı.
Bizli rüyalardan bile mahrum kaldım.
Gerçek denilen yalan,
Hiç bu kadar acıtmamıştı canımı...

Bir Kadın Var

bir
kadın
var;

soğuk
kış
gecelerinde
güneşi
gezdirir
ellerinde...

bir
kadın
var;

sayısız
uğur
böcekleri
gezinir
teninde..

hem de
zemheride...

bir
kadın
var;

doğanın
uyanişı
gibi
kıpırdar
içi,

içinde
kelebekler
uçuşturan
yar
aklına
geldiğinde...

bir
kadın
var;

hayatında
sadece
bir
kez
kadın
olmuş.

eylülde...

bir
kadın
var;

terkedilmiş
bir otel
soğukluğunda,
kendini
keşfetmiş,
bir kadın var,

yakar kendini
her gece.
içimde...

Seni Seviyorum

Yağmurların yağışını,
Dökülüşünü damlaların gökyüzünden.
Özgürlüğü anımsatan gözlerinde,
Bir sınırın bitişini,
Yeni bir hayatın başlangıcını izler gibi.

Göz bebeklerinin çerçevesinde hapsolmuşluğumu,
Kopuşunu ekvatorun aydınlanma çemberinde,
Her şeyi tuzla buza çeviren bakışlarını,
İradesizliğimi sana karşı,
Lütuf biliyorum...

Oturmuş gruba karşı
Sana karşı koyamamışlığımı seyrediyorum...

Verdiğin şey acı mı, zevk mi birbirinden ayıramıyorum.
'Kahrın da hoş senin, lütfun da' hoş der gibi, seviyorum...

Seyre dalıyorum alemleri gözbebeklerinde..
Gözlerin bir volkan,
Bir yanardağ etkisi gözlerin..

Gözlerinin renkleriyle tonlanmış bir gezegeni,
Bir uydunun yörüngeden çıkışını,
Doğanın tüm oluşlarını,
Tüm gel git olaylarını,
Ve dahi toprağın ayağımın altından kayışını,
Gözlerinle ilişkilendiriyorum.

Hayata dair olan biten ne varsa seninle seviyorum...

Nasıl oluyor da iznim olmadan böyle büyüyebiliyorsun içimde.
Ömrü çoktan bitmiş bir yıldızın.
Büyüyüp, büyüyüp,
Kendini, kendinde yok edişini izliyorum
Seninle sevişirken ...

Yok oluşuma dalıyorum gözlerinde
Şimdi çağırsan beni,
Sanki kıyametler kopacak.
Zaman kendini inkar edecek.
Ve aşırlardır sende kalmışım gibi,
Varlığımı misafir edecek bakışların.

Yorgun bir saati misafir eder gibi.

Aynı yönde, bir gidip, bir geri dönecek zaman sanki.
Akrebi koynuna almış yelkovan gibi.

İşte öyle Allahsız seviyorum seni...

Gördüğüm her canlıyı seninle ilişkilendirir gibi
seviyorum seni.
Bazen bir elma ağacına benziyor gövden.
Kırılgan.
Bazen sağlam, demir gibi.

Dünyaya sonradan dikilmiş .
Peşinden bin ayet gönderilmiş gibi..

Yapma! derken dünya alem.
Bütün hücrem,
Bütün atom altı varlıklar düşman kesilse de.
Yasak meyvelerinin tadıyla dolduruyorum içimi.

Bir kızıl elma.
Tüm varlığımı inkar ettiren.
Aklımı başımdan alan.
Mis kokulu bir elma gibi...

Günahların en büyüğünde kutsuyorsun tenimi.
Oysa Tanrı bile reddetmişti bizi
Yalnız bırakılmıştı Havva ile Adem'i
Sanki aşk denilen o ateşi kendi yakmamış gibi.

Herkesi ne kadar da yalnız bırakmıştı.
Her şey kendisine tapsındı.
Hayatı böyle kurgulamıştı...

Tanrı bizi kandırdı.
Aşk denilen o büyüü başımıza musallat edip,
Tanrı bizi aldattı.

Tanrı; seni de, beni de ateşiyle yaktı.
Tanrı bizi kandırdı...

Tanrı bize yol göstereceğine
Tanrı bizi bu amâk-ı hayalin içinde yalnız bıraktı....

Aşk Kanseri

Duydum ki;
Aşk kanseri olmuşum!

Uzmanlara göre, ümitsizmiş durumum..
Hızlıca metastaz ediyormuş tüm hücrelime...

Sıktı Aşkına Kadın

ruhu yara almadan.
kanamadan,
sevebilir mi insan?
diye sordu kadın.

düşündü adam!
düşündüğü aşktı.
sevgi geriden gelen coşkun bir ırmaktı.

derleyip tüm düşüncelerini
sustu adam...

ne güzel bir susuştu o.
aşk gibi sustu adam.

o aşka susarken.
kadın yalnızlığa susuyordu.
çünkü aşkına hiç sahip çıkmıyordu adam.

meydan okuyordu,
tüm susuşlara kadın...

eğer yanında o yoksa.
varlığının da anlamı yoktu.

sıktı aşkına kadın...

Bin Kelime Doğurdum Sana

Derler ki;
Biraz çılgın,
Hafif de meşrep olurmuş şairler.
Yazının ağırlığında,
Elleri kalem tutalı beri,
Unutmuştur bir tenin hafifliğini
İşte bu yüzden,
Hep aç olurmuş şairlerin gövdeleri.

Gövdeler ki;
Kendi köküne yabancı.
Köküne inat...

İşte bundandır;
Boza boza Erden'ini tüm harflerin.
Bin kelime doğurdum sana.
Sözlerin rahminden çaldım aşk'ı

Ve aşk'ı,
Dilimde gövertim,
Sustuğun her yerde..

El değmemiş bir kitap ne kadar bakirse de.
Oku beni!
Dokun bana!

Dokundukça anlam bulur sayfalar...

Kertenkelebek

gerçek aşk yoksa sen misin?
diye sordu kertenkelebek.

şimdiye kadar öyleydim,
şu an öldüm, dedi.

soldu kelebek...

Senden Sonra

Kalbimin çatırdama sesleri kaldı geriye.
Elimi neye uzatsam,
Yakar oldu.

Bu kaçınıcı diyorum,
Bu kaçınıcı yanılgı!?

Soruları şahsa münhasır.
Kopyası verilmeyen bir sınavmış meğer.
Sanki içimde değil de karşımda duruyor gibi.
Var gücüyle savaşıyor elimden almak için,
Neyim var, neyim yok hayat.

İnsan ektiğini biçer diyorlar.
Korkum bundandır,
Ar'ım ondan.

Şimdi kalkıp yeniden koyulamıyorum yola.
Umudu çoktan tükenmiş bir insanın,
Ve de her şeyin koca bir yanılgı olduğunu fark etmiş birini,
Ne geri döndürebilir ki kendine?

Bana sakın zaman her şeyin ilacı demeyin.
İnanmıyorum zaman da...

İlim ve Bilim

Çamurlu su ile abdest alınmaz.
Ayrıştırmak gerekli

Bilmek ilim değil,
Bildiğini uygulamaktır ilim...

Ve bunların hepsinin adı da,
Bilim!

Akıl, bilim ve sanat birlikteliği.
İşte budur varoluş dedikleri...

Otopsi

Dedi;
Otopsi istemem yüreğime.
Failim belli.

Ben ki;
Rüyası rüyasına bir kez değmemiş
Uykusuz gecelerin, yorgun fahişesi.

Dünyanın İki Yakası

İki yakası bir araya zinhar gelmiyordu dünyanın.
Kavuşamadık...

Ne Garip Bir Zaman

Ne garip bir zaman değil mi?

İnsanlık öldü ama,
Hayvanlık yaşıyor.

Belki de ahir zaman...

İstanbul Nerede

İstiklaldeyim.
Asmalı mescitte.
İstanbul'u arıyorum!

İstanbul nerede?

İstanbul'u soruyorum.
denizin tutkuya küsmüş rengine.
martıların son kanat çırpışına,
üzerlerine abanan firavun bakışlara aldırılmaz,
mahzun minarelere.

İstanbul'u soruyorum
gök kubbeye.

İstanbul nerede?

güneşin bile yenemediği
şu kasvetli koyu griliklerden kurtulup
varsam bir Haliç'e,
soluksuz maviliklere.

gülmeyi unutmuş çehrelerden.
korkulu, ürkek ceylan bakışlardan.
umudunu yitirmiş,
huzuru tüketilmiş heveslerden kaçıp
varsam diyorum bir Pierre Loti'ye...

közlenmiş kahve kokusunda dinlensem.

demlense gönül çayım.
tazelensem...

çıkarsam insanlığın tüm günahlarını
Ayasofya da.
el açsam üç kuruş mutluğa insanlık için Sultan Ahmet'te.
dayasam bir sırtımı Galata 'ya,
Kızkulesi'ne...

unutulmaya yüz tutmuş sevdaları anımsasam.
çeksem içime.
canlansa gözlerimin önünde yeniden.
aşıklar mezarlığı dirilse...

bulur muyum seni İstanbul.

tarifine göre Sinan'ın,
haritasına göre Fatih'in
sevdasına göre şairlerin.
evet ben İstanbul'dayım da!

soruyorum herkese
İstanbul nerede?

o, eski İstanbul nerede?

Bak Saliş

bak Saliş;

yüreğimizdeki kelebeği boşuna öldürdün!

çünkü benim yerime yüreğine bastığın kuşlar,
bir gün senden göç edecekler..

Seramikçinin Finali

bazıları kalıbının adamı olamıyorsa hiç
e benim de işim bu!

yeniden kalıbını almak
ve pişirmek...

-aşk ile pişirmek çamuru-

Yine mi?

sordu yüreği,
yine mi?

'her giden bir yenisini getiriyordu,
üzülecek bir şey yoktu.'
diye düşündü içi...

Kimsin Sen, Hangisi?

Dedi;

Güzel bir şiire aşk mısın?
Güzel bir aşka şiir mi?

Kimsin sen?
Hangisi?

Dedim;
Hiç birisi!
Ve de ikisi.

Aşk ölürse,
Şair gider.
Şair giderse
Aşk biter.

Susar şiir...

Öyle ki,
Her aşk şairini
Her şair aşkını bekler...

Henüz Doğurulmadı O Kimse

İçirdin önce ab-ı hayattan
bir tas su,
Sonrası suz-i dil'i...

İnandım sana!
Beni sevmeye gücü yetecek kimse yok bu hayatta.

-Henüz o kimse, doğurulmadı-

Aşk'ın da İçi Boşaltıldı.

Aşk'ın da içi boşaltıldı.
İçinde insan kalmadı.

Ben sahip çıkmasam,
Neredeyse unutulacaktı...

Aşksızlık

Artık Aşk'ın tanınmadığı bir yerde,
O toplumun insanlığı düşer.

Ben Hep Günahtım

Derler ki;
Dillere düşmüşüz seninle.
Adınla anılıyormuş günahlarım.
Fakat hiç kimse bilmiyor ki,
Ben Hava ve Adem'den beri hep günahtım.

Geçmiş ve geleceğin ötesinde sevmişim.
İşte buymuş günahım...

Saba Gibi

Bir eylül şarkısı düştü içime.
Ayrılık gibi...
Yağmur gibi...
Hayat hikayem gibi...
Her zaman başrolünde olduğum ancak,
Hiçbir şeye müdahale edemediğim gibi.

Gerçek gibi...
Yalan gibi...

Neye inanacağını şaşırılmış,
Savrulmuş gibi.

Yitik gibi...

Ve hiçbir zaman bulunmayacakmış gibi...

Yok gibi!..

Şiir Olmuştu Şair

Ve bir gün şunu fark etti;
Artık düşünemiyordu Bilge şair.

İşte o anda, şöyle seslendi kendi içinden şiir;
"Kervan yolda düzülür! "
Yola çıkamayanın kervanı ise hepten bozulur...

Evet artık hiç düşünemiyordu Bilge,
Çünkü Şiir olmuştu Şair.

Sadece Terk Edilmiş Bir Aşk Vardır Ortada!

Dur!
Nereye gidiyorsun diye soramazsınız bazı sevgililere.
Ya da neden geç kaldığının hesabı sorulmaz bir türlü.

Duymadığınız güzel sözlerin çetelesi tutulmaz o aşkta.
Veremediği hediyelerin de.

Bilemezsiniz en sevdiği yemek hangisidir.
Sevmediklerini de.
Çok sık pişiriyorsunuzdur o yemeği belki de..

Hangi mezeleri sever rakı sofralarında.
Hangi şarkıları dinler, bilmezsiniz.
Sadece kahve içişini bilirsiniz,
Usul usul...

Neye çatar kaşlarını.
Ne güldürür onu,
Ne heyecanlandırır, bilemezsiniz.

Fakat bilirsiniz aşk 'sız rakı sofrasına oturulmaz diye.
Hayıflanırsınız.
Boğazınıza düğümlenir de her sözcük, bir türlü bunu ona söyleyemezsiniz.
Hele günün kendine kalan saatleri vardır ya insanın.
Ne düşünür, neye dalar gözleri o vakitlerde, soramazsınız!

En çok hangi renk,
Hangi pijama daha çok yakışıyordur ona.
Sizde seveceği nasıl bir geceliktir, bilemezsiniz.

Uykucu mudur, değil midir?
Gece saat kaçta girer yatağa
Kısa öpüşmeler, uzun sevişmeler midir tercihi.
Kısa sevişmeler, uzun sohbetler midir sevdiği,
Bilemezsiniz...

O mahur beste çalar da, bir türlü birlikte ağlayamazsınız...
Dans edemezsiniz loş bir ışık altında.
Susar Libertà!

Sadece kaçamak bakışlarını bilirsiniz.
Hüzünlendiğini fark edersiniz bazı fotoğraflarında..

Uzun uzun sevmeye hiç vaktiniz olmamıştır onu.

Halini hatırını ise, yanan yeşil bir ışıktan anlayabilirsiniz ancak.
O da, zamanı denk gelirse.

Canınız yanar saat gece yarısını vurduğu zaman.
Cam bir ayakkabı teki yuvarlanır merdivenlerde.
Diğer teki ayağınıza hiç uydurulamayan.
Bal kabağına dönüşür her şey o anda.
Anlayamazsınız...

Oysa ilk kez kendiniz için sevmişsinizdir birini.
Susamış, beklemişsinizdir sadakatle..
Tenin dilencisi olmuştur teniniz.
Dilersiniz, fakat hiç dokunamazsınız o tene.

Böyledir hayaletlere duyulan sevgiler de.
Bir gün öyle çok yorulursunuz ki onu sevmekten, özlemekten.
Çekip gidersiniz çaresizce.

'Ve kimse kimseyi terk etmemiştir o ilişkide.
Sadece, terkedilmiş bir aşk vardır ortada...'

Madem Aşk Yalan düşündü şair;
maden aşk da yalan oldu,
bundan böyle
her gecem başka bir sarhoşundur artık.

Terkedilen Aşk

Kimse
kimseyi
terk etmemişti
bizim
aşkımızda.

Sadece
terkedilen
bir 'aşk'
vardı
ortada...

Gidenler Terkedilirmiş Evvela

Ne çok bedeller ödenir bir aşkta.
Tabii bu gerçek bir aşksa.

Peki ya bu bedeller hep tek taraflı ödeniyorsa?
Kim inanır ki diğerinin aşkına.

Kalanlar değil, terkedilenler gider evvela.
Çünkü, daha erken terkedilmiştir onlar...

Kimsesiz Çocukluğum

Ne zaman yüksek sesle sarılsa birileri birbirine.
İçimde binlerce kimsesiz çocuk sızlar...

Saba Melikesi

ay sustu!

bulutlar çekildi gecemden.
güneş doğdu sabahlarıma.
hatta o bitmek bilmez kışlarım da geçti.
dört mevsim bahar geldi dallarıma...

süslendim.
çiçek-lendim.
tazelendim o sevgilinin koynunda...

ateşi yaktı,
külü savurdu,
Saba melikesi kendini yeniden doğurdu
o sevgilinin koynunda...

Seni Ben Kendim İçin Sevdim

Özür dilerim Aşk'tan da,
Seni sevdiğim için.

Çünkü seni ben,
Aşk olsun diye değil bu kez,
Kendim için sevdim...

Kelebek

bir kelebek gibi,
hafızasız yaşıyorum kaç zamandır.
kozamı unutmak için...

kozam ki,
üzerime giydiğim
tek gecelik,
aşk...

Nal Sesleri

bitik bir aşkın dönencesinde şimdi hayat.
ekvatorun bilmem kaçınıcı enleminde.
barometreden bedenime sızan basınç,
basınç şimdi yüreğimde...

hızla boşalmakta atımın terkileri.
gemlerinde alevlenir boğazıma düğümlenen kelimeler.
şaha kakmış bir özlemin peşinde,
bin kamçı sesi yükselir içimden.

mahmuzlardan ölçülürmüş acının direnci.
sensiz hipodromlarda bu kaçınıcı turum.
ve kaç seis değiştirdi yorgun bedenim.

bozulunca bir kez tımarın dişleri.
binlerce çalıya taratırmış kısrağ kendini...

yuları kaçmış bir hayalin peşinde,
tedbirsiz bir biniciydin oysa sen.
cesaretsiz, yalnız bir jokey...

en ufak nal sesinde tog'suz.
başından vuruldu sevdamız.

bense seni bekliyorum hala,
bu ıssız bayırlarda,
içi hüznün tav'lalarda...

Neden Şiirlerin ?

baktı elindeki boş fincana,
sordu kadına adam;

neden ben değil de,
şiirlerinle demleniyorsun?

dedi,
halimden bir tek onlar anlıyor da
ondan!

-bana da bir bardak koyar mısın lütfen?!

Hoş Geldin

her halini,
her gülüşünü,
neye çatarsın kaşlarını,

ne heyecanlandırır seni,
nedir seni bu kadar uzak ve karmaşık yapan,
sanki kendiliğinden biliyorum.
sanki yüreğim kendiliğinden tanıyor yüreğini..

bir nakış gibi oylumluyorum içimde seni.
örümceğin ağına takılmış ve kurtarıcısını reddeden bir bir kelebek gibi.
ölüme yakın gibi,
dipsiz bucaksız gibi,
su gibi,
yaşamak gibi istiyorum seninle...

oysa ben aşk bitti sanırdım.
son aşk,
son şairle ölüp gitti diye bilirdim.
yanıldım!

çünkü büyük aşklar
en az bir kez ölünce başlar.

Masalıcı

Anlatsana bana,
Düşlerindeki masalı.
Bakınca gözlerime yaşadığın heyecanı.
Anlat bana geçen onca yılda,
Bensizlikle nasıl başa çıktığını.

Hadi anlat bana masalıcı.
Bir masal ülkesinde,
Nelerin yaşanacağını...

Hadi bizim masalımızı anlat ışık gözlü.
Gecenin karanlığında parıldayan çoban yıldızını.
Bensizliğinde duyduğun sancıları anlat bana.
Çektiğin acıları...

Yaklaş yamacıma masalcı.
Dizini dizlerime daya.
Ellerimden tut,
Bana bizim masalımızı anlat.
Gözlerimde gördüğün hayali.
Bir an'a neler sığdırabileceğimizi anlat bana.

Ne bir ömür birlikte olacağımızı,
Ne de imkânsızlıklardan bahsetme ne olur.

Bir gün içinden çıkabileceğimiz ayrılıkları anlat bana.
Kelebeklerin büyüdü kanatların astığımız umutları.
Ne pembe panjurlu evimizi anlat bana,
Nede olacak imkânlarımızı.

Çocuklarımızı anlat bana.
Aşkımızı baki kılacak masalsı çocuklarımızı.
Bir ömür birlikte olacağımızı anlatma,

Aşkımızın hiç bitmeyeceği masalını anlat bana.

Çözölmek ve Döğömlenmek

Çözmek zorunda olduğunuz şeylerden ivedi çözülmelisiniz.
Yoksa daha çok döğömlenirsiniz...

Ve bağlanmak zorunda olduğunuz şeylerle acilen döğömleniniz.
Yoksa düşersiniz...

Saliş'in Aşkı

seni sevmenin en güzel yanı ne biliyor musun?
tenim tenine değmeden sıcaklığını her zerremde hissetmek...

ve
iliklerime kadar sen doluyken,
aşkın sarmışken her yanıma,
sana asla dokunamadan,
odayı dolduran kokunu tüm ruhumla içime çekmek.

yokluğunda, dokunduğun eşyalarla hasret gidermek..

seni sevmenin en kötü yanı ne biliyor musun?
seni bu kadar severken
ve bu kadar yakinken sana, dokunamamak...
sana dokunan her şeyi kıskanmak,
dilimin ucuna gelen sözcükleri haykıramadan,
havadan sudan konuşmak...

seni sevmenin en kötü yanı bir de ne biliyor musun?
seni sevdiğimi, herkesten,
kendimden bile gizlemek.

Sende Bulunmak

Hoş geldin benim ıssız adam.
Hoş geldin benim yokluğum.
Hoş geldin benim yokluğumda,
Kendimi bulduğum.

Hoş geldin aynam,
Dostum,
Unutuşum.

Unutuşlarımın en güzeli,
Kaybedişlerimin en sessizi.

Sende kaybolmak ne güzel,
Ne iyi...

Ah ne iyi sende sus-pus olmak,

Ruhunda kaybolmak.
Kaybolurken bulunmak...

Hiç Oldum

herkesin bir şeyi olacağıma
bir kişinin her şeyi olmak isterken,

'hiç' oldum!

Nasıl Bir Oyun Bu Anne.

Nasıl bir oyun bu anne?
Uçurtma değil,
Füze uçuruyorlar.

İnsanlar masumları hiç sevmiyor mu anne ?
Neden hep bizi öldürüyor?

Sizin Dünyanızdaki Hiç Bir Şey Para Etmiyor Burada

Eğer özlersen bir gün sen de bizi.
Kollarını aç ve bolca gökyüzüne bak .
Eğer bir saba yeli eserse yüzünde ılık ılık.
Nefesimdir, içine çek o zaman.
Ben seni tenhalarda bir yerlerde soluyor olacağım.

Unut gitsin bu dünya telaşlarını
Bu ruz-i mahşer kalabalığını.
Hatta Sümer tabletlerini de çıkar zamanenden.
Büyük İskender'i
Zeugma antik kentini.
Gaiâ'nın mahzun bakışlarını.

Ve de;
Göbekli tepeyi.
Unut Türk -Acem kardeşliğini
Herkes unuttu, ırkını/cinsini
Araştırmaları, gazeteleri,
Yalan haberleri.

Hepsi kaybolmuş insanın kendini arayışı-sorusu.
Fakat Aşk'a varanın kalmaz ki sorusu.

Sat varını-yoğunu,
Makamını-koltuğunu.
İnsan yapmaz ki bunlar kimseyi.
İndir cüppenini, giyin yokluğunu.

Senin dünyadaki hiç bir şey para etmiyor buralarda,
Takın unuttuğun kanatlarını, uçuş varlığını.

Tarihin tarihi yazılıp gidilecektir yine aynı nağmeden.
Herkesin işine geldiği gibi, riyadan, rivayetten.
Sen artık bizim tarihimizi,
Aşkın tarihini anlat
Nasıl olsa herkes kahramanıdır,
Sorumludur kendi hikayesinden.

Aşkın en yücesini okutun gözlerime.
Ve Yunan tanrılarını diz çöktürecek kadar büyüktü bizim hikayemiz.
Bunun için birbirimize şükretmeliyiz .

Zamanın ve zamansızlığın kesiştiği o yerde,
Bir kapının sen gelirsin diye yarı aralık durduğunu unutma..
Ve her aklına düştüğümde, gökyüzünü kucakla.
Göğsüne bas beni, mabedimsin sakın unutma.

Sizin dünyanızdaki hiç bir şey para etmiyor buralarda.
Aşk'tan başka,
Unutma!

Gözleriniz Bayım

Gözlerinizin derinlikleri
Okyanusun renkleri ve hareketleri gibi.
Sahilde gerçekliğin ihtiraslarını,
Derinlerde birer tiyatro sahnesi canlandırıyor sanki.
Düş ve gerçeklik arasında ne sorsam,
Cevap veren bakışlarınız.

Bedenim,
Duygularım,
Tarifsiz bir biçimde
Gözlerinizin köleleri olmuşlar.

Aklım ise bu hayata
Gizemliliğinizin
Mükemmelliğinizin kıyısında gezinen
Çellonun,
Örkestraların
Birer yapıt halinde haz verişi gibi
Ahenkli ve estetik ruhunuza tutulmaya gelmişler.
Alınız onu içeri...

Elinizi uzattığınız her renk ,
Birer duygunun izlerini taşıyor,
Bunu yalnızca ben görebiliyorum.
Ve bilinçaltımda her sözünüz
Sevgi kırıntılarının varlığını hatırlatıyor.
Gözlerinizin içselliği,
Merhameti,
Doğanın bütüncül gerçekliğini yansıtırken,
İnancın ötesinde bir bağla bağlanıyorum her ikisine de.

Uzaklarda bir yerlerde kaybolmuşum da,
Hasretinizin derin derin izlerini taşıyorum sanki.
Sanki sizden önce ben hiç var olmamışım gibi.

Etrafımdaki herkes yaşamın müziğine,
Ritmine ve dansına ayak uydurmuş gibi görünüyor,
Fakat bir biz uyumsuz gibi davranıyoruz bu boşluk

götürmez sahnede.

Cesurca bir sorgucunun ellerine teslim etmişiz sanki
neden ve niçinlerimizi,
Her gece bir öncekinden büyük bir sızıyla yokluyor.

Bu kez de benim tuvalimde birer birer oluşuyor
renkler.
Varlığının tutkusu karşı koyulamaz bir hal alıyor.
Gerçeğimde var olman için çiziyorum seni.
İlk şiirlerimden fark ettim tutulduğumu size.
Delice,
Saçma sapan
Şuursuz sayfaların unutulmaz esiri cümlelerimden.
Sanki bir solo halinde kilitli ve esaret altında
kalmış gibi bağıyorlar.

Aşkın ve bilginin doğası bu büyülü müzikalin sözlerini
yazarken,
Bir çift gözün nasılda etkisinde kalmışlar.
Yazık değil mi onlara.
Her cümle senle baslar ve senle biter olmuş.
Ve gövdeniz,
Her gün biraz daha içine çekiyor beni,
Ve şu gördüğünüz bitki örtüsünü üzerime örter gibi
Gömülü vermişim gözlerinizdeki mezarlığıma.

Çocuklar Artık Oyuncaklarla Oynayamıyor

birakın ellindeki oyuncağı çocuk.
biz değil,
hayat bizimle oyun oynuyor...

o vuruyor.
insanlık sadece bakıyor...

bir sağdan, bir soldan vuruyor utanmadan.
bir de minicik bedenlerinizden kanatıyor.

hayat çocukların zayıf yanlarını iyi biliyor çocuk.
canilik artık, çocukluk da dinlemiyor.

birakın ellindeki oyuncağı çocuk.
yaklaşmakta kurtlar,
büyümüş gibi yapmak zorundayız..

Korkma Tanrım

Korkma Tanrım!
Dönünce bir gün,
Karışınca ruhuna.

Senin bana yaptıklarını yapmayacağım.
Ben kötü bir Tanrı olmayacağım sana...

Kanatlara Değil Ayaklar Vurulur Zincir

'...uçmak için ayaklarıma vurulan zincirleri kırmam gerekiyor,
ve bunu başaramıyorsam!
ben o ayaklardan vazgeçmeyi de bilirim...

Yarimden Kanıyorum

Oysa derdini çekenin,
Dermanı durur başucunda diye bilirdik .

Öyle olmadı ama.

Yar'dan değil,
Yarim'den düştükten sonra.

Yaramdan değil,
Yarim'den kanadım boyuna.

Yarin ise,
Olamadı bu hiç umurunda...

Yakıcı Eylül

diyorlar ki ona;
sen daha çocuksun!
nereden bileceksin ki,
yakıcı Eylülle...

dedi ki onlara;
en iyi bebekler bilir!
ve asla unutmazlar,

patlayan bir silah sesi ile,

-annesinin memesinin ağzından çekişlini-

Kaysı Reçeli

Kapanacak çatlaklar,
Sıvanacak duvarlar,
Silinecek koltuklar,
Yıkılacak perdeler,
Ve diğer tamirat işleri derken
Kaçırılmış hayatı.

Olmaya oldu.
Birkaç vida sıkırsa birileri de,
İçimde gıcırdayan şu salıncaklara...

Yeni saten perdeler assa,
Parlak atlastan,
Dallı güllü elbiselerim olsa.
Eski Sümerbank'tan.
Bahçemde güller,
Yerde çim.
Taştan havuzlar
İçinde turuncu ve mavi balıklar,
Bir de kuş evi olsun zeytin ağacımda.
Mırıldayan kediler, oynayan köpekler...
Toza, buluta, suya karışsam.
Dokunsam duru tenine havanın.

Bir el olsa saçlarımda gezinen.
"Olanlar senin suçun değildi!"
dese.
Şarılsa sıkı sıkı.
İnansam.
Her yerim süt koksa.

Tam o anda çocukluğum girse içeri.
Selamlaşsak.
Bakışsak uzun uzun.
Konuşsak,
Yo yo sussak.
Sessiz sessiz bakışsak.
Ve desem ki;
Ah zavallı kendim!

Ah benim hiç büyütemediğim zavallı kızım.
Gülümse sen ya bir kerecik.
Neşe ile savrulsa eteklerin.

Bitecek kaygısı olmadan somurabilsen bir şekerini.

Her yeri sarsa kokusu.
Ocaktaki kaysı reçelinin.
Ve yine de hiç büyümesem!
Gitmese o reçelin tadı damağımdan.

Bana yaşadığımı anımsatan!!

Ama ruhlar bazen,
Önce ölürlük bedenlerden.

Ve bir tabak kaysı reçeline
gömülürler.

Ve unutulsa da cesetler
Ruhlar öldüğünü asla unutmazlar..

Nasıl bir şey bu biliyor musunuz?
Her şeyi diri olan bir canlıyı,
Bir kase reçelle boğmak?!

Onu siz bilemezsiniz.
Hiç de bilmeyiniz..

Ben oturup hüzünlü şiirler yazarım,
Siz hiç bir şey olmamış gibi tat alırsınız ya okumaktan.
İşte onun gibi bir şey.

Gönül İşçisi

hep annemin yüzünden.
ağzın değil,
elin çalışsın derdi!
işte o günden beri,
parmaklarım yüreğimin sözcüsü oldu,
bedenim işçisi.

aşk ise,
kalbimin efendisi.

bak!
ben şair oldum anne.
artık kimse şairlere inanmıyor.
ben kayboldum anne...
Yol Ayrımı

Önce birebir başlar
Sonra bir'e dönüşür
Daha sonra bölünür her şey ikiye
Yatakta yastık
Ocakta kahve
Kimi az şekerli
Kimi sade...

Sonra iki yol çıkar önlerine.
Biri yürür,
Diğeri sayar olduğu yerde
İşte o zaman
Ölmaz ondan iyisi
Senden de daha kötü kimse.

Oysa herkes,
Kendisi olmuştur sadece...

Aciz Aşk

bitti demeye bile aciz,
mecalsiz kalır bazı aşklar kendi içinde.

çünkü can çekişir ama,
bir türlü söylenemez aşk öldü diye!

Aşk Can Pazarında

satılmaz aşk.
bilmeyene işportada.

aşkı bilen de,
koymaz aşkı yerde,
can pazarında da olsa...

Değişim Ve Dönüşüm

Kocaman bir evren var gözlerimin önünde ancak, içi ne boş, sınırlarım ne dar.
Ellerimde henüz nasıl şekilleneceği bilinmeyen bir çamur.
O da kendi çarkında dengede olduğu veya dengeden çıktığı anda, az ya da çok suyun
ona katacağı değeri ve de götüreceklerini henüz pişmeden öğrenemeyecek olan.
Aldığı şekilden sonra hayatını nasıl ve nerede idame ettireceği, Tanrısının ona biçtiği
kaderden başka şansı olmayan, bir kelebek dokunuşuyla şekillenip, yanmanın gücüyle
sert taşlara dönüşen.
İçinde aşk ve bilgi olmadan hiç bir işe yaramayan,
İnsana yok olmanın ve yeniden olmanın ne demek olduğunu öğreten bir çamur.
Tıpkı insan gibi...

Her şeyin birbirini tükettiği bu dünyada, muslukları sonuna kadar açık olan şu dev
havuzların üstten dolup alttan boşaldığı gerçeğini ne de çabuk unutuyoruz.
Ölüm anlamsız kılarken hayatlarımızı peki bu hayatı değerli ve anlamlı kılan şey nedir,
nedir insan oğlunun elinde kar kalan?

Aldığı son şekilden sonra artık aşka da inancı kalmadıysa.
Neye inanır, ne ile yaşar insan?
Bulan, bilen var mı?
Ben henüz bulamadım...

Kopardıklarımız

tuttuğunu koparabilmek,
iyi bir şeydir elbet.

peki ya,
tuttuğunu kopardıktan sonra
sahip çıkabilecek misin ona?

asıl bunu sormak gerek!

Küçük Kadın Büyük Adam

küçücük kadınlar vardı.
sevdalı dinozorlara.

kocaman adamlar vardı.
küçücük kadınların,
kalmış ayak altlarında.

Uzun Sevişmeler

O kısa sohbetlerde sonra kısa sevişmeleri seçti.
Ben uzun sohbetlerden sonra uzun sevişmelerdim...

Evim Aşk

'... harcında aşk olmayan bir yapı.
Evim diye sahiplenilenlerin başına yıkılacaktır bir gün mutlaka...

Tapınak Tanrıları

Hayalleri vardı insanların.
Hiç olmayacağını bile bile inandıkları

Bir de Tanrıları vardı.
Bağdaş kurmuş.
İzliyordu sadece insanlığı
İnsanlıktan nasibini almamış
Karanlık, tapınak Tanrıları.

Ve aşktan ümidini kesmiş bir kadının
Bir Tanrısı da yoksa
Nereye gider?
Kime ölür?
Neye tapardı?

Küçülsem

Ahh!
Küçülsem.
Öyle çok küçüksem ki,
Elimden tutar mı yine birileri.

Ablam üstlenir mi yine tüm kederimi.
Ve annem;
Suçlusu olur mu başıma gelen her kötü şeyin.

Ahh!
Küçülsem.
Öyle çok küçüksem ki.
Babam cebindeki bozuk para gibi harcar mı yine beni.

Küçülsem !
Öyle çok küçüksem ki.
İkisi kız,
Altı çocuklu bir hanenin,
Beşincisi fakat,
Her şeyin tek günah keçisi,
Olmadan önceye,
Ana rahmine hiç düşmesem mi ki?

Garda

garda!
içi dolu bir valiz.
adressiz.
belki de sahipsiz.

aşkın iki vagonunda.
iki valiz
birbirinden habersiz.
biri yorgun seferlerden dönmüş.
diğeri mühimsiz.

garda!
iki valiz.
birbirinden habersiz.
üst üste.
alt alta.
biri gidiş
diğeri dönüş yolunda.

karşılaştılar.
iflah olmaz bir yalnızlıkta.
garda.

üst üste
alt alta..

mesafelerin ve
zamanın önemi yoktu
adressiz yolculuklarda.

değdi fermuarları birbirine.
çözüldü.
iflah olmaz bir karanlıkta.
bagajda...

garda,
iki valiz.
birbirinin olmuştu

sahibinden habersiz.

biri dolu
biri boş.
garda
iki valiz.
birbirini taşıyordu artık.

Her giden geri dönmez dedi biri diğerine

garda
iki valiz.
Bir'i yaşıyorlardı.
ikisi de adressizdi...

Bu Kez Kendim İçin Sevmiştim

Kimler için kimleri sevmedik ki?
Kimlerden kimler için vazgeçmedik.
Ya kendimiz!?
Kendimiz için kimi sevebildik?

Canımızdan çok sevdiğimiz evlatlarımız,
Onları bile biz seçmedik.
Kayıtsızca, mecburen çok sevdik.

Ya kendimiz!
Kendimiz için kimi sevebildik?
Dedim,
Buna hakkım yok dedi.

Yıkıldım.
Başkaları için kendini bile sevememişti.
Asıl trajedi buydu.

Günbatımıydı.
Ayna pusluydu.
Bu kez hüzün bana değil,
Ben hüzne yakışmıştım.
Gitmişti
Yalnızdım.
Soğuk bir otel boşluğundaydım...

Bazı Mesafeler

Bazı uzaklar yakınlaşır hissettikçe,
Ve bazı yakınlar uzaklaşır yaklaştıkça.

Ah yok mu o mesafesiz sevişmeler.
İnsanı aklından ederler...

Sen Yeter ki Işılda

Yakamozlanan gecelerin birinde,
Ansızın üşüdü kadın.
Isıtmıyordu yüreğindeki sevda.
Uzattı ellerini!
Yalnızlığına dokundu sonra.
Çaresiz,
Yorgan diye,
Ay'ı çekti üzerine.
Güneş'i giyindi her sabah.
Denizlere sığındı.
Soyunup soyunup her gece,
Serpildi üzerine...

Sessizdi.
Mekânsızdı.
Bir sönüp bir yanıyordu.
Büyürken Ay,
Büyüyordu kendi içinde.
Bir yalnızlığı,
Bir yorgun gece bekçisi martılar,
Bir de kıyılara vurmuş unutulmuşlar
Şahitlik ediyordu o büyülü seremoniye.
Ve hep bir ağızdan mırıldanıyorlardı sonsuzluğa;

-Sen yeter ki her daim ışılda!
O beklediğin, mutlaka fark edecektir seni.
Gözü takılacaktır bir gün yıldızlara...

Kelebek Kanatları

O katı yüreğinle,
Kelebek kanatlarına dokunma!..
Dokunursan, ölür!
Uçamaz bir daha.

Onda izi,
Sende tozu kalır geriye.

Hüzzam

Eyy insanoğlu; aklından evvel yüreğini besle!
Akılla tıkanıp kaldığın yollarda sana ancak o rehberlik edecektir.
Ve yüreğinin sesini dinlemeyenlerin ahvali her zaman hüzzamdır.
Ve hüzzam hep acı veren bir makamıdır.

Bir Besteye Dönüşür Sustuklarımız
Suçu yok ki kimsenin yalnızlıklarımızda,
Kimi soğuk, uzun kış gecelerini seçer.
Kimi yanmayı,
Aşkla yanmayı.

Kimi aramayı seçer kendinde kendini.
Kimi vazgeçmeyi, unutmayı...

Suçu yok ki kimsenin bu yüzden
ayrılıklarımızda,
Kimi sarhoşluğunu seçer aynı rüya içinde,
Kimi şiirleri, şarkıları...

Suçu yoktur kimsenin bu yüzden mutsuzluklarımızda,
Kimi heşapsızca sevmeyi seçer,
Tüm rağmenlere rağmen sevmeyi,
Kimi, kaçmayı, kaybolmayı...

Ama mutlaka, bir besteye dönüşür içimizde hepsi
Herkes kendi makamında susar!

Kimi Acem Aşiran
Kimi yegâh..

Kimi Kürdilihicazkâr.
Kimi Çargâh...

-Kimi de tıpkı benim gibi, Sabâ'h ...

Cânım Aşk

düştüm,
her seferinde kaldırdın!
akıtmak için gözyaşlarımı,
ay ışığı sandallarına atıp
savurdun açık kıyılarında.

ah!..
küreklerin yorgundur hala...

yakamozlanan denizlerinin tuzu,
tat oldu aynı zamanda yas'ıma.
şarkılar dinleyip ağladık.
şiiirler yazıp, yüzdürdük şişelerde.
fakat hiç biri yetişemedi beklenen sevgiliye.
ah!..
bir kez bile adını söyleyemeden gitti yüzüne...

kimi zaman, yayından fırlamış,
hedefi kimliksiz,
ucu yanık mızraklardı çığlıklarım..
hepsi de, canıma batardı.
kalbime saplanırdı bir bir,
ah!
aşk.

kaniyor ellerin hala

yine de öldürmezdin!
can verirdin,
uzatırdın kollarını bir çiçek dalında.
sarardın yaralarımı, tanımadık kucaklarda.
öper, koklardın.
dokunurdun bir çocuk saflığında.
okşardın saçlarımı bir kedi yumuşaklığında.
ah!..
yavrum Papatya!
ne çok sevdik birbirimizi.
kedim Ballış!
Lila...

ah aşk!
benim cânım aşk!
şimdi anlıyorum seni.
taa en başından beri
en beterine hazırlıyordun beni.

çünkü;
güneşe ermeyen aynanın yansımazdı ışığı.
kendi içine kırılmayan ışık,
bulamazdı manayı...

bir tek!
yaş kalan ağaç yanamazdı kendi içinde.
yanmayan ağaç, hafifleyemezdi,
küle dönüşüp, karışmazdı gökyüzüne.
ona can veren toprak,
zindanıydı aynı zamanda.

yıkılmayan duvarın, anlaşılmazdı yapısı.
vermezdi kendini ele harcı!

Kendini küllerinden yeniden doğuran Anka'nın da böyle değil miydi hikayesi?
en sevgilinin ellerinden kayarken öğrenmemiş miydi uçmayı?
ve Kafdağı'nın ardında bulmamış mıydı kendini,
anlamını!...

ah aşk!
yoksa önümüze yığar mıydın sen bunca dağları.
çetin kışlarında sınar mıydın kendini,
ve de bizleri...

ah aşk!
sever miydim sen gerçekten beni?

Aşk Aslında

Aşk aslında,
Nefessiz kalmakmış.
Tükürmekmiş yüreğini.
Boğulmuş kendi kanında.
Yerlere göklere sığamamış aşk...
Mutluluk değil,
Acıymış.
Var olmak değil,
Yok olmakmış aşk.

Aşk aslında;
İmkansızı aramış.

Mana

insan,
nasıl bir yapıya sahip olduğunu yıkılınca anlıyor!
sert tuğlaların arsında mana bulunmazdı.

Aşkı Al Başına

Ve şöyle der yitik şair;

"Bu kez aklını değil aşkı al başına."

Kainatta yeri yok ki canının.
Öyleyse baktığın bu suret de kimin.
Gerçeği gördüğünü sandığın ayna,
Gösterir mi ki yarasını ruhun?

Aklını değil, aşkı al bu kez başına.
Baktığın o ayna senden de yorgun.
Arayıp durduğu sensindir aslında özünün
Körlüğü kendinedir hep kişinin.

Buldum dediği anda kaybeder insan.
Doldum dediği anda boşalır havuz
İşte o anda hatırı kalmaz sevgi(li)nin.
Ne ararsan hepsi sende mevcuttur.

Her aşk kendini arar, yaşar sonunda.
Ölmüş mezarlıkların gölgesinde
Öyle bir sen bulursun ki sende.

Her şey silinir o anda bellekten,
Bir tek ruhun kalır elinde;
Büyümüş, anlamış, yorgun...

Sen iyisi mi bu kez aklını değil,
Aşkı al başına.

Kalabalıklar İçindeki Yalnızlığım

Biliyor musun?

Kalabalıklar hep ürpertmiştir beni,
Çünkü daha bir tok gelmiştir kulağıma, Kalabalıklardaki yalnızlığımın sesi.

İçimdeki müzik susar.
Kalbimin de şiiri.

Sadece sessizliğin yalnız uğultusu.
Bir de konuşur içimde senle birleri.

Kararır gün, saklanır güneş.
Görünmez olur denizin rengi.
Köpeğin uyanışı, kedinin esneyişi.

Ah sen, bir türlü gelmedin ki.
Gelseydin eğer ,
Hepinizi birden severdim.
Hepinizi !..

Var ya o;
Kuru gürültüden ibaret kalabalıkların sesi.
Huzuru kaçırılmış melodi.
Sözü tükenmiş şarkı.
Boyası çürümüş tuval.
Resmi sökülmiş duvar.

Ah o kalabalıklar, öyle çok şey yitirtir ki!

Kaybolur gözbebeklerimdeki aydınlık.
Uzağıma düşer hayalin,
Akıntıya bırakır düş de kendini,
Sürüklenir çerçeve,
Silinir yüzün!

-Her yalnızlığımda, yeniden çizerim hayalini...

Gel gör ki,
Olmasaydı ruhu soğutan o çoğul yalnızlıklar
İki yalın ruh, birbirini neden arar ki ?
Neden bulur?
Nasıl yanar birbirinde?
Nasıl soğur ?

İçimizde oldukça o yangın gecelerin kül harfliği,

Biliyorum!
Uçacaktır bir gün elbet ,
O suskun şiirlerin keleşi.

-Yüreğın ise ,
Omzumdaki kanatlardır bundan böyle sevgili...

İnsan Yanımı Özledim

İnsan yanımı özledim.
Siz benden günahlarımı çalalı beri.

Tanrının bile melek olarak yaratmadığı şu alemde,
Bir çift yorgun kanatlara mahkum ettiniz beni...

Ben insan yanımızı çok özledim sevgili!
Sıcakın artık ısıtmıyor,
Çok üşüyorum.
Ne olur çıkarmasınlar üzerimizden,
O ateşten gömleği...

Sanırsın ki Kamikaze

Sil baştan yaşıyordu sanki hayatını.
Bir önceki ölümünden sonra

İlk defa bir oluyordu,
Parmak uçları dokunduğuyla.

Fena kapılmıştı sek adamın sarhoşluğuna.
Adam ise bırakmıştı kendini
Kadının gözlerindeki akıntıya.

İlk defa sahipleniyordu bedelini ödediklerini.
Adam ise, en yorgun yerinden yakalıyordu kadını.
Hazzın bereketli rahmindelerdi ve zaman bezgindi.

Muhabbet ki o muhabbet an'da;

Deryaların kucağında yanmak gibi ,
Fakat sönememek gibi.

Sanki onca yıl beklemiş,
Beklediğine değmiş,
Nihayet o da gelmiş gibi.

Her dakika bir gibi fakat,
Hiç onun olmayacakmış gibi.

Her an gidecekmiş gibi.

Her şeyi mümkün kılan umudu ve,
Tanrı'nın her şeyi geçersiz kılan oyunu gibi.

Sandı ki bu kez başka,
Yeniden başlıyor hayatına bu aşkla,
Bir önceki ölümünden sonra.

Sanırsın ki kamikaze.

Düşündü Bileğe Kişi

Ve bir gün düşündü Bilge kişi;

Bazı yollar gözler tamamen kapalı yürünürdü.
Açık gözlü olmaya çalışmak, büyüü bitirirdi...

Bazen insanlar sevilmediği için değil, hiç umut olmadığı için de değil, beklentiler karşılanmadığı ve hiç bir zaman karşılanmayacağı için hiç değil, cesur olamadıkları için terkedilirdi...

Düşündü ki Bilge kişi;
Sevginin cesaret işi olduğunu fakat cesaret ve ahmaklığın aynı şey olmadığını.
Birbirine karıştırıldığı anda intiharın kaçınılmaz olduğunu.
Salt sevginin ancak samimiyetten geçtiğini ve
bunu anlamak için kimsenin aklına ihtiyacımız olmadığını.
Sadece lanet olası saklandığı o yerden (bilinç altımızdan) çıkarıp kullanmak gerektiğini.
Bunun her insanın sorumluluğunda ve aklını başına almanın, yüreğinin sesini
dinlemenin insanlığa atılan ilk adımı olduğunu.
Kendini var etmenin mecburi olduğunu

Peki akıl her şeyin mümkünü için yeterli miydi diye sordu kendi kendine ?
Tabi ki değil dedi içi.
Çünkü bazı yollar akılla da yürünmezdi, bazen aklın da üzerine olan saf sevgiye
ulaşmak gerekirdi.
İşte bu noktada rehber her zaman yüreğimiz olacaktır dedi iç sesi.
O her zaman doğruyu söyleyecekti.
Çünkü yaratılış hikayemizin özü sevgi, mabedi ise, kalpti.

Kişi gerçekten yeteri kadar seviyor olsa da alt yapısında iyi niyet bulunmayan her ilişki
çürük ve tehlikeliydi.
Yaşamıştı ve öğrenmişti...
İşte o sevgiler bitmeye mahkumdur dedi kalbi.
Gerçekle hakikat hiç bir zaman aynı şey değildi.
Çünkü gerçek her zaman olması gerektiği gibiydi.

Ya hakikat?
Hakikat öyle miydi?

Gerçeği kafeste olmak olan bir kuşun hakikati kafes olabilir miydi peki?
Asla öyle değildi!

Kafesi acıyorum dedi kalbi!
Hadi uç dedi.
Aklının, kalbinin ve bedeninin birleştiği kişi.

Sali'ye

Buram buram Yasemin'ler kokarken teninde.
Bir tek beni yetim bıraktın yüreğinde.
Çünkü sen, bu aşkın da babasıydın.
Ve her kadın, anasıydı sevdasının.
Üstelik doğurulmamış onca şiirlere gebe...

Tanrının Bende Gözü Var

Kimim ben ey Tanrım?
Havva'n mıyım ben senin?
Yoksa bakir Meryem'in mi?

Ya da meşhur günah keçin
Lilith mi?

Senin bende gözün var belli!
Her an bin bir suretle yanımda duruyorsun ama,
Bile isteye yaklaştırmıyorsun kimseyi ruhuma...

Saba Makamı

Duydum ki;
Talip olmuşsunuz kalbimizde çalan müziğe.
Ama unutmayın ki bayım!
Saba her zaman hüzünlü bir bestedir...

Diğer adıyla, derbeder makamı...

Kadın

Düşündü ki Bilge kişi;

Ve kadın kendi kendini yalanladı.
O yalanlayalı, vazgeçeli beri kendinden, kız çocukları yeniden diri diri toprağa
(karanlığa) gömülür oldu...

Ama herkes şunu unuttu ki,
Rahman ve Rahim olanın erkeğe 'eş' olarak yarattığı kadının hayatının kabusa
dönüştürüldüğü bir yerde o toplumun Müslümanlığı düşerdi!!

Ve hiç kimse tek kanatla uçamazdı.
Artık cennet insanlığa hayaldi...

Kapatın Gözlerinizi Bayım

kapatın gözlerinizi bayım.

şahsi mühimmat suçtur.
üstelik taşıma ruhsatınızda yok
hem de kirpiklerinizde susturucu.
son ışıklarını da söndürdünüz hayatımın.
güneşim şimdi yıldızları sayıyor...

Ol Demeyince

Birileri yine sabahı öldürmüş.
Gökyüzünü maviye boyamış.
Yırtılan denizleri dikmiş yeniden.
Orhan Veli'nin dediği gibi
Acaba dalgacı Mahmut mu ki?

Varamazsın bir yere,
O sana gel demeyince.
Sen olduramazsın hiçbir şeyi,
O 'ol' demeyince

İstesen de gidemezsin,
Zamanı gelmeyince.
Anlayamazsın manayı,
Hırsların tükenmeyince.

Ağaç meyvesine.
Dal çiçeğine,
Ana yavrusuna kavuşmaz.
Vakit dolmayınca...

Gök yarılmaz,
Denizler çekilmez.
Aşk bilmez vuslatını,

Kalp o Kemal'e ermeyince...

Derler ki;
Sen vuralı,
Yaralıdır hala o ceylan.
İyileşmez ceriha,
Yar merhem sürmeyince..

İdam Sehpalarım

Kurulunca gözbebeklerinde idam sehpalarım.
Ok gibi batıyordu canıma aşk-ı kirpiklerin.
Bu yüzden celladımdan hiç merhamet dilemedim.
Çünkü işlemediğim bir günahın muhatabıydım ben...
Tekmeyi vurmadan önce o sehpaye,
Ben çoktan geberip gitmiştim.

Ve yeni doğumlardaydı aklım.
Kendiliğinden, sancısı az olanında...

Olmadığım Yerlerden

Bayılana kadar dans etmek istiyorum.
Umarım uyandığımda da o meşhur kıymetiniz kopmuş olur.
Ben olmak çok zor.
Sizlerle yaşamak, uyuşmak çok zor..
Kaldığım yerden değil,
Hiç olamadığım yerlerden başlamak istiyorum artık ben

Bunların Hepsi Eylül'ün Suçu

Ağaç idim kesildim.
Kuş idim vuruldum.
Su oldum, çürüdüm yatağında ...

Hava idim kirlendim.
Ceylan idim avlandım.
Yaz oldum, güze kestim soluk benizlerinizde.

Kitap idim yakıldım.
Türkü idim yasaklandım..
Özgür idim, tutuklandım kapkara zindanlarınızda.

Ana idim dertlendim
İnsan idim utandım.
Gerçek idim yalanlandım,

Astım kendimi vicdan sehparında...

Biliyorum,
Bunların hepsi Eylül'ün suçu...

Eylül

ana sonbahar diyorsun
yapraklarımı döküyorum bir bir
bir mülteci azmine benziyor bu şehir
bu şehirdeki yalnızlığım
yoksun ve kimliksiz.
daha bir tok geliyor acının sesi kulağıma.

yarın darbe olacak diyorlar.
ve ben,
daha çok kaybedeceğim kendimi.
kime sorsam,
barut sanacak...

bana bulut diyorsun
yağmurlarımı döküyorum bir bir...
renksiz bir kavak ağacına dönüşüyorum
sonra...
inanmaya hazırım!
ütopik bir renk giydir artık bana
yalan da olsa...

bana eylül diyorsun
yine bir sis alıyor
bir yaylım rüzgar başlıyor sokaklarımda.

kime sarılısam, üşüyor...

sanırım haklısın sevgilim
sonbahar çocuğuyum ben
eylülde nevrüz yaşanmaz ya...

Görüşemedik

Neleri neleri vardı!
Bir tek o yoktu.
Çayıma şeker.
Aşıma tuz.
Ne ararsan.

Güzel bir gömleği vardı.
Taşlı yüzüğü.

Gazoz bile ısmarladı bana.
Büyük adam olmuştu .
Ama o yoktu.
Görüşemedik...

Evim Neresi

Toprağa basınca hissediyorum,
Yapraklarına dokununca bir ağacın.
Suya değince ayaklarım.
Duyunca sıcaklığını kemiklerime kadar güneşin.
Görünce bir kuşun kanat çırpışını,

Ve bir köpekle oynaşırken anlıyorum;
Neresidir vatanım.
Nerededir köklerim.
Nedir kutsanmanın anlamı.
Sevginin kattığı değeri,
Ve özgürlüğün kıymetini ...

Sadakatin,
Güvende olmamın kişiye verdiği gücü,

O anda anlıyorum;
Beni evim neresi!

Karpuz

onlarca karpuz sığdırdın da koltuğunun altına,
bir tek beni takamadın koluna...

ikimizden her şey oldu da,
bir tek 'biz' olmadık aynı koltukta...

Dinozorlar

Dinozorların ayak altlarında açan bir çiçektim.
Elbette çiğnenecektim...

Ruh Gibiler

Ruhu ölmeyen kaldı mı aranızda?
Beden diye cesedini sürüklemeyen?!

Nefes

bilesin ki;
almasına izin vermediğiniz her nefes,

benim ciğerimden soluyacaktır!
ve çoğalacaktır her solukta denizler...

Anladım

Anladım!
Sırasıyla gelir aşk,
Parası olana daha önce.

Ve kurulur yeryüzü sofraları,
Aynı iştahla acıkan bir zengine,
Fakirden önce...

Adalet daha hızlı ulaşır,
Mevki, makamın peşine...

Daha hızlı iyileşir yara,
Merhemi en erken surene.

Çirkin de güzel olur,
Parasız güzelden de...

Paran varsa şahsındır.
Binersin atın üstüne.

Ölüm bile geç gelir.
Eğer paran çok ise...

Sen Yoksan

düne razıyım ben,
bu günümde sen yoksan...

ölmeye de razıyım,
yarınımda sen yoksan...

gecenin birindeyim.
hayatın gücündeyim.

bıraktım ellerine kendimi.
neyleyim ki bu teni,
hamurumda sen yoksan.

İssız Sokaklarım

insanların
yollarını
Özlem'leri
belirlermiş.

kimsenin
yoluna
Özlem
olamayışımızdandır
belki de.

kuş uçmaz
kervan
geçmez
sokaklarımızdan...

Masalsı,

Kara mısın,
Ak mı?

Gece misin,
Gündüz mü?

Yaz mısın,
Kış mı?

Türkü müsün,
Ağıt mı?

Şiir misin,
Lafügüzaf mı?

Vurgun musun,
Şifa mı?

Aşk mısın
Meşk mi?

Bir an bak gözlerime de,
Anlayayım...

Ayın firar gecelerinin birinde
Uzun uzun anlatayım seni sana...
Yok Bilir Ancak Var'ın Kıymetini

ağır
gelirse
bir gün
sana
yüreğim.

hemen
şuracığa;
askıya as beni!

en çok
ihtiyacı
olan
alsın!

yok
bilir
ancak
varın
kıymetini...

İnce Belli

bir
şarap
kadehinden
inceyken
belim.

doluyken
içim.

kızılken
dudaklarım.

beni de
severek
içmen
koklaman için,

geçmek
için
kendimizden.

ille de
o şişenin
içine mi
girmeliyim?

Lütfen Ölme

Uçmayı biliyorsan,
bak gözlerime.

Okyanuslar varsa dudaklarında,
öp beni!

Düşünebiliyorsan.
konuş benimle...

Yüzmeyi biliyorsan
dal içime...

Düşersin!
Boğulursun.

Yanar, tutuşursun.

Lütfen ölme!

Ben Yoruldum Şiirlerim Biraz da Siz Konuşun

Ben yoruldum şiirlerim.
Biraz da siz konuşun!

Derler ki;

Karadeniz'de gemilerin mi battı?
Dedim evet, battı.
Kimin batmadı ki?
Çakıldı iflas bayrağı...

Şimdi ise herkesten önce kaçan farelerin hesabını tutmaktayım.
Ya da başıboş kalan yerlere 'başıboş' insanların oturuşunu seyretmekteyim...

Dedim,
Yoldaş oldum bugün kendime,
Başımı da bir tek kendi omzuma yaslamaktayım.

-Bir insanın başına cahil bir insan topluluğundan daha kötü ne gelebilir ki?

Ve insanoğlu daha ne kadar kara, kapkara günler görebilir ki?

Ve tüm bu olan bitenler bir tek benim mi umurumda?
Diye bile sormayacağım artık kendime.
Çünkü cevaplar sonuç ister, sonuçlar da sermaye gerektirir...

Ne diyorlardı biz gibilere?
Galileo mu?

Bizler ve diğerleri.
Neyin hesabını soruyorsunuz ki siz bana?
Biz yalnızca biziz işte!
Siz de sadece 'diğerleri'.

Anlamsız olacak hepsi, oyun bitince...

Neden Bana Sorarsın İçim

neden her eksiğini bana sorarsın içim?
ben olmak değil ki, benim seçimim.
suyunu çekmemiş pirinç nasıl dokunursa dişe.
çiglik de gitmez ki, ateşe düşmeyince...

her başın derdi değil ki yerdeki karınca.
sen var da suçu biraz, kendinde ara...
ruh dediğin kaçır mı hiç Nar'dan?

Pervane'nin aşkı mı yoksa yalandan...

nice dervişler aşk aşk deyi düşmedi mi yola?
yol dediğin gidilir, verilmez ki mola.
uçan kuş kısınca kanadını, çakılmaz mı yere?
var biraz da sen kimsin, onu sor kendine...

yazık ki kimim, çok geç anladım.
bu rüyadan ben, çok geç uyandın.
yavaş yavaş azalırken günlerim,
ben bu aşkla ah-ı figan etmekteyim...

verdiğin zahmet yeter, incitme artık kalbimi.
sen sus biraz da, ben konuşayım.
korkarım mahşere kadar sürecek bu çile.
say ki sen Yusuf'sun, ben de Zindanım

kebabın güzeline derlermiş büryan.
iyisi olmaz ki insanın, ne yapar şeytan?
elden ne gelir, böyle buyurmuş Sultan.
Giryân da biziz, Hannan da biziz, oluruz Nalan...

sen sen ol eğriye doğru deme.
sat canını pazarda, aman ha benim deme.
hiç bölünerek olur mu 'bir' , 'iki' ?
iki yarıma da sakın ha, 'bir' deme!

Bir Eksik etek

Çay içmek de kesmiyor bu defa,
Şiir okumak da.

Düşündüm de;
İki yarım,
Bir bütün alabilir mi birbiriyle?
Ya da eksik?
Tamamlanabilir mi bir diğeriyle?

Terzileri toptancı, riyakâr olan bir kentte,
Bir eksik etek,
Nasıl bir olsun ki,
Kolalı bir gömlekle?

Mey Misali Biz Gibi

Aynı bağın üzümü altında yudumlarken Mey'ini,
Düşündüm birden,
İnsan da kaybediyor neleri nelerini...

Ve tam tükettim derken her şeyini.
Bir üzümün alacağı en büyük mertebe misali.
Damıtıldıkça buluyor kendini.

İşte bu yüzden;
Salkım saçak asmaların göz yaşlarıdır mey 'de,
Dolup taşıp kadehlerden.
Çatlamış dudaklara damla damla düşer!

Ben gibi!
Sen gibi!
Aşk gibi!..

Siyahı,
Beyazı,
Mavisini,
Ve dahi kırmızısı vardır açlığın.

-Yeryüzü sofraları beyaz açıklar içindir-

Kırmızının açlığa ise,
Başka sofralar kurmak gerekir...

Kırmızı Açlık

Siyahı,
Beyazı,
Mavisı,
Ve dahi kırmızısı vardır ağlığın.

-Yeryüzü sofraları beyaz açlıklar içindir-

Kırmızının ağlığa ise,
Başka sofralar kurmak gerekir...

Yıldız Feneri

ne uçurtmalar.
ne de kağıttan gemiler.
yetmez oldu,
içimizdeki yolculuklara...

yırta yırta karanlıkları.
kırpıp kırpıp yıldızları.
fenerler yapmak lazım,
yarının çocuklarına...

hayat dediğimiz şey
sonu meçhul,
upuzun bir koridormuş
yapmamız gereken tek şey,
ışık saçmak sadece...

Aşk şimdi tüm bayilerde...

Ben sohbet edecek bir adam bile bulamazken çevremde,
Siz sevişecek adamı nerden buluyorsunuz?

Sağından Ve Solundan Tutulmuşlar

Siz;
aynı sevdaya sağından,
ve solundan tutulmuşlar.

Yazı görmeyen baharlarınızda,
ya bir kurşunla yere düşmüş,
ya da boyunlarındaki
ilmek ilmek direnişlerle,
göçüp gitmişler...

Hiç eğilmeyen başlarınız,
hatıralarınız kadar
dimdik hala...

Rahat uyuyun siz,
uğruna candan geçtiğiniz
toprağınızda...

Ve utansın!
sizin sevdalarınız gibi,
yan yana yürüyecek kavganızı
karşı karşıya getirenler...

Bırak Kendini
Gizemli kovuklarında teninin,
İnce dokunuşlar.
Kadife ve kırmızı şarap.

Şahsa münhasır iniltieler.
Ve teninde sıcak coğrafyalar keşfetmek.

Dudağının gizemlerinde,
Son bir gece.
Ve tiryaki kokularında,
Aşk dolu iki beden sarmak için buradayım.

Ve çırılçıplak karşıdayım.
Cennet dedikleri yer burası olmalı.
Bırak kendini, kutsanalım...

Beyaz Aşk

Dokunmuyorum saçlarımın kır bahçelerine bu aralar.
Sanki her biri derdiğim çiçek...

Şu başımda zamansız açan güller var ya,
Sanki hepsi girdiğim yürek...

Şimdi hazan mevsimi dayansa da kapıma.
Renklerim sizde kaldı.

Kokunuz bende.

Çeker dururum mütemadiyen içime,

Şairin Hikayesi

biraz daha imge,
biraz daha ironi,

ağzını sık torbanın.
daha az konuş.

kaşını eğ şiirin,
yüzünü düşür.

dudağını büz ...

yok olmadı biraz üşüt,
ateşi yak,
biraz pişir.

devir cümleleri,
yüklemi öne al,
öznesiz bitir...

derken derken;
yok olmadı
kendin devril...

-düşkün bir ozanım ben şimdi-

Toprağım Kaderim Değil Kederimdir Bundan Sonra

(İster killi ol, ister humuslu)

Ansızın bir yaprak düşer ayaklarına.
Omuzlarında hissedersin yükünü.
Küçücük bir yaprak dersin.
Ne kadar ağır olabilir ki?

Hem ömrünün yazında,
Bu kopuş da neyin nesi?

Zamansız bir şiir nasıl düşerse yüreklere,
Zamansız kopuşlar hatırlatır kederini.

Bu coğrafyada 'Kader'e' yer yok!
'Keder' var diye fısıldaşır toprak...

İlk kadınlar koparılır dalından.
Sökülür kökleri vatanından.
Tam bitti derken,
yeniden doğurur toprak tohumunu...
Şaşar kalırsın!

Sen haykırırken avaz avaz sustuklarına,
Kara'lar giyer insanlık,
Sarılar bağlar doğa.
İki damla göz yaşına sığınmış derin bir hüznün,
Ok gibi batır göz kapaklarına.
İçerden dolar taşarsın da,
Bir türlü akamazsın dalında solanlara.

Giden gitmiştir artık.
Geçmiş ola...

Kaçabilmek için kaderinden.
Saçlarına tutunmuş yahut,

Ayaklarına kapanmış bir yaprağın hikayesi düşer parmak uçlarına!
Eğilirsin kaldırmak için.
Tırnaklarınla yeniden batarsın toprağa.
Eğildikçe büyürsün 'küçüldüm' dediğin anda.

Oysa ki;
Minicik bir tohumun ağırlığında ezilebilirmiş insan, aç kaldığında...
Ve ya;
Başka diyarlara göç edebilirmiş, kardeş kanı aktığında.

Söyleyin bana?
Bu bir tek benim mi nazarımda?
Onca havarisi varken Tanrılarınızın.
Bu adaletsizlik bir tek ben mi umurumda?

Hani Asya' nın bağrından kopmuş Özce kız var ya?
Türk kızı!
Dil'inde türlü türlü hileler.
Kılıçlar kuşanan bir zaman.
Kılıçtan geçen sonra...
Hangi örtünün altında korur iffetini.
Ya da hangi firavunun nikahında aklar kendini,
Bilinmez...

Sorarım insanlığa?
Dokuzuna yeni basmış,
Kırkını görememiş zoraki bir kadının,
'Hayz' midir umurunda olan,
'Haz' midir yoksa?

Ah Bilge kız,
Ah Gülce kız,
Bir zamanlar özgürce koşarken atını 'bakir' vatanında,
Bekaret bir tek topraklarınla anılırdı.
Şimdi namusun, insanlık pazarında...

Sır gibi saklarken kendini,
'Kapkara', sözde zırhlar ardına,
Kaç vergi gerekir teninin tek zerresine nefes aldırmaya.
Kurdu gövdesinden menkul,
Yemişi dalında kurutulmuş bir ağacı yaşatmak için,
Kaç Coğrafya gezdirmek gerekir daha.
Orta Asya'dan Anadolu'ya,
Kaç iklim değiştirmeli,
Ölüm kader sayılmayacaksa?

Ne acıdır ki;
Türlü türlü çiçekler sığdırıldı da saksılara,
Bir tek insan (lar) sığdırılmadı dünyaya.

Daha kaç savaş götürür bu adaletsizlik bilinmez!
Kaç yaprak düşmeli daha dalından.

Ve kaç asır susmalı, susabilir insan?
Tek bir 'erk' doğuracak dişi kalmadığında.

Ben erkeğim diye öyünüp gezinenler var ya,
Hangi kadının kucağında sevilip okşanacak,
Anaları bile 'yok' sayıldığında...

Sayenizde;
'Toprağım kaderim değil,
Kederimdir bundan sonra...'

Hüviyetim Hüviyetine

Bin kilit vursam da kalbimin üzerine,
Surlar ötesinden bir sultan tarafından,
Son kalem de düşürülmüştür artık.

Hüviyetim, hüviyetinize amade...

Varlığını Özümse

Biz kadınlar ve diğerleri.

İçindeki coşkuyu yaşayan ve bunu dışa vuran kadın ahlaki kurallardan yoksun kadın demek değildir.

Bilakis, el alem denilen en tehlikeli terör örgütünü, eğitimi, algısı, gözlem ve yetenekleriyle etkisiz hale getirmiş kadındır...

Onlar güçlü, zeki ve meydan okuyan kadınlardır...

Erkek ya da kadın hiç fark etmez, insanın en önemli sermayesi, sahip olduğu akıl, bilim, sanat ve vicdan gücüyle ölçülür.

İnsanı bel altı muhabbetlere sermaye etmek kişinin bu olgulardan herhangi birine bile sahip olmadığını gösterir ki bu nitelikteki insanlarla işte o beğenmediğiniz kadınlar muhatap dahi olmazlar...

Oysa ki tekrarı olmayan an'ların toplamıdır ve tüm toptancı yargılardan ziyade, özgürlüğü destekler yaşam.

Sistemik kuralların dışında olgusal kuralları yoktur hayatın.

Ve doğa, bu büyümlü seremonide en doğru cevabı sunar insana.

Doğada riya yoktur...

Ne ahlaklı bir köpek, ne de ahlaksız bir kedi vardır doğada.

Ne kuş örttüğü için suçludur, ne de güneş yaktığı için suçlanır...

Onun ahlakı, yaratılış biçimi ve özüdür...

Gücünü kendinden ve özgürlüğünden alan bireylerin önüne 'sözde' ahlaki bariyerler koymak ahmakça bir düşüncedir ve bundan daha ahmakçası zor gücünü kullanarak ferdin ruhunu etkisi altına alacağına inanmaktır...

Varoluşçuluğu özünde hissetmiş bireyler var olmak için kendilerine mekan ve zaman aramazlar...

Onlar aklın da üstünde olan vicdanı kendilerine rehber edinmiş ve insanın var olma hakkını kendine iade etmiştir.

Çünkü inansın en temel hakkı, insan olabilme ve insan kalabilme hakkıdır...

Bildiği cenneti bilmediği cennetlere değişmek ne akıl ne de vicdan süzgecinden geçebilecek bir sermaye değildir...

Ve her durum var olmak için, süreklilik gerektirir.

Varlığınızı kabul edin edin ve özümseyin ..

Korkmayın.

Biz gibi kadınlardan kimseye zarar gelmez...

Haller İçinde Bin Hal

Bugün hallerden daireyim ben...

Yontturup kendimi bin kayalığa,

Hiç sivri uç bırakmadım.
İstesem de canına batamıyorum.

Bugün hallerden yazıyım ben
Atsam da divitimi denize,
Hep bir ağız bağıır kelimeler
Yazmadan duramıyorum.

Bugün hallerden şiirim ben.
Sayfa sayfa çoğalan..
Saydım da binini derdimin,
Hepsini sayamıyorum...

Bugün hallerden özgürlüğüm ben.
Bin yıldı atı coşsa da içimde.
Nalım batar ayağıma,
Bir türlü koşamıyorum...

Bugün renklerden ebruliyim ben.
Kırılrsa da kanatlarım kökünden.
Vardım da gökkuşağı ilmine,
Uçmadan duramıyorum...

Menzilindir uzak, suretindir yakın olan.
Derler ki yar senden vazgeçmiş.
Sevsem de yanına varamıyorum...

Vardım da aşk sırrına ben.
Yanmadan duramıyorum...

Yansam da aşk sırrıyla ben
Sende yok olamıyorum...

İyileştiren Sevgiler

İyileştiren sevgiler seçin hayatınıza...

Yeterince yüzleşin kendinizle.

Eğer en ufak bir ışık görüyorsanız tünelin sonunda, Savaşın istediğiniz o şey için!
Yer yer haksızlık edin, yer yer bir başkasını tercih edin kendinize...

Yeterince acı çekin...

Ve yeterince mutlu olun...

Ancak 'yeterince'...

Daha fazlası değil...

Eğer memnun değilseniz gidişattan.

Sorun mutlaka karşılıklıdır.

Ancak kişinin en büyük sorumluluğu yine kendisidir...

Her insan kendini düzeltmekten mesuldür...

Hiç acımadan, hançeri defalarca sokun aklınıza, kalbinize, egonuza...

Eğer kanıyorsa ruhunuz bu yüzleşme sonucunda, en iyi sonucu açık ameliyatlar verecektir.

Ya da tümör olan bölgeyi söküp atın içinizden.

Çünkü o doku sizinle büyüse de yıllarca, size ait değildir...

Sonra şöyle bir durup seyredin manzarayı.

Kendinizi bağışlayın...

Bu da yeterli değilse eğer,

İyileştirici, samimi sevgiler zerk edin yaralı bölgeye. İnanın bana bu kemoterapi etkisi yaratacaktır...

Ondan sonra bakmayın bir daha arkanıza.

Doğa canlı ve her şeye rağmen, tüm rağmenlere rağmen içimizdeki aşk, sevgi canlı..

İnsanın sorumluluğu yaşatmaktır...

Öldürmek değil...

Karanlığa, çirkinliğe inat, iyiyi, güzeli davet edin hayatınıza.

Sanatı, estetiği, her insanın içinde var olan üretme, güzelleştirme yönünü keşfedin kendinizde...

Onu geliştirin...

Tanrı/ sallaşmak budur işte!

Tanrının bizden istediği de...

Bulduğunuz her yerde kendiniz olun.

Empati den kaçınmayın!

Gözlemeden de...

Kendiniz olmadığınız hiç bir yerde kalmayın.

Duvarına bir tek tablo asamadığınız, o tabloya birlikte bakmadığınız,

Balkonunuzda çiçek yetiştiremediğiniz,

O çiçeği birlikte sulayamadığınız,

Aynı şarkıyı dinleyip, yatağa aynı saatte giremediğiniz, Hiç kimseyi tutmayın hayatınızda...

Güzelleştiren sevgiler çağırın hayatınıza.

Azaltan değil, geliştiren, yücelten sevgiler.

Saygı, hoşgörü ve sadakate koruyun sevginizi de.

İki yarım bir bütün yapabilir..

Ya da iki eksik, tamamlanabilir birbiriyle...

İyi müzikler dinlemeyen, hayatının hiç 'bir şarkısı' olmamış,

Tuvalde olmasa bile,

Düşünde güzel tablolar hayal edemeyen hiç kimseyi kabul etmeyin hayatınıza...

-Çünkü yaşam sanattır...

Çünkü hayali olmayanın, gerçeği olamaz...

Birlikte "Al Bano-Liberta" dinleyeceğiniz biriyle karşılaşırsanız eğer, işte onu çok sevin...

O insanların nesli tükeniyor.

Benden söylemesi.

Hiçbir şey için geç değildir.

Hemen/şimdi!

Sıkı sıkı sarılın onlara

Ağırlık

sırtında taşınmaz ki yıllar,
yürektedir ağırlık...

ayağa takılır zincir de,
tutmaz ki zihin bağcık...

görmek ziyan değildir diken,
yeter ki kanada takılmasın çalılık...

saadet güldürmez bir tek insanı,
acıdan da değildir her ağıt..

mutluluktan uçmaz her zaman insan
bazen, uçar ruhtaki hafiflik...

esvap tutar belki yamayı da,

aşk'a olunmaz ki yamalık...

Domino Taşları

Dedim;
Bana domino taşlarının hikayesini anlat,
Dedi, asıl devrilen bizleriz,
Onlar değil...

Dedi;
Domino taşı gibidir mutluluk!
Ve de mutsuzluk.

Kusurlar...
Pişmanlıklar..
Ağırlık- hafiflik...
Aşk, nefret,
Domino taşları gibidir hayat...

Ne ekerse onu biçirmiş insan.
Ne varsa derinlerinde
Onu taşırmış deniz.

Sevgi, sadakat, mücadele,
Ve her şeye rağmenler koydum otaya,

Siz aklınızı ve kurnazlığınızı koydunuz.

Bir aşk koydum ben ortaya.
Siz, yüreğinizin bunu hiç tatmayışını.

Çürümüşlüğünüzü koydunuz ortaya
kokuşmuşluğunuzu....

Sıra sıra devrildi taşlar.
Ta ki başladığı yere dönene kadar...

Benim günahlarım,
Sizin günahlarınızın bittiği yerde başladı

Ancak ne bu beni ne masum yapar
Ne de sizi günahsız...

...
Bu sarhoşluğunuzla son taşınızı da devirmeden.
Son kalenizi düşürmeden, yüzleşin kendinizle Albayım.

Üzerinize örttüğünüz o Kukuletalı Ruhban Cüppenizi giyiniz ve bir an önce kendinizden
ve insanlıktan af dileyiniz...

Cenneti Doğurabilirdim Sana
Bin dilde sevebilirdim seni...
Bin mecliste kurulmuş.
Bin bir türlü muhabbetle..
Ve gerdanımdan süzülürken raks
Bin işveye dönüşebilirdi aşk.
Dudaklarımın kıvrımında biriken mey
Sen, ben ve Endülüş'te bir Saba vakti.
Cenneti yeniden doğurabilirdim sana...

Yarım Őir

Yabancıŝı
olduğum
kelimelerle,

Samimi,
bildik bir
cümle
kurmadım
sana dair.

İşte
bu yüzden
yarım kalan
tek şiirim
sensin.

Bitseydin
dua
olabilirdin
içimde.

Ya da
bir şarkıya
dönüşebilirdin
dilimde...

Bir tek
seni söylediğim...

Kim Bilir

Belki çok uzaklarda bir yerlerde
Birileri bizi hayat hikâyelerinin başkahramanı yapmıştır.

Bir şarkı tutup, derin derin dalıyordur gözleri uzaklara.

Belki meze oluyoruzdur hiç bilmediğimiz masalarda.

Kim bilir!?
Belki bir alkoliğe dönüşüyordur görmezden geldiklerimiz.

Belki kazandığı her zaferi bizlere borçlu hissediyordur.

Kim bilir kaç kere kucaklaştık
Kaç kere seviştik uzun gecelerde..

Belki sel olup aktık gözlerinden,
İçine bir kez bile bakmadıklarımızın.

Belki uzayıp giden caddelerin sonunda ışık olup parıldadık,
Gülümsedik birilerine.

Yol gösterdik.
Umut olduk.
Tutup kollarından, kaldırdık her düştüğünde...

Sardık belki yaralarını hiç bilmeden.

Yoo!
Belki değil,
Mutlaka öyle olmalı!
Hissedebiliyorum bunu.

Yoksa bu kadar ağırlaşmazdı,
Zorlanmazdı kanatlarımız...

Aşk Kırmızı

Aşk'ın kırmızıyı seçmesi tesadüf değildir.
Çünkü aşk şaraptır!
Yavaş yavaş değil,
Bir anda öldürür!

Bendeki Sen

eğer üstüme gelen dalgalara dayanıyorsa yüreğim,
bunda payın çoktur.
ve en ufak bir kıvılcımla yanıyorsa içim,
bunda da payın çoktur.

-fakat anladım ki, seni sevmemde hiç payın yokmuş-

çünkü ben seni değil,
bendeki seni sevmişim.

-sendeki sen, zaten hiç yokmuş-

Azmak'ta aşk

Orada aşık olduğumu sanmıştım ilk.
Ve düşünmüştüm kendi kendime
Aşk mı aklımı başımdan alan.
Azmak mı aşk'ı başıma sokan.

Ancak bildiğim bir şey var ki;
İnsan yanındaki kurbağa bile olsa
Aşık olur o büyülü ortamda.

Ve bir kurbağayı dahi beyaz atlı prense çevirir
bu sihirli yer...

Bunun aşkla alakası yok.
Aşk olan o 'yer'!

Söyle Eros

'... Tanrının beni bu şekilde yaratması
ve bir tek aşk `sız koyması aklıma bir tek şeyi getiriyor;
'Beni kendine saklıyor olmalı.

Yer Gök Aşk

Aşk'ı aramanın ayıp olduğunu söyledi çağımızın Molla Kasım'ı.

dedim;
sen benim bahsettiğim Aşk'tan ne anlarsın.
o zaman da anlamamıştın Molla efendi...

Şiirleri Susturamadım

Bütün iyi niyetlerimin tecavüzcüsü.
Saksıda çiçeğimin,
Askıda elbisemin katili.

Güzelliğimin hırsızı...

Kadınlığının düşmanı,
Erkeklığın yüzkarası...

Yanlış anlama sakın.
Ben değilim arkandan konuşan .

Şiirleri susturamadım...

Şiir Kesiği

yazdıktan
sonra
benim
değil ki
o şiirler.

kılıç yarandır
artık senin...

Üsteleme

Sosyal ve duygusal ağınızda olmayan birini sırf yalnızlığın dayanılmaz ağırlığı yüzünden
'üstelemeyin'.
Karalayın üstüne gitsin.
Yoksa ilk fırsatta o sizin üzerinize basacaktır...

Şiir Benim

Şairin
benim
ama,

Benim
şiirim
artık
sen
değilsin...

Kendinden Başla

Kendinden başla anlatmaya.
Bende senden başka bir şey yok.

El Değmemiş Sevdalar

Bildiğim bir yer var.
Bilmediğiniz bir yer.

Orada her şeye rağmenler var.
Ve her şeye rağmen özlenenler...
Sevilen, beklenenler...

Bildiğim bir yer var, yakında!
Burnunuzun ucu kadar.
Orada sadece var olanlar var.
Küllerinden yeniden doğanlar...
Bildiğim
İnsanlar var orada.
Kadından ve erkekten azade.

El kadar sevdalar var orada
Avucumun içi kadar
Tertemiz.

Bırak burada kadınları,
Hepsi de riyakârlar.

Koy gitsin erkekleri de,
Hepsi arsız gemiler gibi,
Her gece bir başkasının koyundalar.

Şiir Olduk

Dillere düştük yar seninle...
Şiir olduk!

Sanatsal Haramiler

Yolu kesilmiş çizgiler bana göre değildi.
Kalıplar..
İşte bu yüzden,
Tam da bu yüzden,
En sevdiğim şeyden,
Çamurdan vazgeçtim.
Bundan böyle,
Sadece üç nokta var fırçamın ucunda.
Sonsuzluğa uzanan...

Fırçam mı?
Dediği gibi ustanın;
Fırçam, 'dilimdir' benim.
Kemiği de yok nasılsa.
Kıramaz kimse beni bundan sonra...

Memleketim

Ah benim kadim şehrim.
Memleketim.
Gazisi sonradan düşürülmüş
Defalarca işgal edilmiş memleketim.
Gaia'nın bakışlarında mı gizlidir acın?
Üzerinde gezinen hoyrat adımlarda mı?

Hangisi daha acı gelir sana?
Çalınışı mı hikâyenin?
İhanetimi halkının?

Söyle!
Hangisi daha ağır sana?
Yükle sırtıma!

Mültefit Bahar

Yine bir yangın düşer içime
Gecenin en ıssız saatlerinde.
Sızlar yaram en yorgun yerinden.
Ne dilde söz,
Ne gözde fer kalmıştır.

Derler ki;
Bir tek meyuslar bilir sabahı olmaz geceleri.
Bir de kimsesizler..
O geceler ki,
Akli geçmiş mevsimler peşinde.

Bir mültefit bahar lazım şimdi bize

Karanlığa inat,
Güne yakın.
Tende sıcak...

Düş Kırığı

bir tutam begonvil avucumda.
senden kalan.
bilmez ki çiçek.
kim kimi çok sever,
kim kimi daha fazla!

kim kime özlemdir.
kim kime şiir.
kim kime resimdir.
dalıp dalıp gittiği...

tırnaklarını etime batırınca çiçeğin.
genzimi yakınca kokun,
birbirine dolaşık.
iki ruh arası mesafe yürürüz seninle.
el ele, göz göze...

ah o yorgun ellerin,
hala saklımda...

öyle bir özlem ki bu,
günden kalma,
Ay'a yakın
gecenin en derininde...

uykularım ise,

doğmamış mutluluklara gebe.

-her yanım düş dölü..

kıvrılırken sensiz çarşaplarda.
belki nefesim kesilirken sanrılarda,
tutku, arzu, şehvet,
sen ne dersen de.

hani gözyaşı yorganlarımız vardı ya,
içinde şiirler bohçaladığımız.
işte o bohçaların en kıvrım yerinde
bir kafiyeyiz şimdi biz,
dolaşık birbirine.

Gün Batımına Seril

gün batımına döndüyse eğer gözlerin,
yağmurlu bir gecede
s e r i l e r e k gökyüzüne,
son bir kez daha öpüşmeliyiz o sahilde...

kaçamıyorum yakamozlarından.
mağaralarında kaybolmaktan.
meçhul rivayetler gibi
yakıcı ruhunda kavrulmaktan.

ki sevişmek,
her seferinde onurlu bir intihardır bana.

sapla aşkının ucunu yüreğime.
korkma!
tenimle yoğurulmaktan.
bende yok olmaktan...

ki seninle ölmek,
her seferinde yeniden doğmaktır bana,
-sana...

Zavallı Aşık

Kendi duygusal zavallılığımı gizlemek için ardına saklanmaya çalıştığım aşk,
Bilakis açık etmişti her şeyimi...

Öylece yığılıp kalmıştım kucağına.
Vah zavallı aşık ben!

Soru (?)

sana bir soru sorsam
sorum ölecek,
sorunun öznesi sevgi...

işte bu yüzden
cevapsız sev beni!

Ne demiş üstat;
"çünkü sorular cevapları sevmez.
çünkü cevaplardı soruların katili..."

beni seviyor musun?
-evet...
bak,
sevgisi şimdiden düştü cümlemizin.

Yalan

Ne çok yalanlar söyledik yarının çocuklarına.
Kuru bir gürültüden başka bir şey bırakmadık onlara.
Zaten yalan olan hayatlarımızda,
Yalandan kim ölmüş ki?!
Bir yalan da siz söyleyin bana.

Öyle sahi söyleyin ki,
İnanabileyim buna.

İnanabileyim,
Bir gün her şeyin çok güzel olacağına...

Vurdular Beni

Vurdular beni!
En hassas yerlerimden vurdular.

-İnsanlığımdan, inanmışlığımdan vurdular beni!..-

Ölüm Kapıda

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum.
Ölüm kapıda!

Fakat açmayacağım ben kapıları.
Sizin sonuna kadar açtığınız o kapıları.
Ben bir bir kapatacağım.

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum...
Ölüm kapıda!

Ne zaman bir yolculuk düşse aklıma.
Ya dağlar, ya devler keserdi yollarımı.
Dağları aşar, devleri yenerdım eskiden.

Fakat şimdi;
Görünmez, bilinmez.
Elle tutulmaz düşmanlar göktü yollara.
Bırak yollara düşmeyi.
Çıkamaz olduk sokaklara.

Korkunun gardiyansız mahpushanelerinde,
mahsur kaldı insanlık.

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum,
Ölüm kapıda!

Görünmez sandığınız mikropların hepsini görüyorum ben hala.
Hem de daha beterlerini.
Her an duyuyordum seslerini.
Canlarını alıyordu.
Yalanlar söylüyordu geleceğin çocuklarına...

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum
Ölüm kapıda!

Fakat açmayacağım kapıları .
Sizin insanlık kaybolsun diye
Sonuna kadar açtığınız o kapıları
Ben bir bir kapatacağım.

Korkmuyorum sizden,
Çünkü ben ölümsüz!
Defalarca ölüp ölüp, dirilmiş bir insanım.

Ormandayız

anladım ki ;
ormanda sahip olduklarımızla değil,
ancak cesaretle,

korktuklarımızdan daha korkunç olarak hayatta kalabiliriz...

Saba

Dışım büyürken,
İçim küçüldü her gün.
Eğreti döşeklerde her gece.
Biraz daha azalarak karşıladım sabahı...

İnceldiğim Yerden Kopayım

Bana karşı her türlü kabalığı yapan biri ona karşı biraz daha incelmemi istiyormuş!
Ben de hayhay dedim.
Biraz daha inceleyim de,
İnceldiğim yerden kopayım...

Kurtuluş

'...Hem ruhum, hem yüreğim yanlış coğrafyalarda esir kalmıştı.
Göğsümün ortasından zorla sökülen yüreğimi geri olmak, bana zorla dayatılan kaderi reddetmekten daha zordu.

Acı İndirimi

'...acılar da tanıdık oldu artık.
fakat tanıdık olması,
indirim yapacağı anlamına gelmezmiş...

her geçen gün,
tefeci gibi, faiz koyuyor bir de üzerine...

Hiç Kimse

Herkes sevdi evet
Ama kendince.
Kendi yeterince...

Sevdi saçlarımı,
Sevdi yüreğimi,
Ama içimdeki boşluğa kimse ulaşamadı.
Dolduramadı içimdeki yalnızlığı.
Kadın/erkek
hiç kimse.

Kalp Ağrısı Hiçbir Şeye Benzemez

Ve,
ansızın
başlar
yolculuklar...

kimi
kendine
gelir.

kimi
kendinden
geçer...

başkaları için
diyeceğiniz
bir şeyiniz
kalmaz...

gideceğiniz

bir yer...

ve
bir özür borçlanırsınız
kendinize.

kavganız azalır
yükünüz çoğalır...

işte o zaman
valiz diye
bedeninizi
sürüklersiniz
yük diye,
kalbinizi içinde...

siz iyisi mi,
iş işten geçmeden
vazgeçin
yüreğinizden.

kalp ağrısı
hiç bir şeye
benzemez..

Dökün Benzini

Gitmeye gücüm yok.
Kalmaya gönlüm.

Dökün benzini çatıya!

İçim İçime Sığmıyor

içi içine sığmaz bazen insanın.
bazen mutluluktan,
bazen acıdan...

iyi de,
kendine bile sığmazken insanın 'içi',
nereye sığar ki?

Yangın Yerine

Yangın yerine düşünle,
Yangını çıkaran aynı olmuyor işte...

Biri kaçıp kurtulmanın derinde,

Diğeri yangını söndürmenin...

Ol

aşıksan eğer,
çık akıldan
deli ol.

Aşk düştü mü bir kez yüreğe,
dünyanın neresinde olursa olsun,
ara, bul!

kontrolü sağlanan hiç bir eylem
Aşk'tan değildir.

zamanı olan tek şey,
sadece zamanın kendisidir.

insan ise,
sonsuz bir serüvenidir.

ateşi yak
akıldan çık.
o'na koş.

onun ol!
ol!

Haciz Var Yüreğimizde

Her yolculuk bir kuyuda biter olmuş.
Sanki kara kara büyüler yapılmış insanlık üzerine.
Nereye baksak avcı kaynıyor.
Ve en erken Aşk'ı dökmüşler pazara.
İnsanlık, uç kuruşa satılır olmuş belediye tezgâhlarında.
Hani o her kapının anahtarı olan Aşk'ı
Bizler bir kez bile yaşamadan,
Aşık olunacak adam gibi bir adam,
Kadın bulamadan,
O iyi insanların hepsini sanki anayasal bir kanunla toplatmış piyasadan.

Ve sevginin yerine paranın açamayacağı kapı kalmadığından bu yana,
Tüm evlerin içi boşaltılmış.

Haciz var yüreğimizde...

Soğuk

'...cinayet mahallinde unutulmuş

ceset gibiydin yokluğunda.

soğuktu,
üşüyordum!
hiç kimse üstümü örtmüyordu!..

Aşk İlahtır

Aşk ile açar,
Aşk ile kapatırız gözlerimizi.
ilahi bilgi sadece aşkta mevcuttur.

ölüm de biter,
hayat da.

bitmeyen tek şey, Aşk'tır her iki dünyada.

hey Aşk!
sen nelere kadirsin.

olmaz denileni olduran.
yapmam denileni yaptıran.
insanı kendi aklından ettirensin...

söyle bana,
şimdi sen
İlah değil de,
nesin?

Hayat

Kaç
hayat
çıkart
hayatımdan.

Ama hiçbir

benim
değil...

Dağınık Kalsın

dağınık
ölmek
istiyorum
bu gece..

bırak!
her şey
öylece
dursun.

sen,
ruhumu
dağıt sonra.

üstüm
başım
saçlarım...

onlar da dağınık kalsın.

-sende kalsın!

Yusuf'un Aşkı

bir garip Yusuf'un
Züleyha'sı olduktan sonra dokunur oldu şarkılar yüreğime...

ey kuyu!
yerin yedi kat dibi.
göğün yedi kat üstü.
hanginizde var bu aşk?

bu hoş seda,
bu tutku?

üzerinize bassam,
neredeyseniz titreyeceksiniz.

bulutunuza varsam,
neredeyseniz ağlayacaksınız...

Masal

Masalara kaçıyorum ben...
Paldır küldür!
Koşa koşa!

Kırk gün kır gece düğün merasiminden sonrası olmayan masalara...

Biri sonunu yazmaya kalksa,
Kırılır kalemler...

Vakitsiz Aşklar

bir gün,
mutlaka çiçeklenir baharlar.
çiçeklenmek,
ilkbaharın yazgısında var.

ve hep birden bire gelir sımsıcak havalar.
aşklar...
tırtıl kozasını,
filiz tohumunu,
birdenbire çatlatır...

gülün dalında minesini solduran
bu kasvetli sis,
masum yüzlerin,
gece gibi çökerken üzerine
bu vakitsiz hüznü,
kıştan kalma bir firarinin
künyesinde saplıydı.

ve ne yaparsa yapsın
kendini ele verirdi kaçak baharlar.

her mevsim vaktinde güzeldi.
ve vakitsiz öten her horozun
başı mutlaka kesilirdi...

İndirin Maskenizi

yalnız kadınlar
kolaydır.
ama,
yalnızlığı,
kendi seçmiş kadınlar,
değil!

indirin maskenizi!
bizde tüm kartlar açık!

Kal Bu Gece Yanımda

git demedim ki!

kal!

utandım,
gözlerimi kaçırmam bundan.

en mahrem yerinden soyuldu duygularım.
fişlendim sana.
çıplak kaldım.

gitme!
kal!

üşürsek,
körüklere var harlamaya ateşi.

yanarsak,
serin kıyıları var.

gitme!
kal!

bu gece kal!

bin asırdır beklediğim sendin.
sesinin titremesinden,
kalbimin vuruşundan tanıdım.

gitme!
bir gecelik ömrüm var!
kal bu gece yanımda!..

Aşkımın Vurdular

'...aşkımdan vurulan kadınlar,
teninden vurulan kadınlardan daha yaralıydı...

-kın olmuş, damla damla kanıyorlardı...

Lanetli Çağ

Çağın en lanetlisine denk gelmiştik...

Suçsuzduk, inandıramıyorduk...
Suçluymuş gibi görüyor, bir şey yapamıyorduk...

Haksızlığı görüp, müdahale edemiyorduk.
Çalışıyor, karşılığını alamıyorduk.
Konuşuyor, suçlanıyorduk
Susuyor, yine suçlanıyorduk.

Biliyor, dinlenmiyorduk.
Bilmiyor alkışlanıyorduk.

Diriydik öldürülüyorduk.
Ölüydük kirletiliyorduk...

Şeytanın da pek bir popülaritesi kalmamıştı o çağda
Günde üç beş kez karşılaşıyorduk...

o da yoruldu dönmekten.
kırıldı gramofonun iğnesi.
şarkısı bitti hayatının...

bitince müziği içinde.
gülüşünü askıya astı kadın.
geceyi giyindi üzerine.
tek tek baktı yüzündeki zamansız izlere.

bedenine atılan çiziklere.
ruhundaki boşluklara baktı sonra.
biraz daha araladı kapıyı.
akıttı gözyaşlarını boşluğa...

inceden yağmur yağıyordu,
sokak uyuyordu...

yanlış yerde arıyordu kendini kadın.
içinde kaybettiklerini,
şarkılara, şiirlere soruyordu...

gecikmiş ayrılıklardaydı akılı.
bavulsuz yolculuklarda...

önce bir bilet kesti düşünce,
üstünü bıraktı..
tek tek tüm odalarını dolaştı evin.
sıcağı bozulmamış çarşafı sarıldı önce.
öptü, kokladı..
örtüsü bozulmamış yataklara yattı.
açılmadık kutulara.
kilidi uydurulamamış kapılara baktı sonra
yanına alacak hiçbir şey bulamadı...

sağanaklaşıyordu yağmur.
bir kova koydu su alan çatı katına.
saçlarını taradı sonra,
gözlerini sildi,
aynaya baktı uzun uzun.
gece tül gibi yapışıyordu üzerinde.
ne de yakışıyordu kadına gece...

sıcak bir nefes verdi sonra,
titriyordu elleri.
hiçbir şeye el uzatamayışından yakaladı ellerini.
sardı, ısıttı sonra...

ve şunu yazdı hüznün buğulu camına;

'bu kez, kendime gidiyorum!'

Beyaz Aşk

beyaz aşk...
beyaz yolculuk...
beyaz ölüm...

dedin ki bir gün;

benimki kara değil,

beyaz sevda.

işte o günden beri
aklım hep beyazda...

bırakıp tüm kaygıları
renkleri atıp bir sandala,
sadece beyaz bir umuda tutunmak,
hasretle,
özlem(in)e sarılmak.

ve binip çelikten kanatlı kuşlara
yollara düşmek,
beklenmedik bir sevginin peşinde...

kar beyaz bulutları delen,
bir beyaz güvercin olmak.
tüm beyazları bırakıp geride,
sadece,
bir beyaz güle konmuş bülbül sevincinde
aşk şarkıları söylemek...

bir su kıyısına varmak sonra.
kana kana içmek huyundan.
geçmek kendinden,
beyaz ölümlerde...

ah beyaz aşk!
lekesiz aşk.
ömrümün tek manası olabilirdin.

ve benim bu beyaz kaderim
yüzü aşka dönük,
küskün tüm zamanlara
ay yüzlü bir sultanın peşinde
ağarmaktı belki de...

Biz

'Biz' dik güzel olan.
'Sen' ya da 'ben' değil.

Sen!
Kadın koynunda üşüyen adam.

Ben!
Eskisinden daha kadın,
Ama daha mutsuz...

Çizmedin Beni Hiç bir Türlü Yanına

Boş çerçeveler gibi yalnız yürekler,
Denizi kurutur,
Ayı da sürüklermiş geceden...

Emekleyen bir çocukmuş güneş,
Vaktinden geç gelen,
Yahut hiç gelmeyen.

Çizdiğin hiç bir mutlu resimde ben olmayınca,
Yıldızları sürükleyip taktım saçıma...
Güneşi de dudaklarıma.
Varmışım gibi rüyalarında.

Şimdi ıssız bir sahil kenarında,
Uzandım sere serpe kumsala,

Kıyılara baygın düşen benden.
Ve bir ihtilal kadar acımasız olan senden.
Hiç bir şey kalmadı geriye.
Çizemedin beni hiçbir türlü beni yana.

Kabul edelim!
Tükendik ressamım!
Tükendi palette boyalar...

Bundan böyle her pozum,
Başka bir ressamadır artık.

Aşk Şimdi Fethiye'de
Kıyıda gördüm
Güneşi
Kalbime uzanan
Kıyılardan...

Saba yelini gördüm
Denize kavuşur gördüm...

Ege ve Akdeniz'in birleştiği yerde
Kıyılarda
Begonvillerde
Güneşin ışıltılarını gördüm...

Onda değil,
Sende!
Ben sizde ışığın bin rengini gördüm...

Ayağımın altında ezilen çimeni gördüm
Saçıma taktığım begonvilleri
Gökte uçan martıyı...

Vakit
En büyük yalanıdır hayatın.

-Sonsuzluk kucaklar buralarda sizi.

Islak doğar Güneş'i
Soyunur da aşka,
Yakmaz
Acıtmaz

Denizedir ilk sevdası onun.
Unutmaz.

Aşk şimdi
Fethiye'de...

Aşk Şiirleri

irak gönüllerin uçurumuna kurulmuş
bir ince köprüdür yüreğim
cehennemi ateşlerden
ince ince sızan..

bir Hiroşima yangınıydı yokluğun
apansız
amansız gelen.

acılardan fazlasıyla nasibimi almıştım
küflü deniz yosunlarının
ağızlarında bıraktığı kekremsi tat
tarifi buydu ömrümün..

baharı müjdeleyen
kiraz ağaçlarının dallarında uçuşan
o ipeksi pembe umutlar
bir gergef gibi gerilince yokluk denizinde,

özlenen ne varsa
şiire dönüştü dudaklarımda...

ve sazını arayan
hüzünlü bir türküdür artık şiirlerim.

Güneşe Adanmış Şiirler (Rüya)

Kaç gecedir gözlerimi sana kapatıyorum korkuyla karışık
bilmiyorum.
Bildiğim tek şey,
Uyur uyumaz içimde bir yolculuğun başladığı.
Takıp aklımı düşlerime,
Sürüp aşk kırmızısı rujumu,
Dalışım sana doğru...

Fakat sen!
Hiç bir yerde yoksun.
Nerede arayacağım seni,
Kimsin,
İsmin-cismin nedir bilmiyorum.

Ümidimin en kırılgan yerinde
Bir yolu olmalı diyorum,
Sana ulaşmamın bir yolu daha olmalı.

Gökyüzü sesleniyor sonra,
Onu yerde değil gökte ara!
O kimselerden kalmadı artık oralarda

Başımı kaldırıyorum,
Bir gönderle selamlaşıyoruz önce.
Seni soruyorum onlara,
Dünyanın tüm bayraklarının asılı olduğu sancağa.,
Uzaklarda diyor;
Biraz daha derinlere dal!
Her iyi kimseler gibi hepsi orada...

Peki nasıl bulacağım onu diyorum
Aşkı izle diyor.
Bir yıldızın kuyruğunda...

Git diyor!
Git o karanlığın sonuna.

El açıp dualar ederken Tanrı ya,
Birden sen doğuyorsun imdadıma.
Hoş geldin deli rüzgârım.
Bende seni bekliyordum diyorsun...

Önünde bulutlardan gerili çarşafklar

Arkanda aydınlıklar...

Kirpiklerin değiyor kirpiklerime.
Ağlıyoruz....

Öpüşüp, koklaşıyoruz...

Rengarenk ışıklar yetişiyor ışın hızıyla
Süpürüyor kasvetini ömrümüzün.
Şonramı sana uzatıyorum.
Öncemi unutarak...

Çekiliyor bulutların ardına özlemler.
Bir çiçek boy veriyor dalında
Üzerinde onlarca kelebek uçuyor yanmadan...
Selamlıyoruz hep birlikte seni...

Hoş geldiniz efendimiz diyoruz!
Hoş Geldiniz Güneşimiz.
Söz veriyordu bana yarın da doğacağına dair.

Sonra uyandım.
Uykumun en kavuştuk yerinde.
Gecedem hiç korkmuyordum ama...

Saat Beşe Sekiz Var

Saat beşe sekiz var.
Saçlarımdan dökülüyor zaman.

Kirpiklerim batıyor geceye.
Gözyaşıyla karışık bir intihar tasarısı.
Yeni, bilinmedik bir çığlığa bırakıyor yerini.

Nereden çıktı şimdi bu özlem derken,
Bu da yetmezmiş gibi.
Kâbus gibi.
Koşuyor peşimden pusudaki.
Sensizliğimi vuruyor yüzüme binlerce kez.

Yapmayın!
Canım çok yanıyor,
Yapmayın!
Diyorum duyan olmuyor.

Alacakaranlıktı.
Güneş henüz doğmamıştı
Kanadı kökünden kırılmıştı kuşların.
Uçamamaktan yorulmuştu.
Kendine sığınacak bir liman bulamamaktan
Daha ağır değildi gece.

Ah gece!
Kurt gibi bir yalnızlığı salıyor üzerime...

Saat beşe sekiz var.
Ne korkunç bir saat.
Gündüzün aydınlığından,
Gecenin dinginliğinden uzak.

Gitmek ve kalmak arasında sıkışmış.
Birbirine mahkum akrep ile yelkovan gibi.
Tıpkı benim gibi,

Ne yöne dönseler,
Çıkamaz sokaklar...

Ölü Aşklar Ve Atlar

Akşam üstüydü.
Gün gitmiş, hava kararmıştı.
Tuhaftı...

Bu mayıs akşamında fırtına ne geziyordu?
Bu telefon neden bu kadar acıklı çalıyordu!

Dokundum parmak uçlarımla tuşlarına
Ucunda o vardı.

Kurşun kadar ağır bir aşk,
İnkâr dolu bir küfre nasıl dönüşmüştü.

Ortada aşkımızın cesedi,
Benim dışımda kimse de ona sahip çıkmıyordu.

Yağmur yağıyordu.
Bir baraka bulmuş, oturmuştum.
Nedendir bilinmez,
Yanıma bir de meczup oturmuştu.
Avukat diyordu.
Boşanma diyordu.

Şemsiyeli çarşı,
Kuyumcu,
Miras,
Bıraktım gitti,
Onu arıyorum,
Ankara diyordu...

Neler oluyordu?
Anlayamıyordum.
Kanım çekiliyordu.
Sırasıyla anlatıyorduk derdimizi telefonda.
Fakat kimse kimseyi duymuyordu.

Sen de canım diyordun.
Boş ver diyordun.
Önemsemedim diyordun.
Vakit yok diyordun
Rapor diyordun.
İsteseydim yazardım diyordun
Nispet yapıyordun.

Güneş gözden kayboluyor
Gözlerim kararıyordu...

Kulaklarım uğulduyordu
Aklım yitiyordu.
Yan bahçede çelimsiz,
Sesi cüssesinden büyük bir köpek havlıyordu.
Bir tay şahlanıyordu göğe.
Yere gem'leri düşüyordu
Bir meşin sesi geliyordu köpeğin boynundan.
Uzun uzun bakışıyorduk.
Hadi diyordu!

Bir
İki
Üç.

Beş...

İçindeki atı sal diyordu.
O susuyordu.
Nasılsın diyordum,
Cevap vermiyordu.

Bende saldım gitti
Cesedi de sanırım köpek yedi...

Meğri IV

Açma goncalarını her baharda Meğri'm,
Kırılırsın!
Bir yağmur gibi ipil ipil düştüğümde tenine,
Sarsın da kordan kızıl güllerin her yanımı,
Bir daha bırakmasın...

Begonvil kokulu bahçelerinde tüneyen kuş
ben olayım.
Yapraklarında gezinen, tırtıl da.

Sen benim nihayetimsin Meğri'm.
Hasretim bittiği yer!
Aklımın durduğu,
Fikrimin ince ince elendiği toprak...

Dağlarında kaybolup
Kıyılarında kendimi bulduğum derya...

Yıldızların firar gecelerinden birinde,
Dolansam bir ay gibi tepelerinde.

Rüzgârından, güneşine,
Girip de bin bir şekle,
Ağsam bir tül gibi koynuna...

Sen benim el değmemiş coğrafyam,
Keşif bekleyen sırlı ülkem,
Yurdum!
İklimim!

Yükseklerde yaylağım,
Enginlerde kışlağım.
Sakın kendini hoyratlardan,
Gezmesin yâd eller o bakir koylarında.
Bekle beni Meğri!
Yurdunu kaybetmiş biri,
Geliyor, sende tutunmaya...

Kurtlu Elma

Yeryüzüne inen her şey kirlenir.
Bırakın ne var ne yok yerinde kalsın.
Ay'ı, Güneş'i, Aşk'ı peşinizde sürüklemeyin.
Bırakın değerine, gökten gülümsesin.

Havva ve Âdem'e benzetmeyin hikayenizi.
Genelleşmeyin.
Gelenin ağzına sakız, gidenin boğazında kılçık olmayın.

Ya da;
Kurtlu bir elmaya kurban gitmeyin.

Uyumayın!
Uyanın!
Güzel sevişin!

Sabaveda

Bir veda astım duvarıma.
Her bakışta
Bir darağacı daha kurulsun diye gözlerimde.

Ölümler bir kez daha getirebilir mi ki kendimi bana.
Yine bir güneş doğar mı sabahlarıma.

Ya da Saba'nın yeniden esebilmesi için
illa Güneş çekilmeli mi bulutların ardına.

Nereden gelir bu tezatlık?
Kim güneşsiz yaşayabilmiş ki bu dünyada?
Saba'dan başka...

İhtiyaç Halinde

umutsuz bir yalnızlığın,
bir ölümden,
yahut dermansız bir hastalıktan,
hiç bir farkı yok...

dilerseniz yalnızlığımı da bükebilirsiniz...

haber etmeden, birden geliverdiniz,
niye geldiniz, demek yoktur adetimizde.
şeref verdiniz beyimiz.

alışık olduğumuzdandır belki de,
bir erkeğin üzerimizde erkekliğini test edişi.
aniden gelişi ya da çekip gidişi.
ihtiyaç halinde
susuzluktan yanmaya yüz tutmuş
varoş kıyılarıma,
bir kibrit de siz çakabilirsiniz...

boyna bezgin,
kızıl güller yetişir benim yamaçlarımda.
kan ve gül hikayesidir şarkılarımin.
şarkılar ise ruhudur bir hayatın
ihtiyaç halinde onları da yolabilirsiniz...

-onlarla ister şerbet, ister bir zehir yapabilirsin...

kimsesizdir kalbimin odacıkları.
örülüdür görünmez tuğlalarla.
bariyerleridir hoyrat vuruşların.

ihtiyaç halinde, onları da kırabilirsiniz...

bulanık değildir benim sularım,
oysa bir damla yağmur düşse size,
balıksınız!
karadır tenim,
karadır bahtım kadar
fakat gövdesidir belki de bir ağacın.
çiçeklerini korumaya çalışan bir anne misali...

söylemişim!
dikenim vardır batar.

ihtiyacınız halinde, onu da kökünden sökebilirsiniz...

yoksuldur bedenim,
bakirdir kıyılarıım.
dul kalmıştır gözlerim...
gelen geçer gider önünden...
çoğul haldeyken bile tekildir ellerim.
ellerinizin dilencisi ellerim...

isterseniz,
yani ihtiyaç halinde,
bana sarılmak yerine o ellerle,
gözlerimi de oyabilirsiniz...

merhametinize sığınmam,
sadece ondan dilerim
ellerimi ellerinize kavuşturursun rabbim...
ihtiyaç halinde, onu da kesebilirsiniz...

içinizden nasıl koparttınız beni bilinmez
kurtulmuşluğunuz göğe erişsin,
ihtiyaç halinde,
gelene-gidene sadakalar verebilirsiniz.

sahipsizdir benim sancılarıım.
belki de babasız çocuklar doğuruşum bundandır.
ihtiyaç halinde, onu da benden alabilirsiniz...

bir omurganın,
bir kaburganın,
yamanmış parçalarıdır benim kemiklerim.
dünyaya gelişim bile yalandandır.
kime sorsanız tozdan topraktan
oysa ben kalubeladan beri
bir yabancıнын zürriyetinde var olmaya talipmişim.

düşmüşüm bir ananın rahmine,
sorsanız beni o doğurmuştur
külliye masal!

inançsız ve itaatsizdir aklım
dik başlılığım sakızdır mahallenin kadınlarına
var ve yokun arasında ince bir noktada
topazı kendinden menkul bir arena sofrasında
insanlığınıza,
inançlarınıza,
inançsızlığımı yargılamadan alayını
çığ çığ tüketebilirsiniz.

korkmuyorum hiç birinizden
söylediklerim bir ordu,
yazdıklarım süvarileridir aydınlık geleceklerin,
ihtiyaç halinde,
içinizdeki canavarı da serbest bırakabilirsiniz.

ben onlarla da baş ederim...

Özlem

Ben;
rüzgarıyım
o kentin...

Sen
olmasan da,
sokağında gezinen,
sımsıcak
bir aşkın
şairiyim...

Bakma
öyle durgun,
öyle mahzun estiğime,
ben,
o yangının
aleviyim...

Sen
Küllerisin...

Ben;
Bir,
ilk bahar tufanı,
o kentin
hiç
bitmeyen
kavgasıyım...

Asi çocuğu...
sevdalısı...
belalısı...

Unutsan da sen,
Ben,
hâlâ
Özlem'iyim
o kentın...

Rüzgar

Güneşim
çekildi
gögümden.

Gri
bir
yalnızlık
çöktü
sokaklarıma...

Soğuk,
inatçı
rüzgarlar
esti
günümde.

Üşüdüm...
Üşüdüm...
Üşüdüm...

Yaprağın
çiçeği
donda
dalında.

Çıkalım mı?

Hiç görmeden sevebilmek seni
Aşka bile kafa tutmaktı belki de...

Doğa olaylarını çiğnemek,
Yer çekimini dahi tenimize uyarlamaktı.

Saatlerce bir resme bakıp.
Hiç bıkmadan sevişebilmek.
Yüzlerce kilometre ötesinden
Işık çalmaktı belki de,,

Fizik kurallarına inat,,
Var'ı yok,
Yok'u var etmektir seni sevmek...

Ve bu ilahi tragedyada,
Bir tek zamana yenik düşmek.
Olacak iş mi bu?
'Hadi gel de çıkalım için içinden'
çıkabilirsek...

Boşsanız,
Çıkalım mı dedim?

Dedi hayır!
Biz inışteyiz zaten...

Saba Fısıltıları

Sadece kokumdan sezebilir misin?
Rüzgâr ve de güneş fısıldar mı kulağına geldiğimi?
Bir başkalaşır mı gün aniden?
Ben çalmadan açabilir misin kapıyı?
Huzurla alabilir misin beni koynuna?
Sonunu düşünmeden...

Tutkuyla bekler miydik ışıkların sönmesini?

Çok özledim!
Çok yorgunum desem!
İnanır mıydın?
Bir fincan çay yapar mıydın bana?
Hem içerken anlatırdım,
Nasıl seveceğimi sana...

İ m k a n s ı z!

Hiç olmayacak düşlerin peşinde
Size imkansız,
Başkalarına kolay lokmaymış gibi görünen beni,
Bırakın da sadece ben avutayım.

Aldanmayayım.
Gönlü fakir,

Cebi dolgun ibneler beni aldatmasınlar...

Tadı başka sevmelerinin,
Hiç tatmadığım öpüşlerinin özlemini,
Ve koynunda geçiremediğim gecelerin,
Uyanamadığım sabahların canımı nasıl yaktığını,
Sana bile inandıramazken,
Teselli beklemek,
Bu bir delilikti...

Sen bir ruh körüyken,
Bir Ceylanın,
Sırtlanların azı dişleri arasında nasıl parçalandığını,
Ve kadehlere doldurulan kanının
Şarap misali nasıl yudumlandığını
Anlatacak kelimeler henüz yok belleğimde.
Onu daha sonra yazarım..

Hadi, iç!
Sen de tüket beni.

Yokluğumun şerefine!

Bir Deli Bitik

Bir deli rüzgârın,
Güneşin ateşiyle yanan ruhu,
Eriyen bedeni.
Ve yeniden can bulmaya çalışan,
Akıntıya kapılan,
Toprağa hasret bir tohumun,
Ana rahmine yerleşir gibi,
Çıplak hayallerde canlanmak...

Bir aşk klavuzcusunun,

Vazgeçilmez birikintisiyle,
Şanki cennetin başköşesinde
İğne yapraklı bir çiçeğe dönüşmek.

Saplanıp kalmak mih gibi
Çırlçıplak bir huysuzun kalbine...

Aşk demek, batmak demekmiş.
Biraz da bitmek...

Hele bizler,
Çoktan seçmeli bitik!

Bozdur Harca Beni

Bulaşıcı acılar sızıyor ruhuma
Git gide,
Sivri,
Kristal bir soğukluğa dönüşüyor her sözün.
Canıma batıyor...

Ve bunun tek yaratıcısı benmişim gibi
Bütün hesaplar bana kesiliyor...
Ne yapsam borçluyum.
Hala suçluyum.

Ödeyemiyorum...
Ödeyemiyorum...

Ne cebimde beş kuruş param kaldı.

Ne de gönlümde istek..
Bozdur harca beni

Değerim düşük,
Ben seni alamıyorum...

Dönüşmeliyim

İtinayla seçilmiş kelimeler,
Git yada kal arasında kararsız,
Cümlelerin bile kafası karışmışken,
Sıkışmış, mora dönüşmüş dudaklarımın,
Ve rengini soğuk bir bakıştan almış,
tenimin
Tuzlu ve metalimsi ıslakla
Düşünmeden,
Bir yıldırım gibi düşmesi hikayeme
Ne büyük bir talihsizlikti...

Ve ne yaparsam yapayım,
Sana olan sonsuz sevgim bile,
Havanın sisli gövdesinden
Güneşi yeniden sürükleyemedi günüme.

Ben de yoruldum!
Ben de yoruldum!
Ben çok yoruldum!
-Beklemekten...

Şimdi dikişsiz bir sevda gerekli bana,
Gökyüzü kadar açık ve hür!
Güvercinlerin kanadına yamanmadan,
Eğreti durmadan üzerinizde!
Koynundayken bile yabancılaşımdan.
Korku odasının figüranları gibi,
Bir sahnede hem başrol, hem de
en korkulanı oynamadan...

Hırpalanmış ruh kokuları gelmeden burnuma,
Düşlerim hala yıkılmadan.
KontROLSÜZ doğa şartlarında,
Bir tufana dönüşmeden,
Ezilmeden sert kayalar altında.
Sürekli sağanak yağışlar yemeden.
Her sözümün küfür sayılmadığı,
Her dokunuşumu bir bıkkınlığa dönüştürmeden,
Basınç dolu bir yürekte vurgun yemeden,
Kendi kendimi tarihin gazları arasında zehirlemeden.
Yani senden,
Kurtulmalıyım!

Işığımızı boğup kırılğan renklere dönüştüren sevgilinin ellerinde,
Kasvetli bir tabloya dönüşmeden
Boğazım kurumadan,
İçim sökülmeden
Lirik bir türküye dönüşmeliyim hemen.

-Ki bir kıymeti olsun yazdıklarımın...

Söyle Ressamım

Hey aşk!
Hani biz dosttuk.
Bana dokunmazsın sanmıştım.
Kaç yerinden vurulur böyle bir kadın.
Kimsesiz bir kadının kaç kişisi olabilir bir adam.
Kalbimiz mi?
Aklımız mı daha erken sarıldı birbirine?
Şaşırdık...

Biraz sevinç, biraz korku biraz da öfkeyle
Nasıl dolanabilir iki ten birbirine...
Utanmadan, usanmadan...

Damlalar dökülürken alınlarımızdan,
Kaç çığlığa gömüldü inlemelerimiz.
Aynı anda kaç şarkı söyleyebilir bir yürek,
Senden öğrenmiştik aşk...

İnce kıyım yürek sızıları benim.
Nasıl dönüştü resimlere?
Tüm portreler nereden bildiler beni?
Nasıl hazırlandılar gelişime...
Ve ben herkesten evvel nasıl seyrededim gözlerinde alemleri...
Nasıl som.
Nasıl toprak,

Nasıl bereketliydi renklerin.
Bedenime çizdiğin o resim...
Anlattıkları ellerinin
Öpüşlerin!
Hepsi bir madalyona dönüştüler göğsümde.
Ve kirpiklerinden dökülen mazim,
Denizine varmış nehirler gibi,
Karışıyordu sana...

Sanki dize dize okuyordum seni.
Okumuyordum sadece yazıyordum...
Sanki rüzgârın elleri değmişti saçlarıma,

-Ömrümü tarıyordun dizlerinde...

Hangi güvercinler şahit oldu sevişmelerimize,
Neden hiç ürkmediler, uçup gitmediler?
Her gidişe şahit kıyılardaki o tekneler
Bu kez bizim için mi yüklendiler?
Nereye saklandı o çingene kız?
Aramızda duran koca bir zaman...
Tüm bunlar, nereye gizlendiler.

Neyle körüklenmişti aşkın fırçası.
Ve bizden neler yansıdı aşk şovaline.
Kimse bilemeyecek.
Satışa çıkmayacak aşkımız.
Bağrımda bir bebek gibi büyüteceğim seni...

Söyle Adamım

İçeri ilk girdiğinde huzura dönüşen o kokun,
Hangi tütsülerin nağmeleriymiş öyle...
Şahi, neydi bizim hikayemizin adı?
Üflediğin Pan flütte?

-Bahar süzülen son bir vals miydi bir gecede...

Ve senden öncesi şuurumdan nasıl silinip gitti öylece.
Yasak elma dedikleri şey neden bu kadar lezzetliydi.
Hangi sevişme bu kadar meşru,
Ve hangi aşk bu kadar yasal olabilirdi?

Zerre kadar yanmadı içim.
Günahkâr da sayılmazdım...

Yatağında akan su misali
Sanki evimdeyim...

İnsan en çok evini özlemiş derler ayrılıklarda.
Bil ki;
Hiç bir gidiş yakmayacak bu kadar canımı.

Bir kelebek tozu kadar silik ömrümde.

Ayrılığın en sahih kıyılarında serilirken kadife yataklara
Söyle adamım?
Nasıl vardı ellerin,
Ellerimi bırakmaya?

Her Aşk Bir Yokluğa Gebe

Sonbaharın ilk ayak sesleri duyulduğunda
Sararmaya başlayan otlar gibi,
Hasat zamanı gibiydi ömrüm yokluğunda...

Sonra seni buldum
Yağmur sonrası aydınlığına dönüştün karanlığımda..

Sen;
Güneş gibi ıslak bakışlarıma gülümsemeye çalışırken,
Bulutlu bir günün imlasını bozuyordu ılık
nefesin.
Lâle çılgınlığı oluyordum ömrünün bezgin yamaçlarında...

İlk kez ışık almıştı yapraklarım!
Gövermişti çiçeklerim.
Papatyalı bir mayıs tarlasında çıplak ayakla yürür gibiydim teninin kıyılarında...
Özgürdük.
Kelebekler gibi uçuşuyorduk.

Neşe ve hüznle harmanlanmış bir eski zaman şarkısının eşliğinde,
Benimleydin...
İçimdeydin.
Öyle ki;
Sevmelere, sevişmelere doyamadığımdın...

Ama gel gör ki;
Uzaklık her yerde sevgilim.
Biliyorsun, gideceğim.
Kırların mahcup çiçekleri gibi eğilecek boynum.
Sen resimlerinde bakınca durula durula boynundaki öpücöklere.
Asıl ben özetini çıkaracağım
Böylesine derin ve tutkulu bir aşkın...

Diz çöküp toprağı koklar gibi seviyorum seni.
Öyle yakın ve öyle berraksın ki,
Sıfıra yaklaşıyor aramızdaki yol sesini duyunca...
Donan sular kaynıyor.
Bahara dokunuyor ıslak bakışlarının.

Damlalar yanılıyor nereye düşeceğini bilmeden.
Ama sen ağlama sakın yokluğumda,
Unutma!
Kokunu rehin tuttum benimde,
Ruhumu da sana bıraktım dönene kadar...

Zaman Aldatışta

birleşmişti an'lar.
akrebi koynuna almıştı.
yelkovan.

esrik rüzgarlar dolaşıyordu başında
işte o buluşma,
an'ların geçirdiği en büyük sarsıntıydı...

bedenler bir yanardağ,
duygular bir volkana dönüşmüştü...

-ateş sızıyordu zamanın dışına...

hani evren de
büyük sarsıntı ve patlamayla oluşmuştu ya,

olmak için,
yine usulca,
derinlerine inmek düştü aklıma.

zaman aldatışta...

Ulanmak Sevgiliye

dedim ki kendi kendime;

ansızın bir hikayenin
baş kahramanı olamazsın!

geleceğini bağlayabilirsin de birine,
geçmişini kopartamazsın...

bak içine,
dön kalbine,
ancak aşkla ulanabilirsin sevgiliye...

Şiir Deyip Geçmeyin

Şiir;
yalnız bir kadına tertemiz örtü olabilir.
kurak ve gün görmemiş bedenine dolabilir usulca.
dualarını arşa uzatabilir, tanrılar duymasa da.
ve güneşe çevirebilir solmuş yüzünü,
güne bakanların...

Şiir deyip geçmeyin sakın
kurşuna gerek kalmadan
tende iz bırakmadan
kılıçtan keskin, sırattan ince hislerle
yani bir şiirle,
vurabilir insan kendini.

insanı hazırlıksız yakalar sözlerin ordugâhı
tutsak alabilir dipsiz kuyularda.
bir sırtlana dönüşebilir kelimeler.
yavaş yavaş değer yüreğini...

siz iyisi mi,
şiir deyip geçmeyin.
korkun sözlerin tufanından.
korkun şiir yazan kadınlardan.
adamlardan...

onlar hiç bir şeyi boşuna sevmezler,
ve yaşamazlar...

Sen Ne Haldesin

desem ki;
benim de ümidim vardı.
istiridyededen zorla oyulmuş inciler gibi,
sen gibi kokardı desem!
inanır mıydın?

ne işe yarar,
her şeyi kaçırmışlığımızdan bahsetsek şimdi
şimdinin tozlu rafları,
ve geçmişin altın çağında,
tüm zamanlarıma nüfuz eden sen,
hiç bir yolun sonunda yoktun...

Ne diyelim,
göğsünde huzur da nasip değilmiş bana.

nasip değilmiş hiç bir düşümüz.
için için yanan sevişmelerimiz,
ne acı!
nasipte yokmuş hiç biri.
sevdiğim her şey gibi, bizden gitti.

dudaklarımın kıvrımında senden kalan o iz,
acıtsın diye canımı, hiç gitmediler.
neye yarar şimdi resimlerdeki öpüşlerim.
hepsi zamanın çatı katında çürüyüp gittiler...

desem ki;
benim de bir zamanlar ümidim vardı.
ümitler şimdi yerini hüzünlere bıraktı

ah hüzün !
benim aşüfte kadınıam.
nasıl büyürsün koynumda.
Vakitli vakitsiz nasıl da okuyorsun canıma...

kızgın güneş,
deli rüzgar!
üzerinde sevişmek nasip olmamış döşeklerin çürütmüş şiltesini.
gözyaşlarımdır bağına düşen toprağın,
yağmur sanman ondandır.
ha çatladı, ha çatlayacak acının tohumları.
ben yeterince ağladım ikimizin yerine,
sen sil gözyaşlarını...

biliyor musun sevgilim?
benim hiç ümidim kalmadı!
bir türlü vakit gelmedi.
mevsim dönmedi.
hem bak!
güvercinler de terk ediyor şehri.

çok üşüyorum ben.
Acep sen ne haldesin?

Meğri III

birbirini seviyor olmak.
yetmezmiş mutlu olmaya yar!
o gönülleri sarhoş eden aşk.
tende alev alabilirmiş.
tutsaklık cebelleş oldu mu bir kez sere.
hasretlik insanı, yakabilirmiş...

bende özlemler okka okka.
hasretler üzerine çöreklenmiş,
ağır ağır devinen dağlar.
ayrılıkları kıyılardan süpürüp,
dalga dalga koynunda büyüten denizler.

güneşi örtüp,
gönülleri üşüten bulutlar.
geçiş yok!
sarp kayalarda kaybolan yollar.
hiç bitmez sandığın,
bir çırpıda biten yıllar.

ıslatmadan ağlatan yağmurlar.
hiç dinmeden dağıtan rüzgarlar.
renge solmuş denizler.
dalında solan filizler.
ve daha neler neler...

İşte bunlar!
kollarında pranga.
ayağında bukağı.
ama sen hepsine inat,
kır zincirlerini Meğri!
koynunda hayat bulsun aşıklar...

Rüya

ne kadar güzelsin sen!
ne kadar da zarif.
nağme nağme,
usul usul esen,

bir yeldir entarin.

ister Őir yazılsın üzerine
ister roman.
ister Şarap içilsin göğüs kadehinde,
ister kanyak.
içenin dili tutulsun,
yüzü kızarsın.

içmeyenin canı yansın...

kim çizdi seni,
hangi öpülesi eller boyadı.
hikayende neler saklı.
bir tuval,
biraz boya,
çokça rüya..
ah sen!
ne kadar da güzelsin saba.

Kızıl Elma

üç kez gökten düştüm!
biri sana,
biri sana,
biri yine sana!

ben,
bir kızıl elmaydım,
yere düştüm,
dikenin battı kabuğuma.

Devrik

devrilmiş cümleler kuruyorum son zamanlar.
biliyorum!
bunu bile isteye yapıyorum.

-ölmüş takliti yapıyorum

ve ne zaman bir zücaciyeye düşse yolum,
bütün rafları deviriyorum.
bir gün bir yerlerde,
alt üst olmuş olmalı dünyam diyorum.
kırılmış olmalı tüm camdan siperlerim.

öyle Şeffaf ve savunmasızım ki bu aralar,

beni kimseden sormayın...

Şeker Tadında Zehirlemeler

beni seviyor!
bu yüzden yavaş yavaş veriyor zehri kanıma.
onu anlıyorum,
kurbanını önemsiyor.
bunun için ona minnettar olmalıyım.

fakat bilmediği bir şey var;
yüksek doz zehir kalbi durdurur.

fakat daimi zehir enjekte etmek,
önce süründürür.
sonra yine öldürür...

güya beni seviyor.
daha acılı öldürdüğünü bilmiyor...

En-el Hak Diyecek Olan

Belki de insanın kendini yaratması için kendini yok etmesi gerekir.
Bir başka varlığın içinde erimesi.
Egonun gazıyla şişirilmiş bir insanın bir gün patlamaması olası değildir.
Hayatımız dediğimiz her şey belki de sadece sanrılardan oluşan bir hayalden ibarettir.
Belki de gizli hazine sessizce, derinlerde bunu beklemektir.
Kim bilir, yok gibi görünen var olmak yerine, var gibi görünen yok oluşa sevdalı bir bekleyiştir.
"En-el Hak" diyecek olan.

Senin Şehrin

Benim şehrimde yağmurlar yağardı.
Kaldırımlardan duyulurdu acem çığlıkları.
Benim şehrimde hüznü insanlar da vardı.
Eski bir şehrin, ıssız steplerinde söylenirdi yanık türküler.

Çığlık çığlığa dövünürdü rüzgâr.
Biz dans ederdik çırılçıplak...

Üşürdük yalnızlıktan, sarılırdık sımsıkı...

İncelip uzayan yollara bakardım sonra.
Dalar giderdi gözlerim.
Her yol sana çıkardı...

Sorardım ara ara kendime.
Sahi, nasıldı senin şehrinin sokakları?
Hiç yürüyememiştik uzun uzun,
Konuşamamıştık.
Kahverengi ağaç gövdesine benzeyen gözlerinde,
Kaç sincap sevişirdi eskiden.
Ve toprak kokusunu anımsatırdı saçların.
Ellerin boya kokardı.
Unutmadım, unutamadım hala...

Hepsinden çektim içime bu sabah,
Yumдум gözlerimi, katre katre tenini.

Bir huzur, bir huzur aldı beni içine.
Bir uyku, bir uyku aktı gözlerimden,
Sanki asırlar geçti.

Sen bilmezdin...

Senin şehrinde her sabah,
Güneşi sürüklerdim ellerimle.
Isıttım donmuş yüreğimi.
Sen bilmezdin.

Ama ben seni bilirdim seni.
Çünkü hep benimleydin...

Meğri Güzellemesi

Turnalar uçarken Meğri semalarında,
Merhamet edin!
Bir mebize susun,
O buğulu tüller içinde Meğri 'mi?
Bırakın da nazlı nazlı uyusun...

Bulutlar çekilin dağlar ardına.
Alın götürün tüm yağmurları.
Gülden narin sinelerini baharda,
İncitmesin hoyrat çiğ taneleri...

Güneş doğsun ufuklarında.
Ateş bendendir sanmasın.
Aşk ile yanmış gönüllerden.
Sakınsın kendini, aman ha yanmasın!

Ey deniz, coş yerinde geliyorum.
Sar sarmala koyularınla tenimi.
Kanatmak istiyorum yeniden yaralarımı çakıllarınla.
Ki öylece çabuk iyileşsin.

Yatmaya zindanın da bir, koynun da.
Ve Meğri sana teslim oluyorum sorgusuzca.
Ketlime fermansa da bu yolculuğum,
Ayaklarım yeşil sehpalarında
Maviliğin ilmik ilmik boynumda,

Ne yaşarırsan yaşat bana.
-Kabulümsün!-

Buzları Çözölmüş Güneş

Güneş;
bir başka ısıtıyor bu sabah!
buzları çözölmüş kalplerin.
pencereye konmuş,
donmuş,
mini mini kuşların...

Rüzgâr;
uğur böceklerinin kanat çırpışında.
baharın tüm kokularını estiriyor yerli yersiz burnuma.
bu pervasızlık da neyin nesi böyle?

sanki binlerce kelebek konmuş düşlerime...

Toprak,
antik şehirlerden kalma o tanrısal aşkları,
kendini kendinde ararcasına,
bulurcasına,
ve henüz hiç bir kazıcının ulaşamadığı 'o' sırrı çözmüş gibi,
buğulu,
arsız arsız göz kırptıyor yüreğime.

baktığım her yerde bir görünüp bir görünmez oluyor,
ve ayağımın altından çekiliyor yer.

Bilin ki bende;
tarih MÖ 'ye çoktan yetişmiş
ve neredeyse bir çocuk,

bir dinozora aşık olmak üzere.
kutsayın onu,
koruyun beni.
tedbir-sizim !

dili tutulmuştur,
unutmuşumdur belki de.
sus pus olmuştur zaman.
ve tarih yalanlar kendini,
küçük bir yürekte yok olur şiir,
silinir, utanır aşk ağırlığından
iste o zaman
griden siyaha
yeşilden pembeye
binlerce güvercin yükselir havaya
hafifler yürek,
renklerin ışığında.

-dans eder iki yürek

Bu çocuğu büyütürse 'aşk' büyütür.
öldürürse yine bir 'aşk' demiştim.

Bu yüzdendir hep yarım kalmışlığı
tamamlanamamışlığı...
oysa, o aşkın gölgesinde büyümeliydi o çocuk
ve ruhuna, binlerce kimlik giydirmeliydi kadınlığının..

Posta Güvercini

Hani diyorum ki sevgilim.
Ben bir kuş olsam,
Uçsam semalarında,
Gagamda aşk mektupları.

Alsan beni içeri,
Ak tutmuş, saten saçlarına tutunsam.
Okşanmaktan yorulup düşsem avuçlarına.
Özledim desem.
Dokunamadığım tenini özledim,
Tadamadığım dudaklarını.
Duyamadığım ama ezberlediğim teninin kokusunu,
Düşlerimi özledim desem.

Uyanmak istemediğim uykularımı...
Tutmayı özledim desem, hiç tutamadığım ellerini.
Bir bırakıp bir sarıldığım varlığını,
Sözlerini özledim desem,
Senden sonra okuyan canımı.
Sevgilimi özledim desem

Güneşimi.
Ay'ımı.
Bir çıkar yol bulur muyuz dersin.
Bulur musun beni.

Söyleyeceğim hangi söz anlatabilir sana.
Seni ne çok özlediğimi.
Ben buraydım gel desen,

Ah bir gel desen.
Hele bir gel desen.
Bak nasılda havalanır kanatlarım.
Uçuşur kıyılarında.

Seninle anımsasam unuttuğum cinsimi ,.
Kimliğimi...
Teslimiyeti...

Sonra okşasan beni,
Hiç erk etmesen.
Göğsüne bastırsan sonra.
Haksızlık olur muydu diğer kuşlara.
Kalbim durur muydu mutluluktan.

Hani diyorum ki sevgilim,
Ben bir kuş olsam..
Konuversen omuzlarının ağırlığına,
Yorulmuş kollarına ,
Soluklansam nefesinde,
Dinlensek,
Sevişsek ya,
Ahh!
Durup durup yine sevişsek ya.

Büyük bir aşkın doğuşunu izleseک uzun uzun.
Gün batımının yerine.
Sonra kursam yuvamı göğsünün aralığına.
Sol yanına,
Vatan bilsem yüreğini.
Serilip boylu boyuna kucağına.
Gözlerinde dalsam uykuya.

Uçsam...
Uçsam...
Uçsam...
Uçmalara doymasam.

Sonra kaybolsam ruhunda.
Ve dudaklarına varsam ardından.
Bulsam yolumu.
İki dudak arasında...

Sonra insem kuytularına.
Eğilsem göbeğine,
İçsem can suyumu kana kana.
Kök salsam damarlarına
Senden bıraksam kendimi nadasa.
Tohumlansam yeniden.
Bahara erse ömrüme.
Tepeden tırnağa çiçek açsam,
Olmaz mıydı?
Olamaz mıydı tüm bunlar rüyalarımızda,
Bir kez uykuya dalsak...

Gece Yarısı Sen Ve Ben

İki kadeh şarap
Ve özlemin.
Senin özlemin.
Gelmedin bu gece.
Biliyorum.
Kızmadım
Uyuyayım diye gelmedin...

İskambil kâğıtları gibi masaya saçılmış hesaplar.
Ortada alakasız bir meze.
Sen gelmeyince romantizmden de vaz geçtim.
Bütün 'izim'lerden vaz geçtim.
Küfürden ağır bir arabesk.
Ben gelmişine geçmişine etmez miyim...

Hani bu bahar gelecektin Allahsız diyor fondaki?
"Söyleyin yârime baharları beklesin, söğüdün dalları bugün eğilmesin"
Söy-leyin o söğüdün dallarına
Daha fazla eğilmesin,
Ya da eğilsin.
Bana bana gelsin...

Off of!

Yok
Ah!! Diye başlarsın
Canının ilk nereden yanmaya başladığını bilmeden.

Ahh Aşk!
Aşk yüzünden başlasam sana yanmaya.
Seni içmeye...
İnce belli kadeh,
Ben olsam,
Ellerim senin ellerin,

Sarsan ya...

Tam havaya girmişken;
Nereden çıktı şimdi bu şarkı;
"Beni vur o saatin altında."
Ya da "beni al, ellere verme",
"Külümü al, uzak yollara savur."

"O mahur beste" çalar (?) ile ben ağlaşırız."
Ah ulan ah!
Müjgan da yok ki ortada.

"Yalnızlığım yollarıma pusu kurmuş beklemekte.
Acılar dikmiş gözlerini üstüme, nöbette"

Korkmuyorum...
Korkmuyorum...
"Hadi gelin üstüme korkmuyorum"
Yok abi!
Vallahi ben çok korkuyorum..

Seni de yazmazsam var ya,
"O kara kaplıya kaydedin beni."

Gel aramızda bir yılan gibi duran zaman
Gel de kus üzerime zehrini...

Şimdi hangi parça, hangi ninni girmeliydi ki araya.
Gel de uyut beni...

"Kendine iyi bak, beni düşünme, su akar yatağını bulur"
İşte bu çok tahrik edici..

"Su akar yatağını bulur."
Hadi!
Öpsene beni!

Kadeh yorgun,
Ben yorgun,
Yo kadeh boş
Gel de sen avut beni!

Yanan avuçlarımdan öpsen ya şimdi
şarkının yerine.

"Geç bunları, anam babam geç bunları.
Bir kalemde bilirim ben yaptığımı"
"Hüzünlü bir akşam içmişiz, sarhoşuz, hepsi bu"

Ah ne günah ama,
O günah gecelerden biri.
Giremediğim günahın bedeli mi bu.

"Hayatı tespih yapıp sallıyormuşum."
Lan ben bu dünyanın anasını geç,
Habil'ine kadar bile söverim.
Heyt leyynnn.

" Hep sonradan gelir aklım başıma,
Hep sonradan, sonradan ."
Gözlerin geliyor ardından aklıma..
Yapma!
Bunu bana yapmaa!

"Sende mi aklıma sığmıyor sende mi.
Sen misin her şeyi silmekten bahsedem.
Böyle gitmek var mıydı?
Demek yine bana hasret,
Yine bana hüsrana var.
Yine bana esmer günler düştü eyvaha! "

Simdi burada biraz daha hareketli bir parça gerekli.
"Kız seni alan yaşadı dertlerini de boşadı
Mest oldum vallahi mest oldum."
Of ulan of!
Bir kuş kadar yumuşak.
Ah o tiner kokulu ellerin.
"Ask olsun,
Vallahi aşk olsun"
Nerede lan senin ellerin?
Hadiii..
Sevsene ellerinle beni,
Gecelere akalım!

İlle de Sen

Ve acıladı yine
Umutları pekiştiren
Yine mevsimlerden bahar
Ben sancılı doğumlara gebe

Sana anlatacak çok şeyim var aslında
Ama bir deli rüzgar
Bir kanlı tufan var başımda
Gözlerimde toprak kadar ağır damlalar
Ve bu söz dinletemediğim gönül
Yine seni çağırmakta...

Gülümse Güneşine

Boş ver bütün sorumlukları.
Özgür ol dedim kendime.
Sadece bugün.
Tek bir günün
Senin olsun.

Ama cesur ol.
Gir o ormana.
Ne kurtlar,
Ne sırtlanlar,
Ne de çakallar canını insanlar kadar yakamaz.

Yüzüne dokun.
Yıllarca okşamadığın,
Okşanmayan yüzüne.

Günler hızla akarken.
Yüzünde biriken karışıklıklara dokun.
Gülümse kendine.
Barışık ol bugün kendinle.
Ammma da acı çekmişim.
Çekmişim ama büyümüşüm de!

Değersiz hissetmene gülümse sonra.
O değersizliğin içinde ulaştığın onca değere gülümse.
Kelebeklere gülümse.
Dudaklarını yalayıp gecen rüzgâra gülümse
Uykularına gülümse.
Düşüne gülümse.
Senden önce konuşan gözlerinle gülümse.
Uzun uzun sevdiğin hayallerine gülümse...
Tutun onlara.
Sarıl hayatına.
Şeni mutlaka kucaklayacaktır onlar.
Öyle ki sen, dünyanın söyleyeceği en güzel şarkısın.

Kusurlu da ol.
Öyle bir kabahatli ol ki,
Dünyada tüketmediğin mutluluk kalmasın.
Gülümse güneşine.

Bak güneş de senin için gülümsüyor bu güne.

Tenine dokunmaya aç
Bir yudum sevgine hasret.

Öyle bir gülümse ki,
Görenleri aşık et kendine.
Dağıt saçlarını,
Deli rüzgarlar dolassın tellerinde.
En güzel bestesini yapsın ateş böcekleri günün.
Öyle parlansın ki gözbebeklerin,
Yolunu bulamayanların ışık olsun önüne.

Kır kendi saksını bugün,
Toprağa karış,
Uçsuz bucaksız toprağa.
Tohum ol!
Düş!
Büyü bir resmin tam da orta yerinde.
Ressamlar bile şaşırırsın.
Seni resmederken dahi bir tuvale bekleme,
Deli sarmaşıklar gibi dolan,
Büyü hayatın tam portresinde.
Vardır o narin çiçeğin renkleri içinde.
Hem de, köklerin çok derinde...

Dingin ol bugün
Sus,
Sakinleş..
Hadi sat anasını dünyanın.
Bak güneşin nasılda ısıtıyor içini.
Hadi!
Aç kuytularını.
Gülümse güneşine...

Sevdim Seni Tanrım

Günah işledim Tanrım!
Hem de çok pahalı bir günah...
Bedeli ödenmiş fakat hesabı bir türlü görülmeyen bir günah.

Ben çok büyük bir günah işledim diyorum Tanrım!
Hem de çok güzel, tatlı bir günah.

Yangının başladığı yerde soyundum hasretlerimi,
Hepsini çıkardım üzerimden.
Tüm gemileri yaktım.
Aramızda ne varsa yerle yeksan ettim Tanrım!
Açtım sırtımı,

Kırbacımı kendim sunuyorum sana
Hadi kes cezamı...

***

Hep sorgulamışımdır Tanrılığını,
Bilmeni isteri ki;
Biz birimizde hiç kavuşamayan,
İki kaçak sevgili,
Eğer benim Tanrım isen benim
Öyle olduğunu söylüyorsun.
Sen bensen,
Ben sensem eğer,
Nedir bu aramızda günah dedikleri..

Ve niçin bu kadar lezzetli?

Bu işin içinde başka bir iş olmalı Tanrım!
Birileri senin adına yalan söylüyor olmalı.

Eğer bana bakan sensen,
Sana bakan ben.
Ben onu çok sevdim Tanrım!
Onda da seni...

Oynak Kedi

Tam on beş dakikadır izliyorum onları.
Kur yaparken erkek kedi dişiye,
Dişiyor ki dişi erkeğine;
"Önce kulaklarıma fısıldamalısın aşk sözlerini.
Beni ne çok sevdiğini,
İsteddiğini...
Her ne kadar kaldırımların yosma kedisiyse de.
Şu bize bakan ruhsuz, korkak kadından,
Daha tok ve daha duygulu bir yürek var bizde."

Dedim;
Hey sen!
Oynak dişi kedi.
Ettiği laf çapından büyük kedi.
Anladık mart geldi.
Ama önce dur, biraz dinle beni.
İlk gezinen sen değilsin bu bahçede.
Bakın ömrüne hiç mart gelmemişlerin
Düşleri saçılı duruyor her yerde.
Sırtımı dayadığım o yeryüzü.
Gözlerimi diktiğim göğün mavisini.
Avuçlarımda güneşi andıran bir çift göz.
Halbuki sorsalar, unuttum rengini.

O ki;
Bakışlarındaki manaya tutulduğum.
İçine baksam sanki sağanak yağmurlar yağacak.
Ama o buğulu bulutlar kadar uzak,
Ve bana yabancı diyarlara çoktan göç ettiler.

Hey kedi!
Ettiği laf çapından büyük kedi.
Gönlüme ateşler düşüren kedi.
Sen benden değilsin sevmeye daha değerli.
Bazı kadınlar sevgisiz ölür, yaşayamazlar.
Bir çift gözün merhametine muhtaç.
Ben bile isteye seçtim zorunu.
Ama sen, mutlaka kendin yaz sonunu..

Ben gider...
Hadi sevişin...

Sevgilime (Mektuplar)

En çok da kendim okumak istiyorum yazacaklarımı.
Herkesten önce...

Sanki içimde duyduğum her ses.
Bilmediğim bir dilde.
Bilmediğim bir yerlerden doğuyor içime...

Çok ehli-i sohbet sayılmasam da,
Konuşuyorum sürekli o sesle.
Şey 'li, sanki' li cümleler kuruyoruz karşılıklı.
Birbirini yalanlayan ifadeler.
Sorgusu kendinden menkul kelimeler.
*

Benim asıl söylemek istediklerimin harfleri yoktu.
Belki de bu yüzden.
Tam da bu yüzden,
Hiçbir düşünce biçimine,
Hiçbir davranış modeline mahkum değildim.

Yer yer sakin bir saba rüzgârı gibi eser.
Yer yer fırtınalar kopartırdım içimde.

Onda...
Bende...
Sende...

En çok da sende.
Bilirim kavgayı hiç sevmezsin sen.
Fakat bahanemiz olur,
Hadi bunu söyle,
Savaşma, seviş benimle de...

*

Herkesten bencilce sakladığım bir dünyam var içimde
Sanki konuşsam her yer kirlenecek,
Mahlûklar sızacak içeriye.
Sarı sarı dişleri olan insanlar.
İşte bu yüzden sakladım kendimi bunca yıl.
İkimize.

Bir tek ikimiz biliyoruz nefes aldığım yeryüzünü
Ve yandığım cehennemi...

Sen!
Sen!
Sen!

Yoldaşım benim.
Yol arkadaşım.
Sen vaktinden çok sonra gelen.

Ben de asfalt yüzü görmemiş topraklardan geldim sana,
Sanki Zeugma'nın bağrından kopmuş,
Nizip'ten...
Yakılmış, tarumar edilmiş Rim şehrinin alevlerinden,
Kendini küllerinden yeniden yaratmış.
Aşkınla berduş...

Yarım, çırılçıplak..
Tamamlanmayı bekleyen o çingene kız benim.
Hani ne yaparsa yapsınlar tamamlayamadıkları
Sen!
Güneşim benim...
Doğudan gelen...

İlahi bir şey olmalı hissettiğim.
Zaten böyle bir aşk dünyevi olamaz.
Mahşerle bir bağlantısı olmalı mutlaka.
Bir yerlerde birlikte olmalıyız...
Ya da daha önce bir yerlerde birleşmiş...

Dünya yansa umurunda olmayan ben.
Senden gelecek iki dizinin dizleri önünde hıçkırıklara boğulan.
Karmakarışık...
Sana dolanmış.
Teni tenine aşına.
Tanıdık...
Ne güzelilmekilmek işleniyoruz birbirimize...

Söyleyeyim;
Ben yaralanmaktan değil de.
En çok yaralı kalmaktan korkmuşumdur.
O yüzden gururla taşırım kabuklarımı tenimde.
Bu; ben kurtuldum demektir.
Ama sen!
Benim mütemadiyen kanayan yaram...

En sevdiğim acım.
Sen ki yaralı bir kurt gibi ağır ve aksak.
Ve ince ince sızıyor yüreğime ağrın her gece...

Seni bu denli sevmek benim işim değil.
Tanrının işi olmalı bu,
Bu senin işin olmalı...
İşte benim cüretimin ve cesaretimin bütün kaynağı bu.
İlahi bir aşk...

İşte bundan dolayıdır ki;
Şartların ve nerede olduğumuzun canı cehenneme
Ben senin olmanın bir yolunu mutlaka bulacağım...

Meğri

Güneş, ateşten buseler verir,
Meğri'nin nemli koylarında.
Gün boyu sürer bu saltanat.
Çekilir sonunda dağların ardına.
Ötünce gün batımı tahtına,
Başka güneşler çıkarken sahneye.
Başlar Megri'de ışıl ışıl bir gece.
Aşk!..

Şimdi Megri'de, sözler tek hece.
Aşk!..

Ve ay sunar kendini cesurca,
Ses verir olur sesimize.
Süzülürken hafif meşrep semada.
Bizi de sürükler peşinden.
Sevdanın ülkesine.

Gün gider,
Ay gider,
Akıntıya kapılır yıldızlar...

Bir türlü bitmez bu seremoni.

Ve peşinden bizler de.

Yeni Bir Sayfa

Beni mi soruyordun?

Eline fırçanı al.
Kırmızıdan uzak dur.
Kışkırır,
Kışkırtırım!

Yeşilde çok oyalanma!
Bana hep saadeti hatırlatır.
Üzer,
Üzülürüm!

Sakın mavi sürme tuvale!
Kanatlarım kırık.
Uçmayı hatırlar.
Kahrolurum!

Mora sakın yaklaşma!
Çok severim.
Aşkı hatırlatır,
Seni de kahrederim!

Beyaza gelince dur!
Bir kömür al eline olabildiğince karala
İşte ben ordayım.
Siyahla beyazın tam ortasında.
Gri bir toz bulutunda...

Labirent
beynimde bir labirent
kıvrımları birbirine dolanmış
ben o labirentin tam içinde,
kör kütük sarhoş olmuş

her çıkış dinamitlenmiş.
duvarlarda kendime sıkışığım kurşun izleri,
ve pıhtılaşmamış kanlar var.

o ölümsüz ölümlerimin içinde,
her yerlerinden vurulmuş,
bende bıraktığın güvercinlerin de var.
uçuramadığımız...

Saba Rüzgarı

Şimdi bir dağ kenarında,
Ya da bir su kıyısında olmalısın.
Mavinin özgürlüğünde,
Yeşilin sakinliğinde.

Beni sorarsan sevgilim,
Bende hala kış işte.

Dediği gibi şairin;
"Kulağım kırıste"

Hiçbir şeyin diktatörlüğünü kabul etmedim üzerimde,
Fakat bu başka,
Sen başkasın.
İçimde kendiyile çarpışa çarpışa büyüyen iktidarın,
Ve üzerime gelen her bokeslere kulak asmadan,
Sana nasıl boyun eğmeliyimi tasarlayan bir seyyah.
Yosma bir çalgın!

Bile isteye fırtınana mağlup olmuş bir rüzgâr gibi.

Beni sorarsan sevgilim, bende hala kış işte.
Esiyorsun vakitli vakitsiz başımda.
İçimde sana ait ne varsa,
Üzerime gelip korkusuzca,
Sanki güçlerini deniyorlar...

Ve ben mavi denizlere yüz dönmüş
Selam vermiş sıradağlara,
Teslimiyeti yaşıyorum Lodos 'una...

Aidiyet

ait olmadığım bir şehirde,
ait olmadığım bir yolda,
ait olmadığım bir evde,
ve,
ait olmadığım bir masada oturuyorum.

Biraz daha büyük düşünürsek,
Sanırım ben;
ait olmadığım bir dünyada yaşıyorum...

Gitsin

Gitsin!
Herkes gitsin bugün.
Hayallerim gitsin.
Anılarım.
Yaptıklarım.
Yapamadıklarım.
Özlemlerim gitsin bugün.
Çiçekler gitsin.
Güneş gitsin.
Örtünsün gökyüzü.
Yıldızlar gitsin.
Kediler gitsin bugün.
Köpekler gitsin.
Dostlarım da gitsin bugün.
Gitsin bütün mecburiyetlerim.
Uykular gitsin gözlerimden.
Uykusuz geçirdiğim geceler gitsin.
Korkma sana bir ayrıcalığım yok,
Sen de gidebilirsin...

Mezarcılar gelsin sadece...
Beni yıkasın,
Temizlesin.
Süslesin.
Kurtarsın şu yalan dünyadan.

Yenik

Ah şu benim aklımla gönlümün alıp verememişliği...
Hanginizi hanginize yeğlesem...

Ya aklım gitse başımdan,
Dolaşsam deli divane,

Ya kalbim dursa,

Girsem yerin yedi kat dibine.

Söyleyin bana,
Şimdi ben hanginizden vaz geçeyim?

Kendimden mi yoksa?

Dönmedi

yıllanmış bir cennet şarabıydı sanki aşk.
içenin başı döndü
içemeyenin nevro...

bu ilahi kaideyle.
mevsim döndü.
insan döndü.
kainat döndü.

bir tek o dönmedi!

3,14.....

Çeşit çeşit insan.
Harf ve sayı isimlerinde.
Bir kısmı ışıktta .
Bir kısmı karanlıkta.
Harf harf onlar.
Sayı sayı.
Bazen,
Sayılamayacak kadar çoklar.

X ya da z olsun isimleri,
ne fark eder.

En çok hangi resmi dilde vardılar.
Bilen yok.

Hepsi bir yürekte,
Hepsi farklı vücuttaydılar.

Temizlemek istediler insanlığı.
Cehalet akan ırmaklarını dünyanın.
Herkes akıl aradılar.
Aynen öyle yaptılar.

Bir de, onlar;
Ölümler ve boşlukta asılı duranlar.
Bir, iki, üç...

Hep bir'i olmak istediler

Her biri.

Sonsuzluk yetmedi sayılara.
3,14 diye diye uzadılar...

Cüzlere bölünüp çoğaldılar.
Benlik oldukça büyüktü.
Neresinden tutsalar hayatın,
Tünelin iki ucu karanlık.

Mağlup olduklarını anlamadılar.
Ders çıkaramadılar.
Hakikati göremediler.
Sadece konuştular.

Ayrı olmaya çalıştıkça,
Benzeştiler birbirlerine...

Bunlar tekin adımlar değil.
Tekin hisler değil bunlar.
İnsan hayaletlerinin gezdiği sokaklarda,
Hiçbir şey gerçek değil.
Her şey hayal.

Hepsi biraz sana, bana, bize benzer.

Fakiri zengine.
Aşığı sevdalıya.
Hepsi de,
Şu evrende anlamsızdılar.

Sayılar, sayılar, sayılar...

Su içerek mi çoğalırlar?
Sevişerek mi?

O kadar açlar...
O kadar çoklar...

Sonsuzluğu dolduracaklar.
Okyanusları bitirecekler.
Bunlar ne uslanır.
Ne de akıllanırlar.
İnsandılar.

Birliği unutup,
Çoğaldılar...
Şayılaştılar...
Bir, iki, üç...

Aslında hepsi,
Birden sonra gelen,

Koca bir sıfırdılar!

Vurun Beni Gitsin

sevgili de bıktı sevmekten,
sil üstümü, gitsin dedi.

kâğıt da bıktı yazılmaktan,
yırt beni, gitsin dedi.

ve kalem de sıkıldı yazmaktan,
kır beni, gitsin dedi.

saba da yıldırı onsuzluktan,
vurun beni gitsin dedi...

Müjgan

'o mahur beste çalar'',
ortada Müjgan da yok ki ağlayalım.

Dalgacı Mahmut var!

Yabancılaşmak

Bu dünya benim dünyam,
Bu hayat benim mi?

Bu şehir benim şehrim,
Bu ev benim mi?

Sevdiklerim benim mi?
Vaz geçtiklerim!
Kaybettiklerim benim miydi?

Bu can benim mi?
Bu nefes, bu ten benim mi?

Gördüklerim benim mi?
Kokladıklarım, dokunduklarım...

Ben benim miyim acaba?
Bu aşk benim mi?

Yabancıyım her şeye.
Kozasından yeni çıkan bir tırtıl gibi,
Her şeyi yeniden tanımaya,
Anlamlandırmaya çalışıyorum.

Çalışıyorum da,

Hiçbir varoluşa anlam bulamıyorum...

Kendi Kendime

Onca kurda kuşa verdin.
Dağa, taşa, toprağa.
Gece kendi kendine oldu,
Gündüz kendi kendine...
Melek kendi kendine oldu,
Şeytan kendi kendine...
Derya, deniz...
Bir ben mi kendi kendime olamadım Tanrım...
Musallat ettin Aşk'ı başıma...

Kelebek Olsam

Ağaç olmayı sevmedim hiç.
Bağlanmayı toprağa, suya.

Deniz olmayı da sevmedim hiç.
Vurmayı hep aynı bilindik kıyılara...

Dağ, taş, ova fark etmez.
Konmayı sevdim ben.

Kırmayı kozamı!

Evet evet!
Ben bu dünyada en çok kelebek olmayı sevdim.
Her şeyden bağımsız olmayı,
Hepsinden biraz almayı.
Ve her an gidebilir olmayı...

Yara

Bir yerlerden başlayabilmeli insan.
O kadar çok anlatacak şeyim var ki.
Ama ılık bir esinti,
Sessiz bir sarhoşluk var başımda.

İnsanı biraz suspus,
Biraz güçsüz bırakan...

Kelimeleri çiğniyorum günlerdir.
Ağzımda büyüyor her sözcük.

Söyleyeceğim sözlerin ağırlığından.
Düğümleniyor boğazım,
Yutkunamıyorum...

Çiğneyip çiğneyip tükürüyorum canımı yakana ne varsa
Be hey diyorum!
Be hey gafil.
Sen aşkı yenilecek bir şey mi sandın.
Sen onu ilaç mı sandın ruha.

-Asıl onun kendisi koskoca bir yara...

Sakız

Kora yatmış gün...
İntihar ediyor ağızından dökülen her sözcük.
Pervasız bir aşkın.
Vefası da olmamış derler.

Duydum ki;
Ağızına sakız olmuş her kahrım.
İnsanlığın da bittiyse eğer.
Gerek yok yaşatmaya.
Çiğneyip tükürsün bizi her ağız...

Biz Masal Olacağız

ey sevgili!
önce o alev yanaklarını,
sonra da, öpmek isterdim serin dudaklarla...

ve aşkını;
çekmek isterdim yudum yudum ruhuma.
dalıp dalıp kaybolmak isterdim okyanus derini gözlerine...
atlastan bir çarşaf misali serilmek isterdim üzerine sere serpe.

bir martı sesleri olsun isterdim dört bir yanımda.
bir de inilti seslerin, çınlayan kulaklarımda...
ve ömrümü uzatıp avuçlarına,
bakmak isterdim geride kalan ne varsa...

donmak isterdim kışında.
açmak isterdim baharında.
yanmak isterdim Nar'ında.
ilmek ilmek örmek isterdim seni bana...
satır satır yazmak isterdim seni bahtıma.

ey sevgili !
her yaşanılan şeyin bir hayali
her aşkın bir de hikayesi vardır.

biz,
bin bir gece masalları olacağız galiba...

Özlem Saba

Biz!

'Biz' dik güzel olan.
'Sen' ya da 'ben' değil.

Sen!
Kadın koynunda üşüyen adam.

Ben!
Eskisinden daha kadın,
Ama daha mutsuz...

Özlem Saba

Bizde Böyle

bahanesiz
cesurca
habersiz olur gitmeler...

hem bahane olmaz ki gitmelere
istesen de kalamazsın artık
aşk bitince...

bizde böyle!

Özlem Saba

Borçluyuz

hep borçlu yaşadık.
Suçlu!

daha ana rahminde bile kendimize borçlandık.

-kaderimize...

-henüz kadın oluşumun bile borcunu ödeyememişken ,

beni senden ayıran her şeye,
teşekkür,

beni benden ayıran herkese,
küfür borçluyum!

ödeyeyim mi?

Özlem Saba

Boş Sokaklar

içimde,
ISSIZ,
boş şehrin boş tramvayları...

öyle bir yalnızlık ki sormayın!
vagon vagon...

arayışım kapı kapı,
ve kimsede bulamayışım kendimi.

milyonların doldurduğu bir kentte
kimsede kimsenin olmayışı,

bende de,
senden başka yok kimse...

sen gidince,
yürek de terk etti evini.
kapılarım mühürlendi iyice..

saat 01:30,
son düdüğü çalınca trenlerin,
karanlık bir sis bulutu kaplar gökyüzünü,
daha bir kararır gece.

bana da;
takvimini tutmaktan,
her gün,
bir bilet kesmekten başka bir şey kalmaz,
mutlak nihayetime...

cevabı uçurum kıyıları sorular,
esir alırken beni Tanrılardan sonra,
ben ki; Nuh'un gemisinden kalan,
aşk için çırpınan son inanmış.
-tek kalmış!

bundandır belki de kimseyle uyuşamamışlığım.
inanmayışım kimseye,
kendime bile..

ve bilmek;
unutuluşun ölümcül kıyılarında gezinen insanların da var olduğunu.
iniltisini duymak uzak köylerden.
fakat kestirememek suretini.

yönü saptırılmış duyguların ,
sevginin izini kimlerin sildiği yüreklerden,
konuşulmaz olmuş,
-korkar olmuş insanlık birbirlerinden.

aşıklar da bırakınca o hain günahkarın peşini .
buz gibi ruhlar üzerimize yorgan,
taş kalpli yürekler başımıza 'dam' olmuş...

Özlem Saba

Boşalt İcini

Hey sevgili!
Meçhul sevgili!
Bana Tanrının işareti!
Görebiliyorsan eğer,
Renklerini gözlerimde yaşamın.
Duyabiliyorsan ezgisini resimlerinde rüzgârın.
Aşkını haykırmak geçiyorsa içinden,
Bir tek eserine bakanın.

Ya da;
Dans edebiliyorsa kutupların iki ucunda bir kadın
Sevişebiliyorsa seninle,
Dokunabiliyorsan bakir ruhluna.
Karışabiliyorsanız birbirinize.
Sular, sellere dönüşebiliyorsa yatağında..
Kaygan bir duraksa beklenen her yer.
Biletsiz de gidilebiliyorsa o yolculuklara.
Ben torpilli olmalıyım Tanrıdan
Canı cehenneme günahların.
Hadi sev, sevebildiğin yerde...

Hey sen!
Meçhul sevgili.
Günahım boynuna vebal sevgili.
Usulca kapat gözlerini,
Doldur boşalt bu gece kızıl kadehleri.
Al fırçanı eline bana boya evreni.
Merak etme tüm günahkar renkler sıcaktır.
Ve sığacaktır içime.

Yaklaş yanıma.
Soy ceketini.
Boşalt içini...

Özlem Saba

Boşayın Onu!

Asıl yalnızlık,
içinizdeki müziğin susmasıdır!
Ve her yalnızlık,
içinde başka bir yalnızlık barındırır...

Demem o ki;
Siz yalnızlıklar içinde olduğunuzu sansanız da,
Aslında yalnızlıklar sizin içinizdedir.
İzninizle..!

Ve 'O' yalnız ruhlar,
her geçen gün
daha da yalnızlaştıracaktır sizi...

Bir yılan gibi koynunuza sokulup,
Her yılan gibi yılanlığını mutlaka yapacaktır!

'Bir gün, tüm müziginizi boğacaktır içinizde...'

- Henüz vakit varken, boşayın onu!

Özlem Saba

Boşluktaki Boşluklar!

Ben ellerini tuttum,
Ellerimi tuttu sanırken,
İçindeki boşluğa düşmüş, anlamsızca yuvarlanıyordum...

Ve şu göğsümün ortasında saplı duran Özlem'in kim ve kime olduğunu bilmesem,
Neredeyse kurşun yedim sanacaktım...

Oysa hayat boşluk götürmüyordu ve
kalbimize sığdıramadığımız her şey,
burada kalıyordu...

Sevgisizleten tüyleri didik didik edilmiş alıcı kuşların,
Derinlerine sirayet eden, tenlerindeki o koca, o koskoca deliker,
Kalplerinde açtığı kocaman boşluklar ne ile ve ne şekilde kapanacaktı?!

Kimse bunu bilmiyordu!
Kimsenin buna verebilecek bir cevabı yoktu.

Çünkü gerçek manada sevmeye kimsenin gücü yetmiyordu.
Kimse bunu göze alamıyordu.

İçlerindeki kocaman boşluklarla, daha da, daha da derinlere gömülüyorlardı.
Haberleri yoktu!

İnsanlar boşlukta, boşluklarıyla birlikte gözlerimin önünden teker teker kayboluyordu...

Ve ben hayatımda farketmişim her boşluğu bir ayin eşliğinde sonsuzluğu
uğurluyordum...

Hoşçakalın boşluklarında kendimi bulduğum,

Kendimi sevmeyi,
Her boşluğumu aşkla doldurduymayı,
Sarmayı öğreten sevdalarım,

Hoşçakalın..! Hoşçakalın..! Hoşçakalın..!
Diyerek, varlığı selamliyordum...

Özlem Saba

Bozdur Harca Beni

Bulaşıcı acılar sızıyor ruhuma
Git gide,
Sivri,
Kristal bir soğukluğa dönüşüyor her sözün.
Canıma batıyor...

Ve bunun tek yaratıcısı benmişim gibi
Bütün hesaplar bana kesiliyor...
Ne yapsam borçluyum.
Hala suçluyum.

Ödeyemiyorum...
Ödeyemiyorum...

Ne cebimde beş kuruş param kaldı.
Ne de gönlümde istek..
Bozdur harca beni

Değerim düşük,
Ben seni alamıyorum...

Özlem Saba

Böyleyim

'...ben böyleyim işte,
gidenle gidiyorum...

Özlem Saba

Bu Kez Kendim İçin Sevmiştim

Kimler için kimleri sevmedik ki?
Kimlerden kimler için vazgeemedik.
Ya kendimiz!?
Kendimiz için kimi sevebildik?

Canımızdan çok sevdiğimiz evlatlarımız,
Onları bile biz seemedik.
Kayıtsızca, mecburen çok sevdik.

Ya kendimiz!
Kendimiz için kimi sevebildik?
Dedim,
Buna hakkım yok dedi.

Yıkıldım.
Başkaları için kendini bile sevelemişti.
Asıl trajedi buydu.

Günbatımıydı.
Ayna pusluydu.
Bu kez hüzün bana değil,
Ben hüzne yakışmıştım.
Gitmişti
Yalnızdım.
Soğuk bir otel boşluğundaydım...

Özlem Saba

Bu Özlem İnsana

sohbetkâr değil,
davetkârım ben!
tutkuya, sevgiye...

konuşmayı değil,
susmayı severim ben,
derin derin solumayı.

dinlemeyi yürek atışlarını.
gözlerimi kapatmayı.
görünenin ötesini görmeyi.
severim ben,
kuytuları...

savaşmayı değil,
sevişmeyi severim ben..
dans etmeyi ruhumun şarkısıyla...

affetmeyi her ne olduysa.

bir tek özgürlük için dövüşmeyi severim ben.

bilge insanları severim,
insan Aydın'ını.
ağacın Çınar'ını...

gündüzü değil,
geceyi severim ben.
Ay'ı, mehtabı...
guruba karşı oturmayı...

-unutmayı!

şarkı dinlemeyi severim ben.
şiir okumayı.
sanatı, sanatçıyı...

seni severim ben, seni!
seninle bütün bildiklerimi unutmayı.
temizlemeyi anıların kirini
yunmayı...

basıldı mı damarıma,
aralık değil,
kapıyı vurup çıkmayı severim ben,
an(ı)ları geride bırakmayı.

Atatürk'ü severim ben
her şeye rağmen başarmayı, var olmayı...

Atilla İlhan'ı
Pablo Neruda'yı
Louis Aaragon'u
Nazım'ı severim ben Nazım'ı,
vatan aşkını ...

bir tek kendimi sevmem ben
abartmayı,
şımartmayı..

yaşamayı severim ben,
yaşatmayı,
kimsenin umurunda olmayanı,
karıncayı,
kaplumbağayı,

"bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşesine."
hep 'bir' , biri olmayı,

anlıyor musunuz?

-bir tek bunları sevmeyenleri sevmem ben,
insanın çamurunu...

Özlem Saba

Bu Sabah

Uyandım!

bu sabah uyandım ve;
sana ait ne varsa unuttum...

bu sabah uyandım ve;
benden aldığın her şeyi senden geri aldım..

bu sabah bilmem kaç kez uyandım...

kirini temizledim evimin,
ve senden kalan tüm izleri boşluğa yuvarladım.
tıpkı için gibi!

bütün boyun eğişlerimi geri aldım.
açtım penceresini odamın,
gökyüzümü havalandırdım.

anlayacağın;
bu sabah sen uyurken senden ayrıldım.
ve o korktuğum hayata cesurca,
kocaman bir adım attım..

anlayacağın ben bu sabah bir kaç kez uyandım,
ve seni yüzümden yıkadım,
içimden attım...

Özlem Saba

Bu Zamanlar

ah bu zamanlar,
nece zamanlar?!

dudaklar bükük,
yüzler kırışık,
zihinler bulanık...

renkleri çalınık insanlığın.
öylece düştük yollara...

yaşyoruz diye ,
gezdiriyoruz sadece,
örselenmiş bedenlerimizi,
yitik akıllarla...

ahh bu zamanlar,
nece zamanlar?!

öyle bir zaman ki
belki de,
ahir zamandır...

Özlem Saba

Bul Bizi Aşk

bin bir korku barındırsam da içimde,
yürüyorum sevdanın üzerine...

artık korkmuyorum ondan,
ona dair hiçbir şeyden.

yaklaştıkça büyüyen,
bir ışık huzmesi gibiydi aşk,
önce dudaklarımdan süzülüp,
sonra içime akan.

vazgeçilmezim oluyorsun aşk!

aşk (ım)!
seni kimler aldı,
kimler sakladı bunca zaman,
kimler sevişiyor seninle bilmiyorum
bildiğim tek şey, artık sensiz olamam.

hey aşk!
sen bensin,
ben de sen!
bul bizi aşk...

Özlem Saba

Bunların Hepsi Eylül'ün Suçu

Ağaç idim kesildim.
Kuş idim vuruldum.
Su oldum, çürüdüm yatağında ...

Hava idim kirlendim.
Ceylan idim avlandım.
Yaz oldum, güze kestim soluk benizlerinizde.

Kitap idim yakıldım.
Türkü idim yasaklandım..
Özgür idim, tutuklandım kapkara zindanlarınızda.

Ana idim dertlendim
İnsan idim utandım.
Gerçek idim yalanlandım,

Astım kendimi vicdan sehparında...

Biliyorum,
Bunların hepsi Eylül'ün suçu...

Özlem Saba

Burnumda Tütüyorsun

Bir şehirden başka bir şehre,
Dilime adını yasakladığım
Bir türlü aklımdan çıkaramadığım,
Geceyi yırtan,
İsyankar kelimeler uçuşuyor.

-Ve ben, güvercin kanatlarındayım yine...

Seni bir başka özlüyorum bu gece.
Güneş köpürmüş dudaklarını,
Aşk ile öperken,
Masmavi denizlerin kokusu siniyor içime.
Şehvetle bir çığlık havalanıyor göğe.
Gün ışığı sonsuz bir aşkla,
Tekrar kavuşacağı günü bekliyor.
Seninle her kavuşma,
Bir mucize.

Rüzgar,
Islık çalan bir meczup şimdi.
Bir harami.
Dağ başlarından,
Keşfedilmemiş baharlar çalan.
Aşk çiçekleri açıyor yüzünde.
Çocuk gözlerinden,
Binlerce çocuk gülümsüyor.
Sen, resimlerinden bakıyorsun bana
Ben, baktığın her yerde kendimden geçiyorum .
Kayboluyorum bile bile,
Beni bir tek sen bul diye.
-Sobe!

Güneşin oklarına asılıyor sesim.
Ah bu deli rüzgarlar,
Seni bana getiriyor yine.
Maviden mora dönüşen bir şarkı oluyorsun dilimde.
Adını her söyledikçe,
Yüreğim yüreğine çarpıyor.
Sanki kıyametler kopuyor içimde.
Fakat sen gözlerini kaçırıyorsun benden,
Utangaç sevişmelerimizden..

Sarhoşum desem, değilim.
Oysa tek dama bile içmemişken,
Bu berduşluğum niye..

Kısacası sevgilim, çok özledim
Burnumda tütüyorsun yine.

Özlem Saba

Buzları Çözölmüş Güneş

Güneş;
bir başka ısıtıyor bu sabah!
buzları çözölmüş kalplerin.
pencereye konmuş,
donmuş,
mini mini kuşların...

Rüzgâr;
uğur böceklerinin kanat çırpışında.
baharın tüm kokularını estiriyor yerli yersiz burnuma.
bu pervasızlık da neyin nesi böyle?

sanki binlerce kelebek konmuş düşlerime...

Toprak,
antik şehirlerden kalma o tanrısal aşkları,
kendini kendinde ararcasına,
bulurcasına,
ve henüz hiç bir kazıcının ulaşamadığı 'o' sırrı çözmüş gibi,
buğulu,
arsız arsız göz kırptıyor yüreğime.

baktığım her yerde bir görünüp bir görünmez oluyor,
ve ayağımın altından çekiliyor yer.

Bilin ki bende;
tarih MÖ 'ye çoktan yetişmiş
ve neredeyse bir çocuk,
bir dinözora aşık olmak üzere.
kutsayın onu,
koruyun beni.
tedbir-sizim !

dili tutulmuştur,
unutmuşumdur belki de.
sus pus olmuştur zaman.
ve tarih yalanlar kendini,
küçük bir yürekte yok olur şiir,
silinir, utanır aşk ağırlığından
iste o zaman
griden siyaha
yeşilden pembeye
binlerce güvercin yükselir havaya
hafifler yürek,
renklerin ışığında.

-dans eder iki yürek

Bu çocuğu büyütürse 'aşk' büyütür.
öldürürse yine bir 'aşk' demiştım.

Bu yüzdendir hep yarım kalmışlığı
tamamlanamamışlığı...
oysa, o aşkın gölgesinde büyümeliydi o ocuk
ve ruhuna, binlerce kimlik giydirmeliydi kadınlığının..

Özlem Saba

Camda

Bir de, yüreklerinin sayfalarına dalıp,
Kendi kitaplarını okuyanlar vardı...

Kendileriyle kavgalı...

deyemediği i borçları vardı,
Kapanmadık hesapları.

-Büyük, duygu hacizleri...

Özlem Saba

Cânım Aşk

düştüm,
her seferinde kaldırdın!
akıtmak için gözyaşlarımı,
ay ışığı sandallarına atıp
savurdun açık kıyılarında.

ah!..
küreklerin yorgundur hala...

yakamozlanan denizlerinin tuzu,
tat oldu aynı zamanda yas'ıma.
şarkılar dinleyip ağladık.
şiirler yazıp, yüzdürdük şişelerde.
fakat hiç biri yetişemedi beklenen sevgiliye.
ah!..
bir kez bile adını söyleyemeden gitti yüzüne...

kimi zaman, yayından fırlamış,
hedefi kimliksiz,
ucu yanık mızraklardı çığlıklarım..
hepsi de, canıma batardı.
kalbime saplanırdı bir bir,
ah!
aşk.
kanıyor ellerin hala

yine de öldürmezdin!
can verirdin,
uzatırdın kollarını bir çiçek dalında.
sarardın yaralarımı, tanımadık kucaklarda.
öper, koklardın.
dokunurdun bir çocuk saflığında.
okşardın saçlarımı bir kedi yumuşaklığında.
ah!..
yavrum Papatya!
ne çok sevdik birbirimizi.
kedim Ballış!
Lila...

ah aşk!
benim cânım aşk!
şimdi anlıyorum seni.
taa en başından beri
en beterine hazırlıyordun beni.

çünkü;
güneşe ermeyen aynanın yansımazdı ışığı.
kendi içine kırılmayan ışık,
bulamazdı manayı...

bir tek!

yaş kalan ağaç yanamazdı kendi içinde.
yanmayan ağaç, hafifleyemezdi,
küle dönüşüp, karışmazdı gökyüzüne.
ona can veren toprak,
zindanıydı aynı zamanda.

yıkılmayan duvarın, anlaşılmazdı yapısı.
vermezdi kendini ele harcı!

Kendini küllerinden yeniden doğuran Anka'nın da böyle değil miydi hikayesi?
en sevgilinin ellerinden kayarken öğrenmemiş miydi uçmayı?
ve Kafdağı'nın ardında bulmamış mıydı kendini,
anlamını!...

ah aşk!
yoksa önümüze yığar mıydın sen bunca dağları.
çetin kışlarında sınar mıydın kendini,
ve de bizleri...

ah aşk!
sever miydim sen gerçekten beni?

Özlem Saba

Canım Pisim.

Şimdi acısız bir ölüm gerek bana...
Ya da en acılısından.
Bir ağaç dibinde üç gün can çekişerek..
Kimsesiz...

Ancak öyle affedebilirim kendimi..

Beni affet annem,
Ballış'ım
Duyamadım sesini...

Özlem Saba

Cehenneme Kadar

Ne kadar seviyorsun dediklerinde,
Cevap veremiyordum...

Nasıl derim ki;
Cennetten cehenneme kadar...
Kim anlar?!?

Özlem Saba

Cennet

Evet bir cennet,
Bir cennet doğurabilirim size...

Türkiye'den Mustafa Kemal'i
Ve onun devrimlerini
Mezardan Che 'yi
İran'dan sanatı
Fransa'dan direnişi
İspanya'dan dansı
Afrika'dan çocukları
Endonezya'dan gökyüzünü
Kutuplardan yıldızları
Yeni Zelanda'dan hayvanları
Pasifiklerden okyanusu
Fransa'dan şarabı alıp
Yeni bir cennet doğurabilirim size...

Dünyanın hepimize ait olduğunu hatırlatacağım yeniden .
Savaşı hatırlatanın anası...

Özlem Saba

Cenneti Doğurabilirdim Sana

Bin dilde sevebilirdim seni...
Bin mecliste kurulmuş.
Bin bir türlü muhabbetle..
Ve gerdanımdan süzülürken raks
Bin işveye dönüşebilirdi aşk.
Dudaklarımın kıvrımında biriken mey
Sen, ben ve Endülüş'te bir Saba vakti.
Cenneti yeniden doğurabilirdim sana...

Özlem Saba

Ceren'ime

Duymadığım şarkılar vardı ...
Bakamadığım kaç güzel yüz...
Edemediğim danslar vardı ...
Göremediğim kaç güzel rüya.

-Uyudum, uyanamadım -

Dalıp dalıp gittiğim duvaklar vardı.
Giyemediğim gelinlikler...
Tüm kalbimle evet diyemediğim eşim..
Kokusunu bir kez bile içime çekemediğim bebeğim...

-Yarıda kaldı, yarım kaldı-

Güçsüzdüm
Masumdum
Korkuyordum

Keşke öldürmeseydiniz beni...

...
(Güzel uyu kuzum.
Kalbimi seninle gömdüm.)

Özlem Saba

Cesaret

Muhafazakardan sanatçı olmaz...
Sanatçı dediği cesur olur...

Özlem Saba

Cinayet

kanıtlanamıyorsa suçun
bu suçsuz olduğun anlamına gelmez.
işlediğin suç soyut bir eylem de olsa.
aşkıımı öldürmekten,
hükümlüsün işte,
yatıyorsun yüreğimde,

Özlem Saba

Cüretkar

her derdi çeken,
devasını bulmuyordu,
Mevla'sını da...

had 'sizdi aşk!
sabırsızdı,
merhametsizdi.

-Cüreti Tanrıdan.

esir aldı mı bir kez yüreğinizi,
ne akıldan eser bırakıyordu,
ne de ahlaktan.

-fakat sanıyordu herkes, geldi başına kuldan..

Özlem Saba

Çaresizlik

Bırakmıştın ellerimi.
Kaybolmuştum açık denizlerde...
Uzansam,
Trollere dokunuyordu parmaklarım.

En iyi kıyıya vuran balıklar bilirdi çaresizliği.
Bir de, fırtınaya karşı kürek çekenler...
Ben ikisi de değildim.
Dünyanın bütün suçlarını bir tek ben işlemişçesine.
Korkulu, pişman ve şuursuzdum.
Yalnız bırakmıştın beni azgın sularda.

Özlem Saba

Çekilme Göğümden

Her şeyi yaşarım ama bir tek seni yaşayamam..
Çünkü sen yaşatırsın beni.
Güneşim, ışığım...
Çekilme göğümden..
Sormasın bulutlar beni...

Özlem Saba

Çığlık Çığlığa..

Çığlık çığlığa düştü yollara.
Geçti önünden hüzün yüklü trenlerin.
Hiç yeri yoktu vagonların acılarına
Çaresizce,
Aldı yükünü sırtında.

Basmadı üzerine hiç bir unutuşun.
Vakti olmadı yanına almaya.
Aşkları ve ayrılıkları...

Hiçbir vakit yazılmadı defterine.
Veresiye harcanan umutlarının.
Hesabı hiç tutulmadı.
Yalnız geçirdiği gecelerin...

Kimi zaman hasret,
Kimi zaman hasaret yüklüydü geçmişi
Yine de hep aynı heyecanla
Nefes Nefese yaşadı ne varsa

Belki de bir çocuktu o, yaralı bir şair,
Kanadı kökünden kırılmış bir atmaca.
Buna rağmen hakkını verdi ne yaptıysa.
Anlının çukurunda birikti teri,
Ve soğudu unutuluşlarda...

Hiç bir anıya ihanet etmedi o.
Oysa sapmadan başka yöne,
Dönülmezdi yolculuklardan.
Yokuş aşağı yuvarlanırken tepetaklak,
Daha hızlıdır zaman.
Ve daha hızlı dönerdi tekerlekleri anıların,
Yeter ki unutmak istesin insan.

Bulanmış bir suya düşerse yolunuz,
Bu birikmesindedir suyun,
Hep aynı çukurda.
Balçığa dönüşmesi bundandır toprağın,
Ve de insanın!

O hiçbir şeyi unutmadı ama!

Hiç kirlenmedi o,
Çıkılmamış yeni yolculuklar gerekiyordu ona.
Ancak yolculuklara bulunacağını biliyordu anlam'ın.
Düştü yollara cesurca.
Hiç düşünmedi sonunu.,
Geri dönüşü olmayan
Mütemadiyen gidilen bir yoldu onunki,
Yürüdü üstüne basa basa.
Çakıllı yoların.

Son'a doğru yavaşladı,
Azalmıştı gücü.
Hala girememişti Yosma hayatın kanına.
Daha dün göz göze, dudak dudağaydılar.
İşte o anda anladı.
Yaşam denilen o ince haz.
Bir gün onun bir gün bunun koynunda..

İşte o anda, tam da o anda anladı.
Çekilirken içine nefesi,
Dalında çatlarken mevsim.
Her ölümüm yeni bir başlangıç olduğunu.
Yumak elli bir bebek ovuştururken gözünü
Yitik şair yeniden doğuyordu sanki.
Bakışı mahmur, bir başka Saba(h)lara...

Özlem Saba

Çıkalım mı?

Hiç görmeden sevebilmek seni
Aşka bile kafa tutmaktı belki de...

Doğa olaylarını çiğnemek,
Yer çekimini dahi tenimize uyarlamaktı.

Saatlerce bir resme bakıp,
Hiç bıkmadan sevişebilmek.
Yüzlerce kilometre ötesinden
Işık çalmaktı belki de,,

Fizik kurallarına inat,,
Var'ı yok,
Yok'u var etmektir seni sevmek...

Ve bu ilahi tragedyada,
Bir tek zamana yenik düşmek.
Olacak iş mi bu?
'Hadi gel de çıkalım için içinden'
çıkabilirsek...

Boşsanız,
Çıkalım mı dedim?

Dedi hayır!
Biz inişteyiz zaten...

Özlem Saba

Çizmedin Beni Hiç bir Türölü Yanına

Boş çerçeveller gibi yalnız yürekler,
Denizi kurutur,
Ayı da sürüklermiş geceden...

Emekleyen bir çocukmuş güneş,
Vaktinden geç gelen,
Yahut hiç gelmeyen.

Çizdiğin hiç bir mutlu resimde ben olmayınca,
Yıldızları sürükleyip taktım saçıma...
Güneşi de dudaklarıma.
Varmışım gibi rüyalarında.

Şimdi ıssız bir sahil kenarında,
Uzandım sere serpe kumsala,

Kıyılara baygın düşen benden.
Ve bir ihtilal kadar acımasız olan senden.
Hiç bir şey kalmadı geriye.
Çizemedin beni hiçbir türölü beni yana.

Kabul edelim!
Tükendik ressamım!
Tükendi palette boyalar...

Bundan böyle her pozum,
Başka bir ressamadır artık.

Özlem Saba

Çocuk Gözleri

korkuyu gördüm gözlerinde.
hem de çocukların,
yalnızlığı,
çaresizliği.
öyle mi bakmalıydı çocuk gözleri
büyük, küçük fark etmiyor.
acıyı gördüm gözlerinde.
Özlem'i,
vatansız kalanların...

Özlem Saba

Çocuk Öldü

Ah büyümek ne kötü.
Elma şekeri sadece gereksiz bir kalori.
Polyana öldü.
Ve anılara gömüldü.
Lanet olası o yurttan
Kurtulmadı hiç bir zaman
Maria Huakina,
Babası onu terk etti.

Atlı karınca bitti.
Çekmediler tekrarını dizinin.
Kimse insanlığa rağbet etmedi.

Az daha büyüyünce
Atilla İlhan da gitti.
Cem Karaca da.
Ve kırmızı başlıklı kız
Kurtulamadı hiç bir kurdun elinden.

Ah büyümek ne kötü.
Üstüne yetmezmiş gibi
Bir de o geldi.
Sevdirdi bana kendini
Sonra çekip gitti.

Rakıyla da tanıştım.
Ve deninizin sahilinde.
O deniz gözler oyuldu.
Bakamaz oldu kimselere.
Şiirlerde, şarkılarda kaldı aşk
Ve de çocukluk sevinçleri...

Özlem Saba

Çocuklar Artık Oyuncaklarla Oynayamıyor

birakın ellindeki oyuncağı çocuk.
biz değil,
hayat bizimle oyun oynuyor...

o vuruyor.
insanlık sadece bakıyor...

bir sağdan, bir soldan vuruyor utanmadan.
bir de minicik bedenlerinizden kanatıyor.

hayat çocukların zayıf yanlarını iyi biliyor çocuk.
canilik artık, çocukluk da dinlemiyor.

birakın ellindeki oyuncağı çocuk.
yaklaşmakta kurtlar,
büyümüş gibi yapmak zorundayız..

Özlem Saba

Çocukluğum

İl kez büyümüş gibi hissettim
dozer girince bahçeme.

balyozlanan duvarların ardından
varlığıma inat
sen yoksun dercesine
yıkılıyordu çocukluğumun evi...

ben ise;
yok olmadım henüz dercesine
molezları topluyordum inatla yerde...

bir tarih ve duygusal tarih yok olup giderken gözlerimin önünde
o çocuğun hala o avluda oynadığını hiç kimse görmüyordu,
benden başka.

hiç bir çocuğu kimsenin gözü görmüyordu,
çocuk ve kalabilenlerden başka...

balyoz sesleri..
bir,
iki,
üç
vuruyordu inatla.

-uçuşuyordu çocukluk hayallerim havada.

ben ise;
henüz ben bitti demedim
ben bitti demeden de bitemez dercesine
zıplıyordum ateş üstünde .

bir,
iki,
üç,
elimde buzdan bir top
ve bir lolipopla...

Özlem Saba

Çok Özür Diliyorum!

Çok özür diliyorum!
Şizleri sevmeyi unuttuğum için.
Çok yorgunum bu aralar...

Kavgalarım kabarıyor!
Üzerime çullanıyor deli rüzgarlar...

Yaşananı olan,
Kazanani olmayan bir Aşk savaşının,
İki yenik sevgilisinden birisiyim sanki.

Gel-git zamanlarım oluyor.
Denizlerim taşıyor.
Gönlüm alabora bu aralar.

Güneşim donuyor.
Ben tutuluyorum sanki Ay yerine...

Çok üzgünüm!
Şizleri sevmeyi unuttuğum için bu aralar.

Şus'um boğuyor,
Ölüyorum sanki.

Çok özür diliyorum!
Ölürken sizleri sevmeyi unuttuğum için

Özlem Saba

özölmek ve Döğömlenmek

özmek zorunda olduğunuz şeylerden ivedi özölmelisiniz.
Yoksa daha çok döğömlenirsiniz...

Ve bağlanmak zorunda olduğunuz şeylerle acilen döğömleniniz.
Yoksa düşersiniz...

Özlem Saba

Çözölmeliyiz

Ben sabırla,
Tek tek,
İlmek ilmek sökerken tüm bağlarımızı,
Sen bana;
"gel kör düğüm olalım diyorsun."

Ç ö z ü l m e l i y i z bayım!
Artık başka hayatlar bekliyor bizi!

Özlem Saba

Çürük Elma

Elini uzatmak bir yasak elmaya.
Kokusunu duymak burnunun sızısında.

Asıl kendi hakkın olduğunu bilmek.
Sonra kaderinin ne olduğunu hatırlamak levh-i mahfuzda.
Sorgusuz kabullenmek.
Ne büyük bir aciyetti...

Belki de,
Alnımıza yazılan bu şuarsuz kaderin,
Asıl yazanı bizlerdik.

Ve şu içi kof dünyaya,
Öylesine gelmemiştik.

İçini bizim doldurmamız gerekirken heybenin,
İlla da boş gitmek istiyor olabilirdik...

Belki de asıl elma olan değildi...
Elimizdeki o çürük elmayı,
Yasak sanılan diğeriyle değiştirmeliydik.

Bunu nereden bilebilirdik ki!?

Özlem Saba

Çürütür Sevgisizlik

önceleri her doğan gün,
yeni güzelliklerin habercisiydi
şimdi;
amacını şaşırmış Güneş,
balkonda unutulmuş çamaşırlar gibi,
solduruyor sevgisizlik bizi...

Özlem Saba

Dağınık Kalsın

dağınık
ölmak
istiyorum
bu gece..

bırak!
her Şey
öylece
dursun.

sen,
ruhumu
dağıt sonra.

üstüm
başıım
saçlarıım...

onlar da dağınık kalsın.

-sende kalsın!

Özlem Saba

Damla

Henüz bir damla bile değilken,
Büyük denizler,
Ummanlar yarattılar benden.

Yağdıkça çoğaldım,
Çoğaldıkça buharlaştım yeniden.

Sonra 'Melek ' dediler adıma!
Aslında ben Melek'ten çok ötedeydim.

İnsandım!

Özlem Saba

Değişim Ve Dönüşüm

Kocaman bir evren var gözlerimin önünde ancak, içi ne boş, sınırlarım ne dar.
Ellerimde henüz nasıl şekilleneceği bilinmeyen bir çamur.
O da kendi çarkında dengede olduğu veya dengeden çıktığı anda, az ya da çok suyun
ona katacağı değeri ve de götüreceklerini henüz pişmeden öğrenemeyecek olan.
Aldığı şekilden sonra hayatını nasıl ve nerede idame ettireceği, Tanrısının ona biçtiği
kaderden başka şansı olmayan, bir kelebek dokunuşuyla şekillenip, yanmanın gücüyle
sert taşlara dönüşen.
İçinde aşk ve bilgi olmadan hiç bir işe yaramayan,
İnsana yok olmanın ve yeniden olmanın ne demek olduğunu öğreten bir çamur.
Tıpkı insan gibi...

Her şeyin birbirini tükettiği bu dünyada, muslukları sonuna kadar açık olan şu dev
havuzların üstten dolup alttan boşaldığı gerçeğini ne de çabuk unutuyoruz.
Ölüm anlamsız kılarken hayatlarımızı peki bu hayatı değerli ve anlamlı kılan şey nedir,
nedir insan oğlunun elinde kar kalan?

Aldığı son şekilden sonra artık aşka da inancı kalmadıysa.
Neye inanır, ne ile yaşar insan?
Bulan, bilen var mı?
Ben henüz bulamadım...

Özlem Saba

Dehliz

tastaki çorba buğusu...

yalnızlığım...

korkularım...

ve son vatanım toprak...

beni soracak olursanız

ben o toprağın en dibinde

şimdilerde

dehlizde...

Özlem Saba

Deneme (mektuplar)

Benim canım sevgilim, sevdiceğim;

Yaşamda ne çok sorumluluklar üstleniyoruz değil mi? Bunlar bilerek ya da bilmeyerek bir şekilde hayatımıza giriyor ve neredeyse bütün bir ömrü kendiliğinden işgal ediyor. İstediklerimize mutluluk, istemediklerimize ise sorumluluk, acı tecrübe deyip geçiştiriyoruz.

Oysa ki zaman ilerliyor.

Herkes için farklı farklı, kimine göre hızlı, kimine göre yavaş, ağır aksak ya da acıtarak ilerliyor, fakat hiç durmadan ilerliyor.

İşte böyle zamanların içinde bir de duygular giriyor devreye.

İnsan aklını hiç eden ya da aklın insani duygularını yok ettiği an'lar oluyor.

Aslında ömür dediğimiz şey; sadece bir an'lar zinciriymiş bunu bu yaşımda öğrendim.

Ve insan ahlakı bu an'lara kattığı anlamlarla ölçülürmüş.

Yaşam denilen ve çok meşakkatli olan bu süreç, kimi zaman insanları depresyonlara, çatışmalara, iç çelişkilerine sürüklerken, kimi zaman da, mutluluğa, huzura ve tatminkârlığa ulaştırıyor.

Ve insanlar bu hayatı algılayış, yorumlayış şekillerine göre yaşamını sürdürüyor.

Bunların tümüne de bilim, "insan psikolojisi" diyor.

Anlaşılması, çözümlenmesi en güç olan duygu durumu..

Ne tuhaf değil mi; insan ruhunu dahi oluşturan beyne , akla, ruh kafa tutuyor.

Oysa ki ruh tüm varlığını ona borçlu ..

Kimileri de buna id, ego, süper ego çatışması diyor.

Senin bende anlamakta aciz kaldığın hal, benim bu çatışmalarımdan biri işte.

Sadece ilk defa bu durumu birini hayatıma dahil ederek yaşıyorum. Onu bu duruma tanık kılıyorum.

Önceleri içimde kendi kendime yaşar ve bitirirdim.

En yakınımıdakiler bile haberdar olmazdı bu durumumdan.

Paniğim bundandır..

Kendimi çıplak, laf anlamaz ve savunmasız buluyorum. Kendimi terbiye edemiyorum..

Kontrol altına almadığım her olay beni güçsüz ve aciz kılıyor sanki.

Ve bu durumu tiksintiyle izliyorum.

Ne büyük bir cezadır değil mi insanın kendini sürekli kontrol altında tutmaya çalışması..

Bir söz duydum geçenlerde, ünlü bir psikolog diyor ki; "Depresyondan çıkmak insanın ahlaki bir sorumluluğudur" işte o anda nesnel sorumlulukların yanı sıra bir de ahlaki sorumluluklar ekleniyor insan üzerine..

Peki insan denilen bu organizma kendine dayatılan, yasaklanan ya da özgür bırakılan onca şeye rağmen nasıl mutlu, huzurlu olur ve yaşamını idame ettirir. Tolstoy'un dediği gibi;

"insan ne ile yaşar" ?

Eminim bunlar senin de bildiğin şeylerdir fakat sürekli bir akıl ve ruh çatışmasından bahsediyor kitaplar.

Bana göre akıl ve ruh çatışması diye bir şey olmaz. Onlar aynı kolektif bilincin, yani sürekliliğin birer kollarıdır. Fakat insan denilen bu varlık sürekli yeni nedenler üreterek kendine yeni sorunlar oluşturmakta. Bunların hepsi aslında insanın "T A M A M L A N A M A M İ Ş L I Ğ I N I N" birer sonucudur. Akıl ve ruhun senkronize olmadığı her "an", insanda yeni çatışmalar, gelgitler yaratırlar.

Bu da; yorgunluk, konsantre bozukluğu, ya da hayattan zevk alamama gibi haller oluşturur ki bunlarda hem fiziksel hem psikolojik sağlığı bozar. Daha da derine inerse çok kısa bir surede binlerce nöronun yıkımı gerçekleşir. (bu daha farklı bir mevzu, bu konuya şimdilik girmeyeceğim :)) Aslında alınan her karar, iyi-kötü, güzel-çirkin fark etmez akıl ve ruh (içsel ses) çatışıyorsa olay tamamlanmamış ve eksiktir demektir.

Oysa oluşumu "tamamlanmış", onaylanmış bir durumun çatışması olmaz. Sorguları da

kalkar ortadan. Tamamlanamamış şeyler kişide tam olana kadar, akıl ve ruh bu oluşumdan vazgeçmez.

Yani bir şeyin bitebilmesi için bile tamamlanmaya ihtiyacı vardır.

Görüşmemiz şart!

Şimdi sen ya da ben; aklımızda binlerce soru varken ve bu merak içinde birbirimizde varlığımızı sürdürürken, ruhumuzun tadamadığı, belleğinde vadedemediği o duyguyu, hazzı elde edene kadar birbirinden vazgeçmeyeceğini bilmemiz gerekir.

Hani derler ya yaşanırsa meşk, yaşanmazsa aşk olur. Yani ulaşılmaz, ulaşılması güç olan her şey, hayalini kurup da gerçekleştiremeyen her duygu insanda hırs ve yeni bir kaos yaratır. Hiç yapmam dediği şeyleri yapar ve hiç göstermediği tepkileri gösterir. Peki böyle bir duygu durumunda ne yapmak gerekir.

İşte o anda "dur !", durun ! sözcüğü devreye girer. Durmak eylemsizlik, hareketsizlik demek değil, hele isteksizlik, sevmekten vazgeçiş demek hiç değildir. Yani demem o ki, bir olay, bir durum hakkında çatışma varsa önce durumun aslında ne olduğunu gözlemlememiz ve bir süre savaşımayı bırakmamız gerekir ki buna da şahit olma konumu denir. Yani insanların en iyi gözlem yapabildiği, en doğru kararları alabildiği durumdur bu şahitlik konumu. Bütün mahkemeler, hakimler en çok bu verilerle doğru kararlar alırlar.

Başarılı, sağlam ve güçlü insanlar kriz anlarını bu şekilde yönetirler.

DUR !, bekle, biraz yavaşla, sakin ol !

İnsanın kendine verebileceği en iyi, en yol gösterici telkinidir.

Aslında sevgilim; hayata erken gelmek, geç kalmak gibi bir durum söz konusu değildir. Çünkü hayat bir yere kaçmaz, zaman sadece akaar durur.

İnsanlar onu kısıtlar, parçalara ayırır ve ardından zamansal bir takım kavramlar uydurur. Geç, erken, sabah, akşam vs. gibi..

Aslında her şey tam olması gereken zamanda, her sözcük tam söylenebileceği kıvamda ve her eser oluşması gereken an' da oluşur.

Fakat biz aciz, tamamlanamamış, kendini gerçekleştirmemiş eksik ruhlar durmayı bilmiyoruz. Çünkü korkuyoruz, her şeyi kaybetmekten korkuyoruz. (Ben)

Hiç aklımıza gelmiyor, ya kendimizi kaybedersek diye?!

İşte benim cânım sevgilim, bu yüzdendir ki onca gelgitlerim, savaşlarım, sancılarım olur, seni de, beni de yakar yıkar dururum kimi zaman.

Bunlar için senden tekrar tekrar, çok çok özür dilerim.

Yapmak istediğim tek şey dur'maktı. Fakat bunca şeyi nasıl açıklayabilirdim sana.

Aslında söylediğim her sözün, her vedanın, her kelimenin altında yüzlerce başka nedenlerin, alt metinlerin olduğunu, konuşmak için dahi senin o değerli, üretken dakikalarını almış olmamın vicdan azabını hissederken fakat o güzel ve anlamlı sesinden kendimi bir türlü alamazken, bunca şeyi nasıl açıklayabilirdim sana, nasıl şıgdırabilirdim o azıcık zamana.

Üzücüdür ki ben bu halleri, çatışmaları çok iyi bilirim sevgilim. Çünkü benim tek amacım kendim olmak ! Kendimi gerçekleştirebilmek. İNSAN olmak. Ve sadece "hak" olanı yapmak. Bu yüzden kimlerden ve nelerden vazgeçmişimdir bir bilsen.

Ama bu defa başka, sen başkasın, ruhum ilk defa şarkı söylüyor birine. Ruhum kendiliğinden akıyor, üstelik sen hiç bir şey yapmadan..

Her gün hallerden hallere girerim ben, beynimde binlerce sözcük dolaşır fakat hiçbirini kimseye açıklayamam. Anlamazlar, farklı anlamlar katarlar. Beni tutarsızlıkla, ahlaksızlıkla suçlarlar.

Artık bana, hayatta beni anlayacak bir anlayan gerekli.

Yapmak istediğim tek şey aklımla kalbimin senkronunu oluşturabilmek.

Ve bu büyülü aşk sayesinde hayatta hayalini kurduğum o dansı edebilmek.

Lütfen o dansı ettiğim kişi sen ol ve lütfen bunlardan dolayı sende beni yargılama, sadece ANLA !

Çünkü ben seni nedensizce, hatta çok çaresizce ve tüm kalbimle seviyorum.

Özlem Saba

Deniz Feneri

gözlerini kaçırdığın anda anladım içinde kopan fırtınaları,
nerede aralık bir kapı görsen içeri sızacak gibiydin.
fakat öyle anlamsız nöbetçiler dikmiştin ki kapına,
istesem de, ben bile giremiyordum.

sen de farkındaydın her şeyin,
imkansız hiç bu kadar imkansız olmamıştı.
her şeye rağmenler bile bizi kurtaramadı..

yitik sandığın umutlar şehrini ,
hiç tanımadık bir yerde keşfetmenin sevinci,
ve denizin ortasında kalmışçasına,
fenerine ulaşan bir denizcinin heyecanıydı seninki.

ben ise, tıpkı senin kadar şaşkındım.
hangi yöne kürek çekeceğini bilmez halde,
teslim olmuşum fırtınaya.

hadi yolumuzu göster bize deniz feneri
ben de kaybolmuşum bu deryada,
tıpkı senin gibi...

Özlem Saba

Deniz Yıldızı

gücüm yok artık.
okyanus sularından yıldız çıkarmaya.

cesaretim yok,
gül rengi yaralarda, sevda pıhtısı aramaya

gücüm yok,
kor yangınlardan canımı kurtarmaya.

cesaretim yok!
her gördüğümü hayra,
aşk'a yormaya..

sana değil bu kez,
fildişi sahillerin ılık esintilerine teslim ediyorum kendimi,
mavinin merhametine
güneşin şefkatine...

bir düş tutarım içimde,
bir de seni tutarım düşümde
yaşar gideriz...

Özlem Saba

Derinlik

Derin bir adamın derinliğine indikçe
Vurgun yememek elde mi?

Özlem Saba

Devrik

devrilmiş cümleler kuruyorum son zamanlar.
biliyorum!
bunu bile isteye yapıyorum.

-ölmüş takliti yapıyorum

ve ne zaman bir zücaciyeye düşse yolum,
bütün rafları deviriyorum.
bir gün bir yerlerde,
alt üst olmuş olmalı dünyam diyorum.
kırılmış olmalı tüm camdan siperlerim.

öyle şeffaf ve savunmasızım ki bu aralar,
beni kimseden sormayın...

Özlem Saba

Devrim

bazen hikayesi ömründen uzun sürer ya insanın,
gülüşünden ağır,
tüttürülen bir sigara dumanından hafif,
dalıp dalıp uzaklara giden,

eğer öyle bir insan görürseniz,
o insanları çok sevin,
yargılamayın,
dinleyin,
anlayın...

hayatı tam on ikiden vuran o insanlar,
bir tutam insanlık,
bir tutam sevgi,
bir tutam özgürlük uğruna,
tutuklanıp kapkara vicdanlarınızda,
müebbet yemeyi göze almış insanlardır,

sayenizde,
sizin için,
hayatlarından vazgeçebilmiş
olanlardır.

onlar ,
sizin hikayelerinizin de gizli kahramanlarıdır...

Özlem Saba

Dikişsiz Sevda

Dikişsiz bir sevda gerekli bana,
Gökyüzü kadar açık ve düz!
Güvercinlerin kanadına yamanmadan,
Eğreti durmadan üzerinde!

Koynundayken bile yabancılaşımdan.
Korku odasının figüranları gibi,
Bir sahnede hem başrol, hem de,
En korkulan oyuncu olmadan.

Hırpalanmış ruh kokuları gelmeden burnuma.
Düşlerim hala yıkılmadan.
KontROLSÜZ doğa şartlarında,
Bir tufana dönüşmeden,
Ezilmeden sert kayaların altında.
Sürekli sağanak yağışlar yemeden...

Her sözümün küfür sayılmadığı,
Her dokunuşumu bir bıkkınlığa dönüştürmeden.
Basınç dolu bir yürekte vurgun yemeden.
Kendi kendimi tarihin gazları arasında zehirlemeden.
Yani senden, kurtulmalıyım!

Işığımızı boğup,
Kırılgan renklere dönüştüren sevgilinin ellerinde,
Kasvetli bir tabloya dönüşmeden,
Boğazım kurumadan,
İçim tükenmeden,
Lirik bir türküye dönüşmeliyim hemen,
Ki bir kıymeti olsun yaşadıklarımın.

Yamanacak halim kalmadı kimsenin aşkına...

Özlem Saba

Dinozorlar

Dinozorların ayak altlarında açan bir çiçektim.
Elbette çiğnenecektim...

Özlem Saba

Direniyorum

bir küsse kendime
direnmesem
düŖeçeđim biliyorum
direniyorum...

her gün önünüzden gelip geçtim
göresiniz diye beni.

o kadar cılız ve utangaçtı ki sesim,
o kadar korkaktı ki yüreğim..
ne siz gördünüz,
ne de ben el uzatabildim sizlere...

mecburen göz göze geldik bazı zamanlar
kapı önlerinde
deniz kıyılarında...

ne siz merhaba dediniz bana, ne de ben sizlere.

geri dönölmez yalnızlıklara gömölse de barınaklarım
hiçbir ses, hiçbir ışık işlemese de gönöl haneme,

direneceğim!

yokluğunuza inat,
yine de ben onu bekleyeceğim!

-bir gün güneş doğacak benim de evime...

Özlem Saba

Dokunulmaz Suçlu

insan kalbi neden taşa keser bilir misiniz?
ben söyleyeyim;
sevgisizlikten!

annen sevmez,
baban sevmez,
kardeşin, eşin, dostun sevmez...

ve bir insanın kanı neden donar bilimisiniz?
bir de üstüne ülken sevmez...

artık her şey size mubahtır,
istediğiniz suçu işleyebilirsin.

-artık dokunulmazlığınız var sizin...

Özlem Saba

Dokuz Yıl

Sadece dokuz yıldır.
Aradaki mesafe bir Adam'lık yoldu.

Özlem Saba

Dolunayda Aşk

"Seni sevmiyorum" demedi
ama şöyle bitirdi giderken sözünü;
"Ben senin Güneşin değilim,
olamam, ısıtamam yüreğini."

O günden beri yüzümü rüzgarlara dönmüştüm,
Sırtımı güne.
Güneş batmış, yeni bir Ay doğmuştu geceme...

Her giden bir yenisini getiriyordu.
Dolunayda Aşk da bir başka oluyordu!

Özlem Saba

Domino Taşları

Dedim;
Bana domino taşlarının hikayesini anlat,
Dedi, asıl devrilen bizleriz,
Onlar değil...

Dedi;
Domino taşı gibidir mutluluk!
Ve de mutsuzluk.

Kusurlar...
Pişmanlıklar..
Ağırlık- hafiflik...
Aşk, nefret,
Domino taşları gibidir hayat...

Ne ekerse onu biçmiş insan.
Ne varsa derinlerinde
Onu taşırmış deniz.

Sevgi, sadakat, mücadele,
Ve her şeye rağmenler koydum otaya,

Siz aklınızı ve kurnazlığınızı koydunuz.

Bir aşk koydum ben ortaya.
Siz, yüreğinizin bunu hiç tatmayışını.

Çürümüşlüğünüzü koydunuz ortaya
kokuşmuşluğunuzu....

Sıra sıra devrildi taşlar.
Ta ki başladığı yere dönene kadar...

Benim günahlarım,
Sizin günahlarınızın bittiği yerde başladı

Ancak ne bu beni ne masum yapar
Ne de sizi günahsız...

...
Bu sarhoşluğunuzla son taşınızı da devirmeden.
Son kalenizi düşürmeden, yüzleşin kendinizle Albayım.

Üzerinize örttüğünüz o Kukuletalı Ruhban Cüppenizi giyiniz ve bir an önce kendinizden
ve insanlıktan af dileyiniz...

Özlem Saba

Dökün Benzini

Gitmeye gücüm yok.
Kalmaya gönlüm.

Dökün benzini çatıya!

Özlem Saba

Dönmedi

yıllanmış bir cennet şarabıydı sanki aşk.
içenin başı döndü
içemeyenin nevri...

bu ilahi kaideyle.
mevsim döndü.
insan döndü.
kainat döndü.

bir tek o dönmedi!

Özlem Saba

Dönüşmeliyim

İtinayla seçilmiş kelimeler,
Git yada kal arasında kararsız,
Cümlelerin bile kafası karışmışken,
Sıkışmış, mora dönüşmüş dudaklarımın,
Ve rengini soğuk bir bakıştan almış,
tenimin
Tuzlu ve metalimsi ıslakla
Düşünmeden,
Bir yıldırım gibi düşmesi hikayeme
Ne büyük bir talihsizlikti...

Ve ne yaparsam yapayım,
Sana olan sonsuz sevgim bile,
Havanın sisli gövdesinden
Güneşi yeniden sürükleyemedi günüme.

Ben de yoruldum!
Ben de yoruldum!
Ben çok yoruldum!
-Beklemekten...

Şimdi dikişsiz bir sevda gerekli bana,
Gökyüzü kadar açık ve hür!
Güvercinlerin kanadına yamanmadan,
Eğreti durmadan üzerinizde!
Koynundayken bile yabancılaşımadan.
Korku odasının figüranları gibi,
Bir sahnede hem başrol, hem de
en korkulanı oynamadan...

Hırpalanmış ruh kokuları gelmeden burnuma,
Düşlerim hala yıkılmadan.
KontROLSÜZ doğa şartlarında,
Bir tufana dönüşmeden,
Ezilmeden sert kayalar altında.
Sürekli sağanak yağışlar yemeden.
Her sözümün küfür sayılmadığı,
Her dokunuşumu bir bıkkınlığa dönüştürmeden,
Basınç dolu bir yürekte vurgun yemeden,
Kendi kendimi tarihin gazları arasında zehirlemeden.
Yani senden,
Kurtulmalıyım!

Işığımızı boğup kırılğan renklere dönüştüren sevgilinin ellerinde,
Kasvetli bir tabloya dönüşmeden
Boğazım kurumadan,
İçim sökülmeden
Lirik bir türküye dönüşmeliyim hemen.

-Ki bir kıymeti olsun yazdıklarımın...

Özlem Saba

Dünya Melekleri

Şimdi gitme vakti çocuk
Artık kanatlarını takma vakti...

En sevdiğin oyuncağı yanına alıp,
Cennete uçma vakti..

Şu sıkıyaya benzemiyor,
Üzerine tutulan sarsılmazların hezimetini.
Şimdi seni düş oyunlarından alıp cennete uğurlama vakti.

Korkma!
Üzülme çocuk!
Zaten bu dünya size göre değildi...

Özlem Saba

Dünyanın İki Yakası

İki yakası bir araya zinhar gelmiyordu dünyanın.
Kavuşamadık...

Özlem Saba

Düş Kırığı

bir tutam begonvil avucumda.
senden kalan.
bilmez ki çiçek.
kim kimi çok sever,
kim kimi daha fazla!

kim kime özlemdir.
kim kime şiir.
kim kime resimdir.
dalıp dalıp gittiği...

tırnaklarını etime batırınca çiçeğin.
genzimi yakınca kokun,
birbirine dolaşık.
iki ruh arası mesafe yürürüz seninle.
el ele, göz göze...

ah o yorgun ellerin,
hala saklımda...

öyle bir özlem ki bu,
günden kalma,
Ay'a yakın
gecenin en derininde...

uykularım ise,
doğmamış mutluluklara gebe.

-her yanım düş dölü..

kıvranırken sensiz çarşaplarda.
belki nefesim kesilirken sanrılarda,
tutku, arzu, şehvet,
sen ne dersin de.

hani gözyaşı yorganlarımız vardı ya,
içinde şiirler bohçaladığımız.
işte o bohçaların en kıvrım yerinde
bir kafiyeyiz şimdi biz,
dolaşık birbirine.

Özlem Saba

Düşmeliyim

bırakın beni,
düşmeliyim!
bir güzel düşmeliyim.
daha güçlü kalkışlar için,
ben de düşmeliyim ...

-çünkü, düşmek de uçmaya dahil -

sevginin dayanılmaz hafifliği önünde
bir kez olsun diz çökmeliyim.

-temizlenmek için, önce kirlenmeliyim-

ağzımda çevirmekten,
gevelemekten yoruldum!
boğazıma dizilmeden kelimeler,
senden nefret ediyorum,
ya da 'seni seviyorum' diyebilmeliyim.

sevişmekten başka bir şey bilmeyenlerle,
sevişmeyi bilmediğimi söylemeliyim.
anlatmalıyım aşkın bir yanılgı değil,
ibadet olduğunu,
ibadet gibi sevmeliyim...

öyle bir düşmeliyim ki,
çatlamalı kabuğum, batmalı toprağına,
ana rahmine düşer gibi düşmeliyim.
şiddeti depremler yaratmalı ruhumda.
ruhuma yeniden yerleşmeliyim..

yeniden filizlenmeliyim.
başak tarlalarına dönüşmüşken sevgili...

bir 'yerlerde beklendiğimi biliyorum.
onun beni bir yerlerde beklediğini biliyorum.
bırakın beni, düşmem gerek!
sarılarak gözlerinin sonsuzluğuna
bu anlamsız boşluktan,
ona düşmem gerek.

düşmeliyim yollara, anlıyor musunuz?

düşmeli bahtım ona.
yoksa düşeceğim!

Özlem Saba

Düşündü Bileğe Kişi

Ve bir gün düşündü Bilge kişi;

Bazı yollar gözler tamamen kapalı yürünürdü.

Açık gözlü olmaya çalışmak, büyüü bitirirdi...

Bazen insanlar sevilmediği için değil, hiç umut olmadığı için de değil, beklentiler karşılanmadığı ve hiç bir zaman karşılanmayacağı için hiç değil, cesur olamadıkları için terkedilirdi...

Düşündü ki Bilge kişi;

Sevginin cesaret işi olduğunu fakat cesaret ve ahmaklığın aynı şey olmadığını.

Birbirine karıştırıldığı anda intiharın kaçınılmaz olduğunu.

Salt sevginin ancak samimiyetten geçtiğini ve

bunu anlamak için kimsenin aklına ihtiyacımız olmadığını.

Sadece lanet olası saklandığı o yerden (bilinç altımızdan) çıkarıp kullanmak gerektiğini.

Bunun her insanın sorumluluğunda ve aklını başına almanın, yüreğinin sesini

dinlemenin insanlığa atılan ilk adımı olduğunu.

Kendini var etmenin mecburi olduğunu

Peki akıl her şeyin mümkünü için yeterli miydi diye sordu kendi kendine ?

Tabi ki değil dedi içi.

Çünkü bazı yollar akılla da yürünmezdi, bazen aklın da üzerine olan saf sevgiye ulaşmak gerekirdi.

İşte bu noktada rehber her zaman yüreğimiz olacaktır dedi iç sesi.

O her zaman doğruyu söyleyecekti.

Çünkü yaratılış hikayemizin özü sevgi, mabedi ise, kalpti.

Kişi gerçekten yeteri kadar seviyor olsa da alt yapısında iyi niyet bulunmayan her ilişki çürük ve tehlikeliydi.

Yaşamıştı ve öğrenmişti...

İşte o sevgiler bitmeye mahkumdur dedi kalbi.

Gerçekle hakikat hiç bir zaman aynı şey değildi.

Çünkü gerçek her zaman olması gerektiği gibiydi.

Ya hakikat?

Hakikat öyle miydi?

Gerçeği kafeste olmak olan bir kuşun hakikati kafes olabilir miydi peki?

Asla öyle değildi!

Kafesi acıyorum dedi kalbi!

Hadi uç dedi.

Aklının, kalbinin ve bedeninin birleştiği kişi.

Özlem Saba

Edip Cansever'e

anladım!
tam da Şu anda anladım.
yere bir Őeyler dūŐürmūŐtüm.
ama yine de devam etmiştim
eksikliğimle yaşamaya..

geri dōnūp almayı ya istemedim.
ya da adını koyamadım eksikliğimin.
belki geriye dōnsem de
bulamayacağımı biliyordum
kaybettiĐimin, gūlen çocukluk resimlerim olduĐunu.

daha iyi anlıyorum Şimdi Edip Cansever'i okurken.

"gūle mi dūŐtū, suya mı,
yoksa gūrūltūye mi dūŐtū "bilmiyorum.
benim de çocukluk resimlerim...

Özlem Saba

Eğer

Beni soracak olursan eğer,
Ben oradayım!

Yokluğunda buz tutmuş bir şairin kırılışında,
Uşümüş şiirlerin donuşundayım..

Eğer arayacak olursan beni bir gün,
Ben oradayım!

Yakasına ölgün kelebekler ilistirilmiş,
Göçmekte olan bir baharın çaresizliğinde,
Bir Nergisin düşen boynunda.
Bir Nilüferin susuz kalmış ruhundayım ben.

Eğer beni sevecek olursan bir gün,
Bir kez bak arkana yeter,

-Bıraktığın yerde,
-Hala zordayım..!

Olur da kal diyecek olursan bir gün bana.
Ölene kadar sen nereadaysen ben ordayım.
Baktığın her yerde,
Dokunduğun her zerredeyim.

-Ben 'her şeye rağmen' hala sendeyim ..!

Özlem Saba

Eksik Olanlar

Hep eksik olanları tercih ediyordu eksik olanlar.
Çünkü tam'ı kaldıramıyordu cılız ruhları...

Özlem Saba

El Değmemiş Sevdalar

Bildiğim bir yer var.
Bilmediğiniz bir yer.

Orada her şeye rağmenler var.
Ve her şeye rağmen özlenenler...
Sevilen, beklenenler...

Bildiğim bir yer var, yakında!
Burnunuzun ucu kadar.
Orada sadece var olanlar var.
Küllerinden yeniden doğanlar...

İnsanlar var orada.
Kadından ve erkekten azade.

El kadar sevdalar var orada
Avucumun içi kadar
Tertemiz.

Bırak burada kadınları,
Hepsi de riyakarlar.

Koy gitsin erkekleri de,
Hepsi arsız gemiler gibi,
Her gece bir başkasının koyundalar.

Özlem Saba

Elden Ele

mesele dişilik değil ki ¼stadım,
kişilik!
dediği gibi ozanın;
"kendi g¼zelden geçilir de,
huyu g¼zelden geçilmez..."

g¼lü bile nereden derdiğini sakın unutma!
g¼n olur, her Şey aslına çeker.

bardaki bara,
eldeki ele,
derken,
elden ele d¼ner...

o hesap da çok s¼rmez,
hepsi sana d¼ner...

¼zlem Saba

Elif

Derdin;
"bakan görür!"

Baktım
gördüm..

Bir,
'gül'
düştü
suya.

Elif...

Bu Elif,
bir başka Elif
dik olanından değil
eğilip
büküleninden.

Dalga dalga
insan gibi olanından...

Neredesin dedim?
dedi;
şu gördüğün yatta.

Suyun kaldırabileceği gibi
değil Elif.

Su, yatta!
yat Elif'te.
Elif bende...

Özlem Saba

En İyi Ben Bilirim Seni

Bir yanın Güneş'i tutarken
Sarı-sıcak,
Bir yanın Ay'da sevgilim...

Bir yanın alev alev yanarken,
Diğer yanın ayazda,
Titrer geceler sevgilim...

-Bilirim sen çok korkak birisin.

Ruhun buradayken
Bedenin orada,

Bir yanına filizlenirken.
Diğer yanın solmakta sevgilim...

Bilirim ben!
Sen daha çok tükenecek gibisin..!

Özlem Saba

En Son Hangi Şehirde Kayboldum Ben

Şehirler gelip geçiyor içimden.
Otobüsler,
Terminaller...

Anımsayamaz oldum en son hangi şehirde kaybolduğumu.
Yitirdiğimi aklımı...
Kimliğimi...

Sahi,
En son hangi şehirde kaybettim ben,
Dağıttım gelene gidene kendimi?
Yordum,
Yoruldum.
Sevdim,
Seviştim.

-Ve yenildim...

Ah bir bilsem!
Gidip toplayacağım kendimi...

Özlem Saba

En Son Şiirim

sanırım en iyi şiirimi bu gün yazmalıyım.
her şeyin anlamını yitirdiği bir evreni solurken,
başka neye tutunarak havada asılı kalabilirim ki!?

iki meridyen arası sıkışıp kalmış insan şuuru gibi,
kendime verdiğim tüm sözleri unutmuşken,
ve tüm tatlar silinip gitmişken hafızamdan...

sıcak bir şarabı hiç tatmamış sanki dudaklarım.
deli sarmaşıklar hiç dolanmamış kanımda.
yüzüme vuran rüzgarın kadifemsi dokunuşunu,
denizin vücudumu yalayıp geçişini,
tuzunu hiç hissetmemişim sanki kuytularımda.
geceler boyu uzun uzun yanışımı.
Sönüşümü(zü)...

sanki çocuklar hiç oynaşmamış sokaklarımda.
bir erkeğin merhametli elleri hiç dolaşmamış saklımda.
sanki sıcaklığını hiç duymamışım,
doğum ve yeniden doğum sancıları dolanmamış kasıklarımda.

sanki damağında eriyip yok olan şekeri,
yüzümü ıslatan yağmuru,
yosma, çingene kadınlarını andıran,
yerçekimine karşı koyamayacak kadar hafif ve iradesiz kar kristallerinin kayışını ,
hiç hissetmemişim saçlarımda...

sanki hiç anne dememişim,
koşmamışım ,düşmemişim.
her düşüşümden sonra yeniden ayağa kalkmamışım.
tahtadan ateş yanığı beşiklerim, naylondan bebeklerim,
lastik (çeçen) ayakkabılarım olmamış,
sanki ben hiç var olmamışım.

kadınlığın kölelik olduğunu,
ana 'lığın yamalık olduğunu,
erkeklığın yüzümüze atılan tokatların gücüyle ölçüldüğünü
sanki hiç öğretmemiş hayat bana.

-sanki Levh-i Mahfuzda kaydım hiç tutulmamış.

eğer bunca şeyin tadını unutturabiliyorsa size hayat,
anlamsız kılabiliyorsa tüm yaşananları
verdiği tek şeyle geri alabiliyorsa tüm verdiklerini,
artık hangi kaba sığdırabilirsiniz ki kendinizi.

her şeyin anlamını yitirdiği bir zamanda,
zamanın ötesinde bir yerlerde alı konma
ve için istemeye istemeye zorla veda etmek tüm olasılıklara..
artık sadece hüznün rengini tanımak,

ve iliklerine kadar acıyı somurmak.
nasıl bir duygu bilebilir misiniz?

söyleyin bana,
en iyi şiirimi yazmak, kurtarır mı beni bu cehennemden!?

Özlem Saba

Ene'l Hak Diyecek Olan

Belki de insanın kendini yaratması için kendini yok etmesi gerekir.

Bir başka varlığın içinde erimesi.

Egonun gazıyla şişirilmiş bir insanın bir gün patlamaması olası değildir.

Hayatımız dediğimiz her şey belki de sadece sanrılardan oluşan bir hayalden ibarettir.

Belki de gizli hazine sessizce, derinlerde bunu beklemektir.

Kim bilir, yok gibi görünen var olmak yerine, var gibi görünen yok oluşa sevdalı bir bekleyiştir.

‘En-el Hak’ diyecek olan.

Özlem Saba

Erkeğime

bir gece vakti,
son ışıkları sönerken şehrin,
senin ışığın dolar içime.
sen nasılda bilirsin karanlığı aydınlığa çevirmeyi...

akordu bozulmuşken hayatın,
herkes başka telden çalarken,
senin müziği başlar bende,
sen nasılda bilirsin hayatı bir şarkıya çevirmeyi...

en umutsuz anımda,
üzerime gelirken tüm dünya,
senin şefkatin dolar içime ,
sen nasılda bilirsin kötülükleri iyiliğe çevirmeyi...

akşam olup hüzün çökünce bu şehre,
hele bir de evlinin evine, köylünün köyüne gitme vakti,
senin neşen başlar birden,
sen nasıl da bilirsin hayatı oyuna çevirmeyi...

tüm renkleri solmuşken bahçemin,
kokmaz olunca artık nergisler,
senin çiçeğın büyümeye başlar bende,
sen nasılda bilirsin hayatı gül bahçesine çevirmeyi...

tüm gücüyle canımı yakmaya başlayınca sensizlik,
şen ne güzelde sarar sarmalarsın beni,
İşte o zaman, yorgan istemem üzerime,
Aşk'ının ateşi ısıtır beni!

Özlem Saba

Erkeklik Testi

Bir kadın bir erkeğin erkekliğini üzerinde test edeceği bir merci değildir.
Bir erkek erkekliğini ancak başka bir erkek üzerinde test edebilir.
Kadınla sadece birleşir...

Özlem Saba

Esir Ruhum

hiç bu kadar çaresiz ve kimsesiz hissetmemiştim .
içimde yarattığım benin dışında kimseyle uyuşmuyor ruhum.
sessiz bir yalnızlığın içine hapsedilmişçesine,
göz gözü görmüyor karanlığında...

burnuma sadece küf kokuyor!
yıllarca rafta unutulmuş nemli çamaşırlar gibi,
gün geçtikçe çürüyorum.

keşke demeyeceğim,
ama yine de.
yinesi de yok...

sanırım tüm maviler griye çalıyor.
ve grinin keşkesi mavi,
günden günde soluyor...

gözlerim;
nemini de,
ferini de kaybediyor.
hangi acı kutsayabilir ki onları şimdi,
iki damla yaş ile...

sanki bir dönemecin en kıvrım yerindeyim.
bahanem yok..
bu neyin bedeli,
hangi günahın bedeli bu diyemeden,

aklımda anlamsız sorular yığını
ve soruyor içerdeki;
-neyi niye kaybettiğini dahi bilmeyenin
yok olmak değil miydi cezası?

ruhum esir...
ruhum yılgın...
boşuna sevmişim bunca yıl sizi
bu sevmek sevmek değil,
tükenmenin ta kendisi...

Özlem Saba

Eşsiz Tablolar

'... ah o eşsiz tablolar.
asılacak bir duvar kalmayınca,
bulamayınca kendilerine,
'kayboldular!'

Özlem Saba

Evim Aşk

'... harcında aşk olmayan bir yapı.
Evim diye sahiplenilenlerin başına yıkılacaktır bir gün mutlaka...

Özlem Saba

Evim Neresi

Toprağa basınca hissediyorum,
Yapraklarına dokununca bir ağacın.
Suya değince ayaklarım.
Duyunca sıcaklığını kemiklerime kadar güneşin.
Görünce bir kuşun kanat çırpışını,

Ve bir köpekle oynaşırken anlıyorum;
Neresidir vatanım.
Nerededir köklerim.
Nedir kutsanmanın anlamı.
Sevginin kattığı değeri,
Ve özgürlüğün kıymetini ...

Sadakatin,
Güvende olmamın kişiye verdiği gücü,

O anda anlıyorum;
Beni evim neresi!

Özlem Saba

Eylül I

bana sonbahar diyorsun
yapraklarımı döküyorum bir bir
bir mülteci azmine benziyor bu şehir
bu şehirdeki yalnızlığım
yoksun ve kimliksiz.
daha bir tok geliyor acının sesi kulağıma.

yarın darbe olacak diyorlar.
ve ben,
daha çok kaybedeceğim kendimi.
kime sorsam,
barut sanacak...

başa bulut diyorsun
yağmurlarımı döküyorum bir bir...
renksiz bir kavak ağacına dönüşüyorum
sonra...
inanmaya hazırım!
ütopik bir renk giydir artık bana
yalan da olsa...

bana eylül diyorsun
yine bir sis alıyor
bir yayılım rüzgar başlıyor sokaklarımda.

kime sarılısam, üşüyor...

sanırım haklısın sevgilim
sonbahar çocuğuyum ben
eylülde nevrüz yaşanmaz ya...

Özlem Saba

Eylül I,

bana eylül diyorsun,
bütün yapraklarımı döküyorum bir bir..
bir mülteci azmine benziyor bu şehir.
bu şehirdeki yalnızlığım,
yoksul ve kimliksiz.

bana eylül diyorsun
daha bir tok geliyor acının sesi kulağıma.
sesin ürkek,
sesin cılız...

bana eylül diyorsun
darbeyle anılıyor adım.
ve ben,
daha çok kaybediyorum kendimi.
kime sorsam,
barut sanıyor...

bana eylül diyorsun,
yağmurlarımı döküyorum bir bir...
renksiz bir kavak ağacı oluyorum
sonra...
inanmaya hazırım!
ütopik bir renk giydir artık bana,
yalandan da olsa.

bana eylül diyorsun,
yine bir sis başlıyor
deli rüzgarlar esiyor sokaklarımda..
göz gözden uzak düşüyor.

kime sarılısam,
üşüyor koynumda.

bana eylül diyorsun,
derin bir uykuya dalıyor sevinç,
kör kuyularda utancın gözü açık gençliği
tabiat bile bezerken kendinden.
binlerce kadın susuyor içimde.
konuşamıyorum...

arasa suç...
sorsa suç...
ağlasa, dökülse yağmurları
o bile suç..

sanırım haklısın sevgilim
sonbahar çocuğuyum ben.
Eylülde Nevruz yaşanmaz ya...

Özlem Saba

Ezberimsin

öyle alışık ki bedenim bedenine,
yüz bin yıldız altında,
bağlansa da gözlerim,
yine de tanışım tenine...

Özlem Saba

Farid Ferjad

Farid Ferjad alıyor,
büyüleniyorum...

bütün yapraklarını
döküyor hüzün ağacın.

Yalın!

içli bir keman sesi uyandırıyor beni
o hazine ve düşünceli uykudan...

bir kuş olmalıyım diyorum bazen,
bir deniz,
bir bulut,

ya da coşan bir sonbahar
telaşsız..

olmalıyım diyorum!
ne olmalıyım(ı) düşünmeden.

sadece kendim olsam yeter!
her şeyi hissedenden...

Özlem Saba

Garda

garda!
içi dolu bir valiz.
adressiz.
belki de sahipsiz.

aşkın iki vagonunda.
iki valiz
birbirinden habersiz.
biri yorgun seferlerden dönmüş.
diğeri mühimsiz.

garda!
iki valiz.
birbirinden habersiz.
üst üste.
alt alta.
biri gidiş
diğeri dönüş yolunda.

karşılaştılar.
iflah olmaz bir yalnızlıkta.
garda.

üst üste
alt alta..

mesafelerin ve
zamanın önemi yoktu
adressiz yolculuklarda.

değdi fermuarları birbirine.
çözüldü.
iflah olmaz bir karanlıkta.
bagajda...

garda,
iki valiz.
birbirinin olmuştu
sahibinden habersiz.

biri dolu
biri boş.
garda
iki valiz.
birbirini taşıyordu artık.

Her giden geri dönmez dedi biri diğesine

garda
iki valiz.
Bir'i yaşıyorlardı.
ikisi de adressizdi...

Özlem Saba

Gardiyan

Kendi ömrünün gardiyanı olabilir mi insan?
Olurmuş!
Adaletsiz yargıçların kararlarına boyun eğince!

Özlem Saba

Gece Görüşü

sanki tüm sahne sizin.
sahi,
siz neden bu kadar mühimsiniz ki?

sizi bizden değerli kılanınız ne?

acının çörelendiği bir beyinde ,
kavramlar değerini yitirmişken,
ve bükülmüşken anlam,
siz diğerlerinin,
bizler için nasıl bir olabilir ki?!

zorba nefisleriniz,
kocaman ağızları olan timsahlara dönüşmüşken
hangi Tanrı'nın varlığından söz edebiliriz .

kaç sadaka dağıtmalı bir küçücük günahınızın affı için...

ve hal böyleyken neden aydınlıklar sizin,
karanlıklar bizim olsun ki.

iyi bir gece görüşüne sahip olmak için,
bir avcı bakışına sahip olmak gerekmez mi?!
ve cehaletinizle her zaman farkında olmadan hazırda av olan,
kör olan sizleri,
sıra bize geldiğinde ,
neden affedelim ki?

hangi insanlığınız adına?

Özlem Saba

Gece Yarısı Sen Ve Ben

İki kadeh şarap
Ve özlemin.
Senin özlemin.
Gelmedin bu gece.
Biliyorum.
Kızmadım
Uyuyayım diye gelmedin...

İskambil kâğıtları gibi masaya saçılmış hesaplar.
Ortada alakasız bir meze.
Sen gelmeyince romantizmden de vaz geçtim.
Bütün 'izim'lerden vaz geçtim.
Küfürden ağır bir arabesk.
Ben gelmişine geçmişine etmez miyim...

Hani bu bahar gelecektin Allahsız diyor fondaki?
"Söyleyin yârime baharları beklesin, söğüdün dalları bugün eğilmesin"
Söy-leyin o söğüdün dallarına
Daha fazla eğilmesin,
Ya da eğilsin.
Bana bana gelsin...

Off of!

Yok
Ah!! Diye başlarsın
Canının ilk nereden yanmaya başladığını bilmeden.

Ahh Aşk!
Aşk yüzünden başlasam sana yanmaya.
Seni içmeye...
İnce belli kadeh,
Ben olsam,
Ellerim senin ellerin,
Sarsan ya...

Tam havaya girmişken;
Nereden çıktı şimdi bu şarkı;
"Beni vur o saatin altında."
Ya da "beni al, ellere verme",
"Külümü al, uzak yollara savur."

"O mahur beste" çalar (?) ile ben ağlarız."
Ah ulan ah!
Müjgan da yok ki ortada.

"Yalnızlığım yollarıma pusu kurmuş beklemekte.
Acılar dikmiş gözlerini üstüme, nöbette"

Korkmuyorum...
Korkmuyorum...

"Hadi gelin üstüme korkmuyorum"
Yok abi!
Vallahi ben çok korkuyorum..

Seni de yazmazsam var ya,
"O kara kaplıya kaydedin beni."

Gel aramızda bir yılan gibi duran zaman
Gel de kus üzerime zehrini...

Şimdi hangi parça, hangi ninni girmeliydi ki araya.
Gel de uyut beni...

"Kendine iyi bak, beni düşünme, su akar yatağını bulur"
İşte bu çok tahrik edici..

"Su akar yatağını bulur."
Hadi!
Öpsene beni!

Kadeh yorgun,
Ben yorgun,
Yo kadeh boş
Gel de sen avut beni!

Yanan avuçlarımdan öpsen ya şimdi
şarkının yerine.

"Geç bunları, anam babam geç bunları.
Bir kalemde bilirim ben yaptığımı"
"Hüzünlü bir akşam içmişiz, sarhoşuz, hepsi bu"

Ah ne günah ama,
O günah gecelerden biri.
Giremediğim günahın bedeli mi bu.
"Hayatı tespih yapıp sallıyormuşum."
Lan ben bu dünyanın anasını geç,
Habil'ine kadar bile söverim.
Heyt leyynnn.

"Hep sonradan gelir aklım başıma,
Hep sonradan, sonradan."
Gözlerin geliyor ardından aklıma..
Yapma!
Bunu bana yapmaa!

"Sende mi aklıma sığmıyor sende mi.
Sen misin her şeyi silmekten bahsedem.
Böyle gitmek var mıydı?
Demek yine bana hasret,
Yine bana hüsrana var.
Yine bana esmer günler düştü eyvah! "

Simdi burada biraz daha hareketli bir parça gerekli.
"Kız seni alan yaşıdı dertlerini de boşadı
Mest oldum vallahi mest oldum."
Of ulan of!
Bir kuş kadar yumuşak.
Ah o tiner kokulu ellerin.
"Ask olsun,
Vallahi aşk olsun"
Nerede lan senin ellerin?
Hadiii..
Sevsene ellerinle beni,
Gecelere akalım!

Özlem Saba

Gecikmiş Bir Mektup..

seni sevmekle başladı her şey..
sanki alaca karanlığın ardından doğan güneş gibi....
karda kalmış, üşümüş ayaklarımın,
ateşe varması gibi...

şu dermansız, çaresiz gönlümün,
bir dirhem mutluluğa varması gibi....

seni sevmekle başladı her şey,
her şey senmişsin meğer...
ve bizler...

oysa çok mu geç kaldım acaba? derken;
içimde bir kuş ötüyor ansızın..
ve zamanı yok diyor sevmelerin, sevgilerin...

haydi sen de kanat çırp benim gibi..
bir göz kırp artık yoksulluğuma..
canlasın seninle bütün hücrelerim
içime dolsun her solukta bütün sevinçlerim
içime dolsun adın
adınla başlayan tadın...
ve dilimde öyle bir dua ol ki
sadece Allah, Allah, Allah desin...

adınla başladı her şey
ve adına ölesi bütün kainat
hizmetindeydi bütün alem;
şu yazdığım kalem! ...

ve ben!
biçare, yoksul,
senin yoksulun...

ne kadar yoktuysam ben
sen o kadar vardın...
ne kadar azdıysam ben,,
sen o kadar çoktun
ne zaman ansam ben,
sen hep benimleydin...

ama ben asla olmam gereken yerde olamadım...
sana karşı yeminimi tutamadım...

affet, affet beni ya rab
bağışla bütün günahlarımı,
tıpkı bütün bu kainatı,
bu aciz günahkarlara bağışladığın gibi
bağışla, bağışla beni yarab...

adınla başladı her şey
ve dilim de bir tövbe oldun artık,

içimde bir aşk..
tüm ruhumu yaksa da küle çevirse de
mutluyum...
çünkü vardığım en büyük aşk
bu aşk...

adınla başladı her şey
bekle! , döneceğim...
sana gelmezsem söyle nereye gideceğim.?

bekle! geleceğim

dilimde yalnızca bu duayla,,,
bekle...
bir gün geleceğim...

Özlem Saba

Geç Kaldım Sana

Geç kaldım sana sevgilim.
Doğduğum zaman gibi,
Sonbaharda...

Bazen erken, ama hep çok geç...

Hep geç kaldım mutluluğa
Hüzün içinse, hep zamanında...
Belki her şey bitmiştir ben geldiğimde ,
Belki de hiçbir şey başlamadı henüz...

-Bu yaşta aşık oldum sana... -

Ölmek için çok erken sevgilim.
Aşık olmak içinse çok geç
Yıllar yılan gibi süzüldü koynuma
Hala da geç kalıyorum sana
Beni affet.

Aşkın yamacındayım doğru
Ancak,
Ölüm daha yakın bana...

Özlem Saba

Geç Kaldın

oysa ki,
biz seninle
hep beraberdik sevgili!

güldüğümde,
ağladığımda,
başarımda,
başarısızlıklarımda.

yorulduğumda, yanımdaydın,
kavgalarımda...
ama ben seni hiç görmemiştim.
sen de tanıyamamıştın beni,

yeni geldin,
hoş geldin.

geç kaldın!

Özlem Saba

Geçti

Haziran,
sensiz geçti.
temmuz,
ve ağustos da.

Dar
ve
ince
bir
köprü
vardı
önümde.

Geçilmesi
zor
boğazlar.

Yolları
sensiz geçtim
aşkı da
sensiz içtim.

Peki sen!
kendini
bana
niye
sevdirdin?

Özlem Saba

Gel Artık Sevgilim

kendine bir şans ver diyor birileri...
kendine bir şans ver demek ne kadar da kolay
bunun bir kaç ilaçla geçeceğini düşünüyor,
onun için reçete yazmak da çok kolay...

beni bu kadar çaresiz bırakan şeyin
Aşk'tan korkmak olduğunu sanıyor,
yanılıyor...

bunu anlatmak mümkün mü?
açmalı mıyım kendimi bu kadar sayfalara bilmiyorum
ama konuşmalıyım yoksa öleceğim...

tabular...
ne kadar dışında da dursak bu kuralların
bir yolunu buluyor bizi içine çekmenin..

söyleyin bana?
çevrece kabul gören bir ilişki
yıllarca alıcısını bekleyip,
bir kilo domates gibi razı oluyor kadın kaderine..
seçme hakkı yok.
sevme, sevilme hakkı yok.
tensel uyumdan bahsediyor kitaplar
aşktan, sevgiden...
bırakın tensel uyumu
sevdiğine seni seviyorum demeye bile cesareti yok kadının...
annemin kaderi buydu benimki de böyle deyip,
razı oluyor kadın kaderine.

ben gibi.
sen gibi.
o gibi...

evet kadının kaderi bu ne yazık ki..
asırlardır süre gelen bir alışkanlık..
yada kolayı seçmek...
bir ilişkinin sorumluluğunu bile üstlenemezken erkekler.
bırakın üstlenmeyi bunu bir oyun gibi gören erkekler,
nasıl olsa bizleri seviyor, ya da mecburlar diye
yıllardır altlarında taşıdıkları,
o kadını dediği basamakların üzerinden,
nasıl da sorumsuzca geçtiler.

ezilsek de varlıklarının altında, yok olsak da,
sesimizi bile çıkartmaya korktuğumuz,
çekindiğimiz,
ürkek bir mum alevi gibi direnişsiz,
ve en küçük bir esintide yok olacak bizlerin,
nasılda titreyerek yandığını asla bilmeyecekler...

ve bunca şeyin farkındayken

yada duygusal zekanız zorla fark ettiriyorsa bunları size..
dayanışmasız sorumsuzca yaşanmasından korkuyorsanız hayatın
ve aşık olacak adam gibi bir adam bulamıyorsanız
ve aşk artık unutulmuş tren garları gibi geliyorsa size..
ve oradan geçmiyorsa hiçbir zaman yolunuz.
hayat ayırıyorsa sizi her defasında o gişeden.
elinizde aşka gidecek bir biletiniz bile yoksa..
bir zincir dolaniyorsa her defasında ayaklarınıza.
ve her seferinde yargılıyorsanız yaşanan aşkları.
tutsaksanız.
korkuyorsanız.
ayağınızın altındaki iskemleye bir tekmede siz vuruyorsunuz.
ve bir anlamsız aşk daha asılıyor hayatınızda.

ve yıllarca bastırmak zorunda kalıyorsa kendini kadın.
eğer şuursuz bir büyücüye dönüşmüşse toplum.
tüm kadınları bir paçavraya hapsedmişse..
yıllardır kutulara doldurulmuşsa duygular,
süslü hediye paketlerine.
aşkı işportaya dökmüşse toplum.
bir tuğla kadar değeri kalmamışsa aşkın..
o ilk sözler,
o her evliliğin bir futbol maçı biletinden ucuzsa değeri.

ben istemiyorum böyle bir sevdayı !
istemiyorum !

ve sana sığınyorum tanrım,
evlilik adı altında yaşanan günah dolu zevklerden...

13.01.2007

Özlem Saba

Gelgit Zamanları

birbirine sevdalı
iki yarımada
sular yarılmadıkça
kavuşmazlarmış...

fakat öyle sadık olurlarmış ki onların sevdalarına
hiç kavuşamaları da
birbirinden ayrılamazlarmış...

gelgit zamanları olurmuş,
işte o zaman,
gök şaşar, denizler ağlarmış...

Özlem Saba

Geliyorum

Geliyorum!
Acının bir şeyleri öteleyişini seyrederek,
Azgın bir sırtlanın diş eti gıcirtısından,
Kayaların kan sızan aralığından ürkmeden.
Yolunu bulmuş bir kardelen gibi.
Doğruyu kurtarıp dolambaç kıyılarından,
Geliyorum!
Bir beyaz güvercinin kanadındayım..

Yamalı paçalarını saklayarak çalılardan.
İterek korkuları sarp yamaçlardan.
Ayaklarım dolanmadan, düz adımlarla.
Tarihin kendini ama-k bırakmış yüz bin tonuyla.
En güzel ressamı da yanıma katarak.
Geliyorum ey halkım.
Yeter artık!

Yapılsın bu kez mutluluğun resmi.
Nazım'lar tükenmeden.
Çekilmez bulutlar çekilsin aradan.
Tüm renklerin kesiştiği o yerde.
Gök kuşağının sekizinci rengini müjdeleyeceğim size.
Hiç bitmeyecek baharları düşüme katıp.
Güneşi süzeceğim tenimde.
Ağaçlar dikeceğim uçurum kenarlarına.
Kaymasın ayaklarınız.
Yakmasın ateş sizi.
Su da boğmasın..

'Hadi!
Sarılın bunlara.
Sarılın da büyüün... '

Gölgeliklerin en koyusunu sürüyeceğim ellerimle.
Yağmurlar biriktiren gözlerimle.
Boynunu dikileceğim günebakanların.
Bütün bunlar olurken biz koşacağız maviliklere.
Oynaşacağız başak tarlalarında günün.
Dünler kıskanası bizi...

'Derler ki;
Rüzgarı masum esen bir kentin
Yıkılmazmış duvarları.'

İşte buradayım sevdiğim, vatanım, kavgam, hasretim.

Geliyorum!
Şaha kalkmış bir atın nal sesindeyim.
Bir çocuğun gülümseyişinde..
Ellerini uzat bana, nefesini ver.
Biraz seveyim.

Özlem'inin en yoksul yerindeyim .
Yüz süreyim bakir topraklarına.
Emeyim bereketli memelerinden.
Eteklerinden öpeyim gelinciklerin.

Benim adım insan!
İnsanın hasretindeyim...

İnsanın kendini bilişindeyim.
Doğanın kıpırdanışında.
Uyanışındayım bir kedinin.
Bir tohumun çatlayışında.

Bir bebeğin süt kokan ağzındayım ben.
Bir kadının sevdasında.
Bir yarin koynundayım, azgın.
Bir suyun akışındayım durgun.
Bir kelebeğin dokunuşundayım yumuşak.

Yanıma alıp insanca yaşamaya dair ne varsa.
Geliyorum size doğru.
Sözüm üzereyim...

Özlem Saba

Gerçeklik Ve Yalan

Darmadağın hayatlarının içinde düzenli gerçekliği,
Düzenli hayatlarının içinde darmadağın yalanları yaşayanlar vardı!

Özlem Saba

Geriye Kalanım

yok pahasına bozdurdular beni.
umarım, elde elden ele dolaşmam...

Özlem Saba

Gidenler Terkedilirmiş Evvela

Ne çok bedeller ödenir bir aşkta.
Tabii bu gerçek bir aşksa.

Peki ya bu bedeller hep tek taraflı ödeniyorsa?
Kim inanır ki diğerinin aşkına.

Kalanlar değil, terkedilenler gider evvela.
Çünkü, daha erken terkedilmiştir onlar...

Özlem Saba

Giderken Döşediğin Dinamitler

içime birden bir umut düşüyor.
ve düşümde uyanıyor martılar.
balıklar da terk ediyor akıntıyı.
ve ben Ay'a sürüyorum yüzümü
yere iniyor yıldızlar...

'hep bir ağızdan, seni söyleşiyoruz.'

her şey tamam!
deniz bu gece atlastan yatak.
ama yok mu bu hasret ağrısı,
uyandırıyor düşümden!

içime birden, yokluğun düşüyor!
-bir bir patlıyor giderken döşediğin dinamitler...

Özlem Saba

Gidesim Var

gidesim var;
hiç olmadık kadar gidesim var.
anadan doğma, üryan,
soyunup da tüm ruhumu,
gidesim var.

bütün öğretilerden uzakta,
ayakların baş olduğu,
horozunun erken öttüğü,
bütün tersanelerinin satıldığı,
bütün dersanelerinin yutulduğu,
celladına alkış tutan,
çıkartı için vatanını satan,
dilini, dinini, bayrağını yakan,

onca nimeti bu vatana altın tepside sunan,
Atatürk'e dil uzatıp,
piç damgası vuran,
bu insancıklardan,
bu ülkeden,
hiç olmadık kadar uzağa gidesim var.

Özlem Saba

Gidiyorum

Gidiyorum!
Aklım geri giderek.
Atmaya çalışsam da zihnimdeki tüm düşünceleri,
Ayaklarımdaki prangalar hatırlıyor tüm ezberlerimi,

Ben güvenilir birisi değilim ama,
Aşk bozuyor ettiğim bütün yeminleri...

Özlem Saba

Gidiyoruz Biz!

Bir hüznü çaldım gözlerinden çocuk.
Bu gece yere indirdik gökyüzünü.
Toprak kaydı ayaklarımızın altından
Gözlerimi yeniden açacak bir neden bulamadım dünyaya.

Toparlan gidiyoruz!
Yerin yedi kat dibine...
Göğün yedi kat üstüne...

Gidiyoruz biz!
Molozlara basa basa.
Yıldızları saya saya.

Yalan dünyanın Sırat'ından
Gerçek aleme gidiyoruz.

Hazırlan!
Çok enkaz var dünyada...

Özlem Saba

Git İçimden Küçük Kız!

kelebekler gçyor içimden.
ve ben yine yalnız kalıyorum.
yenemediğim büyük bir acı var içimde,
işin garibi, acımı ben de tanımıyorum.

hep aynı soruları soruyorum kendime;
neden?
ne için?
neden bu kadar umutsuz ve sevgisiz insanlık ?
ne için buna müsaade ediyoruz?

bu içimde kendiyle hesaplaşan,
hiçbir şeyi olduramamış küçük kız da kim?

hep eksik yaşamış,
hep eksik sevilmiş,
hep eksik sevişmiş,

ve hep eksik söylemler peşinde,
kimliğini yitirmiş.

tüm masumiyetini kaybetmiş,
bu küçük kızda kim inanın ben de bilmiyorum! ,

ve ben o küçük kıزدan hiç hoşlanmıyorum!

korkuyorum!
ondan çok korkuyorum.
sevgisiz büyüyen çocuklardan ben de çok korkuyorum...

Özlem Saba

Git Şimdi

gitmelisin artık

korkuyorum senden

sevişmelerimiz yorgun
çıplaklığımız utangaç

el yordamıyla tanıyorum tenini

düşlerin beyaz
tenim siyah
haykırışların mavi
gözlerim donuk

renklerle tanıyorum seni

sen git şimdi
sonra gene gel

beni özlediğini söyle
fısılda kulağıma hasretini
ihtiyacım olacak nefesine

utanıyorum senden
senden ve aşka dahil her şeyden.

sen git şimdi
sonra gene gel.

ama kalbinle gel
sal içindeki utangaç çocuğu
dokun yüreğime
sev, büyüt, okşa
bulutlara çıkar beni

Özlem Saba

Gitme

kayıp şehrin
kayıp prensi
bunca acı içinde
sırf seni bekliyorum diye kaybetmiyorum kendimi

yolumu bulmaya çalışırken el yordamıyla
tanıdık
zamansız izler bırakıyorum ruhuna
sokak aralarında
deniz kıyılarında

yalnız;
bir güneş,
bir deniz,
bir ay şahitken sevişmelerimize

hayalin de gözlerimin önünden çekip giderse
söner ışığım
kaybolurum, düşerim en derine..

unut bir düşünce olduğunu
lütfen gitme!

Özlem Saba

Gitme

bozkırın ortasında
yalnız bir sonbahar gibiyim.

bir yapraklarım kalmıştı
az sonra,
onları da dökceğim.

-gitme!

Özlem Saba

Gitme!

gitme aklımdan.
aklım gitsin ama,
sen gitme!..

Özlem Saba

Gitmedin

Senden sonra kaç kez ağladım bilmem.
Baya kilo aldım inadına.
Artık saçlarımı da boyatmıyorum.
Bin kez seni özlemediğimi söylemesem de kalbime.
Özlüyorum yine.

Yüreğinden kaçtım hep,
Ama iltica edecek tek bir yürek bulamadım kendime.
Gittiğim her yerde senden bir nefes aradım.

Kaç kez yeniden yaşadım gidişini.
Kaç prova ettim.
Arkandan bilmem seni kaç kez uğurladım.
Yine de olmadı,
Unutamadım.

Her seferinde daha büyük bir aşkla bağlandım sana.
Daha kaç yıl geçmeli üzerinden ayrılığımızın.
Daha kaç kez iç çekmeliyim derin derin.

Bilmem daha kaç ayakkabı eskitmeliyim çıktığım uzun rüyalarda.
Daha kaç kez aynı yolları yürümeliyim ayak izlerini süpürmek için.

Bu kez de olmadı demediğim,
Seni peşimden sürüklediğim,
Tek bir gün bile olduramadım.

Onca yol gittim de,
Sen yüreğimden on santim bile öteye gitmedin...

Özlem Saba

Gitmeliyiz

kilitlesen de tüm kapıları
gideceğim biliyorsun
yıkıldı kalbimin duvarları.

aç kalbini, çıkmalıyım!

kalanlar sadece çürütür
kokutur anıları
bitmişse aramızda yaşanacak her şey
gitmeliyiz, kurutmalıyız bataklığı...

Özlem Saba

Gitsin

Gitsin!
Herkes gitsin bugün.
Hayallerim gitsin.
Anılarım.
Yaptıklarım.
Yapamadıklarım.
Özlemlerim gitsin bugün.
Çiçekler gitsin.
Güneş gitsin.
Örtünsün gökyüzü.
Yıldızlar gitsin.
Kediler gitsin bugün.
Köpekler gitsin.
Dostlarım da gitsin bugün.
Gitsin bütün mecburiyetlerim.
Uykular gitsin gözlerimden.
Uykusuz geçirdiğim geceler gitsin.
Korkma sana bir ayrıcalığım yok,
Sen de gidebilirsin...

Mezarcılar gelsin sadece...
Beni yıkasın,
Temizlesin.
Süslesin.
Kurtarsın şu yalan dünyadan.

Özlem Saba

Göcek Sızısı.

Can yanar...
Ocaklar söner!
İnce ince bir kan sızar yüreklerden.
Akar yemyeşil ormanlara.
Bir kızıl yılan gibi dolanır boynuna.
Yakar, boğar güzel olan ne varsa.

Bir yavru kuş düşer yuvasından,
Kimse yetişmez imdada.
Velhasıl ortalık can pazarı.

Çiçeğinden böceğine daha niceleri.
Varmışlar ateş hattına..

Bir derin uykuda yakalamış onları ölüm!

Uçuşurken başlarında pervaneler
Mavi kelebekler sanmışlar...

Yanılmışlar...

Her şeye hayat veren Güneş
Göstermiş bu kez namert yüzünü..

Uyan Göcek uyan!
Yangın değil bu bir tuzaktır.
Toprağında, taşında ellerin gözü vardır...

Özlem Saba

Gökkuşağı

Sicim gibi bir hüzün vardı kıyılarımda...

Müsaadenizle;
ağlamaya devam edebilir miyim diye sordum Gökkuşağına?
Dedi;
"Güneş'in kentinde Yaş'a yer yoktur,
sarılısam iyi gelir mi?"

Özlem Saba

Gökten Bekleyerek Unuttuk Sevmeyi

sürgün müdür her zaman gitmeler?
insan hiç bulunduğu yerde kaskatı kesilemez mi?

bedeni oracıkta yok olup,
ruhu uzak diyarlara göç edemez mi?

sanki tüm kelimeler tükenmiş gibi,
iki kelimeyi bir araya getirip,
yetti artık diyemez mi?

sürgün müdür her zaman gitmeler,
insan kalbine sürgün edilemez mi?

zamanın durduğu,
ondan sonrasının olmadığı,
hiçbir şeyi canının istemediği,
her şeyin zoruna gittiği,
bir heykel gibi sağır ve dilsiz olamaz mı?

insan hiç bulunduğu yerde,
birbirine dolaşık iki hayalete dönüşemez mi?

Özlem Saba

Gölge Oyunu

küçük adamlar var
gölgesi dev.
büyük insanlar var
aks'i cüce.

aynalar!
sorunları var bu aralar.
kimi içine dönük/kırık,
kimi dışına,
koca/şişman...

ey içim;
bir tek sen konuş benimle
ne aynada dev
ne yerde cüce...

dallarım;
bari siz şaşırmayın yönünüzü.
güneşi arkanıza,
rüzgarı önünüze alın ki
gölgeler aldatmasın bizi.

havam;
sen dol içime
hiç boşluk bırakma bende
öp, öp, öp
öyle bırakma ki
kurtlar sızmasın içime.

sen ışık,
mavinin maviye
yeşilin yeşile hesap sorduğu bir devirde,
siyaha sal beni,
sal ki,
kimse farklı oluşumdan vurmasın,
beyaza dönene kadar
tüm renkleri kır içimde...

Özlem Saba

Gönül İşçisi

hep annemin yüzünden.
ağzın değil,
elin çalışsın derdi!
işte o günden beri,
parmaklarım yüreğimin sözcüsü oldu,
bedenim işçisi.

aşk ise,
kalbimin efendisi.

bak!
ben şair oldum anne.
artık kimse şairlere inanmıyor.
ben kayboldum anne...

Özlem Saba

Görürsün Rüyalarında

ağla erkeğim!
sende ağla...

beni nasıl uyku tutmuyorsa ,
nasıl gözümü kırpmadan ağlıyorsam yokluğunda,
sende bensiz uyanınca ağla...

hiç iyi geceler dileyemediğin için bana koynunda,
sen de rüyalarında görürsün benim gibi,
bir günaydın bile yok bundan böyle sana...

Özlem Saba

Görüşemedik

Neleri neleri vardı!
Bir tek o yoktu.
Çayıma şeker.
Aşıma tuz.
Ne ararsan.

Güzel bir gömleği vardı.
Taşlı yüzüğü.

Gazoz bile ısmarladı bana.
Büyük adam olmuştu .
Ama o yoktu.
Görüşemedik...

Özlem Saba

Gözlerin

eyy benim gözlerini sevda bürümüş sevgilim.
büyürken gözbebeklerin,
büyüyor sevgimiz de.

eyy benim sesine ses,
sevdasına sevda değmiş sevgilim,
büyürken çığlıklarımız,
çığ oluyor sevgimiz de.

eyy benim tenine ten,
canına can değmiş sevgilim.
yüreği yangın sevgilim.
aynı ateşte kor olup
söndüğümüz sevgilim

işte bundandır.
tatminsiz, fahişe gecelerde
uyur uyanırım gecenin bir yarısı.

soyunup çırılçıplak rüyalara
huzur kokan nefesini ve
için için yanan tenine özlemle...

Özlem Saba

Gözleriniz Bayım

Gözlerinizin derinlikleri
Okyanusun renkleri ve hareketleri gibi.
Sahilde gerçekliğin ihtiraslarını,
Derinlerde birer tiyatro sahnesi canlandırıyor sanki.
Düş ve gerçeklik arasında ne sorsam,
Cevap veren bakışlarınız.

Bedenim,
Duygularım,
Tarifsiz bir biçimde
Gözlerinizin köleleri olmuşlar.

Aklım ise bu hayata
Gizemliliğinizin
Mükemmelliğinizin kıyısında gezinen
Çellonun,
Örkestraların
Birer yapıt halinde haz verişi gibi
Ahenkli ve estetik ruhunuza tutulmaya gelmişler.
Alınız onu içeri...

Elinizi uzattığınız her renk ,
Birer duygunun izlerini taşıyor,
Bunu yalnızca ben görebiliyorum.
Ve bilinçaltımda her sözünüz
Sevgi kırıntılarının varlığını hatırlatıyor.
Gözlerinizin içselliği,
Merhameti,
Doğanın bütüncül gerçekliğini yansıtırken,
İnancın ötesinde bir bağla bağlanıyorum her ikisine de.

Uzaklarda bir yerlerde kaybolmuşum da,
Hasretinizin derin derin izlerini taşıyorum sanki.
Sanki sizden önce ben hiç var olmamışım gibi.

Etrafımdaki herkes yaşamın müziğine,
Ritmine ve dansına ayak uydurmuş gibi görünüyor,
Fakat bir biz uyumsuz gibi davranıyoruz bu boşluk
götürmez sahnede.

Cesurca bir sorgucunun ellerine teslim etmişiz sanki
neden ve niçinlerimizi,
Her gece bir öncekinden büyük bir sızıyla yokluyor.

Bu kez de benim tuvalimde birer birer oluşuyor
renkler.
Varlığının tutkusu karşı koyulamaz bir hal alıyor.
Gerçeğimde var olman için çiziyorum seni.
İlk şiirlerimden fark ettim tutulduğumu size.
Delice,
Saçma sapan
Şuursuz sayfaların unutulmaz esiri cümlelerimden.

Sanki bir solo halinde kilitli ve esaret altında kalmış gibi bağıyorlar.

Aşkın ve bilginin doğası bu büyülü müzikalin sözlerini yazarken,
Bir çift gözün nasılda etkisinde kalmışlar.
Yazık değil mi onlara.
Her cümle senle baslar ve senle biter olmuş.
Ve gövdeniz,
Her gün biraz daha içine çekiyor beni,
Ve şu gördüğünüz bitki örtüsünü üzerime örter gibi
Gömülü vermişim gözlerinizdeki mezarlığıma.

Özlem Saba

Gülümse Güneşine

Boş ver bütün sorumlukları.
Özgür ol dedim kendime.
Sadece bugün.
Tek bir günün
Senin olsun.

Ama cesur ol.
Gir o ormana.
Ne kurtlar,
Ne sırtlanlar,
Ne de çakallar canını insanlar kadar yakamaz.

Yüzüne dokun.
Yıllarca okşamadığın,
Okşanmayan yüzüne.

Günler hızla akarken.
Yüzünde biriken karışıklıklara dokun.
Gülümse kendine.
Barışık ol bugün kendinle.
Amma da acı çekmişim.
Çekmişim ama büyümüşüm de!

Değersiz hissetmene gülümse sonra.
O değersizliğin içinde ulaştığın onca değere gülümse.
Kelebeklere gülümse.
Dudaklarını yalayıp gecen rüzgâra gülümse
Uykularına gülümse.
Düşüne gülümse.
Senden önce konuşan gözlerinle gülümse.
Uzun uzun seviştığın hayallerine gülümse...
Tutun onlara.
Sarıl hayatına.
Şeni mutlaka kucaklayacaktır onlar.
Öyle ki sen, dünyanın söyleyeceği en güzel şarkısın.

Kusurlu da ol.
Öyle bir kabahatli ol ki,
Dünyada tüketmediğin mutluluk kalmasın.
Gülümse güneşine.
Bak güneş de senin için gülümsüyor bu güne.

Tenine dokunmaya aç
Bir yudum sevgine hasret.

Öyle bir gülümse ki,
Görenleri aşık et kendine.
Dağıt saçlarını,
Delî rüzgarlar dolassın tellerinde.
En güzel bestesini yapsın ateş böcekleri günün.
Öyle parlansın ki gözbebeklerin,

Yolunu bulamayanların ışık olsun önüne.

Kır kendi saksını bugün,
Toprağa karış,
Uçsuz bucaksız toprağa.
Tohum ol!
Düş!
Büyü bir resmin tam da orta yerinde.
Ressamlar bile şaşırırsın.
Seni resmederken dahi bir tuvale bekleme,
Deli sarmaşıklar gibi dolan,
Büyü hayatın tam portresinde.
Vardır o narin çiçeğin renkleri içinde.
Hem de, köklerin çok derinde...

Dingin ol bugün
Sus,
Sakinleş..
Hadi sat anasını dünyanın.
Bak güneşin nasılda ısıtıyor içini.
Hadi!
Aç kuytularını.
Gülümse güneşine...

Özlem Saba

Gün Batımına Seril

gün batımına döndüyse eğer gözlerin,
yağmurlu bir gecede
s e r i l e r e k gökyüzüne,
son bir kez daha öpüşmeliyiz o sahilde...

kaçamıyorum yakamozlarından.
mağaralarında kaybolmaktan.
meçhul rivayetler gibi
yakıcı ruhunda kavrulmaktan.

ki sevişmek,
her seferinde onurlu bir intihardır bana.

sapla aşkının ucunu yüreğime.
korkma!
tenimle yoğurulmaktan.
bende yok olmaktan...

ki seninle ölmek,
her seferinde yeniden doğmaktır bana,
-sana...

Özlem Saba

Gün Battı

gün battı,
ay çekildi bulutların ardına,
yıldızlar ise henüz doğmadı.

bir kızıl hüzün kesti ufuklarımı.
çekilirken kalabalıklar kendi içine,
kaldırımların ıssız kadını oldum birden .
sönerken güne dair ışıklar,
yarınların özlemi çekti sokaklarımdan yalnızlığımı.

Özlem Saba

Günah

dans ediyor bir kadın
göbeği hafiften sıyrılmış
bir düşün içinde
aslında düş,
onun içinde...

işveyle kıvrırken gövdesini
gece sis ve günah kokuyor!

seviyor sisi de, günahı da kadın
ırsını teslim edecek birisini beklerken
bir doluyor bir de boşalıyor kadehler.

bu gece sis ve günah kokuyor
bir doluyor bir de; bo-şa-lı-yor kadehler...

Özlem Saba

Günaha Batalım

eğer şarap olsaydı,
ser-hoş olur,
bu kadar mutsuz olmazdık.

-Tanrı insanın yanına onu da koymadı.-

bütün ney'ler ona
bütün mey'ler ona
huriler de...

bir tek günahı bıraktı insanoğluna.

madem günahlar bize!

hadi batalım!
hadi batalım!
hadi batalım!

-batıp batıp çikalım...

hadi!
tepeden tırnağa günah olalım.
mutlu olalım Allah'a kadar...

Özlem Saba

Günaydın

sana günaydın dediğimde
ben çoktan gitmiş olmayacağım...

böylesi bir rüyanın ardından
usulca bir öpücük konduracağım dudağına,

bulutlara karışacağım...

Özlem Saba

Günaydın Bana

...
usulüz aldanışların,
usulüne uygun terk edişlerimdeyim...

ondan sonra,
hiç sonramın olmadığını anladım.
öncesinin de...

biriktirdiğim onca duygunun,
ısıtmaya gücü yetmeyeceğini,
uzun kış gecelerinde ellerimi...

ellerim!
hala buz gibi...

hiçbir ayrılık usulünce yaşanmadı benim kentimde,
hiç bir beraberlik mevsimini yansıtmadı.
yaz ortasında güz çöktü başımıza

gönlüm şimdi yeni baharlarda!

-günaydın bana-

-gün ışıyor, şafak sökecek neredeyse,

yaklaşmakta gelmekte olan!
bu kez hazırlıksız yakalanmamalı.

suyu ısıtmalı,
perdeyi kapamalı.

bu kez usulünce,
mevsimince yaşamalı.

bin tohum bırakmalı gelecek baharlara...

Özlem Saba

Güneşe Adanmış Şiirler (rüya)

Kaç gecedir gözlerimi sana kapatıyorum korkuyla karışık
bilmiyorum.
Bildiğim tek şey,
Uyur uyumaz içimde bir yolculuğun başladığı.
Takıp aklımı düşlerime,
Sürüp aşk kırmızısı rujumu,
Dalışım sana doğru...

Fakat sen!
Hiç bir yerde yoksun.
Nerede arayacağım seni,
Kimsin,
İsmin-cismin nedir bilmiyorum.

Ümidimin en kırılgan yerinde
Bir yolu olmalı diyorum,
Sana ulaşmamın bir yolu daha olmalı.

Gökyüzü sesleniyor sonra,
Onu yerde değil gökte ara!
O kimselerden kalmadı artık oralarda

Başımı kaldırıyorum,
Bir gönderle selamlaşıyoruz önce.
Seni soruyorum onlara,
Dünyanın tüm bayraklarının asılı olduğu sancağa.,
Uzaklarda diyor;
Biraz daha derinlere dal!
Her iyi kimseler gibi hepsi orada...

Peki nasıl bulacağım onu diyorum
Aşkı izle diyor.
Bir yıldızın kuyruğunda...

Git diyor!
Git o karanlığın sonuna.

El açıp dualar ederken Tanrı ya,
Birden sen doğuyorsun imdadıma.
Hoş geldin deli rüzgârım.
Bende seni bekliyordum diyorsun...

Önünde bulutlardan gerili çarşafklar
Arkanda aydınlıklar...

Kirpiklerin değişiyor kirpiklerime.
Ağlıyoruz....

Öpüşüp, koklaşıyoruz...

Rengarenk ışıklar yetişiyor ışın hızıyla

Süpürüyor kasvetini ömrümüzün.
Şonramı sana uzatıyorum.
Öncemi unutarak...

Çekiliyor bulutların ardına özlemler.
Bir çiçek boy veriyor dalında
Üzerinde onlarca kelebek uçuyor yanmadan...
Selamlıyoruz hep birlikte seni...

Hoş geldiniz efendimiz diyoruz!
Hoş Geldiniz Güneşimiz.
Söz veriyordu bana yarın da doğacağına dair.

Sonra uyandım.
Uykumun en kavuştuk yerinde.
Gecedem hiç korkmuyordum ama...

Özlem Saba

Güvende Olmak

Bir ilişkideki en büyük denge sanırım güvenmiş. Sadakat, hoşgörü, arzu, tutku vs. Gibi duygular kişinin kendine olan sevgisi ve beklentileriyle ilintili bir talepken, güven öyle bir şey değilmiş. Güvenin bir karşılığı ya da bedeli yokmuş. Onun sadece virgülleri varmış. Her şeye rağmen seni seviyorum diye bilmekmiş kişiyi güvende hissettirebilmek. Bazen bir ilişkide ağırlıkları alan taşıyıcı kaya hep bir tarafken, diğeri zayıfladığında öbürünün kaya olabileceğine, her şeyi sırtlayabileceğine inanmış gevende hissetmek. İşte bu yüzden bütün psikanalitik söylemlerin başında hep güven gelir, (Buna aslında barınabilme, her şeye rağmen varlığını o şeyde sürdürebileceğine inanmak da denebilir) Çünkü bir birliktelikte kimse birbiriyle sürekli mutlu olmaz ya da bulutların üzerinde dolaşmaz. Gelgitler, kırgınlıklar, çatışmalar, mesafeler ve daha bir çok şey girebilir araya. Fakat bunun sonucunda kişilerde kendiliğinden kaybetme duygusu geliyorsa kişi kendini güvende hissetmiyor demektir ve bu sağlıklı, devamlılığı mümkün olan bir ilişki değildir. Çünkü en nedensiz ve beklentisiz anne ve babaları sever insanları. Neden? Çünkü şartlı bir sevgi değildir o. Koşulsuzdur, tartışmasız ve mutlaktır gerçek sevgi. İşte böyle bir dengeyi yakalayabilen birlikteliklerde asla sarsılma olmaz ve 'en'lere ihtiyaç duymaz. Çünkü 'en' ler çok sevilen olduğunu bilir kişi. Deme ki ne imiş; kişinin kendinin, duygularının veya birlikteliğin güvende olduğunu hissedebilmesi bir ilişkinin en değerli olmazsa olmaz yapı taşıymış.

Bana, kendimi her şeye rağmen güvende olduğumu hissettiren ve de hissettirebilecek herkese selam olsun...
Sevgilerimle...

Özlem Saba

Güz Rüzgarları

hep başka baharlara kaldı aşk.
güz kapımı çalmakta.
kapı gıcirtısında,
sararan yaprakların hışırtısında kulak.

yaklaşan bir ayak sesi,
sanki binlerce yıllık bekleyişin bedeli.

gelir mi?
belki gelir bir gün.
belki hisseder beklenildiğini,
üzgün bir sonbaharda,
nasıl da yetişemediğini ellerime.

yalnız caddelerde gezinirken,
üşüten güz rüzgarlarında...

Özlem Saba

Haciz Var Yüreğimizde

Her yolculuk bir kuyuda biter olmuş.
Sanki kara kara büyüler yapılmış insanlık üzerine.
Nereye baksak avcı kaynıyor.
Ve en erken Aşk'ı dökmüşler pazara.
İnsanlık, üç kuruşa satılır olmuş belediye tezgâhlarında.
Hani o her kapının anahtarı olan Aşk'ı
Bizler bir kez bile yaşamadan,
Aşık olunacak adam gibi bir adam,
Kadın bulamadan,
O iyi insanların hepsini sanki anayasal bir kanunla toplatmış piyasadan.

Ve sevginin yerine paranın açamayacağı kapı kalmadığından bu yana,
Tüm evlerin içi boşaltılmış.

Haciz var yüreğimizde...

Özlem Saba

Hak Ediş

hiç kimse;
o da sevgiyi hak ediyor demediğine göre,
ya ben gerçekten hak etmiyorumdur.
ya da, ediyorum da haramiler vermiyordur.

yasal haklarım saklı duruyor mudur acaba?

yoksa tüm hak edişlerimi
o zorbaların ellerinden çarpışa çarpışa
kendim mi almalıyım?

Ali baba mı olmalıyım?
sevgi anarşist mi olmalıyım?

bilemedim şimdi!?

Özlem Saba

Haller İçinde Bin Hal.

Bugün hallerden daireyim ben...
Yontturup kendimi bin kayalıĝa,
Hiç sivri uç bırakmadım.
İstesem de canına batamıyorum.

Bugün hallerden yazıyım ben
Atsam da divitimi denize,
Hep bir ağız bağıırır kelimeler
Yazmadan duramıyorum.

Bugün hallerden şiirim ben.
Sayfa sayfa çoğalan..
Saydım da binini derdimin,
Hepsini sayamıyorum...

Bugün hallerden özgürlüğüm ben.
Bin yıldı atı coşsa da içimde.
Nalım batar ayağıma,
Bir türlü koşamıyorum...

Bugün renklerden ebruliyim ben.
Kırılrsa da kanatlarım kökünden.
Vardım da gökkuşuğı ilmine,
Uçmadan duramıyorum...

Menzilindir uzak, suretindir yakın olan.
Derler ki yar senden vazgeçmiş.
Sevsem de yanına varamıyorum...

Vardım da aşk sırrına ben.
Yanmadan duramıyorum...

Yansam da aşk sırrıyla ben
Sende yok olamıyorum...

Özlem Saba

Hapsoldum Karanlığına

ve tanıksın bütün tutsaklığıma,
sen özgür ve hür dans ederken yıldızlarınla,
ben karanlığının gölgesinde,
loş bir yalnızlıktayım.

siyahi gecelerine hapsettin beni.
eğer Tanrı değilse bana bu acıyı reva gören..
çekil üzerimden!
-bitsin bu sonsuz karanlık gökyüzü...

Özlem Saba

Hasretim

Yağmur yağmış.
Hava yine siyaha çalan gri.
Kim bilir kaç âşık ağlattı bu şehir,
Kaç aşk eskitti.

Yıllarca arayıp durduğum,

Didik didik ettiğim aşk'ı,
En bildik yerde bulacağım aklıma gelmezdi..

Ama aşıklar da lazım viranelere.

Yaşamla ölüm arasında ince bir çizgi üzerinde yürür gibi yaşıyorken hayatı.
Ey sevgili!

Beni son nefesimde kurtarmaya mı geldin
Yoksa bu aşk'ın son seferi mi?

Neden şimdi diye sormadan edemiyorum kendime.
Kim bilir belki de yıllardır ödediğim bedellerin cevabıydın sen...

İçimdeki fırtınanın sesi çok şiddetli.
Bir çoğalıyor, bir yok oluyor.
Ey ulu Allah'ım koru beni!

Önce gönlüme düşürdüğün sevginin,
Sonrada bu sevginin sınavını geçememekten
koru beni!

Kafam karışıyor, aklım almıyor.
Hayatımın en yorgun yerinde üzerime gelen bu delirmiş dalga da ne?
Ben mi deliriyorum
Yoksa hayat mı aklımı başımdan alıyor?

Yağmur yağıyor ve ben gözyaşlarımı saklamaya çalışmıyorum.
Gözyaşlarım yağmur damlalarına karışıp kaybolurken,
Kalbim isyan ediyor.
Oldu mu hayat, oldu mu bu sence.

Haykırısam sesim duyulacak.
Haykırmasam bu çelişki beni boğacak.
Ona bir nefes kadar yakinken
Bir o kadar uzak olmak...

Hayat, oldu mu bu şimdi?
Olmadı işte!

Özlem Saba

Hasta Dünya

dünya da hastalandı sanırım,
yoksa içinde bu kadar parazit barındırmazdı.

Özlem Saba

Havada Vurulacak Kuş Kalmadı

bir şehrin tarihçesinde darbe,
ve bir tenin geçmişinde işgal varsa,
ve yokluyorsa devriyeler yerli yersiz şilepten bedenini.
o şehir yıkılıyor,
birileri bir yerlerde boşu boşuna ölüyor demektir.

ey insanlık!
toparlanın, geri çekin toplarınızı;

- havada vurulacak hiç kuş kalmadı...

Özlem Saba

Hayalet

sürgün müdür her zaman gitmeler?
insan hiç bulunduğu yerde kaskatı kesilemez mi?

bedeni oracıkta yok olup,
ruhu uzak diyarlara göç edemez mi?

sanki tüm kelimeler tükenmiş gibi,
iki kelimeyi bir araya getirip,
yetti artık diyemez mi?

sürgün müdür her zaman gitmeler,
insan kalbine sürgün edilemez mi?

zamanın durduğu,
ondan sonrasının olmadığı,
hiçbir şeyi canının istemediği,
her şeyin zoruna gittiği,
bir heykel gibi sağır ve dilsiz olamaz mi?

insan hiç bulunduğu yerde,
birbirine dolanmış iki hayalete dönüşemez mi?

Özlem Saba

Hayat

Kaç
hayat
çıkır
hayatımdan.

Ama hiçbirini
benim
değil...

Özlem Saba

Hayat Savaşı

herkesin kendine özgü bir hikayesi vardır hayatta
benim payıma sonu hiç gelmeyen masallar düştü

herkesin mutlaka bir kavgası da vardır hayatla
bana da, kazma kürek savaşmak düştü...

Özlem Saba

Hazan Öldürür Kelebekleri

farkında değil fırtınaların.
 dışarda hazan mevsimi var,
 titriyor.

onu arıyor!

ıslanmış da kanatları,
 uçamıyor....

çağırıyorum kelebeğimi kozasına,
 aşkla ölürem de,
 gelmem diyor...

Özlem Saba

Hazırım

hani diyordun ya;
yalan söyledim sana.
söyle!
ben hazırım,
her yalanına inanmaya...

hani bir gün dedin ya;
kaybolursun,
kaç kurtar kendini diye,

olsun,
ben hazırım,
seninle kaybolmaya da!

Özlem Saba

Henüz Doğurulmadı O Kimse

İçirdin önce ab-ı hayattan
bir tas su,
Sonrası suz-i dil'i...

İnandım sana!
Beni sevmeye gücü yetecek kimse yok bu hayatta.

-Henüz o kimse, doğurulmadı-

Özlem Saba

Her Acı Biraz Daha Kendine Geliştir

her seferinde,
bir başkasından sonra buluyorum kendimi.
ya başkası daha erken tanıyor eşkalimi.
ya da zorla, çarpa çarpa getiriyor kendime beni.

her acı, her ayrılık,
biraz daha ben,
fakat biraz daha hüzünlü yapıyor beni...

Özlem Saba

Her Aşk Bir Yokluğa Gebe

Sonbaharın ilk ayak sesleri duyulduğunda
Sararmaya başlayan otlar gibi,
Hasat zamanı gibiydi ömrüm yokluğunda...

Sonra seni buldum
Yağmur sonrası aydınlığına dönüştün karanlığımda..

Sen;
Güneş gibi ıslak bakışlarıma gülümsemeye çalışırken,
Bulutlu bir günün imlasını bozuyordu ılık
nefesin.
Lâle çılgınlığı oluyordum ömrünün bezgin yamaçlarında...

İlk kez ışık almıştı yapraklarım!
Gövermişti çiçeklerim.
Papatyalı bir mayıs tarlasında çıplak ayakla yürür gibiydim teninin kıyılarında...
Özgürdük.
Kelebekler gibi uçuşuyorduk.

Neşe ve hüznle harmanlanmış bir eski zaman şarkısının eşliğinde,
Benimleydin...
İçimdeydin.
Öyle ki;
Sevmelere, sevişmelere doyamadığımdın...

Ama gel gör ki;
Uzaklık her yerde sevgilim.
Biliyorsun, gideceğim.
Kırların mahcup çiçekleri gibi eğilecek boynum.
Sen resimlerinde bakınca durula durula boynundaki öpücüklerle.
Asıl ben özetini çıkaracağım
Böylesine derin ve tutkulu bir aşkın...

Diz çöküp toprağı koklar gibi seviyorum seni.
Öyle yakın ve öyle berraksın ki,
Sıfıra yaklaşıyor aramızdaki yol sesini duyunca...
Donan sular kaynıyor.
Bahara dokunuyor ıslak bakışlarının.
Damlalar yanılıyor nereye düşeceğini bilmeden.
Ama sen ağlama sakın yokluğumda,
Unutma!
Kokunu rehin tuttum tenimde
Ruhumu da sana bıraktım dönene kadar...

Özlem Saba

Her Gece Bir Tane Crisan

Sen de seviyorum demiştin!
Eğer ellerimi ellerinde biraz ısıtsaydın da,
Öyle çekseydin Crisan...

Hem bak! Aylardan Kasım.
Üşür kıyılarda unuttuğun çiçekler.

-Her gece koynuna bir tane al!
Öp yapraklarındaki kılcal buzlardan.

Yoksa Kasımpatılar bir daha hiç açmayacaklar!

Özlem Saba

Herşeye Rağmen

Bazı uzaklara bakmak, kendinle yüzleşmektir...
Düşünür düşünür durursun...

Boş verli cümleler yakışmaz ağzına.
Her şeyde bir anlam ararsın kadın aklınla.
Bulamazsın...
Bazı şeyler anlamını tüketir kendi içinde bilirsin, ama yine de boş veremezsin hiçbir şeye.
Bir söz kaç kez söylenir dersin aynı yüze.
Bir sözün üstüne kaç sabır giydirilir, kaç tahammül sığdırılır bir kez bile
anlaşılammamışlıklarımıza.
Düşünür durursun.

Akla zarar...

Ve sonra gülümsersin uzaktaki kendine.
Korumalı dersin kalbi, ruhu, masumiyeti..
Her şeye rağmen dersin.
Her şeye rağmen tebessüm.
Her şeye rağmen inanç.
Her şeye rağmen huzur...
Tüm rağmenlere rağmen seversin yine de sevmeyi ...

Herkese rağmen...

Özlem Saba

Hicret

Ben ne kadar uzaklara gitsem de,
Sevdan hicret eder yüreğime...
Ve sorarım kendime.
Bu ilahi sır da ne?
Kalbim hangi mazlumun ahını aldı da,
Böyle zulmeder kendine.

Özlem Saba

Hiç Bir Dakikamı Yaşayamazsınız.

sormayın bana halim nicedir.

dediği gibi şairin;
"hiç bir dakikamı yaşayamazsınız"

yaşamaya değil,
ölmemeye çalışıyorum.
işte halimi oncadır.

inanamayacak kadar umutsuz,
gidemeyecek kadar yorgun,
kalamayacak kadar sevgisiz,
yaşayamayacak kadar hevesiz,

ve ölemeyecek kadar cesaretsizim!

işte halim buncadır.

dediği gibi şairin,
"hiç bir dakikamı yaşayamazsınız!"

Özlem Saba

Hiç Kimse

Herkes sevdi evet
Ama kendince.
Kendi yeterince...

Sevdi saçlarımı,
Sevdi yüreğimi,
Ama içimdeki boşluğa kimse ulaşamadı.
Dolduramadı içimdeki yalnızlığı.
Kadın/erkek
hiç kimse.

Özlem Saba

Hiç Oldum

herkesin bir şeyi olacağıma
bir kişinin her şeyi olmak isterken,

'hiç' oldum!

Özlem Saba

Hiçlik

"Yazdırmalısın mezar taşına:
Ey hayat, sen şavkı sularda bir dolunaysın,
aslında hiç olmadım ben bu oyunda,
ömrüm beni yok saysın."

Yılmaz ODABAŞI

Bazen hiç ummadığın yerlerde çıkar hiç'lik karşına.
Sen ben dersin, o sen sanır,
Aslında hepsi de biridir.

Oldu mu kocaman bir hiç !

Özlem Saba

Hint Kumaşı

'...evet, çöllerdeyim.
ve bulunmaz Hint kumaşını arıyorum.
gönlüm ona talip düştü.
çünkü diğer yarımı aramaktayım!

Özlem Saba

Hizmetlim Kıymetlim

gelmedin bu gün
beni kimse sevmedi.
bir çayım bile yok.
masam dağınık.
aklım karışık.
hastayım galiba,
sesim çatal çatal,
e tezgahda da bir sürü kirli tabak ve çatal.

*

sadece bir hizmetli demeyin...
herkesin ne çok önemi var.
insa, gelmeyince anlıyor.

Özlem Saba

Hoş Geldin

her halini,
her gülüşünü,
neye çatarsın kaşlarını,
ne heyecanlandırır seni,
nedir seni bu kadar uzak ve karmaşık yapan,
sanki kendiliğinden biliyorum.
sanki yüreğim kendiliğinden tanıyor yüreğini..

bir nakış gibi oylumluyorum içimde seni.
örümceğin ağına takılmış ve kurtarıcısını reddeden bir bir kelebek gibi.
ölüme yakın gibi,
dipsiz bucaksız gibi,
su gibi,
yaşamak gibi istiyorum seninle...

oysa ben aşk bitti sanırdım.
son aşk,
son şairle ölüp gitti diye bilirdim.
yanıldım!

çünkü büyük aşklar
en az bir kez ölünce başlar.

Özlem Saba

Hoşça Kalma

Sana hoşça kal demeyeceğim bu sefer.
Lütfen hoşça kalma.

Özle!
Hem de çok özle.
Bir kalemde sildiğin bütün anılar.
Bir yılan gibi çöreklensin hayatına.
Nefessiz kal.
Boğul koynunda...

Gördüğün herkesle beni kıyasla,
Senin için vazgeçtiklerimle.
Ve senden vazgeçemeyişlerimle kıyasla...

İç, iç, iç!..

Daha çok iç!
Ve körkütük delir,
Ama ölme!
Abdal ol bir defa...

Özlem Saba

Hoş-çakılın.

Ne için büyüyoruz?
Ne için öğrenip, gelişiyoruz?
Dünyada olup biten rezillikleri daha iyi anlamak ,
Ve hiçbir şey yapamamak için mi?

Eğer bu, sadece olmaya yarıyorsa,
Ben yok olmayı seçiyorum.

Bundan böyle kimliksiz ve yok hükmünde bir silueti oynuyorum...

Ta ki,
Ruhumu sonsuz sevgilinin pençesine teslim edene kadar.

Hoş-çakılın dostlarım.
Ben uçmaya gidiyorum...

Özlem Saba

Hubal

eğer inansaydım bir Tanrı'ya
Hubal'a mesela
açardım kalp mescidimi,
sabaha kadar taşlar,
inkar ederdim onu.

fakat biat ediyorum her gece Aşk'a!
bu nasıl bir muamma böyle?

Özlem Saba

Hürriyet

Şımarık, beceriksiz, oyun bozan bir çocuğun ellerine teslim edilmişse Hürriyet, İstedığı olmadığı; 'bana ne! bana ne! ' diyerek tüm kumdan kaleleri yıkmasıyla şekillenir gelecek..

Özlem Saba

Hüviyetim Hüviyetine

Bin kilit vursam da kalbimin üzerine,
Surlar ötesinden bir sultan tarafından,
Son kalem de düşürülmüştür artık.

Hüviyetim, hüviyetinize amade...

Özlem Saba

Hüzün

bedeli ödenmiş
ama alınmamış sevinçlerim var
hüznün bataklığına saplandım kaldım...

Özlem Saba

Hüzün'e

hadi,
sen de git hüznüm gideceksen...
kendimle bana
mutluk dileyerek...

Özlem Saba

Hüzünlü Veda

En hüzünlü bakışlarını,
Gülerken ağlayan gözlerini
Ve de ruhunun en huzursuz halini
Veda ederken çaldım da geldim senden..

Sadece büyük bir boşluk
Derin bir sus var içimde...

Senden bana kalanlar bunlar işte...
Bir de duvarımda astığım resmin,
Her baktığımda canıma okusun diye...

Özlem Saba

Hüzzam

Eyy insanoğlu; aklından evvel yüreğini besle!
Akılla tıkanıp kaldığın yollarda sana ancak o rehberlik edecektir.
Ve yüreğinin sesini dinlemeyenlerin ahvali her zaman hüzzamdır.
Ve hüzzam hep acı veren bir makamıdır.

Özlem Saba

Iğdır'a Veda

İçimde garip bir hüzünle indiğim bu şehre,
Ben bilinmezlik dedim,
Başkaları ne derse!?

Elbet vardı onun da sevgilileri,
Koynunda raks eden, kır çiçekleri...

Derken yaz bitti, sonbahar bitti, kış geldi.
Bu bilinmezlik şehrinde beyaza büründü bütün doğa.
Sanki içinde tek bir kir, pas, barındırmayacağım dercesine,
temizliyordu kendisini toprak ana...

Gökyüzüyle yeryüzünün müthiş bir buluşmasıydı bu.
Ben beyazı hiç bu denli parlak görmemiştim.

Çakallarla, kurtların birbiriyle nasıl oynaşabileceğini,
Ben bu şehirde öğrendim.
Eğer sizin de yolunuz bir gün Iğdır'a düşerse,
Leyleklere benden selam söyleyin...

Derken, kış bitti bahar geldi hoş geldi.

Güneşin ilk ışıkları yaklaşırken bu kente,
Kar kristallerini yalayıp geçen ışık,
Ve arkasında Ağrı dağının heybetli cüssesi.
Benim dumanımı, karımı eritemezsin dercesine,
Meydan okuyordu sanki dört mevsime...

Kış geçmiş kime ne, bahar gelmiş kime ne,
Heyyy koca dağ, bahar gelmiş sana ne?
Sen dört mevsim karların, ev sahibisin...

Ve sen Iğdır, ve sen!
Tıpkı çevrendeki amansız kışa inat,
Çiçek boyunu bıkmadan uzatan bir kardelen çiçeği gibiydin,
Sen baharın müjdecisi,
Sen nevrusun kalbiydin.
Dalından elmasını,
Ağacından kaysısını,
Kozasından pamuğunu,
Tarlısından pazısını toplamaya kıyamadığım,

Otağından kuzusunu,
Tuzluca'dan balığını
Sofrasından boz başını yemeye doyamadığım,
Iğdır ovası...

Sen, ben barışım, ben tüm halkların kardeşliğiyim dercesine,
Bir yılan gibi koynunda kıvrılan Aras nehrinle,
Büyük denizlere yelken açan, büyülü bir diyarsın Iğdır.

Sen tıpkı benim gibi dalına konan göçmen kuşların,
Vataniydin Iğdır.
Ne hazin şey sana veda etmek...

Garip bir hüzünle indiğim bu şehirden,
Gözlerimde yaşlarla ayrıldım,
Arkamda dans eden Azeri kızları ,
Kafkas kurtları,
Sanki bir şölen eşliğinde,
Yine gel!
Bu şehirde bu dans,
Bu şarkı hiç bitmeyecek dercesine
beni uğurlarken,
Sen vedaların en güzeliydin Iğdır...

Özlem Saba

İki Dize

İki dizelik aşk şiiri.

Canımdan öte sevdim ama başlayamadı...
Ve başlayamadığımız için de bitti...

Özlem Saba

Issız Sokaklarım

insanların
yollarını
Özlem'leri
belirlermiş.

kimsenin
yoluna
Özlem
olamayışımızdandır
belki de.

kuş uçmaz
kervan
geçmez
sokaklarımızdan...

Özlem Saba

Işıklarla Gelenler

ışıklarla gelenler,
ışıklarla gittiler...

tek bir damla göz yaşı bile istemediler arkalarından.
ölüm onları çağırmadan,
üzerine gittiler ölümün, inadına...
çünkü biliyorlardı,
bu ülkede özgürlük istemenin bedelinin de ölüm olacağını...

Özlem Saba

İ m k a n s ı z

Hiç olmayacak düşlerin peşinde
Sana imkansız,
Başkalarına kolay lokmaymış gibi görünen beni
Bırakında sadece ben avutayım.
Aldanmayayım.
Gönlü fakir, cebi dolgun ibneler beni aldatmasınlar...

Tadı başka sevmelerinin,
Hiç tatmadığım öpüşlerinin özlemini
Ve koynunda geçiremediğim gecelerin,
Uyanamadığım sabahların canımı nasıl yaktığını
Sana bile inandıramazken
Teselli beklemek
Bu bir delilik...

Sen bir ruh körüyken
Bir ceylanın,
Sırtlanların azı dişleri arasında nasıl parçalandığını,
Ve kadehlere doldurulan kanının
Şarap misali nasıl yudumlandığını
Anlatacak kelimeler henüz yok belleğimde.

Hadi, iç!
Sen de tüket beni.

Yokluğumun şerefine!

Özlem Saba

İçim İçime Sığmıyor

İçi içine sığmaz bazen insanın.
bazen mutluluktan,
bazen acıdan...

iyi de,
kendine bile sığmazken insanın 'içi',
nereye sığar ki?

Özlem Saba

İdam Sehpalarım

Kurulunca gözbebeklerinde idam sehpalarım.
Ok gibi batıyordu canıma aşk-ı kirpiklerin.
Bu yüzden celladımdan hiç merhamet dilemedim.
Çünkü işlemediğim bir günahın muhatabıydım ben...
Tekmeyi vurmadan önce o sehpaye,
Ben çoktan geberip gitmiştim.

Ve yeni doğumlardaydı aklım.
Kendiliğinden, sancısı az olanında...

Özlem Saba

İhtiyaç Halinde

umutsuz bir yalnızlığın,
bir ölümden,
yahut dermansız bir hastalıktan,
hiç bir farkı yok...

dilerseniz yalnızlığımı da bükebilirsiniz...

haber etmeden,
birden geliverdiniz,
niye geldiniz, demek yoktur adetimizde.
şeref verdiniz beyimiz.

alışık olduğumuzdandır belki de
bir erkeğin üzerimizde erkekliğini test edişi.
aniden gelişi ya da çekip gidişi.
ihtiyaç halinde
susuzluktan yanmaya yüz tutmuş
varoş kıyılarıma,
bir kibrit de siz çakabilirsiniz...

boyna bezgin,
kızıl güller yetişir benim yamaçlarımda.
kan ve gül hikayesidir şarkılarımin.
şarkılar ise ruhudur bir hayatın
ihtiyaç halinde onları da yolabilirsiniz...

-onlarla ister şerbet, ister bir zehir yapabilirsin...

kimsesizdir kalbimin odacıkları.
örülüdür görünmez tuğlalarla.
bariyerleridir hoyrat vuruşların.

ihtiyaç halinde, onları da kırabilirsiniz...

bulanık değildir benim sularım,
oysa bir damla yağmur düşse size,
balıksınız!
karadır tenim,
karadır bahtım kadar
fakat gövdesidir belki de bir ağacın.
çiçeklerini korumaya çalışan bir anne misali...

söylemişim!
dikenim vardır batır.

ihtiyacınız halinde, onu da kökünden sökebilirsiniz...

yoksuldur bedenim,
bakirdir kıyılarımin.
dul kalmıştır gözlerim...
gelen geçer gider önünden...
çoğul haldeyken bile tekildir ellerim.

ellerinizin dilencisi ellerim...

isterseniz,
yani ihtiyaç halinde,
bana sarılmak yerine o ellerle,
gözlerimi de oyabilirsiniz...

merhametinize sığınmam,
sadece ondan dilerim
ellerimi ellerinize kavuştursun rabbim...
ihtiyaç halinde, onu da kesebilirsiniz...

içinizden nasıl koparttınız beni bilinmez
kurtulmuşluğunuz göğ e rişsin,
ihtiyaç halinde,
gelene-gidene sadakalar verebilirsiniz.

sahipsizdir benim sancılarım.
belki de babasız çocuklar doğuruşum bundandır.
ihtiyaç halinde, onu da benden alabilirsiniz...

bir omurganın,
bir kaburganın,
yamanmış parçalarıdır benim kemiklerim.
dünyaya gelişim bile yalandandır.
kime sorsanız tozdan topraktan
oysa ben kalubeladan beri
bir yabancı nın zürriyetinde var olmaya talipmişim.
düşmüşüm bir ananın rahmine,
sorsanız beni o doğurmuştur
külliye n masal!

inançsız ve itaatsizdir aklım
dik başlılığım sa sakızdır mahallenin kadınlarına
var ve yokun arasında ince bir noktada
topazı kendinden menkul bir arena sofrasında
insanlığınıza,
inançlarınıza,
inançsızlığımı yargılamadan alayını
Çiğ iğ tüketebilirsiniz.

korkmuyorum hiç birinizden
söylediklerim bir ordu,
yazdıklarım süvarileridir aydınlık geleceklerin
ihtiyaç halinde,
içinizdeki canavarı da serbest bırakabilirsiniz.

ben onlarla da baş ederim...

Özlem Saba

İki küçük Kız Çocuğu

en nedensiz annesi sever insanı
biliyorum ki annem de sevmiyor beni.

o beni mutsuzluğunun nedeni sanıyor.

ah anneciğim, ikimiz de büyümedik hala.
iki kız çocuğu.
unutup birlikte aynı ormanda kaybolduğumuzu.
ve kışın yaklaşmakta olduğunu
bazen sudan sebeplerle
incittik birbirimizi...

ikimizde habersiziz kurtların yaklaşmakta olduğundan.
bu kederli coğrafyada yaşamaya çalıştık

bilmiyorduk ikimiz de nasıl umuda çevrilir umutsuzluklar.

yada nasıl dağılır üzerimizden bu karanlık bulutlar,
öğretmedi hiç babalarımız..

Özlem Saba

İkinci Hiç

kendim yazıp,
kendim oynadığım ,
bir aşk hikayesinin içinde ,
kendi kendimi ,
öldüreceğim,
aklıma gelmezdi.

oldu mu bir'i daha hiç!

Özlem Saba

İlahi Yönetmen

bir aşk filminde daha oynatmıştı ilahi yönetmen beni.
o filmde de ölen ben olmuşum.

Özlem Saba

İlim ve Bilim

Çamurlu su ile abdest alınmaz.
Ayrıştırmak gerekli

Bilmek ilim değil,
Bildiğini uygulamaktır ilim...

Ve bunların hepsinin adı da,
Bilim!

Akıl, bilim ve sanat birlikteliği.
İşte budur varoluş dedikleri...

Özlem Saba

İlle de Sen

Ve acıardı yine
Umutları pekiştiren
Yine mevsimlerden bahar
Ben sancılı doğumlara gebe

Sana anlatacak çok şeyim var aslında
Ama bir deli rüzgar
Bir kanlı tufan var başımda
Gözlerimde toplar kadar ağır damlalar
Ve bu söz dinletemediğim gönül
Yine seni çağırmakta...

Özlem Saba

İnanç

'...eğer inançlarınız sizi ödüllendirmiyorsa, mutlaka cezalandırıyorudur...'

Özlem Saba

İnanılmak

'...aslında insanın, Tanrı'dan daha fazla sevmeye ve inanılmaya ihtiyacı vardı. Sorabilseydik eğer, sanırım Tanrı da bunu isterdi...

Özlem Saba

İnanmak

Đerdimin ne olduğunu sorma bana..
Öyle pişkin pişkin de durma...
Biliyordun!
Merhemim sendin...

Benim toprağım sensen eğer...
Depremim sensin.
Gidecek yer bulamıyorsam henüz kendime,
Bu yerim olmadığımdan değil...
Köklerim de sendedir..

Đerdim büyük fakat başım dikse.
Bu gururumdan değil.
Sevginin gücündendir...

Özlem Saba

İnce Belli

bir
şarap
kadehinden
inceyken
belim.

doluyken
içim.

kızılken
dudaklarım.

beni de
severek
içmen
koklaman için,

geçmek
için
kendimizden.

ille de
o şişenin
içine mi
girmeliyim?

Özlem Saba

İnce Çizgiler

Aslında;
Sevginin aynı zamanda acı veren ince çizgileri olduğunu, daha önce kedim Lila 'dan öğrenmişim.

Kestiğini ama öldürmediğini...

Özlem Saba

İnceldiğim Yerden Kopayım

Bana karşı her türlü kabalığı yapan biri ona karşı biraz daha incelmemi istiyormuş!
Ben de hayhay dedim.
Biraz daha inceleyim de,
İnceldiğim yerden kopayım...

Özlem Saba

İndirin Maskeni

yalnız kadınlar
kolaydır.

ama,
yalnızlığı,
kendi seçmiş kadınlar,
değil!

indirin maskenizi!
bizde tüm kartlar açık!

Özlem Saba

İnkâr

İçimde vazgeçme diyen ses,
öyle zayıf,
öyle tiz ki...

ve şu inandığım gökyüzü,
şu deniz,
vururken yüzünü binlerce kez kıyıma,
ben Tanrı'yı inkâr eder gibi,
inkâr ediyorum seni.
artık, İlah 'sızım..

sen yoktun!
biz yaşamadık,

ve bir cehennem varsa eğer,
onu içime hapsediyorum,
artık kimse beni senin gibi yakamaz...

Özlem Saba

İnsan

ve insan bir özettir aslında...
varlığın ve yokluğun arasında bir suret.
ve ancak insan bir sevgilinin gözlerinde bulabilir kendini.
ve ancak bir sevgilinin gözlerinde izleyebilir yüceliğini...

Özlem Saba

İnsan Gözleri

delik deşik bedenimden fıskıran kanlar,
dur durak bilmiyor.

-mütemadiyen kanıyorum-

belki bir yalnızlığın dışı vurumudur bu.
belki de bu dünyaya katlanamamanın acısı.

vurgunum, insan gözleri...

o pırıl pırıl olması gereken gözler,
yaralı bir kurt gibi kinle bakıyor şimdi...

hangi yüreğe girsek kaskatı kesiliyor.
ve artık yaşam bitmiş gibi,
kötü bir sona sürüklüyor her şey bizi..

hoşnutsuzum ama,
mücadeleden de bir o kadar uzağım..

çünkü kırgınım!
tutunamıyorum...

Özlem Saba

İnsan Yanımı Özledim

İnsan yanımı özledim.
Siz benden günahlarımı çalalı beri.

Tanrının bile melek olarak yaratmadığı şu alemde,
Bir çift yorgun kanatlara mahkum ettiniz beni...

Ben insan yanımızı çok özledim sevgili!
Sıcığın artık ısıtmıyor,
Çok üşüyorum.
Ne olur çıkarmasınlar üzerimizden,
O ateşten gömleği...

Özlem Saba

İstanbul Nerede

İstiklaldeyim.
Asmalı mescitte.
İstanbul'u arıyorum!

İstanbul nerede?

İstanbul'u soruyorum.
denizin tutkuya küsmüş rengine.
martıların son kanat çırpışına,
üzerlerine abanan firavun bakışlara aldırılmaz,
mahzun minarelere.

İstanbul'u soruyorum
gök kubbeye.

İstanbul nerede?

güneşin bile yenemediği
şu kasvetli koyu griliklerden kurtulup
varsam bir Haliç'e,
soluksuz maviliklere.

gülmeyi unutmuş çehrelerden.
korkulu, ürkek ceylan bakışlardan.
umudunu yitirmiş,
huzuru tüketilmiş heveslerden kaçıp
varsam diyorum bir Pierre Loti'ye...

közlenmiş kahve kokusunda dinlensem.
demlense gönül çayım.
tazelensem...

çıkarsam insanlığın tüm günahlarını
Ayasofya da.
el açsam üç kuruş mutluğa insanlık için Sultan Ahmet'te.
dayasam bir sırtımı Galata 'ya,
Kızkulesi'ne...

unutulmaya yüz tutmuş sevdaları anımsasam.
çeksem içime.
canlansa gözlerimin önünde yeniden.
aşıklar mezarlığı dirilse...

bulur muyum seni İstanbul.

tarifine göre Sinan'ın,
haritasına göre Fatih'in
sevdasına göre şairlerin.
evet ben İstanbul'dayım da!

şoruyorum herkese
İstanbul nerede?

o, eski İstanbul nerede?

Özlem Saba

İtiraf

Verilen her kararı insan tek başına almış gibi görünse de, aslında diğer insanlar kişinin bu kararı almasına farkında olmadan çanak tutmuştur...

Yani, biri cesaret gösterip eyleme dökmüştür olayı, diğeri eylemsiz kalarak harekete geçen tavrına hiçbir tavır göstermeyerek, bu kararın temellerini birlikte atmış olur. Biri daha gürültülü, diğeri daha sessiz sedasız terk etmiştir olay mahallini aslında...

Hayat boyunca insanı her konuda yalnız bıraktıkları, destek olmadıkları yetmezmiş gibi en büyük kararlarda bile kişiyi yalnız bırakır ve ardından yine o kişiyi suçlarlar. Ben istemiyordum, sen yaptın diye... Bir de insanın üzerine böylesine büyük bir vicdani sorumluluğu yüklerler...

Asıl ortak sorun iletişimsizliktir belki de burada. Dilini bilmediği, dilinin bilinmediği bir dünyada yaşıyor gibi hisseder... Duygularına bıçak saplanmış gibidir... Güçlü görünmeye çalışsa da boğuluyordur aslında... Akamayan duygular, söylenemeyen, anlaşılamayan her söz ruhunu boğar... Canını yakar... Kimselerin anlamadığını görünce de sadece susar insan ve içinde olur tüm patlamalar... İşte ben de öylesine bir volkanım bu aralar... Kendi içinde kendini yok etmeye kurulu saatli bir bomba gibi...

Ne zaman patlarım bilinmez...
Bom!

Özlem Saba

İyi Geliyor

Çok uzun zamanlar alıyor artık gittiğim diyarlardan geri dönmek.
Bir sigara daha içeyim diyorum şevkinin huzurunda.
Bir kahve daha!..

Fakat hiçbir erteleme değiştirmiyor geri dönmek zorunda olduğum gerçeğini.

Łakin daha uzun soluklar alıyorum ruhunun kıyılarında.
İyi geliyor!..

Özlem Saba

İyi Hal İndirimi

Hayat bizim gibiler için artık çok pahalı,
İndirimli günler istiyoruz.
İyi hal indirimi...

Hava indirimi.
Su indirimi.
Hayal indirimi...

Özlem Saba

İyi Uykular

bir balık gibi hafızasız yaşadı çok zaman kadın.
aklında tutulacak anıları olmadı,
yada biriktirdiği sevinçleri.
bu hayat ona göre değildi.
göğün arka yüzü,
yeni bir dünya gerekiyordu ona...

ve o kapı açılınca,
her şeyden önce kendisiyle kucaklaşacaktı.
ve bu gece uykuya daldı kadın.

ancak rüyalarında varabilecekti mutluluğa.
ama o uykudan bir türlü uyanamadı kadın.
vardı ona!

Özlem Saba

İyileştiren Sevgiler

İyileştiren sevgiler seçin hayatınıza...

Yeterince yüzleşin kendinizle.

Eğer en ufak bir ışık görüyorsanız tünelin sonunda, Savaşın istediğiniz o şey için!

Yer yer haksızlık edin, yer yer bir başkasını tercih edin kendinize...

Yeterince acı çekin...

Ve yeterince mutlu olun...

Ancak 'yeterince'...

Daha fazlası değil...

Eğer memnun değilseniz gidişattan.

Sorun mutlaka karşılıklıdır.

Ancak kişinin en büyük sorumluluğu yine kendisidir...

Her insan kendini düzeltmekten mesuldür...

Hiç acımadan, hançeri defalarca sokun aklınıza, kalbinize, egonuza...

Eğer kanıyorsa ruhunuz bu yüzleşme sonucunda, en iyi sonucu açık ameliyatlar verecektir.

Ya da tümör olan bölgeyi söküp atın içinizden.

Çünkü o doku sizinle büyüse de yıllarca, size ait değildir...

Sonra şöyle bir durup seyredin manzarayı.

Kendinizi bağışlayın...

Bu da yeterli değilse eğer,

İyileştirici, samimi sevgiler zerk edin yaralı bölgeye. İnanın bana bu kemoterapi etkisi yaratacaktır...

Ondan sonra bakmayın bir daha arkanıza.

Doğa canlı ve her şeye rağmen, tüm rağmenlere rağmen içimizdeki aşk, sevgi canlı..

İnsanın sorumluluğu yaşatmaktır...

Öldürmek değil...

Karanlığa, çirkinliğe inat, iyiyi, güzeli davet edin hayatınıza.

Sanatı, estetiği, her insanın içinde var olan üretme, güzelleştirme yönünü keşfedin kendinizde...

Onu geliştirin...

Tanrı/ sallaşmak budur işte!

Tanrının bizden istediği de...

Bulduğunuz her yerde kendiniz olun.

Empati den kaçınmayın!

Gözlemeden de...

Kendiniz olmadığınız hiç bir yerde kalmayın.

Duvarına bir tek tablo asamadığınız, o tabloya birlikte bakmadığınız,

Balkonunuzda çiçek yetiştiremediğiniz,

O çiçeği birlikte sulayamadığınız,

Aynı şarkıyı dinleyip, yatağa aynı saatte giremediğiniz, Hiç kimseyi tutmayın hayatınızda...

Güzelleştiren sevgiler çağırın hayatınıza.

Azaltan değil, geliştiren, yücelten sevgiler.

Saygı, hoşgörü ve sadakatle koruyun sevginizi de.

İki yarım bir bütün yapabilir..
Ya da iki eksik, tamamlanabilir birbiriyle...

İyi müzikler dinlemeyen, hayatının hiç 'bir şarkısı' olmamış,
Tuvalde olmasa bile,
Düşünde güzel tablolar hayal edemeyen hiç kimseyi kabul etmeyin hayatınıza...

-Çünkü yaşam sanattır...

Çünkü hayali olmayanın, gerçeği olamaz...

Birlikte "Al Bano-Liberta" dinleyeceğiniz biriyle karşılaşırsanız eğer, işte onu çok sevin...

O insanların nesli tükeniyor.
Benden söylemesi.
Hiçbir şey için geç değildir.
Hemen/şimdi!
Sıkı sıkı sarılın onlara

Özlem Saba

İzindeyim

dayan, izindeyim...
yüreğini ver bana.
açma hoyratlara.
tenini kim yakarsa yaksın.
lütfen, ruhunu sakla bana...

Özlem Saba

İzmir'de Çok Yağmur Var

güneşli bir İzmir sabahında,
henüz yeni uyanmışken doğa,
benim için gün bitti bitiyor neredeyse ...

şu uzayıp giden yollar benim değil.
toprağına basamıyorum sınıksız,
zeminin balçık.
yolun girdap...

şu güneşli İzmir sabahında,
yağmurun ellerinde unutmuştum sanki gözlerimi.
kirpiklerim birbirine ha yapıştı, ha yapışacak.
uçlarında kurşun kadar ağır damlalar.
ve şu vazgeçiremediğim gönül,
yine seni düşünmekte...

bir an önce gitmeliyim buradan!
İzmir'de bana çok yağmur var...

Özlem Saba

Kaç Para Ederiz ki?!

ben dünyaya geldiğimde
bütün maviler tutulmuş
ve herşeyin bir fiyatı vardı...

ne su bedeva
ne hava bedava
ne de dağ,
ne deniz...

-sahi!?
bu topraklarda bizim ederimiz kaç para ki?

Özlem Saba

Kaçak

denizin koynunda saklı bir istiridye gibi
sürüklenip dururum oradan oraya...
kıyıları da oldu benim.
dinlenip soluklandığım..
sözlerim de oldu konuştuğum, laf olsun diye.
sussam unutacaktım sanki konuşmayı.
sus'larım da oldu benim,
yüreğimin konuşamadığı...

her cümlemin boğazıma dizildiği ve
her harfin tek tek tenime battığını hissettiğim
sabahı olmayan geceler im de..

sustuğumda intiharım olurdu, konuşsam cinayet.
çarşaf gibi denizlere sarıldığım da oldu yalnızlıktan.
üşüdüğüm de.
bazen girdap dolu gecelerim oldu
çektığı beni içine,
uzun uzun ağladığım
bir çıkış aradığım
bazen de bir deniz anasının gözlerinde aradım teselliyi.
yumuşak,
pudralı bir anne gibi.

renklerim oldu benim,
gelgit zamanlarımda.
bazen siyaha çalan kızılıklarım oldu,
bazen yeşile çaldığı gözlerimin.
bazen de, cam mavisine döndüğü düşlerimin.
umut dolu...

sormadım hiç kendime,
her şairlerin sorduğu gibi
içimdeki o iflah olmaz,
çamuru hüznle yoğurulmuş,
teselli edilemez ve hiç bir şekerin kandıramadığı
o küçük kız çocuğuna
sormadım hiç!
"sen ne renksin bu gün?
sahi sen bugün günlerden hangi renksin?"
devrik mi yoksa lirik mi,
hey küçüğüm,
sen bu gün günlerden ne haldesin?
ağıt mısın
yoksa teselli misin?!

güvenli limanlarım da oldu elbette,
sen gibi, bu gibi
kıyısında çatıştığım.

günde en az beş cinayet, kaç aşk katlettiğimi,
kimse görmedi.

kimse bilmedi.
bilse de, kimse beni ele vermezdi..
bazen fırlayıverirdim okyanusun derinliklerinden.
akşamcı aşıklara döner,
kaç kadeh tüketirdim şehrin ışsız,
riyakar caddelerinde..
kaç göz göze gelişim olurdu.
onlar bilmezdi.
ben bilirdim !

kaç gece akıverirdim gözbebeklerinden derine
derin derin sohbetler ederdik
ben geçecek derdim.
onlar duymazdı.

Ben yine de şarkılar fısıldardım kulaklarına,
tutardım ellerinden.
öperdim yüreklerinden usulca.
onlar mı?
bu şehrin hüznü kadınıları.
çaresizliğin bin bir halini yaşamış,
kadehlerin dibine vurmuş,
kendini yudum yudum tüketen kadınlar.

bir bilseler nasıl da güzeller onlar.
bir inansalar her şeyin üstesinden gelebileceklerine.
ve her şeyin üzerinde olduklarına.
görseler yüreklerindeki yüceliği.
yıllardır hayalini kurduğu aşkların ta kendileri olduğunu bir anlasalar.
bir bilseler..
ah Tanrım.
bir bilseler benim bildiklerimi.
bir sahip çıksalar hayatlarına.
böyle viran, böyle suspus olmazdım.

sessiz, yorgun ve ağır gecelerin birinde ,
kendimi unutup firar etmezdim,
saklandığım delikten çıkıp,
kurt gibi bir yalnızlığın izini sürmezdim yine.
bu muhteşem şehirde
bu içi acı dolu hikayeleri yazmazdım yine.

kaçak bir suçlu gibi,
her gece gizlenip saklanmazdım ,
bir istiridye kabuğunun içine.

Özlem Saba

Kaçış

Aşkı öğrendiğimde,
Artık başka bir şeyden bahsedemez olmuşum.
Sessizce köşeme çekilme zamanım gelmişti.
Her şeyden elimi eteğimi çekme vaktim.

Ben her şeyden kaçmaya çalıştıkça.
Baktım ki, her şeyin ta kendisi olmuşum.
Artık hiçbir şeyden kaçamıyordum.
Kaçacak bir şey de bulamıyordum...

Özlem Saba

Kader Olmamalı

dünyanın ortasına atılmış, yeni bir yalnızlığım ben.
sadece kendi lisanında konuşan, dünyanın hiç duymadığı ve,
kendi içselliğinden başka sermayesi olmayan,
günahlar tanrıçası....

ve ne zaman başımdan yukarı bir çatı kurmaya çalışsam
bağlıyor günahlarım yollarımı..

kader olmamalı bunun sebebi,
doğru söylemenin yalan sayıldığı,
aşkın günah bilindiği,
sevgi uğruna yaşanan her şeyin ketline vacip görülmesi,
kader olmamalı..

benim bana sahip olmamam,
kader değil,
Tanrının tam kendi işi olmalı...

Özlem Saba

Kadın Boynum Vuruldu

Doğduğum Ekim ayında,
Biçilmenin vurgununu yedin ben!

-Kadın boynum düşürüldü.

Bereketsiz topraklarınızda,
Hiç insan bitmeyiş i bundadır...

Özlem Saba

Kadın!

Düşündü ki Bilge kişi;

Ve kadın kendi kendini yalanladı.

O yalanlayalı, vazgeçeli beri kendinden, kız çocukları yeniden diri diri toprağa (karanlığa) gömülür oldu...

Ama herkes şunu unuttu ki,

Rahman ve Rahim olanın erkeğe 'eş' olarak yarattığı kadının hayatının kabusu dönüştürüldüğü bir yerde o toplumun Müslümanlığı düşerdi!!

Ve hiç kimse tek kanatla uçamazdı.

Artık cennet insanlığa hayaldi...

Özlem Saba

Kadınlara Dikkat

hırslıydı kadın.
önce kurbanını seçti.
sonra adım adım yaklaştı.
soluduğu havadan,
verdiği nefesten daha yakındı ona...

adam tedirgindi,
büyülenmişti,
bir o kadar da çaresizdi...

ne içene alabildiği,
ne de dışında durabildiği,
bilinmedik, yeni bir yaşamdı kadın...

ama o dünya çok büyüktü.
korkusuzdu.
gizemliydi, derindi,
dipsiz bir kuyu misali...

-örümceğin ağlarına takılıp kaldı adam...

artık kadın adama,
her şeyi yapabilir ve yaptırabilirdi...

ama kadın bunu seçmedi.
kendine bıraktı adamı.
çünkü korkaktı!

o kadar korkaktı ki,
çalmaya çalıştığı minarenin kılıfını bile evde bırakmıştı.
yarı akli evde olan adamdan ne çıkardı?

derler ki;
-o adamcağızın sonu da böyle geldi..

.

Özlem Saba

Kadınları Çiz

bırak doğayla uğraşmayı
kadınları çiz.
hüzünlü kadınları.
dünya dönerken,
yerinde duran kadınları.

bakışlarını çiz,
hem soru soran
hem cevaplayan kadınları.

suskun kadınları çiz
susturduğunuz kadınları.

susarken dudakları,
konuşan kadınları...

Özlem Saba

Kal Bu Gece Yanımda

git demedim ki!
kal!

utandım,
gözlerimi kaçırmam bundan.

en mahrem yerinden soyuldu duygularım.
fişlendim sana.
çıplak kaldım.

gitme!
kal!

üşürsek,
körükleirim var harlamaya ateşi.

yanarsak,
serin kıyıları var.

gitme!
kal!

bu gece kal!

bin asırdır beklediğim sendin.
sesinin titremesinden,
kalbimin vuruşundan tanıdım.

gitme!
bir gecelik ömrüm var!
kal bu gece yanımda!..

Özlem Saba

Kalabalıklar İçindeki Yalnızlığım

Biliyor musun?

Kalabalıklar hep ürpertmiştir beni,
Çünkü daha bir tok gelmiştir kulağıma, Kalabalıklardaki yalnızlığımın sesi.

İçimdeki müzik susar.
Kalbimin de şiiri.

Sadece sessizliğin yalnız uğultusu.
Bir de konuşur içimde senle birleri.

Kararır gün, saklanır güneş.
Görünmez olur denizin rengi.
Köpeğin uyanışı, kedinin esneyişi.

Ah sen, bir türlü gelmedin ki.
Gelseydin eğer ,
Hepinizi birden severdim.
Hepinizi !..

Var ya o;
Kuru gürültüden ibaret kalabalıkların sesi.
Huzuru kaçırılmış melodi.
Sözü tükenmiş şarkı.
Boyası çürümüş tuval.
Resmi sökülmüş duvar.

Ah o kalabalıklar, öyle çok şey yitirtir ki!

Kaybolur gözbebeklerimdeki aydınlık.
Uzağıma düşer hayalin,
Akıntıya bırakır düş de kendini,
Sürüklenir çerçeve,
Silinir yüzün!

-Her yalnızlığımda, yeniden çizerim hayalini...

Gel gör ki,
Olmasaydı ruhu soğutan o çoğul yalnızlıklar
İki yalın ruh, birbirini neden arar ki ?
Neden bulur?
Nasıl yanar birbirinde?
Nasıl soğur ?

İçimizde oldukça o yangın gecelerin kül harfliği,
Biliyorum!
Uçacaktır bir gün elbet ,
O suskun şiirlerin keleşliği.

-Yüreğin ise ,
Omzumdaki kanatlardır bundan böyle sevgili...

Özlem Saba

Kalansız

Hep bir suçlu gibi sevdim seni...
En zoru da geleni olmayan bekleyişlerdi.
Kalani olmayan bölünmeler.
Ne artı, ne eksi.
Elde var, koca bir hiç.

Devrik bir cümleydik sanırım biz,
Öznenin hep kendini tükettiği...

Özlem Saba

Kaldırımlar

Başımı eğmem gerektiği gün anladım kaldırımların insana ayna olduğunu.
Oysa biz insanı insana ayna olur diye bilirdik..
Yanıldık..

Kaldırımlar!

Ah o başı boş sanılan ama içi onca sır dolu kaldırımlar..
Her gün gelip geçtik üzerinizden.
Ama bir kez olup durup bakmadık çilenize..
Birisini çocukluğunu düşürmüştü kaldırımlara,
Diğeri umudunu,
Bir başkası acılarını kusmuştu,
Bir diğeri özlemlerini dökmüştü..

Diğeri ahlaksızlığını saçmıştı ulu orta.
Düşmüştü de ha düşmüştü.
Göz yaşlarımı akıtırken bende üzerine,
Bulduğum ilk gülüşü,
Gördüğüm ilk çocuğa verdim.
Almadı!
Bir gülüşün bile çok ağırdı bedeli,
Çocuk haklıydı.
Onu da ödetirlerdi.

Hem bir çiçekle bahar gelir miydi!?
Baharlar gül bahçeleri isterdi..

Yerden önce neyi toplayacağımı bilemeden,
Neyin bedelini ödediklerini anlayamadan,
Başımı hemen kaldırıp göğe baktım.
Kollarımı iki yana açtım ve koyuldum söylenmeye;

-Yeter artık!
-Utanmalısın kendinden.
-Dinmeli, bitmeli bu insanların çaresizliği.
-Hadi, uzat elini!

-Hem sen onların Allah'ı değil misin?

Özlem Saba

Kalp Ağrısı Hiçbir Şeye Benzemez

Ve
ansızın
başlar
yolculuklar...

kimi
kendine
gelir.

kimi
kendinden
geçer...

başkaları için
diyeceğiniz
bir şeyiniz
kalmaz...

gideceğiniz
bir yer...

ve
bir özür borçlanırsınız
kendinize.

kavganız azalır
yükünüz çoğalır...

işte o zaman
valiz diye
bedeninizi
sürüklersiniz
yük diye,
kalbinizi içinde...

siz iyisi mi,
iş işten geçmeden
vazgeçin
yüreğinizden.

kalp ağrısı
hiç bir şeye
benzemez..

Özlem Saba

Kalp Sancısı

Düşlerle gerçeklik arasında ince bir çizgideyim.
Önüme baksam bilinmezlik,
Arkamı dönsem karanlık.
Hangisi hangisinden daha yorucu.
Yollarıma döşenmiş sivri taşlar;
Üzerine her basışımda acıtan ayaklarımı.
Alışkanlıklara dönüşmüş,
Düşmana kesen anılarımın yansıması,
Ve bu yansımalar içinde suretini kaybetmiş ben.

Deli miyim ben, yoksa divane mi?
Şuurunu kaybetmiş ve,
Hiçbir zaman içine giremeyeceği bir düşün kapısında bekleyen.
Ya da geçmişe dönemeyecek kadar yorgun ve isteksiz.

Askerliğin en bedellisini yapmışım senin kapında bekleyerek.
Yolumu açmaya çalışırken etrafa sıktığım kurşunların kalbimi vurduğundan habersiz.
Ölümlerle yaşam arasında ince bir çizgideyim şimdi.

Ve soluğumu dinliyorum, gri karanlık bir toz bulutu içinde,
Bir.
İki.
Üç...

Ne zaman duracak bu kalp ve sancısı?

Özlem Saba

Kambur

eyy insanlık,
boşuna kıvırmayın
sizler de suçlusunuz!

hey sen!
güçlü kardeş.
sen!
kaldırımdaki ayyaş...

sen!
yatağımdaki yabancı.

aklımdaki, kalbimdeki...

yanımdaki, sağımdaki, solumdaki...

en küçük siyasetçi, en büyük yalancı.

önümde ayağıma takılanlar.
arkamdan çelme takanlar.
omuzumdakiler,
sırtımdaki kambur.

hepiniz suçlusunuz tabi!
görmezden geldiniz çünkü,
yavaş yavaş zehirlendiğinizi,
ve öldürdüğümüzü birbirimizi...

hepiniz ressamlığa soyundunuz bu tabloda,
hep sizlerin eseri bu korkunç resimler...

Özlem Saba

Kanama

içim acıyor
ucu kırık bir mızrağı
yıllarca kalbinde taşır gibi...

Özlem Saba

Kanamalı Aşklar

'... işte bu yüzden ağır-aksak
ve mütemadiyen kanamaktayım...

eyyy kalbim!
öldürme vakti geldi artık kendini.

yoksa bu kan kaybı,
daha çok öldürecek seni!

Özlem Saba

Kanatlar Değil Ayaklar Tutar Zincir...

'...uçmak için ayaklarıma vurulan zincirleri kırmam gerekiyor,
ve bunu başaramıyorsam!
ben o ayaklardan vazgeçmeyi de bilirim...

Özlem Saba

Kapatın

Kapatın televizyonlarınızı,
Ansızın gelsin ölüm!

Özlem Saba

Kapatın G6zlerinizi

kapatın g6zlerinizi bayım.
şahsi m6himmat suçtur.
6stelik taşıma ruhsatınızda yok
hem de kirpiklerinizde susturucu.
son ışıklarını da s6nd6rd6n6z hayatımın.
g6neşim şimdi yıldızları sayıyor...

6zlem Saba

Kapatma Gözlerini

yılık bir kapıdan
seyreder gibiydim Aşk'ı.

gözlerim,
gözlerine düşünce.

önceni okuyordum sanki,
ya sonran?

bu bir sırdı!

anlından süzülen terin
düşüşü göğsüme...
nasıl olurdu?
bilmek istiyordum...

söyle!
bana şunu söyle!
olmuşumdur şimdiye dek,
gözlerinden kaçan?

müziği aç,
suyu ısıt.

kapatma gözlerini aşka,
ben kapatırım ikimizin yerine.

Özlem Saba

Karadelikler

seni öptüğüm gün
çalkalandı evren
küçük ayı takıldı büyük Ayı'ya
yıldız tozu, takım yıldızına...

altı milyar yıl,
boşuna bekledi dünya.
doğumu gerçekleşmemiş bir aşkın,
yalandı bekleyişi de...

koca koca boşluklar oluşuyor gökyüzünde.
ben gözlerimi kapatıp,
yeniden yeniden öpüyorum seni bulduğum her delikte...

yalandır karadelik hikayesi de,
asıl karadelikler insanların boş bakan gözlerinde.

sonsuzluğa bırakıyorum kendimi,
zamansız zamanlara.
hızla boşalmaktayken evrenin gideri
alabildiğince içime çekiyorum seni,
ruhuma...

inkar ediyorum madenin varlığını,
ve tenimi !

biliyorum, sonsuzluğunda evrenin.
bir tek ruhum anımsayacak seviştığımızı,
bu uçuşan bedenim değil!
sana karışan yanım yaşatacak bizi...

Özlem Saba

Karpuz

onlarca karpuz sığdırdın da koltuğunun altına,
bir tek beni takamadın koluna...

ikimizden her şey oldu da,
bir tek 'biz' olmadık aynı koltukta..

Özlem Saba

Kasımpatı

Bir Kasımpatı düştü avuğlarırma.
Dalında vurulmu kuşlar gibi,
Mütemadiyen kanıyor...

Ve ben bu çiçekle ne yapacağımı bilmiyorum.
Topla, tüfekle vurulmuş kuşlar yaşar mı ki?!

Özlem Saba

Kayboldum

Sanırım kayboldum.
Son zamanlarda beni göreniniz var mı?

Özlem Saba

Kaybolma

bir damla su içmeden denizin yanından gelip geçmişiz.
çölün ortasında isteyerek yüz çevirmişiz vahaya.
aralık kapılar ardına kapatmışız yıllardır kendimizi.
içinde bulunduğumuz kafes önümüzdeki bir çok serüvenden alı koymuş bizi.
bir şeye bağlanmadan önce, kendimiz isteyerek bağlanmışız her şeye.

ayaklarımıza zorla taktığımız prangaları,
hayat bizi terk etmeden önce terk etmezsek eğer,
sonsuzluğa açılan yolun içinde tamamen kaybolacağız demektir!

Özlem Saba

Kaysı Reçeli

Kapanacak çatlaklar,
Sıvanacak duvarlar,
Silinecek koltuklar,
Yıkanaçak perdeler,
Ve diğer tamirat işleri derken
Kaçırılmışız hayatı.

Olmaya oldu.
Birkaç vida sıkırsa birileri de,
İçimde gıcırdayan şu salıncaklara...

Yeni saten perdeler assa,
Parlak atlastan,
Dallı güllü elbiselerim olsa.
Eski Sümerbank'tan.
Bahçemde güller,
Yerde çim.
Taştan havuzlar
İçinde turuncu ve mavi balıklar,
Bir de kuş evi olsun zeytin ağacımda.
Mırıldayan kediler, oynayan köpekler...
Toza, buluta, suya karışsam.
Dokunsam duru tenine havanın.

Bir el olsa saçlarımda gezinen.
"Olanlar senin suçun değildi!"
dese.
Şarılsa sıkı sıkı.
İnansam.
Her yerim süt koksa.

Tam o anda çocukluğum girse içeri.
Selamlaşsak.
Bakışsak uzun uzun.
Konuşsak,
Yo yo sussak.
Sessiz sessiz bakışsak.
Ve desem ki;
Ah zavallı kendim!

Ah benim hiç büyütemediğim zavallı kızım.
Gülümseyen ya bir kerecik.
Neşe ile savrulsa eteklerin.

Bitecek kaygısı olmadan somurabilsen bir şekerini.

Her yeri sarsa kokusu.
Ocaktaki kaysı reçelinin.
Ve yine de hiç büyümesem!
Gitmese o reçelin tadı damağımdan.

Bana yaşadığımı anımsatan!!

Ama ruhlar bazen,
Önce ölürlere bedenlerden.

Ve bir tabak kaysı reçeline
gömülürler.

Ve unutulsa da cesetler
Ruhlar öldüğünü asla unutmazlar..

Nasıl bir şey bu biliyor musunuz?
Her şeyi diri olan bir canlıyı,
Bir kase reçelle boğmak?!

Onu siz bilemezsiniz.
Hiç de bilmeyiniz..

Ben oturup hüzünlü şiirler yazarım,
Şiz hiç bir şey olmamış gibi tat alırsınız ya okumaktan.
İşte onun gibi bir şey.

Özlem Saba

Kelebeğin Sevdası.

yalandı!
uzundu dinazorların gövdeleri.
kısaydı aşkları,
katıydı...

kısaydı ömürleri,
küçüktü bedenleri.
ama büyüktü,
yumuşaktı,
kelebeklerin sevdaları,

-fakat bu çağda hiç kalmadılar-

Özlem Saba

Kelebek

bir kelebek gibi hafızasız yaşıyorum kaç zamandır
bir zamanlar ana rahmi gibi içine gömüldüğüm kozamın,
asıl cehennemim olduğunu unutmak için...

Özlem Saba

Kelebek

bir kelebek gibi,
hafızasız yaşıyorum kaç zamandır.
kozamı unutmak için...

kozam ki,
üzerime giydiğim
tek gecelik,
aşk...

Özlem Saba

Kelebek Kanatları

O katı yüreğinle,
Kelebek kanatlarına dokunma!..
Dokunursan, ölür!
Uçamaz bir daha.

Onda izi,
Sende tozu kalır geriye.

Özlem Saba

Kelebek Olsam

Ağaç olmayı sevmedim hiç.
Bağlanmayı toprağa, suya.

Deniz olmayı da sevmedim hiç.
Vurmayı hep aynı bilindik kıyılara...

Dağ, taş, ova fark etmez.
Konmayı sevdim ben.

Kırmayı kozamı!

Evet evet!
Ben bu dünyada en çok kelebek olmayı sevdim.
Her şeyden bağımsız olmayı,
Hepsinden biraz almayı.
Ve her an gidebilir olmayı...

Özlem Saba

Kelebek!

içimde kendiyile savaşan
ince, cılız bir seç.
keskin ucu bıçağın,
kanatır, ama fark edilmez...

ben sanki;
ateşle sınanan bir pervane.
sudan çıkmış bir balık.
bataklık kıyılarda,
oltaya aşık.

unutmadım Ezel'de
alnıma yazılan kederi.

Sanki ben;
kantarın ağır tarafı.
Rahman'ın - Rahim'i...

ben sanki;
kalabalıklar içinde yalnızlık.
yalnızlıklarla sınanan bir kalabalık.

sanki ben;
yılların yalancısı
özüne küsmüş bir riya
dünyaya atılmış bir rüya
ha uyandı, ha uyanacak.

ben sanki
-doğum sancısı -
goncanın açılışı...

sanki ben;
varla yok arasında
zamanın gerisinde
hiçbir şeye benzemez...

ben sanki;
işkencesi bitmez bir alemde
bürünüp de ete kemiğe
kendini arayan bir melek.

sanki ben;
gözlerini kapatınca tek,
açınca çoğalacak bir mavi kelebek...

Özlem Saba

Kelebekler

'...boşuna ölüyordu kelebekler.
kimsenin o sağır uykulardan uyanacağı yoktu...

Özlem Saba

Kendi İçimde Titriyorum

O ılık,
O Őehvetli iklimini yaşatacak bir coğrafya bulamayan her bahar,
Kendi içinde titrer!..

Özlem Saba

Kendi Kendine

Onca kurda kuşa verdin.
Dağa, taşa, toprağa.
Gece kendi kendine oldu,
Gündüz kendi kendine...
Melek kendi kendine oldu,
Şeytan kendi kendine...
Derya, deniz...
Bir ben mi kendi kendime olamadım Tanrım...
Musallat ettin Aşk'ı başıma...

Özlem Saba

Kendimden Geçiyorum Yine

Kendimden geçiyorum yine seninle.
Ruhuma yabancı gölgeler gelip geçerken önümden,
Takipsizliğin en masumunu yaşıyorum.

Kaygan zeminlerde buluyor kendini keskin arzularım.
Bir gece kuşu daha uçuruyorum kalbimden.
Telaşsız, huzurla konuyor avuçlarına...

Yıldızlar vuruyor okyanuslarımın yorgun aksine.
En masum suretini koyup göz kapaklarımın önüne,
Çıplaklığının en sadesini seyrediyorum saatlerce.

Susuzluktan çatlamış dudaklarımı dudaklarınla ıslatıyorum bu gece.
Ve kadehimi bir kez daha kaldırıyorum şerefine,
Çıglıkları kendinden menkul içli bir keman eşliğinde...

Yüreğimden tüm hücrelerime sessizce akışını izliyorum.
Ve teslim oluyorum aşkların en mayhoşuna...

Sen henüz keşfedilmemiş kıyılarımdan geçiyorsun,
Kalbimin tüm kırgınlıklarını selamlayarak.

Öpücükler konduruyorsun yaralarımın en acıyan yerlerine.

Seninle iyileştiriyorum tüm iştahsız düşlerimi.
Sonbaharın solukluğuna güneş rengi hayaller giydirdiyoruz birlikte..

Yine kendimden geçiyorum seninle.
Yüreğimi sardığın bir Agapi Meyhanesinde,
Ve her geçişimi yeni bir özlem sayarak,
Hasretle bir daha öpüyorum dudaklarından.
Kısa düşlerde bin kez, uzun rüyalarda yüz bin kez...

Özlem Saba

Kendime Gidiyorum

o da yoruldu dönmekten.
kırıldı gramofonun iğnesi.
şarkısı bitti hayatının...

bitince müziği içinde.
gülüşünü askıya astı kadın.
geceyi giyindi üzerine.
tek tek baktı yüzündeki zamansız izlere.
bedenine atılan çiziklere.
ruhundaki boşluklara baktı sonra.
biraz daha araladı kapıyı.
akıttı gözyaşlarını boşluğa...

inceden yağmur yağıyordu,
sokak uyuyordu...

yanlış yerde arıyordu kendini kadın.
içinde kaybettiklerini,
şarkılara, şiirlere soruyordu...

gecikmiş ayrılıklardaydı akılı.
bavulsuz yolculuklarda...

önce bir bilet kesti düşünce,
üstünü bıraktı..
tek tek tüm odalarını dolaştı evin.
sıcağı bozulmamış çarşafıya sarıldı önce.
öptü, kokladı..
örtüsü bozulmamış yataklara yattı.
açılmadık kutulara.
kilidi uydurulamamış kapılara baktı sonra
yanına alacak hiçbir şey bulamadı...

sağanaklaşıyordu yağmur.
bir kova koydu su alan çatı katına.
saçlarını taradı sonra,
gözlerini sildi,
aynaya baktı uzun uzun.
gece tül gibi yapışıyordu üzerinde.
ne de yakışıyordu kadına gece...

sıcak bir nefes verdi sonra,
titriyordu elleri.
hiçbir şeye el uzatamayışından yakaladı ellerini.
sardı, ısıttı sonra...

ve şunu yazdı hüznün buğulu camına;

'bu kez, kendime gidiyorum!'

Özlem Saba

Kendinden Başla

Kendinden başla anlatmaya.
Bende senden başka bir şey yok.

Özlem Saba

Kendine Sahip Çık

Herkes bir gün O'nun yüzünü görecek.
Ve o an geldiğinde,
asıl patronun sen olduğunu anlayacaksın.
Fakat iflas etmiş bir patronun,
düzende hiçbir hükmü kalmayacak...

Özlem Saba

Kendini Yaratmak

Eğer bir insan kalbinin gözlerini açmayı becerebilirse her yer ona cennet, her şey ona sevgili gibi görünür.
Ve bir gün öyle biri gelir ki, onda sadece kendini görür..
İnanışın, arayışın asıl amacı da budur.
Herkes kendini arar durur.
Bulduğunda ise "en-el hak" olur.
Hayatımıza giren her nesnenin, her canlının amacı da budur.
Aktarmak ve kendini yaşatmak !

Özlem Saba

Kertenkelebek

gerçek aşk yoksa sen misin?
diye sordu kertenkelebek.

şimdiye kadar öyleydim,
şu an öldüm, dedi.

soldu kelebek...

Özlem Saba

Keşke Hiç Uyanmasaydım.

Bu sabah, onunla açtım gözlerimi.
Rüyamdaydı.
Gençti.
Hasta değildi.
Yine smokini vardı üzerinde.
Çok naifti.
Kurtuluş savaşından konuştuk.
Arkada bizi dinleyen çocuklara çay söyledi.
Simit yedik.
Sadece biraz unuttuk.
Samsundan çıkışını ben hatırlattım ona.
Doldu gözleri
Ellerinden yakaladım.
Öptüm.
Sevdim.
Kokladım.
Minnettardım.
Fotoğraf çekindik.
Hiç bir zaman basılmayacak fotoğraflar.
Ama hala düşümde.
Siz görmeseydiniz de, gözlerimin önünde hepsi.
Bu sabah, onunla müjdelendim.
Rüyamda, Atamlaydım.
İsmet de vardı.
Ah ne şanslıydım...

Keşke hiç uyanmasaydım...

Özlem Saba

Kırmızı Açlık

Siyahı.
Beyazı.
Mavisi.
Ve dahi kırmızısı vardır açlığın.

Yeryüzü sofraları beyaz açlıklar içindir.
Kırmızının açlığına ise,
Başka sofralar kurmak gerekir...

Özlem Saba

Kış Mektupları

Ömrü kış olanlar yazar mektubu.
Bunun mevsimlerle alakası yoktur.

Nice kışlar vardır, sarar, ısıtır.
Nice yazlar vardır,
Bir kelebek kanat çırparsa, üşütür...

Bir de, yüreği donanlar yazar mektubu.
Bir kuşun kanadında varmak için,
Erimek için sıcak sevgilerde...

Özlem Saba

Kıyamam

beni sana köle edecek sevgiyi
bir çırpıda vururum vurmasına da,
korkarım!
bu içimdeki seni öldür...

ve sen aşk,
vuracaksan illa birimizi,
beni seç!

tam anlığın ortasından vur ki
ikiye katlanmasın suçun.
sana da kıyamam!

Özlem Saba

Kıyıya Vuran Balıklar

Siz hiç kıyıya vuran balıklar gördünüz mü
kendiliğinden?
Ya da avcının oltasına bilerek düşen.
Celladına sobeleyen kendini.

İçimde bir olduramamışlıktır sürüp gider.
Ya ipi kesmeli diyorum,
Ya da bir tekme atmalı kürsüye.

Boşlukta sallanmanın tarifi yok bende,
Henüz bulunamadı...

Özlem Saba

Kıyıya Vurmuş Melekler

Ey içimdeki baş eğmez, dik kadın.
Hangi kutsal sulardan içtin,
Hangi kutsal toprakların meyveleri dolaşıyor asil kanında da,
Böylesine isyan edersin...

Kimedir haykırışın, meydan okuman.
Çığlıklarını sesi yankılanırken kulağımda,
İçinde hapsoldüğün sorgulardan bir tek ben haberdar olabilirim,
Vicdanlar gümrüklerde kilitli!

İnsanlık boğuluyorken,
Kıyıya vurmuşken çocuklar,
Sanık tanık olmuşken!
Sağır ve dilşiz yüreklerin sesi olmaya çalışman neyi değiştir ki,
Beraber boğulmaktan başka?!

Özlem Saba

Kızıl Elma

üç kez gökten düştüm!
biri sana,
biri sana,
biri yine sana!

ben,
bir kızıl elmaydım,
yere düştüm,
dikenin battı kabuğuma.

Özlem Saba

Kızım Azra'ya Nasihatimdir

Her anne ninni söyleyerek uyutur çocuğunu.
uyu da, büyü yavrum diye.
ben hiç söylemedim sana.

uyuma kızım!
uyuma ki, büyüyesin...
her şey, herkes uyurken, uyutulurken,
sen uyuma kızım!
uyuma ki gelişesin...

öğren kızım!
her şeyi öğren,
atanı, ecdadını...
nerden gelip nereye gittiğini...

sana onca güzelliği veren o yüce yaratıcıyı öğren kızım.

Yunus gibi düş yollara,
ara, bul onu kızım!

-O ancak kendini arayanı bulur!

Hızır yoldaşın olsun,
Şems, Mevlana ışık tutusun sana...

ondan korkma kızım!
seni korkutmalarına izin verme.
sev kızım!
Tanrı sadece, sevginin var olduğu,
ve daim olduğu, yüreklerde mevcuttur...

bunca yıl hür bir bayrak altında yaşamana sebep olan
Mustafa Kemal'i öğren kızım!

uyuma, unutma!
unutma ki, unutturulamasın,
kimse seni uyutup, unutturmaya çalışmasın...

yersiz yurtsuz, inançsız, namussuz,
serseri bir ok olma kızım!
hangi menzile varacağını,
hangi yolda yürüyeceğini şaşırın...

Sen Cumhuriyet çocuğusun, uyan!
uyuma, unutma, unutturma kızım...

Özlem Saba

Kim

ben bende değilsem eğer,
bu bende olan da kim?

çığlık çığlığa damarımda gezinen,
bu içerden canıma okuyan kim?!

bir ben bile yokken bende,
bu içimde büyüttüğüm kim?

Özlem Saba

Kim Bilir

Belki çok uzaklarda bir yerlerde
Birileri bizi hayat hikâyelerinin başkahramanı yapmıştır.

Bir şarkı tutup, derin derin dalıyordur gözleri uzaklara.

Belki meze oluyoruzdur hiç bilmediğimiz masalarda.

Kim bilir!?
Belki bir alkoliğe dönüşüyordur görmezden geldiklerimiz.

Belki kazandığı her zaferi bizlere borçlu hissediyordur.

Kim bilir kaç kere kucaklaştık
Kaç kere seviştik uzun gecelerde..

Belki sel olup aktık gözlerinden,
İçine bir kez bile bakmadıklarımızın.

Belki uzayıp giden caddelerin sonunda ışık olup parıldadık,
Gülümsedik birilerine.

Yol gösterdik.
Umut olduk.
Tutup kollarından, kaldırdık her düştüğünde...

Sardık belki yaralarını hiç bilmeden.

Yoo!
Belki değil,
Mutlaka öyle olmalı!
Hissedebiliyorum bunu.

Yoksa bu kadar ağırlaşmazdı,
Zorlanmazdı kanatlarımız...

Özlem Saba

Kimim Ben

kimim ben?
hangi yolcu?

nerden gelip,
nereye gittiğini şaşırın!

her daim sızısını yüreğinde,
çarmihini boynunda taşıyan.

ve hangi kutsanmış ruhun iz düşümü...

insan diyorlar bana!
ama insanca yaşamdan habersiz,
barbarca.

-bir mana arıyorum varlığıma.

'manasız sorular peşinde,
varlığını unutan ben'
bir mana bulamıyorum varlığıma!

Özlem Saba

Kimseniz Var

ne güzel,
ne iyi,
bir kimseniz var!

arkasından üzüleceğiniz gidenleriniz var.
bekledikleriniz..
ya ben?
kimsesizliğime mi üzüleyim?
bunun için üzülemeyişime mi sevineyim?

bunca yoksun, kimliksiz,
bilinçsizlik içindeyken toplum,
ruh!
ben kime kimsem diyeyim.
ya da bu hal böyleyken kimin kimsesi olabilirim?

Özlem Saba

Kimsesiz Çocukluğum

Ne zaman yüksek sesle sarılsa birileri birbirine.
İçimde binlerce kimsesiz çocuk sızlar...

Özlem Saba

Kimsin Sen, Hangisi?

Dedi;

Güzel bir şiire aşk mısın?
Güzel bir aşka şiir mi?

Kimsin sen?
Hangisi?

Dedim;
Hiç birisi!
Ve de ikisi.

Aşk ölürse,
Şair gider.
Şair giderse
Aşk biter.

Susar şiir...

Öyle ki,
Her aşk şairini
Her şair aşkını bekler...

Özlem Saba

Kimsin..

Dedi;
Kimsin sen, nerelisin?

Dedim;
Hiç bir yerli değilim.
Henüz nereye ait olduğumu bulamadım.
Ya da bulunamadım.

Dedi;
Gel, dağ başları iyidir,
Saklar seni hoyratlardan.

Dedim;
"Dört dağ içinde ayyaş elleri,
Kimse sormadı nice oldu halleri,
Her yangın sonunda kalan külleri,
Yanık yüreğime sarasım gelir."

Dedim;
Kimse yüreğine sarmadı beni,
Belki de ondan yersizim..

Özlem Saba

Kimsiniz?

geçmiyor zaman
ilk buluşmanın heyecanı gibi
çarpıyor yıllardır yüreğim.

kimdi içimde öldürdüğüm
ve yeniden seveceğim,

-kimsiniz?
ya da kimler sizin kimseniz?

arkamda bıraktığım acılar değil
sorgular değil
güvensizlik, yalnızlık,
sevgisizlik hiç değil
bu sen değilsin...

bu taptığım,
heyecandan kalbimi durduracak adam o değil.

-kimsiniz?

önünde ayaklarımın bağı çözülecek adam,
bir türlü çözülemediğim adam,
kimdiniz?
yoksa hala siz de benim gibi kimsesiz misiniz?

Özlem Saba

Koca/karı..

Karı ya da koca olsun diye olanlardan koca ve karı oluyor işte sadece. Fakat o lüzumsuz sözleşmeyle işgal altına alınan diğer tüm yanlarınız ise eksik kalıyor. Bir türlü tamamlanamıyor. Zaman içinde olan da tükeniyor. Bana göre kadro ihlali demek, tam da bu demek oluyor. Tıpkı bazı memuriyetlerde olduğu gibi... Getirip oturuyorlar adamın birini başına. Ne işten anlıyor ne güçten ama tüm yetkiler onda ya güya, her bir halata burnunu sokmaktan da geri kalmıyor.. Özelleştirmeye karşı olsam da, daimi işçi işi sakat iş bence de. Çünkü o koltuğa oturan kişi kendinin her halt olduğuna inanmakla birlikte hiç gitmeyeceğini düşündüğü (o öyle sanıyor) için asıl sorumluluğu olan işleri de aksatıyor. Tabii herkes için geçerli mi bu tez, değil tabii ki de. Ancak hak edilmeyen, fazla yetkinin bir çoğunun başını döndürdüğü kesin benim kanaatimce...

Özlem Saba

Koçların Sessizliği

kötü adamlar,
karanlık adamlar,
inini terk edip,
şehre kadar iniyorsa eğer,
bu kuzuların değil,
Koç'larını sessizliğindedir.

sürü gibi teslim olmaktadır,
çarpışa çarpışa ölmektir aslolan.

ve o boynuz diye övündüğünden şey var ya,
aldatılınca değil,
siz vatani,
atı ve avradı,
kısacası 'kendi namusunuzu'
sattığınızda uzar...

Özlem Saba

Konya'ya

Hiçbir şeye yetişemez insan
Ve hiç bir şeye geç kalamazdı oysa...
Künyesi çoktan bellidir bu yolculuğun,
Mahzunluğum sen de beni bağışla..
Boynumu büküp duruyorsam öyle,
Bu istediğimden değil,
Kaderimdendir...

Herkes biraz şehrine benziyordu aslında.
Olduğuna değil, durduğu yere..
Dağlarına, denizine, deresine..

Belki kavgasına benzer biraz,
Belki dağlarının öfkesine,
Belki durgun bir nehir gibi, dingin ve huzurlu,
Belki bir deniz gibi hırçın ve asi..

Herkes biraz şehrine benzerdi oysa...
Ben öyle hüznü duruyorsam, öyle yoksul, öyle kimsesiz
Ve Konya'nın geniş düzlüklerine benziyorsa bakışlarım
Suç çimdeki sonsuzlukta.

Kim olursan ol demişti oysa o devrin bütün üstatları,
Kim olursan ol demişti..
Kim olacaksan ol..
İster bir taş..
İster bir kuş
İstersen bir hiç..

Ölmek mi dedik..
Ölmek mi..
Bakmayın öyle suskun durduğuma da
Bu edebimdendir..
Gelene koştuğum,
Gidene dur demeyişim ondandır...

Herkes biraz kurduğu düşe benzerdi oysa,
Rüyasıdır aslında insanı ele veren..
Bir ilahi uyku alıyorsa beni içine,
Bu olduğumdan değil, durduğum yerdendir.
Yani kederimdendir...

Özlem Saba

Kopardıklarımız

tuttuğunu koparabilmek,
iyi bir şeydir elbet.

peki ya,
tuttuğunu kopardıktan sonra
sahip çıkabilecek misin ona?

asıl bunu sormak gerek!

Özlem Saba

Korkma Tanrım

Korkma Tanrım!
Dönünce bir gün,
Karışınca ruhuna.

Senin bana yaptıklarını yapmayacağım.
Ben kötü bir Tanrı olmayacağım sana...

Özlem Saba

Korkular

korkular büyüttük içimizde.
sonra alladık pulladık onları.
sevinç sanıp sarıldık bazen.

yanılsadık,
yanışladık kendimizi.

kendi labirentlerimizde,
isteyerek kaybolduk.

suçu yok bu yüzden kimsenin
ne korkularımızda,
ne de yolsuzluğumuzda...

biz yolumuzu, umutsuzca kaybettik...

Özlem Saba

Korkuyorum!!

tuttuğum neydi, kocaman elimde,
vakitli vakitsiz ruhumu yoklayan,
bir yangının külleri miydi yoksa,
sen miydin hayatımda büyük olan,
yoksa ben miydim asıl küçük olan!?

sevmeli miydim seni,
barışmalı mıydım duyduğum endişeyle?
arkamı dönüp kaçmalı mıydım yoksa,
henüz vakit varken?!
peki nasıl sökeceğim içimden,
haber etmeden gelişine duyduğum öfkeyi.

-bir isyan var içimde!..

senden önce,
yedi rengini de yaşadım acıların.
sol yanımda hançer.
sağ yanımda hüzün kesici yaralar.

uzayan yollar gibi incelip,
uzaklaşmalıyım hemen senden,
o yaralar ki, böylece daha çok kanar,
bir de sende kaybolmak var,
içimdeki yol'suzluk bitene kadar...

Özlem Saba

Korona günlükleri; kod adı (covid 19)

n saflardayız...
Silahımız yetersiz.
Düşmanımız zeki ve güçlü.
Gözle görülmez, elle tutulmaz.
Bir hayli şımarık.
En sevdiklerimizden yanaşıyor bize.
Aldığı canlarla ve bulaştığı kişilerle neredeyse meydan okur gibi.
Her geçen gün büyüyor,
büyüyor, büyüyor...
Hedef kitlesi düşkünler ve hastalar..
Fakat artık gençlere de sirayet ediyor.
ocuk, genç, yaşı dinlemiyor..
Fakat biz hep n saflardayız.
Her gün elimizdeki bayrağı bir sonrakine bırakarak bir zamanlar hasta baktığımız
yataklarda sırasıyla yatıyoruz.
Biz hep n saflardayız.
Siperde.
Fakat arkamızda kimsecikler yok.

Özlem Saba

Közün Var Senin

sen kalbim!
daha kaç bahar arayacaksın,
elinde tuttuğun o solgun umutlarla güneşi.

çiçeklenir mi sandın bahçen.
içinde taşıyorken hüzünden çiğları.
ve tüm sırlarını açığa vuran gözlerinde yüklüyen bulutlar,
bu loş, kör yalnızlıkta,
hicrandan siyaha dönen güllerin varken senin,
ve açarken yerli yersiz antik bir zamanda,
Zeugma gecelerinin birinde
elinden tutmuyor Marsyas,
sevmiyor seni...

at elindeki o sönük meşaleyi,
sen ki, bir zamanlar aşıklara kadeh sunan kadın.
aşıkların en aşığı.
sarhoşların en sarhoşu.
seher vakti ılgıt ılgıt esen saba yeli.
çölün ortasına saklayan yüreğini.

girme sakın o vadiye.
sil kafandan güneşi.
cennettin ateşli yollarında közün var senin...

Özlem Saba

Kundalini

ancak sevdiğin ve sevildiğin kadar kalabilirsin hayatta..
sevgi bittiğinde hayat da biter.
suçu başkasına atmaya lüzum yok.
kendi Kundalini'ndir cezanı kesen.

Özlem Saba

Kurban

'her soylu davranış, beraberinde bir kurban istermiş!'

-anladım ki herkes her şeyi görüyor, duyuyor ,
ve anlıyorlardı
ama sessizlerdi, korkuyorlardı...
sessizliği bozacak kurbanı bekliyorlardı...

Özlem Saba

Kurdu Kendinden Menkul Yasak Elma

ah o yasak elma yok mu?
yemez olaydık Adem!
ne geldiyse,
o getirdi insanlığın başına...

Özlem Saba

Kurdun Bedeninde

Ey dűşman eteklerine kadar ulařmıř Tűrk Milleti.
Ey o temiz bayrađını gűve yemiř halk.
Kurdun bedeninde...
Ne duruyorsun.
Ne uyuyorsun..
Unuttun mu?
Senin bűyűk űnder Atatűrk'e verilmiř bir sűzűn var.
Kanım vatanıma helaldir diye.

Ŗzlem Saba

Kurt

Ürkek bir ceylan, üşümüş, korkmuş üstelik.
Kaçmış insanoğlun hoyrat ruhundan.
Gezinip durur yalnızlığın buz dağlarında.

Dur, yapma!
Saklanma karlar ardına.
Sisli havalarda kaybolma.
Sığınma çınarların kavuğuna.
Dağların dumanına ise hiç güvenme.
Saklayamaz hiçbiri seni.
Biz kurt bakışlıyız sevgili.
Nerde görsek tanırız güzeli.
En soğuk, en karanlık gecelerde bile buluruz seni...

Özlem Saba

Kurtlu Elma

Yeryüzüne inen her şey kirlenir.
Bırakın ne var ne yok yerinde kalsın.
Ay'ı, Güneş'i, Aşk'ı peşinizde sürüklemeyin.
Bırakın değerine, gökten gülümsesin.

Havva ve Âdem'e benzetmeyin hikayenizi.
Genelleşmeyin.
Gelenin ağzına sakız, gidenin boğazında kılçık olmayın.

Ya da;
Kurtlu bir elmaya kurban gitmeyin.

Uyumayın!
Uyanın!
Güzel sevişin!

Özlem Saba

Kurtuluş

'...Hem ruhum, hem yüreğim yanlış coğrafyalarda esir kalmıştı.
Göğsümün ortasından zorla sökülen yüreğimi geri olmak, bana zorla dayatılan kaderi reddetmekten daha zordu.

Özlem Saba

Kuru Yapraklar

Bir ağacın düşmekte olan son yaprağı gibiydi,
Titriyordu.
Gerçekle yüzleşmek zordu.
Onca zaman kendini ağacın gövdesi sanmış ve yanılmıştı...

Oysa ki o;
Bir zamanlar kökleri toprağa aşkla sımsıkı sarılan fakat bedenini kurt yemiş bir ağacın
ölmekte olan mevsimlik bir yaprağından ibaretti...

Özlem Saba

Kuş Olsam

içimde büyürken çığlıklarım,
susuyorum dilsiz bir büyücü gibi,
en çok da mecburiyetler yakıyor canımı,
sırtımda sürekli taşıdığım yüklerin kamburluğu.
ve ben ısrarla dik tutmaya çalışıyorum bedenimi,
bazen de çığ olup üzerime doğru yuvarlanıyor anılar.
o anda, ben bile korkuyorum kendi eserimden...

ne uzaklara gidecek gücüm kalıyor ,
ne de tüm susmalara tahammülüm..
bir kuş olayım istiyorum o vakit,
her şeye tepeden bakan ve dilediğince çığırın...

ve düşünüyorum peşinden hemen,
bir kuşun ömrü
onca karanlığı aydınlığa çıkarmaya yeter mi,
kargadan başka?

Özlem Saba

Kuş Öldü

Aslında her kuş sessiz uçardı havada..
Bilmezlerdi kanatlarına kaç umut asıldığını.
Her kuş, bastırılmış isyanların çılgınydı oysa.
Kanatlarında onca ağırlık,
Binlerce mana/ astığımız kuşlar.

Taşıyamadılar kendilerini...
Kuşlar.
Gittiler.
Kuşlar diyorum kuşlar!
Ah o kuşlar,
Özgürlüğü anımsatan insana.
Sadece mavilikleri sevmeye gelmiştiler...

Kuş öldü ve göğsünün ortasında o yara
Binlerce kus havalanıyor bugün semaya
Kuşlar bir ayın, bir tören telaşında,
Kuşlar,
Şimdi gökyüzünde devleşen öfke,
Kuşlar,
Şehirlerde,
Köylerde, kentlerde,
Kuşlar her yerde,
Topluca isyanlarda...

Siyah pençeli, pençeli tanrılar koşuşturuyor şimdi sokaklarda.
Güzel olan her şeyi yasaklıyor, yok ediyorlar
Her kuş büyük bir tehdit sayılıyor
Kuşlar yine zulümlerde, topluca kıyımlarda.
Kuş ölümlerini umursamıyor artık dünya..

Onlar aslında sadece bir kuştular.
Ve göğüslerinin altında hep o aynı yara.
Onlar, aslında sadece küçücük bir kuştular.
Zavallıydılar..
Soğudular ellerimde...
K U Ş L A R !
Ölmeden önce, büyük bir çılgık,
Küçücük bir yorgunluktular...

Onlar; sadece mini mini bir kuştular.
Donmuşlardır...

***

Kuşum Eser'e özlemlerle...
Güzel uyusun..

Özlem Saba

Kuvayı Milliye

Şimdiye kadar saklamadım kendimi,
Zaten hiç kimse de saklamadı beni.

Buna gerek olmadı.
Korumadı...
Varlığında korkusuzca gezinip durdum ülkemde.

Şimdi ise öylece şehrin ortasında,
Kurşun geçirmez bir heykelim ve dikiliyorum.

Herkes varlığımdan haberi.
Bazılarınız varlığımdan rahatsız.

Sıkıysa gelip yerimden sökün beni.
Ya yüreklerden?

Eğer bir yol varsa beni buradan edecek
O yolu yine Türk Milleti yok edecek.
'Tarih tekerrürden ibarettir!'

Özlem Saba

Kuzum'a

iyi uykular küçük su perisi...
yanımda ılık ılık nefes alışını her hissettikçe,
daha bir başka bağlanıyorum hayata.

sen mucizevi bir güzelliğisin...
sen benim en masum yanımda,
sen benim yaşayamadığım çocukluğumsun..

yum şimdi güzel gözlerini,
uzat o masum ellerini,
biraz öpeyim...

uçur rüyalarını,
sev hayatı.
sev kendini.
sev kaderini!

çünkü dünya sen sevdikçe daha da güzelleşecek...

Özlem Saba

Küçük Düşler Büyük Arzular

hadi gel gidelim seninle...
ikimiz için biriktirdiğim,
küçük düşlerim var,

cepte para yok.
hal de hal.

olsun,
ama büyük arzularımız var...
buralardan kaçıp kurtulmaya yeter de artar.

gel, korkmayalım bu kez aşktan,
bizim için de yatsın balık,
yan gitsin bir kez...

Özlem Saba

Küçük Kadın Büyük Adam

küçük kadınlar vardı.
sevdalı dinozorlara.

kocaman adamlar vardı.
küçük kadınların,
kalmış ayak altlarında.

Özlem Saba

Küçülsem

Ahh!
Küçülsem.
Öyle çok küçüksem ki,
Elimden tutar mı yine birileri.

Ablam üstlenir mi yine tüm kederimi.
Ve annem;
Suçlusu olur mu başıma gelen her kötü şeyin.

Ahh!
Küçülsem.
Öyle çok küçüksem ki.
Babam cebindeki bozuk para gibi harcar mı yine beni.

Küçülsem !
Öyle çok küçüksem ki.
İkisi kız,
Altı çocuklu bir hanenin,
Beşincisi fakat,
Her şeyin tek günah keçisi,
Olmadan önceye,
Ana rahmine hiç düşmesem mi ki?

Özlem Saba

Labirent

beynimde bir labirent
kıvrımları birbirine dolanmış
ben o labirentin tam içinde,
kör kütük sarhoş olmuş

her çıkış dinamitlenmiş.
duvarlarda kendime sıktığım kurşun izleri,
ve pıhtılaşmamış kanlar var.

o ölümsüz ölümlerimin içinde,
her yerlerinden vurulmuş,
bende bıraktığın güvercinlerin de var.
uçuramadığımız...

Özlem Saba

Lanetli Çağ

Çağın en lanetlisine denk gelmiştik...

Suçsuzduk, inandıramıyorduk...
Suçluyu görüyor, bir şey yapamıyorduk...

Haksızlığı görüp, müdahale edemiyorduk.
Çalışıyor, karşılığını alamıyorduk.
Konuşuyor, suçlanıyorduk
Susuyor, yine suçlanıyorduk.

Biliyor, dinlenmiyorduk.
Bilmiyor alkışlanıyorduk.

Diriydik öldürülüyorduk.
Ölüydük kirletiliyorduk...

Şeytanın da pek bir popülaritesi kalmamıştı o çağda
Günde üç beş kez karşılaşıyorduk...

Özlem Saba

Lasman

kaybolmak,
bozuk para gibi ,
delikli bir cepten düşmek..

-Lasman...

-ya da tedavülden kalkmak...

başka bir madde ile karışıp
yeniden piyasaya salınmak...

-hep bunu anımsatmıştır bana, bitmiş aşklar..

Özlem Saba

Leyla ile Mecnun.

Ne Leyla varmış ortada
Ne de Mecnun.
Hepsi misal..

Oysa Leyla sanmıştım kendimi.
Mecnun'muşum ben meğer.
Sevdiğinden daha çok kendine dokunan...

Özlem Saba

Lütfen Ölme!

Uçmayı biliyorsan,
bak gözlerime.

Okyanuslar varsa dudaklarında,
öp beni!

Düşünebiliyorsan.
konuş benimle...

Yüzmeyi biliyorsan
dal içime...

Düşersin!
Boğulursun.

Yanar, tutuşursun.

Lütfen ölme!

Özlem Saba

M2=0

'... bilinçsiz üreyen, görevi sadece üremek olan insanları kısırlaştırıp, hayvanları rahat bırakırsanız bakın dünya ne kadar güzel ve dengede bir yer olacak!

Özlem Saba

Mabedim

bir gün;
gnahsz kadınlar mabedinde,
kendimden bir Şeyler bulacağım...

ama nafile,
Öyle sıkı nöbetçiler dikmiŐim ki kapıya,
açamıyorum.
açamıyorum.
açamıyorum....

kapılarım kilitli kaldı.

-anahtarını kalbimde gizliyorum...

Özlem Saba

Madem Aşk Yalan

düşündü şair;

maden aşk da yalan oldu,
bundan böyle
her gecem başka bir sarhoşundur artık.

Özlem Saba

Mahkeme

'... faili meçhul cinayetlerden sayılmazdı benimkisi.
Benim failim belliydi!
Ama gönül mahkemeleri iş yapmaz olmuştu...

Özlem Saba

Mana

insan,
nasıl bir yapıya sahip olduğunu yıkılınca anlıyor!
sert tuğlaların arasında mana bulunmazdı.

Özlem Saba

Masal

Masalara kaçıyorum ben...
Paldır küldür!
Koşa koşa!

Kırk gün kır gece düğün merasiminden sonrası olmayan masalara...

Biri sonunu yazmaya kalksa,
Kırılır kalemler...

Özlem Saba

Masalcı

Anlatsana bana,
Düşlerindeki masalı.
Bakınca gözlerime yaşadığın heyecanı.
Anlat bana geçen onca yılda,
Bensizlikle nasıl başa çıktığını.

Hadi anlat bana masalcı.
Bir masal ülkesinde,
Nelerin yaşanacağını...

Hadi bizim masalımızı anlat ışık gözlü.
Gecenin karanlığında parıldayan çoban yıldızını.
Bensizliğinde duyduğun sancıları anlat bana.
Çektiğin acıları...

Yaklaş yamacıma masalcı.
Dizini dizlerime daya.
Ellerimden tut,
Bana bizim masalımızı anlat.
Gözlerimde gördüğün hayali.
Bir an'a neler sığdırabileceğimizi anlat bana.

Ne bir ömür birlikte olacağımızı,
Ne de imkânsızlıklardan bahsetme ne olur.

Bir gün içinden çıkabileceğimiz ayrılıkları anlat bana.
Kelebeklerin büyülü kanatların astığımız umutları.
Ne pembe panjurlu evimizi anlat bana,
Nede olacak imkânlarımızı.

Çocuklarımızı anlat bana.
Aşkımızı baki kılacak masalsı çocuklarımızı.
Bir ömür birlikte olacağımızı anlatma,

Aşkımızın hiç bitmeyeceği masalını anlat bana.

Özlem Saba

Masalsı

Kara mısın,
Ak mı?

Gece misin,
Gündüz mü?

Yaz mısın,
Kış mı?

Türkü müsün,
Ağıt mı?

Şiir misin,
Lafügüzaf mı?

Vurgun musun,
Şifa mı?

Aşk mısın
Meşk mi?

Bir an bak gözlerime de,
Anlayayım...

Ayın firar gecelerinin birinde
Uzun uzun anlatayım seni sana...

Özlem Saba

Maskeli Adam

bir maske var adamın yüzünde,
üzerinde binlerce sabun köpüğü.

temizleyemiyor ki onu hiç birisi.

içerde, derinlerde bir yerlerde,
çürümüşlük, leş kokusu...

yüzyıl derslerinden,
ve yüzsüz tarihten tanıdım ben onu.
düştü yüzü...

dedim,
maskeni tak yine suratına,
dayanamıyorum.
için dışından daha kötü...

Özlem Saba

Mavi Hayat

Bu kadar canlıyken doğa.
Yeşilken tabiat.
Maviyken gökyüzü.
Bu kadar kara baht, yakıştı mı hiç insanoğluna?!

Özlem Saba

Mavi Kelebek.

Ateş yaktı, gün kavurdu.
Düştü yeşilin mahzun başı.
Döndü birden kül rengine.
Bu nasıl "yeşil" kaderdir.
Yaz onu vurur, kış onu vurur..

Elimizde bir mavi deniz
Ve bir mavi gök kaldı.
Ateşin yakmadığı.
İnsanın bozmadığı.

Şimdi diyorum ki.
Her şeyi maviye mi boyasak.
Yanmasın umut,
Donmasın su.

Günlerden maviyim bugün
Masum bir Boşnak kelebeği..
Günün aydın olsun sevgilim.
Günaydınım, nar çiçeğim, sevdiğim
Masmavi bir gök serilsin üzerimize.
Ve atlastan denizler olsun döşeğimiz,
Biz durmadan sevişelim...

Özlem Saba

Meğri

Güneş, ateşten buseler verir,
Meğri'nin nemli koylarında.
Gün boyu sürer bu saltanat.
Çekilir sonunda dağların ardına.
Ötünca gün batımı tahtına,
Başka güneşler çıkarken sahneye.
Başlar Megri'de ışıl ışıl bir gece.
Aşk!..

Şimdi Megri'de, sözler tek hece.
Aşk!..

Ve ay sunar kendini cesurca,
Ses verir olur sesimize.
Süzülürken hafif meşrep semada.
Bizi de sürükler peşinden.
Sevdanın ülkesine.

Gün gider,
Ay gider,
Akıntıya kapılır yıldızlar...

Bir türlü bitmez bu seremoni.
Ve peşinden bizler de.

Özlem Saba

Meğri Güzellemesi

Turnalar uçarken Meğri semalarında,
Merhamet edin!
Bir me bize susun,
O buğulu tüller içinde Meğri `mi?
Bırakın da nazlı nazlı uyusun...

Bulutlar çekilin dağlar ardına.
Alın götürün tüm yağmurları.
Gülden narin sinelerini baharda,
İncitmesin hoyrat çiğ taneleri...

Güneş doğsun ufuklarında.
Ateş bendendir sanmasın.
Aşk ile yanmış gönüllerden.
Sakınsın kendini, aman ha yanmasın!

Ey deniz, coş yerinde geliyorum.
Sar sarmala koylarınla tenimi.
Kanatmak istiyorum yeniden yaralarımı çakıllarınla.
Ki öylece çabuk iyileşsin.

Yatmaya zindanın da bir, koynun da.
Ve Meğri sana teslim oluyorum sorgusuzca.
Ketlime fermansa da bu yolculuğum,
Ayaklarım yeşil sehpalarında
Maviliğin ilmik ilmik boynumda,

Ne yaşarırısan yaşat bana.
-Kabulümsün!-

Özlem Saba

Meğri III

birbirini seviyor olmak.
yetmezmiş mutlu olmaya yar!
o gönülleri sarhoş eden aşk.
tende alev alabilirmiş.
tutsaklık cebelleş oldu mu bir kez sere.
hasretlik insanı, yakabilirmiş...

bende özlemler okka okka.
haşretler üzerine çöreklenmiş,
ağır ağır devinen dağlar.
ayrılıkları kıyılarından süpürüp,
dalga dalga koynunda büyüten denizler.

güneşi örtüp,
gönülleri üşüten bulutlar.
geçiş yok!
sarp kayalarda kaybolan yollar.
hiç bitmez sandığın,
bir çırpıda biten yıllar.

ıslatmadan ağlatan yağmurlar.
hiç dinmeden dağıtan rüzgarlar.
renge solmuş denizler.
dalında solan filizler.
ve daha neler neler...

İşte bunlar!
kollarında pranga.
ayağında bukağı.
ama sen hepsine inat,
kır zincirlerini Meğri!
koynunda hayat bulsun aşıklar...

Özlem Saba

Meğri IV

Açma goncalarını her baharda Meğri'm,
Kırılırsın!
Bir yağmur gibi ipil ipil düştüğümde tenine,
Sarsın da kordan kızıl güllerin her yanımı,
Bir daha bırakmasın...

Begonvil kokulu bahçelerinde tüneyen kuş
ben olayım.
Yapraklarında gezinen, tırtıl da.

Sen benim nihayetimsin Meğri'm.
Hasretim bittiği yer!
Aklımın durduğu,
Fikrimin ince ince elendiği toprak...

Dağlarında kaybolup
Kıyılarında kendimi bulduğum derya...

Yıldızların firar gecelerinden birinde,
Dolansam bir ay gibi tepelerinde.

Rüzgârından, güneşine,
Girip de bin bir şekle,
Ağsam bir tül gibi koynuna...

Sen benim el değmemiş coğrafyam,
Keşif bekleyen sırlı ülkem,
Yurdum!
İklimim!

Yükseklerde yaylağım,
Enginlerde kışlağım.
Sakın kendini hoyratlardan,
Gezmesin yâd eller o bakir koylarında.
Bekle beni Meğri!
Yurdunu kaybetmiş biri,
Geliyor, sende tutunmaya...

Özlem Saba

Meğri'de Bayram

Sözde bir bayram sabahı Meğri'de,
Güneş denize düşer,
Deniz gözlerime.
Ne deniz yanar,
Ne güneş söner.

Bir teslimiyettir hayat.
Kendi ahenginde.

Ya kurbanını bekler,
Ya da kurban olmayı.

Hiç bir canlının,
Hiç bir iyi niyetin,
Hiçbir şeye kurban olmadığı bir dünya dileğiyle...

Özlem Saba

Mektup

Kalbimden aklıma mektup var.
Hem de kırmızı mühürlü...

Özlem Saba

Memleketim

Ah benim kadim şehrim.
Memleketim.
Gazisi sonradan düşürülmüş
Defalarca işgal edilmiş memleketim.
Gaia'nın bakışlarında mı gizlidir acın?
Üzerinde gezinen hoyrat adımlarda mı?

Hangisi daha acı gelir sana?
Çalınışı mı hikayenin?
İhanetimi halkının?

Söyle!
Hangisi daha ağır sana?
Yükle sırtıma!

Özlem Saba

Mesafesiz Ayrılıklar

Mesafesiz ayrılıklar vardır.
Mesafeli birliktelikler.

Canın yandığında ilk aklına gelenin adıdır kardeş!
Yalnızlığında seninle konuşan tek surettir dost,
Olmasa da yanında, yatağa girdiğindir sevgili...

Ve bir olmaktır aşk!
Ruhun ruhta, tenin tende var oluşu...

Ah o mesafesiz ayrılıklar yok mu?
Mesafeli birliktelikler .
Bundandır insanın kayboluşu...

Özlem Saba

Meşk Defteri (ekim)

bir mineyken daha,
gözbebeklerine yazıldı o gülün kederi...

...
ilahi bir hattat,
bir bezm-i tarab edası yükselirken yerden göğe,
fırçası, diviti
her ne kaldıysa ellerinde üzgün sonbaharın,
yere düşürüyordu,
meşk defterini...

sanki onun yerine,
şu dalında yorulmuş,
solgun yapraklar boyuyordu sarıya her yeri...

eyy sonbahar!
hüzünlü ayrılıkların bilgisi,
sebebim sonbahar,

-başkaları için de söyleyeceğin olsun,
ben hüznünden aldım nasibimi,
alacağım kadar .

keder denilen şey,
uçsuz bucaksız dehlizlerde şimdi!
yüreğinde gülün,
kendî canına batarken dikenini...

gece ayazı soyarken yapraklarını bir bir,
soluktu benzi...
kalbi..!

aklı ilk ve son 'kez soyunduğu o yerde' gülün şimdi.
içine düşerken yeteneksiz bir şair çaresizliği,
eğer gücü yetseydi bir kez,
beyazlar giyinir,
aşk kızılına boyardı yarda yüreğini...

kırağı da vursa köküne ne çıkar?
bir kez üşümeye görsün,
o kara, bahtı kara güller misali ayrılıklar dalına,
'ekim' zamanı bile olsa,
titrer insanın içi...

Özlem Saba

Mey

Her gönül kendi Mey'inin sarhoşudur,
Ve hiç kimse, aynı derecede sarhoş değildir.

Özlem Saba

Mey Misali Biz Gibi

Aynı bağın üzümü altında yudumlarken Mey'ini,
Düşündüm birden,
İnsan da kaybediyor neleri nelerini...

Ve tam tükettim derken her şeyini.
Bir üzümün alacağı en büyük mertebe misali.
Damıtıldıkça buluyor kendini.

İşte bu yüzden;
Salkım saçak asmaların göz yaşlarıdır mey 'de,
Dolup taşıp kadehlerden.
Çatlamış dudaklara damla damla düşer!

Ben gibi!
Sen gibi!
Aşk gibi!

Özlem Saba

Mutluluk

mutluluk,
herkesi peşinden koşturan,
varlığı ve yokluğu korkular yaratan..
hacmi özgül ağırlığı olmayan
dokunulamayan soyutluk tanrıçası...

mutluluk;
sana ulaşmak için çabalayışım boşuna...

çünkü sen bende olursan,
ben bende kalamam.
sen bende kalırsan,
sevgisiz yüreklere,
görmeyen gözlere,
güneş değmemiş sokaklara haksızlık olur..

mutluluk bana ulaşmaya çalışma
sen bana varırsan, ben bende kalamam.
çünkü 'mutsuzluktur' beni ben yapan.

Özlem Saba

Mutsuz Son

Kapılar açılır ve kapılar kapanır yüzümüze.
Bir kapı sevdaysa, diğer kapı ihanettir.
Heves de geçer bir gün,
Yetmez olur insan insana,
Zaman ilaç mıdır, körük müdür yoksa sevdalara,
Diye düşünür insan.
Hayaller, istekler hep yönünü değiştirir.
Kimse sevdiği o ilk gün gibi kalmaz.

Gideer...
Gideer...
Gider de gider...

Geride kalanları ise yaşanmışlıklar götürür.
Yıpranmış fotoğrafların arsından bakarsın hayallere.
Olmayacağını bile bile dilersin yine de mutlu sonu.
Fakat her hikaye mutlu sonla bitmez,
İnanmazsın masallara da.

Bu yüzden midir ki,
Bütün masalların kırk gün kırk gece düğün merasiminden hemen sonra bitmesi.
Sonrası yoktur o masalların.
Devam etse,
Neler olur kim bilir...
Bittiğinin anlaşıldığı gün, gitmeli bence.
"Yoksa bu hamur daha çok su götürür!"

Özlem Saba

Müfredat

hayatımın müfredatını hazırlarken,
bana sormadılar ki,
programlarına uyayım...

Özlem Saba

Müjgan

‘o mahur beste çalar’
ortada Müjgan da yok ki ağlayalım.

Dalgacı Mahmut var!

Özlem Saba

Mülteci

savaş çocukları gibiyim,
kendi dramından başka bir şey düşünemeyen,
boyna kendine acıyan,
kendine yazgılı,
savaş çocukları...

kulağımda toplar patlayalı beri
sağır ve dilsizdir yüreğim,
duyamaz oldu kendi sesini...

gözlerim mülteci bir çocuğun korkularını aksettiren kırık bir ayna şimdi,

-hadi!
bul korkularımda beni...

-hadi!
bul bulabilirsen ayna(m)da kendini...

Özlem Saba

Mültefit Bahar

Yine bir yangın düşer içime
Gecenin en ıssız saatlerinde.
Sızlar yaram en yorgun yerinden.
Ne dilde söz,
Ne gözde fer kalmıştır.

Derler ki;
Bir tek meyuslar bilir sabahı olmaz geceleri.
Bir de kimsesizler..
O geceler ki,
Akli geçmiş mevsimler peşinde.

Bir mültefit bahar lazım şimdi bize

Karanlığa inat,
Güne yakın.
Tende sıcak...

Özlem Saba

Münferit Aşklar

mum ışığında söylenirdi süslü sözler.
sözde şiirler,
fakat, ay ışığında yaşanırdı
yaşanılasi ne varsa...
biliyordu kadın!
adam bilmiyordu .

tanrısı meçhul bir aşkın iz düşümü,
bal gibi düşünce geceye
bal dudaklı bir adamın şiddetinde yüreğine
kim gelse
hangi sanat bilimcisi gelse
çözemezdi kadının içindeki bu gizi...

rehin tutulacaktı bu gece yine şarkılar...
adam çıkarıp çıkarıp cebinden bir hayale bakacaktı...
kadın, adamı düşünüp, hülyalara dalacaktı...
-ama olmayacaktı !

ve ne zaman bir aşk düşlese kadın aklına,
adam, hep deniz aşırı ülkelerde olacaktı...
yazgısı buydu kadının ,

-hep münferit bir aşklar yaşayacaktı .

Özlem Saba

Müzayede

`...bedeli ödenmeyen hiçbir şey sizin değildir!

`müzayede var bu günlerde yüreğimde.
en çok sevene değil,
onun için en çok bedel ödeyene vereceğim.'

Özlem Saba

Nadas

nadasa bırakıyorum Ülkem seni
yetti artık yıllardır sömürüldüğün.

yıllar önce nasıl koynunda yetiştirdiyse
Aziz Nesin'leri,
Nazım Hikmet'leri.
bekle, yeşerecek yeniden umut çiçekleri,,

öyle bir saba yeli esecek ki;
usulca, hiç hissettirmeden,
düşürecek dalından çürükleri..

Özlem Saba

Nal Sesleri

bitik bir aşkın dönencesinde şimdi hayat.
ekvatorun bilmem kaçınıcı enleminde.
barometreden bedenime sızan basınç,
basınç şimdi yüreğimde...

hızla boşalmakta atımın terkileri.
gemlerinde alevlenir boğazıma düğümlenen kelimeler.
şaha kakmış bir özlemin peşinde,
bin kamçı sesi yükselir içimden.

mahmuzlardan ölçülürmüş acının direnci.
sensiz hipodromlarda bu kaçınıcı turum.
ve kaç seis değıştirdi yorgun bedenim.

bozulunca bir kez tımarın dişleri.
binlerce çalıya taratırmış kısarak kendini...

yuları kaçmış bir hayalin peşinde,
tedbirsiz bir biniciydin oysa sen.
cesaretsiz, yalnız bir jokey...

en ufak nal sesinde tog'suz.
başından vuruldu sevdamız.

bense seni bekliyorum hala,
bu ıssız bayırlarda,
içi hüznün tav'lalarda...

Özlem Saba

Nar-ı Düzâh

Nar-ı Düzâh bahtıma hep hüzün mü düşer?
Yüzüme sinen ar-ı sathıma hasretin düşer.
Ol ki ah-ı yüreğime mal-i hülyan düşer!

Şeb-i Yelda da gör-ki eh name arar, ne de şavk-ı düşer
Ne gariptir ki yangın-ı çile cefa hep âşıklara düşer.
Nar- ar-ı ah-ı yangın-ı yaşayan bizlere bilirim ki,
Hep cüda düşer...

Özlem Saba

Nasıl Bir Oyun Bu Anne

Nasıl bir oyun bu anne?
Uçurtma değil,
Füze uçuruyorlar.

İnsanlar masumları hiç sevmiyor mu anne ?
Neden hep bizi öldürüyor?

Özlem Saba

Nasıl Nasıl Ama!

Ne güzel hatalar yapmışım ben öyle?!
Ne güzel, ne iyi yanlışlar yapmışım...

Nasıl nasıl büyük haltlar yemişim.
Ne de güzel sivri sivri dillerim olmuş.
Ne de büyük büyük konuşmuşum.

Ne keskin bir zekam varmış benim öyle,
Dokunanı kanatmışım...

Ne de güzel akıldan çıkmışım öyle.
Görenin gözünü kör etmişim,
Duyanın kulağını sağır...

Ne güzel de aklınızı başınızdan almışım..!
Yerine, yeni yeni fikirler koymuşum...

Kötüler için, ne kadar da iyi, kötü biri olmuşum ben öyle!
Kötülükten bezdirmişim insanoğlunu...

Bilen illallah etmiş,
Bilmeyen bir taş fırlatmış arkamdan!

-Attığınız taşın ağırlığında, ayaklarım daha bir sağlam basmış yare!

Heybeme kötülükler biriktirmiş.
İyilikler uçurmuşum göğe...

Ve ne büyük gemiler yakmışım.
Sığ sulardan uzak,
Ne küçük aşklar(ı) büyütmüşüm koynumda...

Ne kadar pis sevmişim ben öyle!

Ben ben olmuşum adamım da, haberim yokmuş.

Tüm yanlışların içinden doğruları seçmişim.
En doğru kararları en zor virajlarda almışım...

Sayende kaybolmuş, yeniden bulunmuşum!

Dinime sövüp de, müselman olmayan adam, Sen neredesin şimdi pekil?

Yoksa aynı yerde mi?

İyi, güvenli bir kabda çürümekte misin hala?

Özlem Saba

Nasıl Yaşamalı Bu Çağda

Bilmem nasıl yaşamalı?
Kuş dalda kimsesiz.
Mert vatanda.
Namerdin siyah atı kalkmış şaha.
İnsanlık ayak altlarında.
Bilmem neye tutunup,
Nasıl yaşamalı çağda...

Özlem Saba

Nasırlı Kanama

kim sarmaya kalksa,
daha da açıldı,
derinleşti yaralar...

dışarıdan kabuk aldık,
nasırlaştık fakat,
hiç kapanmadık.

oysa ki;
edebimizdendi.
hiç sızlanmadan,
sadece kabuklandık..

kimseye hissettirmeden
içerden,
çok derinden,
sessiz sessiz kanadık.

Özlem Saba

Na-si-hat

Aşka ermekse maksadın, bu yol sevgiden geçer.
Hoşgörüsüz yola çıkan, rabbinden bihaber düşer.
Âlemlerin sultanı, hep bunu öğütler.
Vuslat denilen şey, başka ne ola?

Takva geri planda, ibadet açık saçık.
Bir elin verdiğini öbür ele duyurma öğüdü, unutulmuş bir tansık.
Üç kuruşluk dünyaya bağlandık, hakikatimize ne yazık.
Hakkını vermek denilen şey, başka ne ola?

Arzdan arşa kadar, hizmetine sunuldu bu alem.
Yaşama şansın ise, senin en büyük hediye.
Sev, sevil, yaşat,
Ekme nifak tohumu, vicdanına zulmetme.
Hakkı sevmek denilen şey, başka ne ola?

Âşık Mahsuni der ki; boşu boşuna...
Hallacı Mansur der ki; yağlı organ boynuma.
Nesimi yüzülmüş kimin umurunda.
Hakka kurban olmak denilen şey, başka ne ola?

Arif olan Hakk'ı tanır, ezmez, ezdirmez.
Yunus gibi yollara düşer, sevdendir, nefret ettirmez.
Gelip geçicidir bu dünya, sızlanma da hakkını ver.
Hakka hizmet etmek denilen şey, başka ne ola?

Yollar var ki menziline ermez, erilmez.
Görsen de bahçelerini, hak nasip etmedikçe tek bir gülü derilmez.
Rabbine ermekse maksadın, yaratılanı sev, yaratanın hatırına.
Hoşgörü olmak denilen şey, başka ne ola !...

Bir baş okşamadıysan, yaşadım deme.
Bir kedi doyurmadan, bir çiçek sulamadan, bu alemde göç etme.
Komşun aç, sen tok uyuyorsan, sakın Hak'tan bahsetme.
Merhamet, kul hakkı denilen şey, başka ne ola?

Özlem Saba

Ne Garip Bir Zaman

Ne garip bir zaman değil mi?

İnsanlık öldü ama,
Hayvanlık yaşıyor.

Belki de ahir zaman...

Özlem Saba

Ne Güzel Olurdu

Dalıp bir ay vakti aşk denizine.
Kollarına uzanıp seyretmek maviyi.
Dalgalarla kırılmadan önce,
Yüzünde akseden mehtaba dolanmak.
Ne güzel olurdu...

Gök elekten ince ince elenen.
Vatanınının kopmuş bir göktaş ı misali.
Ancak yıldızlara tutunarak yolunu bulan .
Bilinmez sevdalara doğru yol almak.
Ve senin dnyanda var olmak,
Ne güzel olurdu...

Yer gök en derin uykusundayken,
Başlamadan henüz bülbüllerin telaşı,
Titrek gl dallarına tutunup,
Geceyi bölen türküler söylemek sana,
Ne güzel olurdu...

Ve ne güzel olurdu!
Saçlarından süzülen günün,
İlk ışıklarına sarılmak,
Ömür boyu özlenen o günün sabahına,
Bir saba yeli ile uyanmak,

Ne güzel olurdu!
Kokuna sarılmak...

Özlem Saba

Ne İçin

Susarak neyi beklemeliyiz.
Beyaz atlı adamlar aydınlığı aramaya gitmişler.
Biz karanlık günlerden yorulmuş, yılmış.
Ve o adamların bir daha dönemeyeceğinin bilirken
Daha ne için susmalıyız,

Ne için?

Gazete satırlarına sığmıyor artık söylemler.
Haberler toplu ihaleler niteliğinde.
Her gün bir bomba daha patlarken avuçlarımızda,
Yangınların dumanı yüregimizden yükselirken,
Daha ne için susmalıyız,

Ne için?

Dünyanın yuvarlak,
Ufuk çizgisinin yatay olduğundan başka hiçbir bilgi inandırıcı değilken,
Oyuncuları sahnelerde aramaya gerek yok.
Sokaklar aldatmacaları, sahneler hakikati bağırır oldu.
Biz daha ne için susmalıyız,

Ne için?

Dünyanın gözü açıldı.
Yer altı kuyuları, kokuşmuş bağlantı yataklarına dönüştü.
Üşümeşin diye Kürklü Mantolar dikilirken çıplak krallara.
Karanlığın kimyasal atmosferinde zehirlerken geleceğimiz.
Daha ne için susmalıyız,

Ne için? .

Her gün biraz daha ağırlaşan ruhlarımız.
Ruhun hakikatinden uzakta,
Körleşen tanrıların adaletsiz hükümleri altında kalmışken,
Hunharca katledilirken insanlık,
Biz daha ne için susmalıyız,

Ne için?

Olasılık bile inkâr etmişken kendini, türlü oyunlar oynanırken üzerinde.
Damarlarımızda akan asil kanda bile yüzde kırk ak kan kalmamışken,
Çürümüş kan pıhtıları almış başını gidiyorken.
Erdem bile hayatın kılcal damarları arasına yaşamla mücadele verirken,
Biz daha ne için susmalıyız,

Ne için?

Eski bir uygarlık ve aydınlıklar soyundan geliyorken,
Atalarımızın ruhunu inkâr edecek değiliz.
İçinde kurşun barındıran süslü sözleriniz kandırmaya yetmeyecek bizi.
Bir hilal daha koparmanıza izin vermeyeceğim gökyüzünden,

Ne de bir yıldız.

Biz daha ne için susacakmışız?!

Söyleyin ne için?

Özlem Saba

Ne Zaman?!

Şimdi sevemezsin beni de!
Peki ne zaman sevebilirsin?

Bittiyse, gidebilir miyim artık?
Şimdi değilse, peki ne zaman?!

Duyguların, benliğin kanıyor!
Kendini benden ne zaman azad edeceksin?

Özlem Saba

Neden Anne

çocukluğuma bile sığınamıyorum,
özleyemiyorum anne...

ellerimi al avuçlarına,
saçlarımı tara,
tararken sen,
kokun karışsın ruhuma.

o masum gülüşleri,
o çocuksu heyecanları hatırlatacak tek bir günüm,
neden olmadı anne?

kimsesizlikten çok yoruldum,
kimsesiz çocukları çok üzdüler!
bundan neden hiç haberin olmadı anne?

yalvarırım beni geri içine al,
bir kez olsun severek doğur,

annesinin bile sevmediği çocukları,
hiç kimse sevmiyor anne!

Özlem Saba

Neden Bana Sorarsın İçim

neden her eksiğini bana sorarsın içim?
ben olmak değil ki, benim seçimim.
suyunu çekmemiş pirinç nasıl dokunursa dişe.
çiglik de gitmez ki, ateşe düşmeyince...

her başın derdi değil ki yerdeki karınca.
sen var da suçu biraz, kendinde ara...
ruh dediğin kaçır mı hiç Nar'dan?
Pervane'nin aşkı mı yoksa yalandan...

nice dervişler aşk aşk deyi düşmedi mi yola?
yol dediğin gidilir, verilmez ki mola.
uçan kuş kısınca kanadını, çakılmaz mı yere?
var biraz da sen kimsin, onu sor kendine...

yazık ki kimim, çok geç anladım.
bu rüyadan ben, çok geç uyandın.
yavaş yavaş azalırken günlerim,
ben bu aşkla ah-ı figan etmekteyim...

verdiğin zahmet yeter, incitme artık kalbimi.
sen sus biraz da, ben konuşayım.
korkarım mahşere kadar sürecek bu çile.
say ki sen Yusuf'sun, ben de Zindanım

kebabın güzeline derlermiş büryan.
iyisi olmaz ki insanın, ne yapar şeytan?
elden ne gelir, böyle buyurmuş Sultan.
Giryân da biziz, Hannan da biziz, oluruz Nalan...

sen sen ol eğriye doğru deme.
sat canını pazarda, aman ha benim deme.
hiç bölünerek olur mu 'bir' , 'iki' ?
iki yarıma da sakın ha, 'bir' deme!

Özlem Saba

Neden Ben

ele vermek istemedi kendini kadın.
ürkek ruhunu,
mağrur bakışlarının arkasına saklayıp,
sordu!

neden ben?
cevap verdi ona adam;
"bakışlarını arkasına saklanan ruhunun güzelliğini bir tek ben görebiliyorum,
beni de bir tek sen anlıyorsun da,
ondan..."

Özlem Saba

Neden Őirlerin

baktı elindeki boş fincana,
sordu kadına adam;

neden ben değil de,
Őirlerinle demleniyorsun?

dedi,
halimden bir tek onlar anlıyor da
ondan!

-bana da bir bardak koyar mısın lütfen?!

Özlem Saba

Nedendir Bu Metcezir..

Hangi gecenin koynundasın?

Elinde valizin hangi askın iz düşümüdür vardığın durak?

Ya da neden bu kadar gelgitler yasarsın sen?

Hiçbir yere konduramadığım şahane bir güzellikken o.

Nedir bu kaçış?

Nedir bu kendinden ve ondan vaz geçiş?

Ya da ait olmadığın bir hikayenin hangi paragrafısın sen?

Neredeyse hiç okunmadan geçileceksin...

Özlem Saba

Nefes

bilesin ki;
almasına izin vermediğiniz her nefes,
benim ciğerimden soluyacaktır!

ve çoğalacaktır her solukta denizler...

Özlem Saba

Nerdesin

Sen!
sesime ses,
nefesime nefes.
sen,
ne güzel de sarılmıştın giderken...

Bırakıp koynuma hasretini,
bekle, döneceğim demiştin...

Şimdi perdesiz camlar ardında,
adını yazıyorum buğulanan camlara...

Döner misin biliyorum,
beklesem de bekliyorum...

Özlem Saba

Nilüfer

Hadi!
Sarıl bana,
Bağırılım bağırabildiğimiz kadar durgun kıyılarda.

Tut ki, yalnızlığım kadarım,
Tut ki, sevdalarım hep sana...

Say ki,
Bir Nilüfer gibi,
Her gece özlemle sana açar çiçeğim.

-Say ki ,
Söyleyemem bir türlü bunu sana.

Hadi!
Durgun kıyılarımin yosun tutmuş sevdası!
Koru, sakla beni o sazlıklarda.
Bilirsin korkarım ben hep Aşk'tan.
Senin kadar dayanıklı değilim dalgalara...

Özlem Saba

Niyet

niyet iyi olunca,
dayanır yürek.
geçer her sızı.

bir gün açılır o kapı,

masumiyetiyle tanışır insan.
hesapsız yürünür yollar.
sorgusuz, sualsiz...

ve anlaşılır ki,
her insan içinde yaşatır cennetini,
ve de cehennemini...

Özlem Saba

Niyetimize Saklandık

Nasılda büyüyordu içimdeki eksiklik.
Ve hiçbir eksikliğim,
Şimdiki kadar tamam olmamıştı.

Ben içimi boşalttığımı sandıkça,
Nereden bilebilirdim ki,
İçimin nice sırlara gebe olduğunu.

Bir saba makamı dolanır sesimde.
Makamı derbeder de olsa,
Şık durdurur her sözcüğü dilimde.
Şabahtan kalma bir rüzgar gibi,
Eser durur gerçekleri yüzüme.

Gecedden korkmaz olurum artık eskisi gibi.
Yolumu bulmam için parıldayan ışık,
Kurtulmuşluktur Ay'ın tutulmaktan,
Şahidiyim, yayılır daha fazla eskisinden.

Havam biraz soğuk olsa da.
Sızlasa da burnumun direği
Üşütemiyor artık eskisi gibi içimi.
Yarı üşümüş, yarı kırgın bir çocuk olsam da.
Takmıyorum artık kafama,
Hakikati perdeleyen beremi.

Çokça size özgü şiirler yazdım.
Siz desenli resimler yaptım.
Bundan bizler yarattım.
Çoğalarak yürüdük karanlığın ardındaki şafağa.
Şaganak gibi...

Gizlemedik üzerinde tek bir leke bulunmayan çamaşırlarımızı,
Hep en öne astık beyaz çarşaflarımızı.
Saklayacaklarımız olmadı, saklandıklarımız da.
Daima en başta, Adem gibi...

Artık biliyoruz, varlığın üryan,
Yokluğun kalabalık olduğunu.
Boş, tertemiz bir tuvali
Tinerle temizlemek zorunda bırakıldığımızda anladık.
Kirin zorla dayatılanlarda olduğunu...

Veremeyeceğimiz hesaplarımız da olmadı bizim.
Kesilemeyen cezalarımız da.
Ne ise bedeli, ödeyip geçtik...

Hakikati gizleyen bir sahtekar olmadık hiç,
Yolculuğumuz hep Güneşe doğru.
Çünkü Güneş, yakmamıştı kanatlarımızı,
Cehaletinizin yaktığı kadar...

Ve biz;
Aydınlıktan nasibini almamış ruhlarınızdan kaçtık hep.
Hiç korkmadık karanlıktan, sizden korktuğumuz kadar.
Soylu sandığınız erdemlerinize,
Soysuzluğun ne de çok yakıştığına,
Hiç bu kadar yakından şahit olmamıştık.

Susmanın ne derin bir erdem olduğunu,
Siz konuştuğunuzda anladık.

Biz susunca yerimize konuşanların var olduğunu
Sessizliğin sırrına vardığımızda anladık.
Gün be gün çoğaldık...

Bir biz bildik gözlerimdeki dalgınlığın nedenini.
Bir de uzaklarda bizi gözleyenler.
Biz kim ve nere de miyiz?
Kötü nefeslerinizden kaçıp, niyetlerimize saklandık..

Özlem Saba

Nü Aşklar

saklı bir kentim ben.

yitik sevdaların ülkesi,
düşündeyim,
bul beni!

koynumda nice aşıklar sevişir,
yalnızım yine de,
sev beni!

aşk yoldaşın olsun,
sevgi pusulan,
yaklaş,
tanı beni!

ılık bir rüzgarım ruhunda savrulan,
ateşim,
yanmaz yine de ellerin,
tut beni!

sınırlarım yok.
şehvetin doğurgan arzusuyum ben,
sundum sana kendimi,
al beni!

dokun bana.
ağzınla dokun,
parmak uçlarınla
teninle,
arzudan tutuşan ellerinle.

iki dudak arası kadar yakınlığım sana.

çılgın okyanus sularında yıkanmış ,
takipsiz bir sevdayım,
yırt enginlerimi,
katıl bulutuma,
sor beni!

lirik bir şarkıyım,
kulağına fısıldanan,
dinle
söyle beni!

arzun yarenin olsun
sesim nefesin,
düşüyorum sana doğru,
tut beni!

Özlem Saba

O Gidiyor.

Leylekler de terk etti şehri,
Gri toz bulutları arsından aydınlığa doğru yol aldı.
Ben arkasından baktım öylece.
Gözlerimden akan yaşlar yangımı söndürmeye yetmedi.
Ve hiç bu denli güçsüz hissetmemiştim kendimi.
Kulaklarımda yankılanan sesi
Ve gözlerimin önünde incelik uzayan bedeni.
Sağduyudan uzak bir isyana dönüşmüştü içimde.

Bu acının resmiydi.
Pişmanlıkların.
İsteyip de yapamadıklarımın.
Öylece yığılıp kalmak istemişim bulunduğum yere,
Giden oydu.
Aman Allah'ım!
Giden benim yavru kuşumdu.

Giden öbür yarım.
Giden kolum, kanadımdı.
Onu öylece avucuma alsam, göğsüme bastırırsam,
Saklasam, izin vermesem gitmesine,
Tutsaklık en çokta kuşları yaralardı.
Onu, onu bekleyen güzel düşlere uğurlarken.
Diğer kanadını kaybetmiş bir kuşun şursuzluğu içerisinde olsam da .
Tek kanatla uçamayacağımın da farkındaydım.

Düşünsenize, bir daha hiç uçamayacaktım!

Özlem Saba

Oğul Arıları

üzerime gelen
oğul arıları gibiydi insanlar.

ürperiyorum artık her sestem
her bakıştan,

ve balımı çalmaya çalışan
balsız insanlardan.
çok korkuyordum!

Özlem Saba

Ol

aşıksan eğer,
çık akıldan
deli ol.

Aşk düştü mü bir kez yüreğe,
dünyanın neresinde olursa olsun,
ara, bul!

kontrolü sağlanan hiç bir eylem
Aşk'tan değildir.

zamanı olan tek şey,
sadece zamanın kendisidir.

insan ise,
sonsuz bir serüvenidir.

ateşi yak
akıldan çık.
o'na koş.

onun ol!
ol!

Özlem Saba

Ol Demeyince.

Birileri yine sabahı oldurmuş.
Gökyüzünü maviye boyamış.
Yırtılan denizleri dikmiş yeniden.
Orhan Veli'nin dediği gibi
Acaba dalgacı Mahmut mu ki?

Varamazsın bir yere,
O sana gel demeyince.
Sen olduramazsın hiçbir şeyi,
O 'ol' demeyince

İstesen de gidemezsin,
Zamanı gelmeyince.
Anlayamazsın manayı,
Hırsların tükenmeyince.

Ağaç meyvesine.
Dal çiçeğine,
Ana yavrusuna kavuşmaz.
Vakit dolmayınca...

Gök yarılmaz,
Denizler çekilmez.
Aşk bilmez vuslatını,
Kalp o Kemal'e ermeyince...

Derler ki;
Sen vuralı,
Yaralıdır hala o ceylan.
İyileşmez ceriha,
Yar merhem sürmeyince..

Özlem Saba

Olmadığım Yerlerden

Bayılana kadar dans etmek istiyorum.
Umarım uyandığım da o meşhur kıymetiniz kopmuş olur.
Ben olmak çok zor.
Sizlerle yaşamak, uyuşmak çok zor.
Kaldığım yerden değil,
Hiç olamadığım yerlerden başlamak istiyorum artık ben.

Özlem Saba

Olur muydu?

olur muydu?
bir bulut,
bir gökyüzü...

olur muydu?
önce somutluğu unutmali insan,
gülmeyi öğrendiği gün,
ağlamayı unutmali...

olur muydu?
bir çiy tanesiydi sevdam,
bilmeden hangi çiçeğe düşeceğini,
düş bahçelerinde hayaliyle dolaşan...

olur muydu?
önce tadına varmalı insan
burnu havada,
ağı kapalı...

kalbi yarı yıllık,
bekler halde olmalı insan!

göğün arka yüzü,
yeni bir hayat gerekiyordu ona.

olur muydu?

-önce sevmeyi bilmeli insan!

bitiyor muydu?
yaşanmayan;
aşk defterinden kırılmış,
meşk defterinde hiç yer almayan özlemler kadar,
büyüktü dünyam.

olur muydu?
çok istersek olurdu,
neden olmasındı?

Özlem Saba

On İkiden Sonra

Hiçbir aşk derin yaşanmaz oldu!
Yürekler mühürlediniz aşka.

Yatağınıza düşen ay ışığı,
Pencerelerden vuran güneşin
devamıydı oysa.
Tutuştuk sandınız.
Kalbinizi kapattınız.

Ne bacalı evleriniz oldu.
Nede üzerinde fokurdayan çayınız.

Gece on ikiden sonra,
Bütün kainat uyuduğunda,
Saatlerce ısıtmaya çalıştığınız suyun bir türlü ısınmaması,
Daha heyecan verici oldu mu hiç,
Vücutlarınızın birbirine kavuşmasından.

Korktunuz!
Aşkı kuzinlerde yaktınız!

Ne helali bildiniz, ne günaha temizlenebildiniz.
Haramdaydı sürekli gözleriniz.
Hiçbir zaman duaya açılmadı diliniz.
Hiçbir aşkı göğe yükseltemediniz.
Bakmayın öyle!
Anlamsız anlamsız bakmayın gözlerime!
Bir yumsam,
Nerdeyse öleceksiniz.

Özlem Saba

Onun Kızı Bunun Annesi

önce onun kızıydım,
sonra birisinin annesi oldum.
mecburiyetler hattında bazen kimliğimi yitirdim.
sırtıma yüklenen yükün ağırlığı altında ezilsem de,
yoluma devam ettim eksik eteğimle...
neyi nasıl yapmam gerektiği söylenmeyene dek ,
neyi nasıl yapmam gerektiğini bilemedim.

neyi kazandığımın ya da neleri kaçırdığımın farkında bile varmadan.
sadece üzerime giydirilen elbisenin içinde dolaşan,
kendini bile unutmuş bir hayalettim...

Özlem Saba

Orhan Veli

o kadar Orhan tanıdım ki hayatta
bazıları insan mıydı diye sorarım kendime,
en çokta Orhanlardan çektim anlayacağınız
keşke tanıdığım tüm Orhanlar, Veli olsa.

Özlem Saba

Ormandaki Oyun

Aslan kral gözünü yumdu.
Kuzuyu kurda yem etti.
Dağdaki çakal şehre indi.
Ormanda öyle bir oyun var ki,
Sormayın...

Özlem Saba

Ormandayız

anladım ki ;
ormanda sahip olduklarımızla değil,
ancak cesaretle,
korktuklarımızdan daha korkunç olarak hayatta kalabiliriz...

Özlem Saba

Oro?pu

Sanatını dört duvar arasında sergileyenlere bile 'or.. pu' dedi bu insanlık.
Oysa ki;
Asıl sanat her şeye rağmen var etmek, yaşatmaktı...
Bir körler, bir de sarhoşlar bunu anlayamadı...

Özlem Saba

Oryantalist

şapka değil, dil çıkartılır bu tiplere..

-biraz dik duruş, biraz da küçümseme -
oryantalist bakışlara inat,
realist bir gülümseme...

hayretiniz aşık,
alışık değilsiniz tabi kadının bu türlüne...
çamurda atsanız, izi kalmaz bizde...

bizde kurt bakışı vardır güzelim,
biz 'adam' olanı, Ata'sından tanırız...

Özlem Saba

Otopsi

Dedi;
Otopsi istemem yüreğime.
Failim belli.

Ben ki;
Rüyası rüyasına bir kez değmemiş
Uykusuz gecelerin, yorgun fahişesi.

Özlem Saba

Oynak Kedi

Tam on beş dakikadır izliyorum onları.
Kur yaparken erkek kedi diþiye,
Diyor ki diþi erkeğine;
"Önce kulaklarıma fısıldamalısın aşk sözlerini.
Beni ne çok sevdiğini,
İsteddiğini...
Her ne kadar kaldırımların yosma kedisiyse de.
Şu bize bakan ruhsuz, korkak kadından,
Daha tok ve daha duygulu bir yürek var bizde."

Dedim;
Hey sen!
Oynak diþi kedi.
Ettiği laf çapından büyük kedi.
Anladık mart geldi.
Ama önce dur, biraz dinle beni.
İlk gezinen sen değilsin bu bahçede.
Bakın ömrüne hiç mart gelmemişlerin
Düşleri saçılı duruyor her yerde.
Sırtımı dayadığım o yeryüzü.
Gözlerimi diktiğim göğün mavisini.
Avuçlarımda güneşi andıran bir çift göz.
Halbuki sorsalar, unuttum rengini.

O ki;
Bakışlarındaki manaya tutulduğum.
İçine baksam sanki sağanak yağmurlar yağacak.
Ama o buğulu bulutlar kadar uzak,
Ve bana yabancı diyarlara çoktan göç ettiler.

Hey kedi!
Ettiği laf çapından büyük kedi.
Gönlüme ateşler düşüren kedi.
Sen benden değilsin sevmeye daha değerli.
Bazı kadınlar sevgisiz ölür, yaşayamazlar.
Bir çift gözün merhametine muhtaç.
Ben bile isteye seçtim zorunu.
Ama sen, mutlaka kendin yaz sonunu..

Ben gider...
Hadi sevişin...

Özlem Saba

Oynayamıyorum

İnanmadıklarıyla bahşedecek gücü kalmayınca,
Tüm inanmadıklarına inanmış gibi mi yapmalı insan ?
Oynamalı mı oyunu?
Oyunbaz mı olmalı?

Onlar sadece güzel diyorlar bana,
Ama güzellikten de öteyim ben.
Öyle çok ben var ki bende,
Dediği gibi;
"Benden öte, benden ziyade"

Evime dönmek istiyorum.
Benliğim tüm kalbimle evime çağırıyor beni.

Bahçemde oyun,
Düşümde yokluk var.
İnanmış gibi,
Oynar gibi yapamıyorum.

'Zan' yok.
Tespit var hayalimde,
Yaşayormuş gibi yapamıyorum...

Özlem Saba

Ölmeden Ölmek

arkamı bile dönemedim giderken.
biliyordum!
gözbebeklerin büyümüş.
budakların büzülmüştü...

yanakların ıslanmış,
üşümüştün...

kulağında biten bir şarkının uğultusuyla,
fırtına ha koptu ha kopacaktı.

biliyordum!
hiçbir teselli avutmayacaktı seni.
ve hiç kimse de unutturamayacaktı bana seni.

ama öylece gitmeliydim!
sana bunu yapamazdım,
seni de kendimle götürmezdim!

çünkü bir kez gözlerimize baksak,
hemen oracıkta ölecek,
beni yalnız bekleyen ölüme yetişemeyecektim.

Özlem Saba

Ölü Aşklar Ve Atlar

Akşam üstüydü.
Gün gitmiş, hava kararmıştı.
Tuhaftı...

Bu mayıs akşamında fırtına ne geziyordu?
Bu telefon neden bu kadar acıklı çalıyordu!

Dokundum parmak uçlarımla tuşlarına
Ucunda o vardı.
Kurşun kadar ağır bir aşk,
İnkâr dolu bir küfre nasıl dönüşmüştü.

Ortada aşkımızın cesedi,
Benim dışımda kimse de ona sahip çıkmıyordu.

Yağmur yağıyordu.
Bir baraka bulmuş, oturmuştum.
Nedendir bilinmez,
Yanıma bir de meczup oturmuştu.
Avukat diyordu.
Boşanma diyordu.

Şemsiyeli çarşı,
Kuyumcu,
Miras,
Bıraktım gitti,
Onu arıyorum,
Ankara diyordu...

Neler oluyordu?
Anlayamıyordum.
Kanım çekiliyordu.
Sırasıyla anlatıyorduk derdimizi telefonda.
Fakat kimse kimseyi duymuyordu.

Sen de canım diyordun.
Boş ver diyordun.
Önemsemedim diyordun.
Vakit yok diyordun
Rapor diyordun.
İsteseydim yazardım diyordun
Nispet yapıyordun.

Güneş gözden kayboluyor
Gözlerim kararıyordu...

Kulaklarım uğulduyordu
Aklım yitiyordu.
Yan bahçede çelimsiz,
Sesi cüssesinden büyük bir köpek havlıyordu.
Bir tay şahlanıyordu göğe.
Yere gem'leri düşüyordu

Bir meşin sesi geliyordu köpeğin boynundan.
Uzun uzun bakışıyorduk.
Hadi diyordu!
Bir
İki
Üç.

Beş...

İçindeki atı sal diyordu.
O susuyordu.
Nasılsın diyordum,
Cevap vermiyordu.

Bende saldım gitti
Cesedi de sanırım köpek yedi...

Özlem Saba

Ölü Taklidi Yapmalı

bitmiş gibi değil,
ölmüş gibi bitmeli.

ölmüş gibi de yetmez!
çürümüş gibi bitmeli.
öyle bitmeli ki;
bir cesede
bir kaç cenaze töreni yapılmasın!

Özlem Saba

Ölüm Kapıda.

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum.
Ölüm kapıda!

Fakat açmayacağım ben kapıları.
Sizin sonuna kadar açtığınız o kapıları.
Ben bir bir kapatacağım.

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum...
Ölüm kapıda!

Ne zaman bir yolculuk düşse aklıma.
Ya dağlar, ya devler keserdi yollarımı.
Dağları aşar, devleri yenerdım eskiden.

Fakat şimdi;
Görünmez, bilinmez.
Elle tutulmaz düşmanlar göktü yollara.
Bırak yollara düşmeyi.
Çıkamaz olduk sokaklara.

Korkunun gardiyansız mahpushanelerinde,
mahsur kaldı insanlık.

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum,
Ölüm kapıda!

Görünmez sandığınız mikropların hepsini görüyorum ben hala.
Hem de daha beterlerini.
Her an duyuyordum seslerini.
Canlarını alıyordu.
Yalanlar söylüyordu geleceğin çocuklarına...

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum
Ölüm kapıda!

Fakat açmayacağım kapıları .
Sizin insanlık kaybolsun diye
Sonuna kadar açtığınız o kapıları
Ben bir bir kapatacağım.

Korkmuyorum sizden,
Çünkü ben ölümsüz!
Defalarca ölüp ölüp, dirilmiş bir insanım.

Özlem Saba

Ölüm Makinaları

kapılarımı hep açık bırakıyorum peşimden gelesiniz diye.
kiminiz kibirden yerinizde sayıyorsunuz,
kiminiz korkularınızdan...

kiminiz cahilliğinizden,
kiminiz bilgisizliğinizden...

hele birde onlar var ya onlar,
yemeden bıkmayan,
külçe gibi vücutlarını yerinden oynatamayan,
dokunduğu her şeyi yok eden,
aydınlığa açılan kapıların önünde barikat kurmuş,
hiç bir kapıdan içeri sığamayan,
ölüm makinaları.

onlar var ya onlar,
kendilerini hala insan sanıyorlar ,
"hayvanlardan da aşağılıklar" onlar.
okudum, 'kitaplarında' yazıyor.

Özlem Saba

Ömür

bir kulak daha kaç gün duymazdan gelebilir kalp atışlarını
bir yürek daha ne kadar inkar edebilir sancılarını
ya birden kapanı verirse perde
boşalırsa sahne
dirilebilecek ölümler de biterse;
ne olur halimiz?

Özlem Saba

Önemszenmek

önemszenmek değil,
küçümszenmek öğretti bana tüm bildiklerimi...

Özlem Saba

Özgürlüğün Bedeli Olmaz

ellerimden zorla alınan özgürlüğümün bedelini,
bir gün mutlaka herkese ödeteceğim.
canım var oldukça bedende,
kalemimle, yüreğimle, dilimle,
ama bir şekilde mutlaka ödeteceğim..

Özlem Saba

Özgürlük

her doğru eylem,
beraberinde bir vazgeçiş gerektirmiş.
eğer özgürlüğümün engeli sensen aklım,
senden de vazgeçiyorum...

Özlem Saba

Özgürlük!

'...hiç kimse, ilk önce kendi özgürlüğünü gözetmeden,
size özgürlüğünüzü geri vermez...

Özlem Saba

Özledim

güzel insanları özledim!
gönül ehli insanları,
aydınlık insanları.

-hepsi birden nereye kayboldular?

savaş çocukları gibiyim,
yaralı, yenik ve sevdalı.

Özlem Saba

Özledim Seni...

gecenin dili lal...
göğsümü yalayıp duran deniz,
örtmüyor içimdeki yalnızlığı.

bir sokak kedileri,
birde ben terk etmişim kendimi.
boğuk
karanlık
siyahi bir tat çöküyor boğazıma.
kızaran gece daha bir asi sunuyor şarabını dudağıma.
buruşmuş dilim...
sarhoşum.
geçmişim.
körüm.
dilsizim.

bir tek denizin tadı saklı tuzunda
bir de ruhumu kavuran ateş
dudağımda...

Özlem Saba

Özlem Saba

Konuşsam şiir derler.
Sussam soğuk bir savaş.

Ah benim kimse kendimi söyleyememişliğim...

Özlem Saba

Özür Yürektedir

Ben bir kadını hiç sevemedim.
Mecburen beni sevmesini bekledim.
Önce özürlü dediler bana.
Sonra özür dileyip, engelli dediler.
Çünkü özür kusur demektir.
Ben kusurlu değildim ki.
Yüce rabbimin taktiriydi.

Kimimiz karanlık bir dünyaya açtı gözünü,
Kimimiz sadece uzayıp giden yollara baka kaldı.
Kimimiz vatanına verdi kolunu bacağını.
Kimimiz görünmez kazaya...

Kimi ekmeğini kazanırken,
Kimi vatanını savunurken.
Kimimiz de en sevdiğini korumaya çalışırken kaybetti tutan ellerini...

O yüzden acelem olmadı benim hiç.
Ne sevdiğime geç kalma telaşım,
Ne de çocuğumu okuldan alma telaşım olmadı hiç.

Kimimiz çocuğunun büyüdüğü göremedi,
Kimimiz sevdiğinin gözüne bakıp, seni seviyorum diyemedi.
Beğenilmedi.

Kimi kuş seslerini duyamadı,
Kimimiz okunan ezanın sesini.

Ama vardı bizim de içimizde Allah sevgisi.
Çünkü hayat bize en iyi her şeyin yaratandan geldiğini,
ve şükretmeyi öğretti.
O yüzden isyan etmedim hiç,
Yaptıklarım da elimde değildi.

Özür yürektedir dedim.
Özür dildedir,
Özür düşüncededir...
O yüzden özür dilemedim böyle olduğum için kimseden.
Utanmadım da bu halimden.
Çünkü ben özürlü değilim ki.
Bu tamamen yaratanın taktiri...

Özlem Saba

Pervane

Ateşten korkar mı hiç pervane,
Ateş ki sevdalının ay ışığıdır.
Zulmedilen değildir aslında yanan.
Ateş zulmedenin kendi cehennemidir...

Özlem Saba

Pink Floyd

Pink Floyd her zaman iyi gelir.

Bazen tükürebilmek için acıyı,
Hep bir ağızdan bağırmak gerekir.

Özlem Saba

Pis Şiir.

kusuyorum bu gece!
soktum parmağımı boğazımın düğümlenen yerlerine.
mütemadiyen kusuyorum bu gece...

içimden bir valiz çıkıyor,
bir sopa,
mavi bir etek,
zanaks,
içimden onlar çıkıyor,
sizler...

pişmanlıklarım,
geç kalmışlıklarım.
yaptıklarım,
yapamadıklarım,
annem çıkıyor içimden,
babam,
tüm erkek hazretleri,
kendimi terk edişlerim çıkıyor sonra.
öfkem,
acelem,
nefretlerim çıkıyor içimden,
abim çıkıyor mesela.
duyduğum yalanlar çıkıyor,
nefret ettiğim kahverengi koltuklar,
ayıplarım çıkıyor içimden,
günahlarım..
kustukça çoğalan acılarım,
içimde bir tek safra çıkana değin,
mütemadiyen kusuyorum.

bir tek sen çıkmıyorsun içimden!

Özlem Saba

Plasenta

birden plasenta kokusu kaplıyor her tarafı.
doğuruyorlar!
anaerob bakteri gibi ürüyorlar.

bir azgın teke çıkıyor dışısının üzerine,
ve soruyor?
kaç çocuk düşünüyorsun?
diye.

dişi cevap veriyor erkeğe;
bilmem!
Allah ne kadar verirse...

Özlem Saba

Posta Güvercini

Hani diyorum ki sevgilim.
Ben bir kuş olsam,
Uçsam semalarında,
Gagamda aşk mektupları.

Alsan beni içeri,
Ak tutmuş, saten saçlarına tutunsam.
Okşanmaktan yorulup düşsem avuçlarına.
Özledim desem.
Dokunamadığım tenini özledim,
Tadamadığım dudaklarını.
Duyamadığım ama ezberlediğim teninin kokusunu,
Düşlerimi özledim desem.

Uyanmak istemediğim uykularımı...
Tutmayı özledim desem, hiç tutamadığım ellerini.
Bir bırakıp bir sarıldığım varlığını,
Sözlerini özledim desem,
Senden sonra okuyan canımı.
Sevgilimi özledim desem
Güneşimi.
Ay'ımı.
Bir çıkar yol bulur muyuz dersin.
Bulur musun beni.

Söyleyeceğim hangi söz anlatabilir sana.
Seni ne çok özlediğimi.
Ben buraydım gel desen,

Ah bir gel desen.
Hele bir gel desen.
Bak nasılda havalanır kanatlarım.
Uçuşur kıyılarında.

Seninle anımsasam unuttuğum cinsimi ,.
Kimliğimi...
Teslimiyeti...

Sonra okşasan beni,
Hiç erk etmesen.
Göğsüne bastırsan sonra.
Haksızlık olur muydu diğer kuşlara.
Kalbim durur muydu mutluluktan.

Hani diyorum ki sevgilim,
Ben bir kuş olsam..
Konuversen omuzlarının ağırlığına,
Yorulmuş kollarına ,
Soluklansam nefesinde,

Dinlensek,
Sevişsek ya,
Ahh!
Durup durup yine sevişsek ya.

Büyük bir aşkın doğuşunu izleseک uzun uzun.
Gün batımının yerine.
Sonra kursam yuvamı göğsünün aralığına.
Sol yanına,
Vatan bilsem yüreğini.
Serilip boylu boyuna kucağına.
Gözlerinde dalsam uykuya.

Uçsam...
Uçsam...
Uçsam...
Uçmalara doymasam.

Sonra kaybolsam ruhunda.
Ve dudaklarına varsam ardından.
Bulsam yolumu.
İki dudak arasında...

Sonra insem kuytularına.
Eğilsem göbeğine,
İçsem can suyumu kana kana.
Kök salsam damarlarına
Sende bıraksam kendimi nadasa.
Tohumlansam yeniden.
Bahara erse ömrüme.
Tepeden tırnağına çiçek açsam,
Olmaz mıydı?
Olmaz mıydı tüm bunlar rüyalarımızda,
Bir kez uykuya dalsak

Özlem Saba

Posta Pulları

biriktirdiğim posta pulları gibiydi aşklarım içimde.
az kullanılmış;
yo yo, belki de hiç kullanılmamış.

ve artık hiçbir işe yaramayan,
hiçbir değeri kalmamış posta pulları.

Özlem Saba

Pranga

Hayat, Şu üç Şeyi öğreti bana;

Gözlerinde hüçün olmayan insanlardan korkmam ve uzak durmam gerektiğini!
Korktuğum Şeylerden daha korkunç olmam gerektiğini!
İnsanın en kolay kendine yalan söylediğini ve en çabuk kendi yalanına inandığını!..

Bugün bir yenisini daha ekledim listeye ;

'Mücadeleden yoksun insanların aslında pranga dedikleri ayaklarında, bile isteye kendi boyunlarına taktıkları tasmadır.
Çünkü pranga savacılara takılır,
Tasma, zayıflara ve korkaklara...'

Özlem Saba

Rakı Olmaz

sen,
kaldırımların berduş adamı!
daha o gün anlamıştım,
uyuşmazlığımızı.

sen rakı seviyordun,
ben şarap....

rakı;
zengin sofralarında
istegi hiç bitmeyen
şımarık, arabesk ve kibirli

oysa şarap diyordum ben.
şarap içelim mi?
o başkadır!
fakir bir mum ışığı gibi
için için,
yavaş yavaş ısıtır,
sever bizi..

içmedin!
içmedik!
bu yüzden hiç sevişemedik...

Özlem Saba

Rota

rotasız gemi batar
dümensiz kayık yorulur
söyleyin bana
bir düşünün
amaçsız ve umarsız insana ne olur?

Özlem Saba

Ruh Gibiler

Ruhu ölmeyen kaldı mı aranızda?
Beden diye cesetini sürüklemeyen?

Özlem Saba

Ruh Gibiler

Ruhu ölmeyen kaldı mı aranızda?
Beden diye cesedini sürüklemeyen?!

Özlem Saba

Rüya

rüyalarda tutmak bir oğlanın elini.
sıcaklığını duymak.
ve her gün yaşamınla,
sadık olmak ona..

sonra ondan kaçmak.
kendinden ve kendine dair her şeyden.

tutsaklığını bilmek;
köle pazarında bir pula satılacağını.

değiştirememek kaderini,
ne tutabilmek elini,
nede razı gelebilmek kaderine.

hangisi doğru?
ya da kim değiştirebilir bu kaderi?
sevgisiz çarşaplarda
bir kadın olarak düşmüşsen ana rahmine?

Özlem Saba

Rüya

ne kadar güzelsin sen!
ne kadar da zarif.
nağme nağme,
usul usul esen,
bir yeldir entarin.

ister şiir yazılsın üzerine
ister roman.
ister şarap içilsin göğüs kadehinde,
ister kanyak.
içenin dili tutulsun,
yüzü kızarsın.

içmeyenin canı yansın...

kim çizdi seni,
hangi öpülesi eller boyadı.
hikayende neler saklı.
bir tuval,
biraz boya,
çokça rüya..
ah sen!
ne kadar da güzelsin saba.

Özlem Saba

Rüzgar

değişir bazen rüzgarın yönü.
her şey tersine döner.
döner de ne için döner?!

aslında her şey aslına döner.
madem bir kuru yaprağız biz hayatta.
oradan oraya savrulsak ne çıkar.
her şey bir gün ona döner!

Özlem Saba

Rüzgar

Rüzgar dışında esiyor her şey...
Birde başımda esenler var..

Özlem Saba

Rüzgar

Güneşim
çekildi
gögümden.

Gri
bir
yalnızlık
çöktü
sokaklarıma...

Soğuk,
inatçı
rüzgarlar
esti
günümde.

Üşüdüm...
Üşüdüm...
Üşüdüm...

Yaprağın
çiçeği
donda
dalında.

Özlem Saba

Saat Beşe Sekiz Var

Saat beşe sekiz var.
Saçlarımdan dökülüyor zaman.
Kirpiklerim batıyor geceye.
Gözyaşıyla karışık bir intihar tasarısı.
Yeni, bilinmedik bir çığlığa bırakıyor yerini.

Nereden çıktı şimdi bu özlem derken,
Bu da yetmezmiş gibi.
Kâbus gibi.
Koşuyor peşimden pusudaki.
Sensizliğimi vuruyor yüzüme binlerce kez.

Yapmayın!
Canım çok yanıyor,
Yapmayın!
Diyorum duyan olmuyor.

Alacakaranlıktı.
Güneş henüz doğmamıştı
Kanadı kökünden kırılmıştı kuşların.
Uçamamaktan yorulmuştu.
Kendine sığınacak bir liman bulamamaktan
Daha ağır değildi gece.

Ah gece!
Kurt gibi bir yalnızlığı salıyor üzerime...

Saat beşe sekiz var.
Ne korkunç bir saat.
Gündüzün aydınlığından,
Gecenin dinginliğinden uzak.

Gitmek ve kalmak arasında sıkışmış.
Birbirine mahkum akrep ile yelkovan gibi.
Tıpkı benim gibi,

Ne yöne dönseler,
Çıkmaz sokaklar...

Özlem Saba

Saba

Dışım büyürken,
İçim küçüldü her gün.
Eğreti döşeklerde her gece.
Biraz daha azalarak karşıladım sabahı...

Özlem Saba

Saba Fısıltıları

Sadece kokumdan sezebilir misin?
Rüzgar ve de güneş fısıldar mı kulağına geldiğimi?
Bir başkalaşır mı gün aniden?
Ben çalmadan açabilir misin kapıyı?
Huzurla alabilir misin beni koynuna?
Sonunu düşünmeden...

Tutkuyla bekler miydik ışıkların sönmesini?

Çok özledim!
Çok yorgunum desem!
İnanır mıydın?
Bir fincan çay yapar mıydın bana?
Hem içerken anlatırdım,
Nasıl seveceğimi sana...

Özlem Saba

Saba Gibi

Bir eylül şarkısı düştü içime.
Ayrılık gibi...
Yağmur gibi...
Hayat hikayem gibi...
Her zaman başrolünde olduğum ancak,
Hiçbir şeye müdahale edemediğim gibi.

Gerçek gibi...
Yalan gibi...

Neye inanacağını şaşırılmış,
Savrulmuş gibi.

Yitik gibi...

Ve hiçbir zaman bulunmayacakmış gibi...
Yok gibi!..

Özlem Saba

Saba Makamı

Duydum ki;
Talip olmuşsunuz kalbimizde çalan müziğe.
Ama unutmayın ki bayım!
Saba her zaman hüzünlü bir bestedir...

Diğer adıyla, derbeder makamı...

Özlem Saba

Saba Melikesi

ay sustu!

bulutlar çekildi gecemden.
güneş doğdu sabahlarıma.
hatta o bitmek bilmez kışlarım da geçti.
dört mevsim bahar geldi dallarıma...

süslendim.
çiçek-lendim.
tazelendim o sevgilinin koynunda...

ateşi yaktı,
külü savurdu,
Saba melikesi kendini yeniden doğurdu
o sevgilinin koynunda..

Özlem Saba

Saba Rüzgarı

Aynen Böyle Olmak Gerek

aralamak gerek kilitli kapıları.
uçurmak gerek semaya aşk kuşunu.

hayat kısa,
kavuşturmak gerek, Aşık'ına Maşuk'unu...

içmek gerek meşk şarabını gözünden.
kırmak gerek o renksiz, doyumsuz kadehleri...

vurmak gerek yere gelmişini geçmişini,
yaşamak gerek an'ında olanı biteni...

alıp fırçayı ele avuca,
güzel resimler bırakmak gerek geleceğe...

şiir okuyup şiir, şarkı dinleyip şarkı olmak gerek,
hoş bir seda bırakmak gerek gök kubbeye.

okuyup ehlinden kitabını,
ışık tutmak, yol göstermek gerek tüyü bitmemişe...

cellat olup.
vurmak gerek cehaletin boynunu, azmasın diye.

adil olmak gerek,
tutmak gerek mazlumunu 'hak' diye.

cesur olmak gerek kurttan
yedirmemek gerek sırtlana kuzuyu.

korkusuz olmak gerek muhannetten,
ayırarak gerek sığ'dan alim'i ..

ancak ilmeden olur,
havalandırmak, salmak gerek boş aklı...

düşünmek gerek,
kollamak gerek zürriyeti,

yoksa ben de insanım deyip,
yaşadım denemek gerek, hunhar bir hayvan gibi...

adam oldum demek, bu demektir yahu!

Kelebeğin Sevdası.

yalandı!

uzundu dinazorların gövdeleri.
kısaydı aşkları,
katıydı...

kısaydı ömürleri,
küçüktü bedenleri.
ama büyüktü,
yumuşaktı,
kelebeklerin sevdaları,

-fakat bu çağda hiç kalmadılar-

Eksik Olanlar

Hep eksik olanları tercih ediyordu eksik olanlar.
Çünkü tam'ı kaldıramıyordu cılız ruhları...

Hasretim

Yağmur yağmış.
Hava yine siyaha çalan gri.
Kim bilir kaç âşık ağlattı bu şehir,
Kaç aşk eskitti.

Yıllarca arayıp durduğum,

Didik didik ettiğim aşk'ı,
En bildik yerde bulacağım aklıma gelmezdi..

Ama aşıklar da lazım viranelere.

Yaşamla ölüm arasında ince bir çizgi üzerinde yürür gibi yaşıyorken hayatı.
Ey sevgili!

Beni son nefesimde kurtarmaya mı geldin
Yoksa bu aşk'ın son seferi mi?

Neden şimdi diye sormadan edemiyorum kendime.
Kim bilir belki de yıllardır ödediğim bedellerin cevabıydın sen...

İçimdeki fırtınanın sesi çok şiddetli.
Bir çoğalıyor, bir yok oluyor.
Ey ulu Allah'ım koru beni!

Önce gönlüme düşürdüğün sevginin,
Sonrada bu sevginin sınavını geçememekten

koru beni!

Kafam karışıyor, aklım almıyor.
Hayatımın en yorgun yerinde üzerime gelen bu delirmiş dalga da ne?
Ben mi deliriyorum
Yoksa hayat mı aklımı başımdan alıyor?

Yağmur yağıyor ve ben gözyaşlarımı saklamaya çalışmıyorum.
Gözyaşlarım yağmur damlalarına karışıp kaybolurken,
Kalbim isyan ediyor.
Oldu mu hayat, oldu mu bu sence.

Haykırsam sesim duyulacak.
Haykırmasam bu çelişki beni boğacak.
Ona bir nefes kadar yakınken
Bir o kadar uzak olmak...

Hayat, oldu mu bu şimdi?
Olmadı işte!

Gözlerin

eyy benim gözlerini sevda bürümüş sevgilim.
büyürken gözbebeklerin,
büyüyor sevgimiz de.

eyy benim sesine ses,
sevdasına sevda değmiş sevgilim,
büyürken çığlıklarımız,
çığ oluyor sevgimiz de.

eyy benim tenine ten,
canına can değmiş sevgilim.
yüreği yangın sevgilim.
aynı ateşte kor olup
söndüğümüz sevgilim

işte bundandır.
tatminsiz, fahişe gecelerde
uyur uyanırım gecenin bir yarısı.

soyunup çırılçıplak rüyalara
huzur kokan nefesini ve
için için yanan tenine özlemle...

Kelebekler

'...boşuna ölüyordu kelebekler.
kimsenin o sağır uykulardan uyanacağı yoktu...

Bir Şehir Kuruyorum Bize.

Bir şehir hayali kuruyorum bize.
Göz bebeklerin oluyor mesafeler.
Kendi içine evrilen..

Zamansız seller gibi pencerene akarken içim.
Asma köprüler ve tahta gıcırıtlarıyla,
Çocukluğumu anımsatıyor sesin.

Çiçekleri işveli dağlar, isminle müsemma şimdi.
Her toprağa basmaz ayakların bilirim
Bundandır, bir şehir hayali kuruyorum bize.

Hele sen bir gel de.
Bastığın o topraklar nasıl da titreyecek...

Bir şehir hayali kuruyorum bize.
Henüz kimsenin kirletmediği
Aşkın cinayetlere kurban gitmediği.

Bir şehir kuruyorum bize.
İçinde doğmamış çocuklarımızın oynadığı...

Bir Kahve Hikâyesi

ben bir kahve olsam
kavrulsam,

önce;
ekvatorun güneşinde.
sonra kızgın tavalarda,
kor ateşler üzerinde pişsem..

daha soğumadan
ezilip, öğütülsem,
bakır değirmenlerde..

ya da, dövülsem
taştan dibeklerde..

un-ufak edilip
dökülsem bir cezveye.

kaynasam,
kaynasam,
kaynasam...

anılarla taşsam...

değmez miydi tüm bunlara..
bir içimlik bile olsa
dokunmak için yârin dudağına.

bir kez bile olsa,
değmez mi aşk bunlara?

Bin Bir Gece Masalları.

Senin gözlerinde bilmem ben neydim.
Oysa bende herkes gibiydim...
Bütün şirlerim acı üstüne.
Mutluluğa dair hiç bir fikrim yok.
Çıkıp da tapınak karanlıklarından,
Yüreğinde aydınlanmaya gelmişim...

Bir giz 'im vardı yüreğimde sakladığım.
Biraz da zan'larım.
Kapına gelmişim sürüne sürüne.
Çok kan kaybetmişti umutlarım.
Biliyorum kapıların açıldı sonuna kadar
Fakat bilmiyorsun;
Bu şehirdeki tek köle bendim.
En son aşk!
Yaşanmayan ilk aşk!
Bir büyücü tutsak aldı tüm rüyalarımı.
Sattı Tanrı'ya üç otuz paraya.

Aşkı mitolojiden çalan o cesur bendim.
Bu yüzden korkar insanlık her bakışından.
Zamanın en uslanmaz Aşk düşkünü.
Bir meczup,
Ve sen çıka geldin en yorgun anımda.
Azar azar çoğaldı, varlığın gönül boşluğumda.
Talip oldum senden ve benden geriye ne kaldıysa.

Bu dünya artık yaşanması değil,
Hükmü çoktan bitti, yenildi...
Ve zaman; akıp giden zaman,
En zalim hilafını söyledi.

Artık gövdeme ağır geliyor yürek.
Kaç vuruşluk ömrü kaldı bilinmez.
Ne olur reddetme bizi Tanrım.
İnanmadım hiçbir zaman Erosa.
Erittim avuçlarımda, düştü Tanrısı
Sen dirildin.
Biz dirildik.

Dedim ya bu şehirdeki tek köle benim.
Ağzımı açsam dolanır sarmaşıklar.
Kuşlar uçar kalbi kırık dallarımdan.
Karanlıklar yükselir feryat yükü.
Sel başar mesut karınca yuvalarını.
Ben ağzımı açsam taş keser Medusa.
Ve ben konuşsam...
Solar begonviller.

Sussam!
Ben sussam can konuşsa.

Selamlasa birbirini boynu bükük göçmen kuşlar.
Sıcak ülkeler boyu coşkun nehirlere ulaşsa.

Sen çözsün kalbimin kilitlerini.
Bitse bu esaretlik.
Ben kafesinden kurtulmuş can misali selamlasam Sema'yı.
Saklansak gökyüzünün bir yerlerinde
Mutlu biten bin bir gece masallarının sonuna varsak.
Anka gibi...

Bilme

sen hiç uyandın mı,
günahı örten gecenin sabahına?

o karanlıkta ki yiğitlenmelerin,
nasıl da kıvrandıran bir sızıya dönüştüğünü
hiç hissettin mi?

gün doğarken,

asılmak onsuz bir günün mihrabına.
yanmak yabancı coğrafyalarda.
gurbete yüreğinle dokunmak.
el uzatsan, dokunacağın mesafelerde olmanın acısını, çektin mi hiç?

bildin mi aşkın en imkansızını?

bilme!
bilince ölürsün
sen sakın bilme...

Beraatımı İstiyorum Tanrım!

Beraatimi istiyorum tanrım.
Canım çok yanıyor.
Kimseye taşıyamayacağından fazlasını vermem diyorsun ya;
Kimdir bu Özlem?

Tanıyamaz oldum,
Kimedir bu özlem?

Bitmek bilmez uykusuz gecelere
Nasıl katlansın bu gözler.
Nasıl taşısın bu yorgun yürek,
Aşkın en ağır halini.

Yak istersen Kerem gibi
Ya da sal çöllere Mecnun gibi.

Delirt Züleyha gibi.

Ama Ferhat'ın gücünü ver bana,
Yıkayım önümdeki tüm engelleri.

Ya kavuştur beni sevgiliye.
Ya da benden izinsiz yüreğime koyduğun
bu büyük aşkın hürmetine,
Ver emrini.
Al yanına!

Bütün suç sendeyken üstelik!

Ben Yine Sessiz Kalacağım.

Bir adam sevmiştim önceden.
Yorgundu elleri.
Soğuktu.

Uzak...

Ama ılık iklimlere benzerdi bakışları.
Yağmurluydu.

Yumuşak...

Bir adam sevmiştim önceden.
Güvercin kanatlarına benzerdi saçları.
Dalından düşmüşlere yuva.

Bir adam sevmiştim önceden.
'Tek' bir adam.

Kaybettiğim apansız, amansız yangınlarda.

Bir adam seviyorum Şimdi, öncelerden...
İçinde bilmem kaç adam.
Biri hariç, hepsi de korkak.

Kaçak...

Bir adam seviyorum Şimdi, öncelerden...
O sevmeye cesaret ettiğinde bir gün.
Ben çoktan gitmiş olacağım...

Ve tanrı diğer tekimi sorduğunda
Ben yine sessiz kalacağım...

Utangaç...

Bazı Adamlar

Gider bazen bazıları..
Uğurlayamazsın..
Acıta acıta gider
Kopara kopara...

Hiç bakmadan gider ardına,
Ne halde olduğuna...

Gider bazen bazıları.
Yanına senden neler aldığını bilmeden...
Sadece gider bazıları.
Geride kalanlarla nasıl baş edeceğini umursamadan..

Aslında hiç sevmemiştim diyerek gider...
Al buradan devam et derde gider...
Arkasında yıkık bir Şato,
Yangın yerine dönmüş bir yürek bırakarak.

Kurtarılacak hiç bir Şey kalmamıştır o yangından.
Bunu bile bile gider...

Hissedersin sen de hiç sevilmediğini.
Yine de inanmak istemezsin buna.

Bazı adamlar tek damla gözyaşı dökmeden gider Öylece...

İşte o adamlar var ya o adamlar,
Atları eğersiz,
Bir tek onlar gider böyle.
Ama bir türlü uğurlanamaz içimizde.

Çünkü hep bir şeyleri eksik bırakmıştır giderken
Tamamlanamazsın...
Öylece yüzüne çarpıp gider kapıyı,
Boğulursun da, konuşamazsın...

Aşk

Aşk!
Üç karakter olarak yazılır.
Fakat nedense hep karaktersizce okunur...

Yoldaki İşaretler

Henüz kozasından çıkamamış bir ipek böceği misali
İçimde kendimi işliyorum.

Muhteşem sanatçının sanatını işlemesinden sual olunmazmış gibi..

Bilinçaltı, bilinçüstü hizmet ediyorum şu devri aleme...

Varlığının manasını bilmeyen bir şuarsuzun şuurunda,
Varla yok arasında,
Varlığını, varlığının sebebinden alan
Bir dişlinin parçalarından biriydim sadece...

Bunu bir tek ben fark ediyordum...

Çaresiz serüvenler düşünce bir kez akla,
Yoldaki işaretleri izlemekten başka şansı olmayan ipek böceğinin,
Bulamazsa, vuslatı yine kendi kozasına olacaktı..

Ve her daim yanacaktı...

Sen Yeter ki Gel Sevgili.

Aşk ateşi yakmadan tüm ruhumuzu,
Gözlerindeki fer hala sönmeden,
Yakamozlanmadan kıyısında oynadığımız denizler.
Ben hala bendeyken, yitirmeden aklımı,
Gel sevgili...

Fırtınalar çökmeden akşamlarımıza,
Tan yeline esir olmadan sabahlarımız,
Tenim candan soyulmadan hala,
Nefes alırken dudaklarım,
Lal olmadan dilim,
Bir sıcak busenle canlanacak cesedim.
Toprak olmadan,
Gel sevgili...

Hala delip geçerken birlikte dinlediğimiz nameler kalbimi,
Uç kuruşluk vuruşunda bile adını sayıklarken,
Yalan olmadan yaşadığımız o mesut günler,
Varlığına inandır da beni,
Gel sevgili...

Gerçeğine dokunamam biliyorum,
Elimi uzatsam kaybolacak gibisin.
Gelincik tarlaları misali uçuşurken eteklerim düş bahçelerinde,
Rüyalarım da bile olsa,
Tenezzül et de,
Gel sevgili...

Eğer korkuyorsan Tanrı'dan.
Günahların en büyüğü saydıysan sevdamızı,
Bir ömür yanmaksa seni bir an görmenin bedeli,
Vebalin boynumadır,
Ben yanarım ikimizin yerine,

Sen yeter ki gel sevgili...

Yalan

hani diyorum ki ben;
bana yalan söylesen,

'tek bir şey' söylesen.

yalan olduğunu bile bile,
yine de inansam.
beklesem...

Ümitsiz

O kadar ümitsizdi ki.
Sevebilme ihtimali bile imkansızdı.
Bizli rüyalardan bile mahrum kaldım.
Gerçek denilen yalan,
Hiç bu kadar acıtmamıştı canımı...

Bir Kadın Var

bir
kadın
var;

soğuk
kış
gecelerinde
güneşi
gezdirir
ellerinde...

bir
kadın
var;

sayısız
uğur
böcekleri
gezinir
teninde..

hem de
zemheride...

bir
kadın
var;

doğanın
uyanişı
gibi
kıpırdar
içi,

içinde
kelebekler
uçuşturan
yar
aklına
geldiğinde...

bir
kadın
var;

hayatında
sadece
bir
kez
kadın
olmuş.

eylülde...

bir
kadın
var;

terkedilmiş
bir otel
soğukluğunda,
kendini
keşfetmiş,
bir kadın var,

yakar kendini
her gece.
içimde...

Seni Seviyorum

Yağmurların yağışını,
Dökülüşünü damlaların gökyüzünden.
Özgürlüğü anımsatan gözlerinde,
Bir sınırın bitişini,
Yeni bir hayatın başlangıcını izler gibi.

Göz bebeklerinin çerçevesinde hapsolmuşluğumu,
Kopuşunu ekvatorun aydınlanma çemberinde,
Her şeyi tuzla buza çeviren bakışlarını,
İradesizliğimi sana karşı,
Lütuf biliyorum...

Oturmuş gruba karşı
Sana karşı koyamamışlığımı seyrediyorum...

Verdiğin şey acı mı, zevk mi birbirinden ayıramıyorum.
'Kahrın da hoş senin, lütfun da' hoş der gibi, seviyorum...

Seyre dalıyorum alemleri gözbebeklerinde..
Gözlerin bir volkan,
Bir yanardağ etkisi gözlerin..

Gözlerinin renkleriyle tonlanmış bir gezegeni,
Bir uydunun yörüngeden çıkışını,
Doğanın tüm oluşlarını,
Tüm gel git olaylarını,
Ve dahi toprağın ayağımın altından kayışını,
Gözlerinle ilişkilendiriyorum.

Hayata dair olan biten ne varsa seninle seviyorum...

Nasıl oluyor da iznim olmadan böyle büyüyebiliyorsun içimde.
Ömrü çoktan bitmiş bir yıldızın.
Büyüyüp, büyüyüp,
Kendini, kendinde yok edişini izliyorum
Seninle sevişirken ...

Yok oluşuma dalıyorum gözlerinde
Şimdi çağırsan beni,
Sanki kıyametler kopacak.
Zaman kendini inkar edecek.
Ve aşırlardır sende kalmışım gibi,
Varlığımı misafir edecek bakışların.

Yorgun bir saati misafir eder gibi.

Aynı yönde, bir gidip, bir geri dönecek zaman sanki.
Akrebi koynuna almış yelkovan gibi.

İşte öyle Allahsız seviyorum seni...

Gördüğüm her canlıyı seninle ilişkilendirir gibi
seviyorum seni.
Bazen bir elma ağacına benziyor gövden.
Kırılgan.
Bazen sağlam, demir gibi.

Dünyaya sonradan dikilmiş .
Peşinden bin ayet gönderilmiş gibi..

Yapma! derken dünya alem.
Bütün hücrem,
Bütün atom altı varlıklar düşman kesilse de.
Yasak meyvelerinin tadıyla dolduruyorum içimi.

Bir kızıl elma.
Tüm varlığımı inkar ettiren.
Aklımı başımdan alan.
Mis kokulu bir elma gibi...

Günahların en büyüğünde kutsuyorsun tenimi.
Oysa Tanrı bile reddetmişti bizi
Yalnız bırakılmıştı Havva ile Adem'i
Sanki aşk denilen o ateşi kendi yakmamış gibi.

Herkesi ne kadar da yalnız bırakmıştı.
Her şey kendisine tapsındı.
Hayatı böyle kurgulamıştı...

Tanrı bizi kandırdı.
Aşk denilen o büyüü başımıza musallat edip,
Tanrı bizi aldattı.

Tanrı; seni de, beni de ateşiyle yaktı.
Tanrı bizi kandırdı...

Tanrı bize yol göstereceğine
Tanrı bizi bu amâk-ı hayalin içinde yalnız bıraktı....

Aşk Kanseri

Duydum ki;
Aşk kanseri olmuşum!

Uzmanlara göre, ümitsizmiş durumum..
Hızlıca metastaz ediyormuş tüm hücrelime...

Sıktı Aşkına Kadın

ruhu yara almadan.
kanamadan,
sevebilir mi insan?
diye sordu kadın.

düşündü adam!
düşündüğü aşktı.
sevgi geriden gelen coşkun bir ırmaktı.

derleyip tüm düşüncelerini
sustu adam...

ne güzel bir susuştu o.
aşk gibi sustu adam.

o aşka susarken.
kadın yalnızlığa susuyordu.
çünkü aşkına hiç sahip çıkmıyordu adam.

meydan okuyordu,
tüm susuşlara kadın...

eğer yanında o yoksa.
varlığının da anlamı yoktu.

sıktı aşkına kadın...

Bin Kelime Doğurdum Sana

Derler ki;
Biraz çılgın,
Hafif de meşrep olurmuş şairler.
Yazının ağırlığında,
Elleri kalem tutalı beri,
Unutmuştur bir tenin hafifliğini
İşte bu yüzden,
Hep aç olurmuş şairlerin gövdeleri.

Gövdeler ki;
Kendi köküne yabancı.
Köküne inat...

İşte bundandır;
Boza boza Erden'ini tüm harflerin.
Bin kelime doğurdum sana.
Sözlerin rahminden çaldım aşk'ı

Ve aşk'ı,
Dilimde gövertim,
Sustuğun her yerde..

El değmemiş bir kitap ne kadar bakirse de.
Oku beni!
Dokun bana!

Dokundukça anlam bulur sayfalar...

Kertenkelebek

gerçek aşk yoksa sen misin?
diye sordu kertenkelebek.

şimdiye kadar öyleydim,
şu an öldüm, dedi.

soldu kelebek...

Senden Sonra

Kalbimin çatırdama sesleri kaldı geriye.
Elimi neye uzatsam,
Yakar oldu.

Bu kaçınıcı diyorum,
Bu kaçınıcı yanılığ!?

Soruları şahsa münhasır.
Kopyası verilmeyen bir sınavmış meğer.
Sanki içimde değil de karşımda duruyor gibi.
Var gücüyle savaşıyor elimden almak için,
Neyim var, neyim yok hayat.

İnsan ektiğini biçer diyorlar.
Korkum bundandır,
Ar'ım ondan.

Şimdi kalkıp yeniden koyulamıyorum yola.
Umudu çoktan tükenmiş bir insanın,
Ve de her şeyin koca bir yanılgı olduğunu fark etmiş birini,
Ne geri döndürebilir ki kendine?

Bana sakın zaman her şeyin ilacı demeyin.
İnanmıyorum zaman da...

İlim ve Bilim

Çamurlu su ile abdest alınmaz.
Ayrıştırmak gerekli

Bilmek ilim değil,
Bildiğini uygulamaktır ilim...

Ve bunların hepsinin adı da,
Bilim!

Akıl, bilim ve sanat birlikteliği.
İşte budur varoluş dedikleri...

Otopsi

Dedi;
Otopsi istemem yüreğime.
Failim belli.

Ben ki;
Rüyası rüyasına bir kez değmemiş
Uykusuz gecelerin, yorgun fahişesi.

Dünyanın İki Yakası

İki yakası bir araya zinhar gelmiyordu dünyanın.
Kavuşamadık...

Ne Garip Bir Zaman

Ne garip bir zaman değil mi?

İnsanlık öldü ama,
Hayvanlık yaşıyor.

Belki de ahir zaman...

İstanbul Nerede

İstiklaldeyim.
Asmalı mescitte.
İstanbul'u arıyorum!

İstanbul nerede?

İstanbul'u soruyorum.
denizin tutkuya küsmüş rengine.
martıların son kanat çırpışına,
üzerlerine abanan firavun bakışlara aldırılmaz,
mahzun minarelere.

İstanbul'u soruyorum
gök kubbeye.

İstanbul nerede?

güneşin bile yenemediği
şu kasvetli koyu griliklerden kurtulup
varsam bir Haliç'e,
soluksuz maviliklere.

gülmeyi unutmuş çehrelerden.
korkulu, ürkek ceylan bakışlardan.
umudunu yitirmiş,
huzuru tüketilmiş heveslerden kaçıp
varsam diyorum bir Pierre Loti'ye...

közlenmiş kahve kokusunda dinlensem.

demlense gönül çayım.
tazelensem...

çıkarsam insanlığın tüm günahlarını
Ayasofya da.
el açsam üç kuruş mutluğa insanlık için Sultan Ahmet'te.
dayasam bir sırtımı Galata 'ya,
Kızkulesi'ne...

unutulmaya yüz tutmuş sevdaları anımsasam.
çeksem içime.
canlansa gözlerimin önünde yeniden.
aşıklar mezarlığı dirilse...

bulur muyum seni İstanbul.

tarifine göre Sinan'ın,
haritasına göre Fatih'in
sevdasına göre şairlerin.
evet ben İstanbul'dayım da!

soruyorum herkese
İstanbul nerede?

o, eski İstanbul nerede?

Bak Saliş

bak Saliş;

yüreğimizdeki kelebeği boşuna öldürdün!

çünkü benim yerime yüreğine bastığın kuşlar,
bir gün senden göç edecekler..

Seramikçinin Finali

bazıları kalıbının adamı olamıyorsa hiç
e benim de işim bu!

yeniden kalıbını almak
ve pişirmek...

-aşk ile pişirmek çamuru-

Yine mi?

sordu yüreği,
yine mi?

'her giden bir yenisini getiriyordu,
üzülecek bir şey yoktu.'
diye düşündü içi...

Kimsin Sen, Hangisi?

Dedi;

Güzel bir şiire aşk mısın?
Güzel bir aşka şiir mi?

Kimsin sen?
Hangisi?

Dedim;
Hiç birisi!
Ve de ikisi.

Aşk ölürse,
Şair gider.
Şair giderse
Aşk biter.

Susar şiir...

Öyle ki,
Her aşk şairini
Her şair aşkını bekler...

Henüz Doğurulmadı O Kimse

İçirdin önce ab-ı hayattan
bir tas su,
Sonrası suz-i dil'i...

İnandım sana!
Beni sevmeye gücü yetecek kimse yok bu hayatta.

-Henüz o kimse, doğurulmadı-

Aşk'ın da İçi Boşaltıldı.

Aşk'ın da içi boşaltıldı.
İçinde insan kalmadı.

Ben sahip çıkmasam,
Neredeyse unutulacaktı...

Aşksızlık

Artık Aşk'ın tanınmadığı bir yerde,
O toplumun insanlığı düşer.

Ben Hep Günahtım

Derler ki;
Dillere düşmüşüz seninle.
Adınla anılıyormuş günahlarım.
Fakat hiç kimse bilmiyor ki,
Ben Hava ve Adem'den beri hep günahtım.

Geçmiş ve geleceğin ötesinde sevmişim.
İşte buymuş günahım...

Saba Gibi

Bir eylül şarkısı düştü içime.
Ayrılık gibi...
Yağmur gibi...
Hayat hikayem gibi...
Her zaman başrolünde olduğum ancak,
Hiçbir şeye müdahale edemediğim gibi.

Gerçek gibi...
Yalan gibi...

Neye inanacağını şaşırılmış,
Savrulmuş gibi.

Yitik gibi...

Ve hiçbir zaman bulunmayacakmış gibi...

Yok gibi!..

Şiir Olmuştu Şair

Ve bir gün şunu fark etti;
Artık düşünemiyordu Bilge şair.

İşte o anda, şöyle seslendi kendi içinden şiir;
"Kervan yolda düzülür! "
Yola çıkamayanın kervanı ise hepten bozulur...

Evet artık hiç düşünemiyordu Bilge,
Çünkü Şiir olmuştu Şair.

Sadece Terk Edilmiş Bir Aşk Vardır Ortada!

Dur!
Nereye gidiyorsun diye soramazsınız bazı sevgililere.
Ya da neden geç kaldığının hesabı sorulmaz bir türlü.

Duymadığınız güzel sözlerin çetelesi tutulmaz o aşkta.
Veremediği hediyelerin de.

Bilemezsiniz en sevdiği yemek hangisidir.
Sevmediklerini de.
Çok sık pişiriyorsunuzdur o yemeği belki de..

Hangi mezeleri sever rakı sofralarında.
Hangi şarkıları dinler, bilmezsiniz.
Sadece kahve içişini bilirsiniz,
Usul usul...

Neye çatar kaşlarını.
Ne güldürür onu,
Ne heyecanlandırır, bilemezsiniz.

Fakat bilirsiniz aşk 'sız rakı sofrasına oturulmaz diye.
Hayıflanırsınız.
Boğazınıza düğümlenir de her sözcük, bir türlü bunu ona söyleyemezsiniz.
Hele günün kendine kalan saatleri vardır ya insanın.
Ne düşünür, neye dalar gözleri o vakitlerde, soramazsınız!

En çok hangi renk,
Hangi pijama daha çok yakışıyordur ona.
Sizde seveceği nasıl bir geceliktir, bilemezsiniz.

Uykucu mudur, değil midir?
Gece saat kaçta girer yatağa
Kısa öpüşmeler, uzun sevişmeler midir tercihi.
Kısa sevişmeler, uzun sohbetler midir sevdiği,
Bilemezsiniz...

O mahur beste çalar da, bir türlü birlikte ağlayamazsınız...
Dans edemezsiniz loş bir ışık altında.
Susar Libertà!

Sadece kaçamak bakışlarını bilirsiniz.
Hüzünlendiğini fark edersiniz bazı fotoğraflarında..

Uzun uzun sevmeye hiç vaktiniz olmamıştır onu.

Halini hatırını ise, yanan yeşil bir ışıktan anlayabilirsiniz ancak.
O da, zamanı denk gelirse.

Canınız yanar saat gece yarısını vurduğu zaman.
Cam bir ayakkabı teki yuvarlanır merdivenlerde.
Diğer teki ayağınıza hiç uydurulamayan.
Bal kabağına dönüşür her şey o anda.
Anlayamazsınız...

Oysa ilk kez kendiniz için sevmişsinizdir birini.
Susamış, beklemişsinizdir sadakatle..
Tenin dilencisi olmuştur teniniz.
Dilersiniz, fakat hiç dokunamazsınız o tene.

Böyledir hayaletlere duyulan sevgiler de.
Bir gün öyle çok yorulursunuz ki onu sevmekten, özlemekten.
Çekip gidersiniz çaresizce.

'Ve kimse kimseyi terk etmemiştir o ilişkide.
Sadece, terkedilmiş bir aşk vardır ortada...'

Madem Aşk Yalan düşündü şair;
maden aşk da yalan oldu,
bundan böyle
her gecem başka bir sarhoşundur artık.

Terkedilen Aşk

Kimse
kimseyi
terk etmemişti
bizim
aşkımızda.

Sadece
terkedilen
bir 'aşk'
vardı
ortada...

Gidenler Terkedilirmiş Evvela

Ne çok bedeller ödenir bir aşkta.
Tabii bu gerçek bir aşksa.

Peki ya bu bedeller hep tek taraflı ödeniyorsa?
Kim inanır ki diğerinin aşkına.

Kalanlar değil, terkedilenler gider evvela.
Çünkü, daha erken terkedilmiştir onlar...

Kimsesiz Çocukluğum

Ne zaman yüksek sesle sarılsa birileri birbirine.
İçimde binlerce kimsesiz çocuk sızlar...

Saba Melikesi

ay sustu!

bulutlar çekildi gecemden.
güneş doğdu sabahlarıma.
hatta o bitmek bilmez kışlarım da geçti.
dört mevsim bahar geldi dallarıma...

süslendim.
çiçek-lendim.
tazelendim o sevgilinin koynunda...

ateşi yaktı,
külü savurdu,
Saba melikesi kendini yeniden doğurdu
o sevgilinin koynunda...

Seni Ben Kendim İçin Sevdim

Özür dilerim Aşk'tan da,
Seni sevdiğim için.

Çünkü seni ben,
Aşk olsun diye değil bu kez,
Kendim için sevdim...

Kelebek

bir kelebek gibi,
hafızasız yaşıyorum kaç zamandır.
kozamı unutmak için...

kozam ki,
üzerime giydiğim
tek gecelik,
aşk...

Nal Sesleri

bitik bir aşkın dönencesinde şimdi hayat.
ekvatorun bilmem kaçınıcı enleminde.
barometreden bedenime sızan basınç,
basınç şimdi yüreğimde...

hızla boşalmakta atımın terkileri.
gemlerinde alevlenir boğazıma düğümlenen kelimeler.
şaha kakmış bir özlemin peşinde,
bin kamçı sesi yükselir içimden.

mahmuzlardan ölçülürmüş acının direnci.
sensiz hipodromlarda bu kaçınıcı turum.
ve kaç seis değıştirdi yorgun bedenim.

bozulunca bir kez tımarın dişleri.
binlerce çalıya taratırmış kısrağ kendini...

yuları kaçmış bir hayalin peşinde,
tedbirsiz bir biniciydin oysa sen.
cesaretsiz, yalnız bir jokey...

en ufak nal sesinde tog'suz.
başından vuruldu sevdamız.

bense seni bekliyorum hala,
bu ıssız bayırlarda,
içi hüznün tav'lalarda...

Neden Şiirlerin ?

baktı elindeki boş fincana,
sordu kadına adam;

neden ben değıl de,
şiirlerinle demleniyorsun?

dedi,
halimden bir tek onlar anlıyor da
ondan!

-bana da bir bardak koyar mısın lütfen?!

Hoş Geldin

her halini,
her gülüşünü,
neye çatarsın kaşlarını,

ne heyecanlandırır seni,
nedir seni bu kadar uzak ve karmaşık yapan,
sanki kendiliğinden biliyorum.
sanki yüreğim kendiliğinden tanıyor yüreğini..

bir nakış gibi oylumluyorum içimde seni.
örümceğin ağına takılmış ve kurtarıcısını reddeden bir bir kelebek gibi.
ölüme yakın gibi,
dipsiz bucaksız gibi,
su gibi,
yaşamak gibi istiyorum seninle...

oysa ben aşk bitti sanırdım.
son aşk,
son şairle ölüp gitti diye bilirdim.
yanıldım!

çünkü büyük aşklar
en az bir kez ölünce başlar.

Masalıcı

Anlatsana bana,
Düşlerindeki masalı.
Bakınca gözlerime yaşadığın heyecanı.
Anlat bana geçen onca yılda,
Bensizlikle nasıl başa çıktığını.

Hadi anlat bana masalıcı.
Bir masal ülkesinde,
Nelerin yaşanacağını...

Hadi bizim masalımızı anlat ışık gözlü.
Gecenin karanlığında parıldayan çoban yıldızını.
Bensizliğinde duyduğun sancıları anlat bana.
Çektiğin acıları...

Yaklaş yamacıma masalcı.
Dizini dizlerime daya.
Ellerimden tut,
Bana bizim masalımızı anlat.
Gözlerimde gördüğün hayali.
Bir an'a neler sığdırabileceğimizi anlat bana.

Ne bir ömür birlikte olacağımızı,
Ne de imkânsızlıklardan bahsetme ne olur.

Bir gün içinden çıkabileceğimiz ayrılıkları anlat bana.
Kelebeklerin büyüdü kanatların astığımız umutları.
Ne pembe panjurlu evimizi anlat bana,
Nede olacak imkânlarımızı.

Çocuklarımızı anlat bana.
Aşkimızı baki kılacak masalsı çocuklarımızı.
Bir ömür birlikte olacağımızı anlatma,

Aşkimızın hiç bitmeyeceği masalını anlat bana.

Çözölmek ve Döğömlenmek

Çözmek zorunda olduğunuz şeylerden ivedi çözülmelisiniz.
Yoksa daha çok döğömlenirsiniz...

Ve bağlanmak zorunda olduğunuz şeylerle acilen döğömleniniz.
Yoksa düşersiniz...

Saliş'in Aşkı

seni sevmenin en güzel yanı ne biliyor musun?
tenim tenine değmeden sıcaklığını her zerremde hissetmek...

ve
iliklerime kadar sen doluyken,
aşkın sarmışken her yanıma,
sana asla dokunamadan,
odayı dolduran kokunu tüm ruhumla içime çekmek.

yokluğunda, dokunduğun eşyalarla hasret gidermek..

seni sevmenin en kötü yanı ne biliyor musun?
seni bu kadar severken
ve bu kadar yakinken sana, dokunamamak...
sana dokunan her şeyi kıskanmak,
dilimin ucuna gelen sözcükleri haykıramadan,
havadan sudan konuşmak...

seni sevmenin en kötü yanı bir de ne biliyor musun?
seni sevdiğimi, herkesten,
kendimden bile gizlemek.

Sende Bulunmak

Hoş geldin benim ıssız adam.
Hoş geldin benim yokluğum.
Hoş geldin benim yokluğumda,
Kendimi bulduğum.

Hoş geldin aynam,
Dostum,
Unutuşum.

Unutuşlarımın en güzeli,
Kaybedişlerimin en sessizi.

Sende kaybolmak ne güzel,
Ne iyi...

Ah ne iyi sende sus-pus olmak,

Ruhunda kaybolmak.
Kaybolurken bulunmak...

Hiç Oldum

herkesin bir şeyi olacağıma
bir kişinin her şeyi olmak isterken,

'hiç' oldum!

Nasıl Bir Oyun Bu Anne.

Nasıl bir oyun bu anne?
Uçurtma değil,
Füze uçuruyorlar.

İnsanlar masumları hiç sevmiyor mu anne ?
Neden hep bizi öldürüyor?

Sizin Dünyanızdaki Hiç Bir Şey Para Etmiyor Burada

Eğer özlersen bir gün sen de bizi.
Kollarını aç ve bolca gökyüzüne bak .
Eğer bir saba yeli eserse yüzünde ılık ılık.
Nefesimdir, içine çek o zaman.
Ben seni tenhalarda bir yerlerde soluyor olacağım.

Unut gitsin bu dünya telaşlarını
Bu ruz-i mahşer kalabalığını.
Hatta Sümer tabletlerini de çıkar zamanenden.
Büyük İskender'i
Zeugma antik kentini.
Gaiâ'nın mahzun bakışlarını.

Ve de;
Göbekli tepeyi.
Unut Türk -Acem kardeşliğini
Herkes unuttu, ırkını/cinsini
Araştırmaları, gazeteleri,
Yalan haberleri.

Hepsi kaybolmuş insanın kendini arayışı-sorusu.
Fakat Aşk'a varanın kalmaz ki sorusu.

Sat varını-yoğunu,
Makamını-koltuğunu.
İnsan yapmaz ki bunlar kimseyi.
İndir cüppenini, giyin yokluğunu.

Senin dünyadaki hiç bir şey para etmiyor buralarda,
Takın unuttuğun kanatlarını, uçuş varlığını.

Tarihin tarihi yazılıp gidilecektir yine aynı nağmeden.
Herkesin işine geldiği gibi, riyadan, rivayetten.
Sen artık bizim tarihimizi,
Aşkın tarihini anlat
Nasıl olsa herkes kahramanıdır,
Sorumludur kendi hikayesinden.

Aşkın en yücesini okutun gözlerime.
Ve Yunan tanrılarını diz çöktürecek kadar büyüktü bizim hikayemiz.
Bunun için birbirimize şükretmeliyiz .

Zamanın ve zamansızlığın kesiştiği o yerde,
Bir kapının sen gelirsin diye yarı aralık durduğunu unutma..
Ve her aklına düştüğümde, gökyüzünü kucakla.
Göğsüne bas beni, mabedimsin sakın unutma.

Sizin dünyanızdaki hiç bir şey para etmiyor buralarda.
Aşk'tan başka,
Unutma!

Gözleriniz Bayım

Gözlerinizin derinlikleri
Okyanusun renkleri ve hareketleri gibi.
Sahilde gerçekliğin ihtiraslarını,
Derinlerde birer tiyatro sahnesi canlandırıyor sanki.
Düş ve gerçeklik arasında ne sorsam,
Cevap veren bakışlarınız.

Bedenim,
Duygularım,
Tarifsiz bir biçimde
Gözlerinizin köleleri olmuşlar.

Aklım ise bu hayata
Gizemliliğinizin
Mükemmelliğinizin kıyısında gezinen
Çellonun,
Örkestraların
Birer yapıt halinde haz verişi gibi
Ahenkli ve estetik ruhunuza tutulmaya gelmişler.
Alınız onu içeri...

Elinizi uzattığınız her renk ,
Birer duygunun izlerini taşıyor,
Bunu yalnızca ben görebiliyorum.
Ve bilinçaltımda her sözünüz
Sevgi kırıntılarının varlığını hatırlatıyor.
Gözlerinizin içselliği,
Merhameti,
Doğanın bütüncül gerçekliğini yansıtırken,
İnancın ötesinde bir bağla bağlanıyorum her ikisine de.

Uzaklarda bir yerlerde kaybolmuşum da,
Hasretinizin derin derin izlerini taşıyorum sanki.
Sanki sizden önce ben hiç var olmamışım gibi.

Etrafımdaki herkes yaşamın müziğine,
Ritmine ve dansına ayak uydurmuş gibi görünüyor,
Fakat bir biz uyumsuz gibi davranıyoruz bu boşluk

götürmez sahnede.

Cesurca bir sorgucunun ellerine teslim etmişiz sanki
neden ve niçinlerimizi,
Her gece bir öncekinden büyük bir sızıyla yokluyor.

Bu kez de benim tuvalimde birer birer oluşuyor
renkler.
Varlığının tutkusu karşı koyulamaz bir hal alıyor.
Gerçeğimde var olman için çiziyorum seni.
İlk şiirlerimden fark ettim tutulduğumu size.
Delice,
Saçma sapan
Şuursuz sayfaların unutulmaz esiri cümlelerimden.
Sanki bir solo halinde kilitli ve esaret altında
kalmış gibi bağıyorlar.

Aşkın ve bilginin doğası bu büyülü müzikalin sözlerini
yazarken,
Bir çift gözün nasılda etkisinde kalmışlar.
Yazık değil mi onlara.
Her cümle senle baslar ve senle biter olmuş.
Ve gövdeniz,
Her gün biraz daha içine çekiyor beni,
Ve şu gördüğünüz bitki örtüsünü üzerime örter gibi
Gömülü vermişim gözlerinizdeki mezarlığıma.

Çocuklar Artık Oyuncaklarla Oynayamıyor

birakın ellindeki oyuncağı çocuk.
biz değil,
hayat bizimle oyun oynuyor...

o vuruyor.
insanlık sadece bakıyor...

bir sağdan, bir soldan vuruyor utanmadan.
bir de minicik bedenlerinizden kanatıyor.

hayat çocukların zayıf yanlarını iyi biliyor çocuk.
canilik artık, çocukluk da dinlemiyor.

birakın ellindeki oyuncağı çocuk.
yaklaşmakta kurtlar,
büyümüş gibi yapmak zorundayız..

Korkma Tanrım

Korkma Tanrım!
Dönünce bir gün,
Karışınca ruhuna.

Senin bana yaptıklarını yapmayacağım.
Ben kötü bir Tanrı olmayacağım sana...

Kanatlara Değil Ayaklar Vurulur Zincir

'...uçmak için ayaklarıma vurulan zincirleri kırmam gerekiyor,
ve bunu başaramıyorsam!
ben o ayaklardan vazgeçmeyi de bilirim...

Yarimden Kanıyorum

Oysa derdini çekenin,
Dermanı durur başucunda diye bilirdik .

Öyle olmadı ama.

Yar'dan değil,
Yarim'den düştükten sonra.

Yaramdan değil,
Yarim'den kanadım boyuna.

Yarin ise,
Olamadı bu hiç umurunda...

Yakıcı Eylül

diyorlar ki ona;
sen daha çocuksun!
nereden bileceksin ki,
yakıcı Eylülle...

dedi ki onlara;
en iyi bebekler bilir!
ve asla unutmazlar,

patlayan bir silah sesi ile,

-annesinin memesinin ağzından çekişlini-

Kaysı Reçeli

Kapanacak çatlaklar,
Sıvanacak duvarlar,
Silinecek koltuklar,
Yıkılacak perdeler,
Ve diğer tamirat işleri derken
Kaçırılmış hayatı.

Olmaya oldu.
Birkaç vida sıkırsa birileri de,
İçimde gıcırdayan şu salıncaklara...

Yeni saten perdeler assa,
Parlak atlastan,
Dallı güllü elbiselerim olsa.
Eski Sümerbank'tan.
Bahçemde güller,
Yerde çim.
Taştan havuzlar
İçinde turuncu ve mavi balıklar,
Bir de kuş evi olsun zeytin ağacımda.
Mırıldayan kediler, oynayan köpekler...
Toza, buluta, suya karışsam.
Dokunsam duru tenine havanın.

Bir el olsa saçlarımda gezinen.
"Olanlar senin suçun değildi!"
dese.
Şarılsa sıkı sıkı.
İnansam.
Her yerim süt koksa.

Tam o anda çocukluğum girse içeri.
Selamlaşsak.
Bakışsak uzun uzun.
Konuşsak,
Yo yo sussak.
Sessiz sessiz bakışsak.
Ve desem ki;
Ah zavallı kendim!

Ah benim hiç büyütemediğim zavallı kızım.
Gülümseseyen ya bir kerecik.
Neşe ile savrulsa eteklerin.

Bitecek kaygısı olmadan somurabilsen bir şekerini.

Her yeri sarsa kokusu.
Ocaktaki kaysı reçelinin.
Ve yine de hiç büyümesem!
Gitmese o reçelin tadı damağımdan.

Bana yaşadığımi anımsatan!!

Ama ruhlar bazen,
Önce ölürlere bedenlerden.

Ve bir tabak kaysı reçeline
gömülürler.

Ve unutulsa da cesetler
Ruhlar öldüğünü asla unutmazlar..

Nasıl bir şey bu biliyor musunuz?
Her şeyi diri olan bir canlıyı,
Bir kase reçelle boğmak?!

Onu siz bilemezsiniz.
Hiç de bilmeyiniz..

Ben oturup hüzünlü şiirler yazarım,
Siz hiç bir şey olmamış gibi tat alırsınız ya okumaktan.
İşte onun gibi bir şey.

Gönül İşçisi

hep annemin yüzünden.
ağzın değil,
elin çalışsın derdi!
işte o günden beri,
parmaklarım yüreğimin sözcüsü oldu,
bedenim işçisi.

aşk ise,
kalbimin efendisi.

bak!
ben şair oldum anne.
artık kimse şairlere inanmıyor.
ben kayboldum anne...
Yol Ayrımı

Önce birebir başlar
Sonra bir'e dönüşür
Daha sonra bölünür her şey ikiye
Yatakta yastık
Ocakta kahve
Kimi az şekerli
Kimi sade...

Sonra iki yol çıkar önlerine.
Biri yürür,
Diğeri sayar olduğu yerde
İşte o zaman
Ölmaz ondan iyisi
Senden de daha kötü kimse.

Oysa herkes,
Kendisi olmuştur sadece...

Aciz Aşk

bitti demeye bile aciz,
mecalsiz kalır bazı aşklar kendi içinde.

çünkü can çekişir ama,
bir türlü söylenemez aşk öldü diye!

Aşk Can Pazarında

satılmaz aşk.
bilmeyene işportada.

aşkı bilen de,
koymaz aşkı yerde,
can pazarında da olsa...

Değişim Ve Dönüşüm

Kocaman bir evren var gözlerimin önünde ancak, içi ne boş, sınırlarım ne dar.
Ellerimde henüz nasıl şekilleneceği bilinmeyen bir çamur.
O da kendi çarkında dengede olduğu veya dengeden çıktığı anda, az ya da çok suyun
ona katacağı değeri ve de götüreceklerini henüz pişmeden öğrenemeyecek olan.
Aldığı şekilden sonra hayatını nasıl ve nerede idame ettireceği, Tanrısının ona biçtiği
kaderden başka şansı olmayan, bir kelebek dokunuşuyla şekillenip, yanmanın gücüyle
sert taşlara dönüşen.
İçinde aşk ve bilgi olmadan hiç bir işe yaramayan,
İnsana yok olmanın ve yeniden olmanın ne demek olduğunu öğreten bir çamur.
Tıpkı insan gibi...

Her şeyin birbirini tükettiği bu dünyada, muslukları sonuna kadar açık olan şu dev
havuzların üstten dolup alttan boşaldığı gerçeğini ne de çabuk unutuyoruz.
Ölüm anlamsız kılarken hayatlarımızı peki bu hayatı değerli ve anlamlı kılan şey nedir,
nedir insan oğlunun elinde kar kalan?

Aldığı son şekilden sonra artık aşka da inancı kalmadıysa.
Neye inanır, ne ile yaşar insan?
Bulan, bilen var mı?
Ben henüz bulamadım...

Kopardıklarımız

tuttuğunu koparabilmek,
iyi bir şeydir elbet.

peki ya,
tuttuğunu kopardıktan sonra
sahip çıkabilecek misin ona?

asıl bunu sormak gerek!

Küçük Kadın Büyük Adam

küçücük kadınlar vardı.
sevdalı dinozorlara.

kocaman adamlar vardı.
küçücük kadınların,
kalmış ayak altlarında.

Uzun Sevişmeler

O kısa sohbetlerde sonra kısa sevişmeleri seçti.
Ben uzun sohbetlerden sonra uzun sevişmelerdim...

Evim Aşk

'... harcında aşk olmayan bir yapı.
Evim diye sahiplenilenlerin başına yıkılacaktır bir gün mutlaka...

Tapınak Tanrıları

Hayalleri vardı insanların.
Hiç olmayacağını bile bile inandıkları

Bir de Tanrıları vardı.
Bağdaş kurmuş.
İzliyordu sadece insanlığı
İnsanlıktan nasibini almamış
Karanlık, tapınak Tanrıları.

Ve aşktan ümidini kesmiş bir kadının
Bir Tanrısı da yoksa
Nereye gider?
Kime ölür?
Neye tapardı?

Küçülsem

Ahh!
Küçülsem.
Öyle çok küçüksem ki,
Elimden tutar mı yine birileri.

Ablam üstlenir mi yine tüm kederimi.
Ve annem;
Suçlusu olur mu başıma gelen her kötü şeyin.

Ahh!
Küçülsem.
Öyle çok küçüksem ki.
Babam cebindeki bozuk para gibi harcar mı yine beni.

Küçülsem !
Öyle çok küçüksem ki.
İkisi kız,
Altı çocuklu bir hanenin,
Beşincisi fakat,
Her şeyin tek günah keçisi,
Olmadan önceye,
Ana rahmine hiç düşmesem mi ki?

Garda

garda!
içi dolu bir valiz.
adressiz.
belki de sahipsiz.

aşkın iki vagonunda.
iki valiz
birbirinden habersiz.
biri yorgun seferlerden dönmüş.
diğeri mühimsiz.

garda!
iki valiz.
birbirinden habersiz.
üst üste.
alt alta.
biri gidiş
diğeri dönüş yolunda.

karşılaştılar.
iflah olmaz bir yalnızlıkta.
garda.

üst üste
alt alta..

mesafelerin ve
zamanın önemi yoktu
adressiz yolculuklarda.

değdi fermuarları birbirine.
çözüldü.
iflah olmaz bir karanlıkta.
bagajda...

garda,
iki valiz.
birbirinin olmuştu

sahibinden habersiz.

biri dolu
biri boş.
garda
iki valiz.
birbirini taşıyordu artık.

Her giden geri dönmez dedi biri diğerine

garda
iki valiz.
Bir'i yaşıyorlardı.
ikisi de adressizdi...

Bu Kez Kendim İçin Sevmiştim

Kimler için kimleri sevmedik ki?
Kimlerden kimler için vazgeçmedik.
Ya kendimiz!?
Kendimiz için kimi sevebildik?

Canımızdan çok sevdiğimiz evlatlarımız,
Onları bile biz seçmedik.
Kayıtsızca, mecburen çok sevdik.

Ya kendimiz!
Kendimiz için kimi sevebildik?
Dedim,
Buna hakkım yok dedi.

Yıkıldım.
Başkaları için kendini bile sevememişti.
Asıl trajedi buydu.

Günbatımıydı.
Ayna pusluydu.
Bu kez hüzün bana değil,
Ben hüzne yakışmıştım.
Gitmişti
Yalnızdım.
Soğuk bir otel boşluğundaydım...

Bazı Mesafeler

Bazı uzaklar yakınlaşır hissettikçe,
Ve bazı yakınlar uzaklaşır yaklaştıkça.

Ah yok mu o mesafesiz sevişmeler.
İnsanı aklından ederler...

Sen Yeter ki Işılda

Yakamozlanan gecelerin birinde,
Ansızın üşüdü kadın.
Isıtmıyordu yüreğindeki sevda.
Uzattı ellerini!
Yalnızlığına dokundu sonra.
Çaresiz,
Yorgan diye,
Ay'ı çekti üzerine.
Güneş'i giyindi her sabah.
Denizlere sığındı.
Soyunup soyunup her gece,
Serpildi üzerine...

Sessizdi.
Mekânsızdı.
Bir sönüp bir yanıyordu.
Büyürken Ay,
Büyüyordu kendi içinde.
Bir yalnızlığı,
Bir yorgun gece bekçisi martılar,
Bir de kıyılara vurmuş unutulmuşlar
Şahitlik ediyordu o büyülü seremoniye.
Ve hep bir ağızdan mırıldanıyorlardı sonsuzluğa;

-Sen yeter ki her daim ışılda!
O beklediğin, mutlaka fark edecektir seni.
Gözü takılacaktır bir gün yıldızlara...

Kelebek Kanatları

O katı yüreğinle,
Kelebek kanatlarına dokunma!..
Dokunursan, ölür!
Uçamaz bir daha.

Onda izi,
Sende tozu kalır geriye.

Hüzzam

Eyy insanoğlu; aklından evvel yüreğini besle!
Akılla tıkanıp kaldığın yollarda sana ancak o rehberlik edecektir.
Ve yüreğinin sesini dinlemeyenlerin ahvali her zaman hüzzamdır.
Ve hüzzam hep acı veren bir makamıdır.

Bir Besteye Dönüşür Sustuklarımız
Suçu yok ki kimsenin yalnızlıklarımızda,
Kimi soğuk, uzun kış gecelerini seçer.
Kimi yanmayı,
Aşkla yanmayı.

Kimi aramayı seçer kendinde kendini.
Kimi vazgeçmeyi, unutmayı...

Suçu yok ki kimsenin bu yüzden
ayrılıklarımızda,
Kimi sarhoşluğunu seçer aynı rüya içinde,
Kimi şiirleri, şarkıları...

Suçu yoktur kimsenin bu yüzden mutsuzluklarımızda,
Kimi heşapsızca sevmeyi seçer,
Tüm rağmenlere rağmen sevmeyi,
Kimi, kaçmayı, kaybolmayı...

Ama mutlaka, bir besteye dönüşür içimizde hepsi
Herkes kendi makamında susar!

Kimi Acem Aşiran
Kimi yegâh..

Kimi Kürdilihicazkâr.
Kimi Çargâh...

-Kimi de tıpkı benim gibi, Sabâ'h ...

Cânım Aşk

düştüm,
her seferinde kaldırdın!
akıtmak için gözyaşlarımı,
ay ışığı sandallarına atıp
savurdun açık kıyılarında.

ah!..
küreklerin yorgundur hala...

yakamozlanan denizlerinin tuzu,
tat oldu aynı zamanda yas'ıma.
şarkılar dinleyip ağladık.
şiiirler yazıp, yüzdürdük şişelerde.
fakat hiç biri yetişemedi beklenen sevgiliye.
ah!..
bir kez bile adını söyleyemeden gitti yüzüne...

kimi zaman, yayından fırlamış,
hedefi kimliksiz,
ucu yanık mızraklardı çığlıklarım..
hepsi de, canıma batardı.
kalbime saplanırdı bir bir,
ah!
aşk.

kaniyor ellerin hala

yine de öldürmezdin!
can verirdin,
uzatırdın kollarını bir çiçek dalında.
sarardın yaralarımı, tanımadık kucaklarda.
öper, koklardın.
dokunurdun bir çocuk saflığında.
okşardın saçlarımı bir kedi yumuşaklığında.
ah!..
yavrum Papatya!
ne çok sevdik birbirimizi.
kedim Ballış!
Lila...

ah aşk!
benim cânım aşk!
şimdi anlıyorum seni.
taa en başından beri
en beterine hazırlıyordun beni.

çünkü;
güneşe ermeyen aynanın yansımazdı ışığı.
kendi içine kırılmayan ışık,
bulamazdı manayı...

bir tek!
yaş kalan ağaç yanamazdı kendi içinde.
yanmayan ağaç, hafifleyemezdi,
küle dönüşüp, karışmazdı gökyüzüne.
ona can veren toprak,
zindanıydı aynı zamanda.

yıkılmayan duvarın, anlaşılmazdı yapısı.
vermezdi kendini ele harcı!

Kendini küllerinden yeniden doğuran Anka'nın da böyle değil miydi hikayesi?
en sevgilinin ellerinden kayarken öğrenmemiş miydi uçmayı?
ve Kafdağı'nın ardında bulmamış mıydı kendini,
anlamını!...

ah aşk!
yoksa önümüze yığar mıydın sen bunca dağları.
çetin kışlarında sınar mıydın kendini,
ve de bizleri...

ah aşk!
sever miydim sen gerçekten beni?

Aşk Aslında

Aşk aslında,
Nefessiz kalmakmış.
Tükürmekmiş yüreğini.
Boğulmuş kendi kanında.
Yerlere göklere sığamamış aşk...
Mutluluk değil,
Acıymış.
Var olmak değil,
Yok olmakmış aşk.

Aşk aslında;
İmkansızı aramış.

Mana

insan,
nasıl bir yapıya sahip olduğunu yıkılınca anlıyor!
sert tuğlaların arsında mana bulunmazdı.

Aşkı Al Başına

Ve şöyle der yitik şair;

"Bu kez aklını değil aşkı al başına."

Kainatta yeri yok ki canının.
Öyleyse baktığın bu suret de kimin.
Gerçeği gördüğünü sandığın ayna,
Gösterir mi ki yarasını ruhun?

Aklını değil, aşkı al bu kez başına.
Baktığın o ayna senden de yorgun.
Arayıp durduğu sensindir aslında özünün
Körlüğü kendinedir hep kişinin.

Buldum dediği anda kaybeder insan.
Doldum dediği anda boşalır havuz
İşte o anda hatırı kalmaz sevgi(li)nin.
Ne ararsan hepsi sende mevcuttur.

Her aşk kendini arar, yaşar sonunda.
Ölmüş mezarlıkların gölgesinde
Öyle bir sen bulursun ki sende.

Her şey silinir o anda bellekten,
Bir tek ruhun kalır elinde;
Büyümüş, anlamış, yorgun...

Sen iyisi mi bu kez aklını değil,
Aşkı al başına.

Kalabalıklar İçindeki Yalnızlığım

Biliyor musun?
Kalabalıklar hep ürpertmiştir beni,
Çünkü daha bir tok gelmiştir kulağıma, Kalabalıklardaki yalnızlığımın sesi.

İçimdeki müzik susar.
Kalbimin de şiiri.

Sadece sessizliğin yalnız uğultusu.
Bir de konuşur içimde senle birleri.

Kararır gün, saklanır güneş.
Görünmez olur denizin rengi.
Köpeğin uyanışı, kedinin esneyişi.

Ah sen, bir türlü gelmedin ki.
Gelseydin eğer ,
Hepinizi birden severdim.
Hepinizi !..

Var ya o;
Kuru gürültüden ibaret kalabalıkların sesi.
Huzuru kaçırılmış melodi.
Sözü tükenmiş şarkı.
Boyası çürümüş tuval.
Resmi sökülmiş duvar.

Ah o kalabalıklar, öyle çok şey yitirtir ki!

Kaybolur gözbebeklerimdeki aydınlık.
Uzağıma düşer hayalin,
Akıntıya bırakır düş de kendini,
Sürüklenir çerçeve,
Silinir yüzün!

-Her yalnızlığımda, yeniden çizerim hayalini...

Gel gör ki,
Olmasaydı ruhu soğutan o çoğul yalnızlıklar
İki yalın ruh, birbirini neden arar ki ?
Neden bulur?
Nasıl yanar birbirinde?
Nasıl soğur ?

İçimizde oldukça o yangın gecelerin kül harfliği,

Biliyorum!
Uçacaktır bir gün elbet ,
O suskun şiirlerin keleşi.

-Yüreğın ise ,
Omzumdaki kanatlardır bundan böyle sevgili...

İnsan Yanımı Özledim

İnsan yanımı özledim.
Siz benden günahlarımı çalalı beri.

Tanrının bile melek olarak yaratmadığı şu alemde,
Bir çift yorgun kanatlara mahkum ettiniz beni...

Ben insan yanımızı çok özledim sevgili!
Sıcakın artık ısıtmıyor,
Çok üşüyorum.
Ne olur çıkarmasınlar üzerimizden,
O ateşten gömleği...

Sanırsın ki Kamikaze

Sil baştan yaşıyordu sanki hayatını.
Bir önceki ölümünden sonra

İlk defa bir oluyordu,
Parmak uçları dokunduğuyla.

Fena kapılmıştı sek adamın sarhoşluğuna.
Adam ise bırakmıştı kendini
Kadının gözlerindeki akıntıya.

İlk defa sahipleniyordu bedelini ödediklerini.
Adam ise, en yorgun yerinden yakalıyordu kadını.
Hazzın bereketli rahmindelerdi ve zaman bezgindi.

Muhabbet ki o muhabbet an'da;

Deryaların kucağında yanmak gibi ,
Fakat sönememek gibi.

Sanki onca yıl beklemiş,
Beklediğine değmiş,
Nihayet o da gelmiş gibi.

Her dakika bir gibi fakat,
Hiç onun olmayacakmış gibi.

Her an gidecekmiş gibi.

Her şeyi mümkün kılan umudu ve,
Tanrı'nın her şeyi geçersiz kılan oyunu gibi.

Sandı ki bu kez başka,
Yeniden başlıyor hayatına bu aşkla,
Bir önceki ölümünden sonra.

Sanırsın ki kamikaze.

Düşündü Bileğe Kişi

Ve bir gün düşündü Bilge kişi;

Bazı yollar gözler tamamen kapalı yürünürdü.
Açık gözlü olmaya çalışmak, büyüü bitirirdi...

Bazen insanlar sevilmediği için değil, hiç umut olmadığı için de değil, beklentiler karşılanmadığı ve hiç bir zaman karşılanmayacağı için hiç değil, cesur olamadıkları için terkedilirdi...

Düşündü ki Bilge kişi;
Sevginin cesaret işi olduğunu fakat cesaret ve ahmaklığın aynı şey olmadığını.
Birbirine karıştırıldığı anda intiharın kaçınılmaz olduğunu.
Salt sevginin ancak samimiyetten geçtiğini ve
bunu anlamak için kimsenin aklına ihtiyacımız olmadığını.
Sadece lanet olası saklandığı o yerden (bilinç altımızdan) çıkarıp kullanmak gerektiğini.
Bunun her insanın sorumluluğunda ve aklını başına almanın, yüreğinin sesini
dinlemenin insanlığa atılan ilk adımı olduğunu.
Kendini var etmenin mecburi olduğunu

Peki akıl her şeyin mümkünü için yeterli miydi diye sordu kendi kendine ?
Tabi ki değil dedi içi.
Çünkü bazı yollar akılla da yürünmezdi, bazen aklın da üzerine olan saf sevgiye
ulaşmak gerekirdi.
İşte bu noktada rehber her zaman yüreğimiz olacaktır dedi iç sesi.
O her zaman doğruyu söyleyecekti.
Çünkü yaratılış hikayemizin özü sevgi, mabedi ise, kalpti.

Kişi gerçekten yeteri kadar seviyor olsa da alt yapısında iyi niyet bulunmayan her ilişki
çürük ve tehlikeliydi.
Yaşamıştı ve öğrenmişti...
İşte o sevgiler bitmeye mahkumdur dedi kalbi.
Gerçekle hakikat hiç bir zaman aynı şey değildi.
Çünkü gerçek her zaman olması gerektiği gibiydi.

Ya hakikat?
Hakikat öyle miydi?

Gerçeği kafeste olmak olan bir kuşun hakikati kafes olabilir miydi peki?
Asla öyle değildi!

Kafesi acıyorum dedi kalbi!
Hadi uç dedi.
Aklının, kalbinin ve bedeninin birleştiği kişi.

Sali'ye

Buram buram Yasemin'ler kokarken teninde.
Bir tek beni yetim bıraktın yüreğinde.
Çünkü sen, bu aşkın da babasıydın.
Ve her kadın, anasıydı sevdasının.
Üstelik doğurulmamış onca şiirlere gebe...

Tanrının Bende Gözü Var

Kimim ben ey Tanrım?
Havva'n mıyım ben senin?
Yoksa bakir Meryem'in mi?

Ya da meşhur günah keçin
Lilith mi?

Senin bende gözün var belli!
Her an bin bir suretle yanımda duruyorsun ama,
Bile isteye yaklaştırmıyorsun kimseyi ruhuma...

Saba Makamı

Duydum ki;
Talip olmuşsunuz kalbimizde çalan müziğe.
Ama unutmayın ki bayım!
Saba her zaman hüzünlü bir bestedir...

Diğer adıyla, derbeder makamı...

Kadın

Düşündü ki Bilge kişi;

Ve kadın kendi kendini yalanladı.
O yalanlayalı, vazgeçeli beri kendinden, kız çocukları yeniden diri diri toprağa
(karanlığa) gömülür oldu...

Ama herkes şunu unuttu ki,
Rahman ve Rahim olanın erkeğe 'eş' olarak yarattığı kadının hayatının kabusa
dönüştürüldüğü bir yerde o toplumun Müslümanlığı düşerdi!!

Ve hiç kimse tek kanatla uçamazdı.
Artık cennet insanlığa hayaldi...

Kapatın Gözlerinizi Bayım

kapatın gözlerinizi bayım.

şahsi mühimmat suçtur.
üstelik taşıma ruhsatınızda yok
hem de kirpiklerinizde susturucu.
son ışıklarını da söndürdünüz hayatımın.
güneşim şimdi yıldızları sayıyor...

Ol Demeyince

Birileri yine sabahı öldürmüş.
Gökyüzünü maviye boyamış.
Yırtılan denizleri dikmiş yeniden.
Orhan Veli'nin dediği gibi
Acaba dalgacı Mahmut mu ki?

Varamazsın bir yere,
O sana gel demeyince.
Sen olduramazsın hiçbir şeyi,
O 'ol' demeyince

İstesen de gidemezsin,
Zamanı gelmeyince.
Anlayamazsın manayı,
Hırsların tükenmeyince.

Ağaç meyvesine.
Dal çiçeğine,
Ana yavrusuna kavuşmaz.
Vakit dolmayınca...

Gök yarılmaz,
Denizler çekilmez.
Aşk bilmez vuslatını,

Kalp o Kemal'e ermeyince...

Derler ki;
Sen vuralı,
Yaralıdır hala o ceylan.
İyileşmez ceriha,
Yar merhem sürmeyince..

İdam Sehpalarım

Kurulunca gözbebeklerinde idam sehpalarım.
Ok gibi batıyordu canıma aşk-ı kirpiklerin.
Bu yüzden celladımdan hiç merhamet dilemedim.
Çünkü işlemediğim bir günahın muhatabıydım ben...
Tekmeyi vurmadan önce o sehpaye,
Ben çoktan geberip gitmiştim.

Ve yeni doğumlardaydı aklım.
Kendiliğinden, sancısı az olanında...

Olmadığım Yerlerden

Bayılana kadar dans etmek istiyorum.
Umarım uyandığımda da o meşhur kıymetiniz kopmuş olur.
Ben olmak çok zor.
Sizlerle yaşamak, uyuşmak çok zor..
Kaldığım yerden değil,
Hiç olamadığım yerlerden başlamak istiyorum artık ben

Bunların Hepsi Eylül'ün Suçu

Ağaç idim kesildim.
Kuş idim vuruldum.
Su oldum, çürüdüm yatağımda ...

Hava idim kirlendim.
Ceylan idim avlandım.
Yaz oldum, güze kestim soluk benizlerinizde.

Kitap idim yakıldım.
Türkü idim yasaklandım..
Özgür idim, tutuklandım kapkara zindanlarınızda.

Ana idim dertlendim
İnsan idim utandım.
Gerçek idim yalanlandım,

Astım kendimi vicdan sehparında...

Biliyorum,
Bunların hepsi Eylül'ün suçu...

Eylül

ana sonbahar diyorsun
yapraklarımı döküyorum bir bir
bir mülteci azmine benziyor bu şehir
bu şehirdeki yalnızlığım
yoksun ve kimliksiz.
daha bir tok geliyor acının sesi kulağıma.

yarın darbe olacak diyorlar.
ve ben,
daha çok kaybedeceğim kendimi.
kime sorsam,
barut sanacak...

bana bulut diyorsun
yağmurlarımı döküyorum bir bir...
renksiz bir kavak ağacına dönüşüyorum
sonra...
inanmaya hazırım!
ütopik bir renk giydir artık bana
yalan da olsa...

bana eylül diyorsun
yine bir sis alıyor
bir yaylım rüzgar başlıyor sokaklarımda.

kime sarılısam, üşüyor...

sanırım haklısın sevgilim
sonbahar çocuğuyum ben
eylülde nevrüz yaşanmaz ya...

Görüşemedik

Neleri neleri vardı!
Bir tek o yoktu.
Çayıma şeker.
Aşıma tuz.
Ne ararsan.

Güzel bir gömleği vardı.
Taşlı yüzüğü.

Gazoz bile ısmarladı bana.
Büyük adam olmuştu .
Ama o yoktu.
Görüşemedik...

Evim Neresi

Toprağa basınca hissediyorum,
Yapraklarına dokununca bir ağacın.
Suya değince ayaklarım.
Duyunca sıcaklığını kemiklerime kadar güneşin.
Görünce bir kuşun kanat çırpışını,

Ve bir köpekle oynaşırken anlıyorum;
Neresidir vatanım.
Nerededir köklerim.
Nedir kutsanmanın anlamı.
Sevginin kattığı değeri,
Ve özgürlüğün kıymetini ...

Sadakatin,
Güvende olmamın kişiye verdiği gücü,

O anda anlıyorum;
Beni evim neresi!

Karpuz

onlarca karpuz sığdırdın da koltuğunun altına,
bir tek beni takamadın koluna...

ikimizden her şey oldu da,
bir tek 'biz' olmadık aynı koltukta...

Dinozorlar

Dinozorların ayak altlarında açan bir çiçektim.
Elbette çiğnenecektim...

Ruh Gibiler

Ruhu ölmeyen kaldı mı aranızda?
Beden diye cesedini sürüklemeyen?!

Nefes

bilesin ki;
almasına izin vermediğiniz her nefes,

benim ciğerimden soluyacaktır!
ve çoğalacaktır her solukta denizler...

Anladım

Anladım!
Sırasıyla gelir aşk,
Parası olana daha önce.

Ve kurulur yeryüzü sofraları,
Aynı iştahla acıkan bir zengine,
Fakirden önce...

Adalet daha hızlı ulaşır,
Mevki, makamın peşine...

Daha hızlı iyileşir yara,
Merhemi en erken surene.

Çirkin de güzel olur,
Parasız güzelden de...

Paran varsa şahsındır.
Binersin atın üstüne.

Ölüm bile geç gelir.
Eğer paran çok ise...

Sen Yoksan

düne razıyım ben,
bu günümde sen yoksan...

ölmeye de razıyım,
yarınımda sen yoksan...

gecenin birindeyim.
hayatın gücündeyim.

bıraktım ellerine kendimi.
neyleyim ki bu teni,
hamurumda sen yoksan.

İssız Sokaklarım

insanların
yollarını
Özlem'leri
belirlermiş.

kimsenin
yoluna
Özlem
olamayışımızdandır
belki de.

kuş uçmaz
kervan
geçmez
sokaklarımızdan...

Masalsı,

Kara mısın,
Ak mı?

Gece misin,
Gündüz mü?

Yaz mısın,
Kış mı?

Türkü müsün,
Ağıt mı?

Şiir misin,
Lafügüzaf mı?

Vurgun musun,
Şifa mı?

Aşk mısın
Meşk mi?

Bir an bak gözlerime de,
Anlayayım...

Ayın firar gecelerinin birinde
Uzun uzun anlatayım seni sana...
Yok Bilir Ancak Var'ın Kıymetini

ağır
gelirse
bir gün
sana
yüreğim.

hemen
şuracığa;
askıya as beni!

en çok
ihtiyacı
olan
alsın!

yok
bilir
ancak
varın
kıymetini...

İnce Belli

bir
şarap
kadehinden
inceyken
belim.

doluyken
içim.

kızılken
dudaklarım.

beni de
severek
içmen
koklaman için,

geçmek
için
kendimizden.

ille de
o şişenin
içine mi
girmeliyim?

Lütfen Ölme

Uçmayı biliyorsan,
bak gözlerime.

Okyanuslar varsa dudaklarında,
öp beni!

Düşünebiliyorsan.
konuş benimle...

Yüzmeyi biliyorsan
dal içime...

Düşersin!
Boğulursun.

Yanar, tutuşursun.

Lütfen ölme!

Ben Yoruldum Şiirlerim Biraz da Siz Konuşun

Ben yoruldum şiirlerim.
Biraz da siz konuşun!

Derler ki;

Karadeniz'de gemilerin mi battı?
Dedim evet, battı.
Kimin batmadı ki?
Çakıldı iflas bayrağı...

Şimdi ise herkesten önce kaçan farelerin hesabını tutmaktayım.
Ya da başıboş kalan yerlere 'başıboş' insanların oturuşunu seyretmekteyim...

Dedim,
Yoldaş oldum bugün kendime,
Başımı da bir tek kendi omzuma yaslamaktayım.

-Bir insanın başına cahil bir insan topluluğundan daha kötü ne gelebilir ki?

Ve insanoğlu daha ne kadar kara, kapkara günler görebilir ki?

Ve tüm bu olan bitenler bir tek benim mi umurumda?
Diye bile sormayacağım artık kendime.
Çünkü cevaplar sonuç ister, sonuçlar da sermaye gerektirir...

Ne diyorlardı biz gibilere?
Galileo mu?

Bizler ve diğerleri.
Neyin hesabını soruyorsunuz ki siz bana?
Biz yalnızca biziz işte!
Siz de sadece 'diğerleri'.

Anlamsız olacak hepsi, oyun bitince...

Neden Bana Sorarsın İçim

neden her eksiğini bana sorarsın içim?
ben olmak değil ki, benim seçimim.
suyunu çekmemiş pirinç nasıl dokunursa dişe.
çiglik de gitmez ki, ateşe düşmeyince...

her başın derdi değil ki yerdeki karınca.
sen var da suçu biraz, kendinde ara...
ruh dediğin kaçır mı hiç Nar'dan?

Pervane'nin aşkı mı yoksa yalandan...

nice dervişler aşk aşk deyi düşmedi mi yola?
yol dediğin gidilir, verilmez ki mola.
uçan kuş kısınca kanadını, çakılmaz mı yere?
var biraz da sen kimsin, onu sor kendine...

yazık ki kimim, çok geç anladım.
bu rüyadan ben, çok geç uyandın.
yavaş yavaş azalırken günlerim,
ben bu aşkla ah-ı figan etmekteyim...

verdiğin zahmet yeter, incitme artık kalbimi.
sen sus biraz da, ben konuşayım.
korkarım mahşere kadar sürecek bu çile.
say ki sen Yusuf'sun, ben de Zindanım

kebabın güzeline derlermiş büryan.
iyisi olmaz ki insanın, ne yapar şeytan?
elden ne gelir, böyle buyurmuş Sultan.
Giryân da biziz, Hannan da biziz, oluruz Nalan...

sen sen ol eğriye doğru deme.
sat canını pazarda, aman ha benim deme.
hiç bölünerek olur mu 'bir' , 'iki' ?
iki yarıma da sakın ha, 'bir' deme!

Bir Eksik etek

Çay içmek de kesmiyor bu defa,
Şiir okumak da.

Düşündüm de;
İki yarım,
Bir bütün alabilir mi birbiriyle?
Ya da eksik?
Tamamlanabilir mi bir diğeriyle?

Terzileri toptancı, riyakâr olan bir kentte,
Bir eksik etek,
Nasıl bir olsun ki,
Kolalı bir gömlekle?

Mey Misali Biz Gibi

Aynı bağın üzümü altında yudumlarken Mey'ini,
Düşündüm birden,
İnsan da kaybediyor neleri nelerini...

Ve tam tükettim derken her şeyini.
Bir üzümün alacağı en büyük mertebe misali.
Damıtıldıkça buluyor kendini.

İşte bu yüzden;
Salkım saçak asmaların göz yaşlarıdır mey 'de,
Dolup taşıp kadehlerden.
Çatlamış dudaklara damla damla düşer!

Ben gibi!
Sen gibi!
Aşk gibi!..

Siyahı,
Beyazı,
Mavisini,
Ve dahi kırmızısı vardır açlığın.

-Yeryüzü sofraları beyaz açıklar içindir-

Kırmızının açlığa ise,
Başka sofralar kurmak gerekir...

Kırmızı Açlık

Siyahı,
Beyazı,
Mavisı,
Ve dahi kırmızısı vardır ağlığın.

-Yeryüzü sofraları beyaz açlıklar içindir-

Kırmızının ağlığa ise,
Başka sofralar kurmak gerekir...

Yıldız Feneri

ne uçurtmalar.
ne de kağıttan gemiler.
yetmez oldu,
içimizdeki yolculuklara...

yırta yırta karanlıkları.
kırpıp kırpıp yıldızları.
fenerler yapmak lazım,
yarının çocuklarına...

hayat dediğimiz şey
sonu meçhul,
upuzun bir koridormuş
yapmamız gereken tek şey,
ışık saçmak sadece...

Aşk şimdi tüm bayilerde...

Ben sohbet edecek bir adam bile bulamazken çevremde,
Siz sevişecek adamı nerden buluyorsunuz?

Sağından Ve Solundan Tutulmuşlar

Siz;
aynı sevdaya sağından,
ve solundan tutulmuşlar.

Yazı görmeyen baharlarınızda,
ya bir kurşunla yere düşmüş,
ya da boyunlarındaki
ilmek ilmek direnişlerle,
göçüp gitmişler...

Hiç eğilmeyen başlarınız,
hatıralarınız kadar
dimdik hala...

Rahat uyuyun siz,
uğruna candan geçtiğiniz
toprağınızda...

Ve utansın!
sizin sevdalarınız gibi,
yan yana yürüyecek kavganızı
karşı karşıya getirenler...

Bırak Kendini
Gizemli kovuklarında teninin,
İnce dokunuşlar.
Kadife ve kırmızı şarap.

Şahsa münhasır iniltieler.
Ve teninde sıcak coğrafyalar keşfetmek.

Dudağının gizemlerinde,
Son bir gece.
Ve tiryaki kokularında,
Aşk dolu iki beden sarmak için buradayım.

Ve çırılçıplak karşıdayım.
Cennet dedikleri yer burası olmalı.
Bırak kendini, kutsanalım...

Beyaz Aşk

Dokunmuyorum saçlarımın kır bahçelerine bu aralar.
Sanki her biri derdiğim çiçek...

Şu başımda zamansız açan güller var ya,
Sanki hepsi girdiğim yürek...

Şimdi hazan mevsimi dayansa da kapıma.
Renklerim sizde kaldı.

Kokunuz bende.

Çeker dururum mütemadiyen içime,

Şairin Hikayesi

biraz daha imge,
biraz daha ironi,

ağzını sık torbanın.
daha az konuş.

kaşını eğ şiirin,
yüzünü düşür.

dudağını büz ...

yok olmadı biraz üşüt,
ateşi yak,
biraz pişir.

devir cümleleri,
yüklemi öne al,
öznesiz bitir...

derken derken;
yok olmadı
kendin devril...

-düşkün bir ozanım ben şimdi-

Toprağım Kaderim Değil Kederimdir Bundan Sonra

(İster killi ol, ister humuslu)

Ansızın bir yaprak düşer ayaklarına.
Omuzlarında hissedersin yükünü.
Küçücük bir yaprak dersin.
Ne kadar ağır olabilir ki?

Hem ömrünün yazında,
Bu kopuş da neyin nesi?

Zamansız bir şiir nasıl düşerse yüreklere,
Zamansız kopuşlar hatırlatır kederini.

Bu coğrafyada 'Kader'e' yer yok!
'Keder' var diye fısıldaşır toprak...

İlk kadınlar koparılır dalından.
Sökülür kökleri vatanından.
Tam bitti derken,
yeniden doğurur toprak tohumunu...
Şaşar kalırsın!

Sen haykırırken avaz avaz sustuklarına,
Kara'lar giyer insanlık,
Sarılar bağlar doğa.
İki damla göz yaşına sığınmış derin bir hüzn,
Ok gibi batır göz kapaklarına.
İçerden dolar taşarsın da,
Bir türlü akamazsın dalında solanlara.

Giden gitmiştir artık.
Geçmiş ola...

Kaçabilmek için kaderinden.
Saçlarına tutunmuş yahut,

Ayaklarına kapanmış bir yaprağın hikayesi düşer parmak uçlarına!
Eğilirsin kaldırmak için.
Tırnaklarınla yeniden batarsın toprağa.
Eğildikçe büyürsün 'küçüldüm' dediğin anda.

Oysa ki;
Minicik bir tohumun ağırlığında ezilebilirmiş insan, aç kaldığında...
Ve ya;
Başka diyarlara göç edebilirmiş, kardeş kanı aktığında.

Söyleyin bana?
Bu bir tek benim mi nazarımda?
Onca havarisi varken Tanrılarınızın.
Bu adaletsizlik bir tek ben mi umurumda?

Hani Asya' nın bağrından kopmuş Özce kız var ya?
Türk kızı!
Dil'inde türlü türlü hileler.
Kılıçlar kuşanan bir zaman.
Kılıçtan geçen sonra...
Hangi örtünün altında korur iffetini.
Ya da hangi firavunun nikahında aklar kendini,
Bilinmez...

Sorarım insanlığa?
Dokuzuna yeni basmış,
Kırkını görememiş zoraki bir kadının,
'Hayz' midir umurunda olan,
'Haz' midir yoksa?

Ah Bilge kız,
Ah Gülce kız,
Bir zamanlar özgürce koşarken atını 'bakir' vatanında,
Bekaret bir tek topraklarınla anılırdı.
Şimdi namusun, insanlık pazarında...

Sır gibi saklarken kendini,
'Kapkara', sözde zırhlar ardına,
Kaç vergi gerekir teninin tek zerresine nefes aldırmaya.
Kurdu gövdesinden menkul,
Yemişi dalında kurutulmuş bir ağacı yaşatmak için,
Kaç Coğrafya gezdirmek gerekir daha.
Orta Asya'dan Anadolu'ya,
Kaç iklim değiştirmeli,
Ölüm kader sayılmayacaksa?

Ne acıdır ki;
Türlü türlü çiçekler sığdırıldı da saksılara,
Bir tek insan (lar) sığdırılmadı dünyaya.

Daha kaç savaş götürür bu adaletsizlik bilinmez!
Kaç yaprak düşmeli daha dalından.

Ve kaç asır susmalı, susabilir insan?
Tek bir 'erk' doğuracak dişi kalmadığında.

Ben erkeğim diye öyünüp gezinenler var ya,
Hangi kadının kucağında sevilip okşanacak,
Anaları bile 'yok' sayıldığında...

Sayenizde;
'Toprağım kaderim değil,
Kederimdir bundan sonra...'

Hüviyetim Hüviyetine

Bin kilit vursam da kalbimin üzerine,
Surlar ötesinden bir sultan tarafından,
Son kalem de düşürülmüştür artık.

Hüviyetim, hüviyetinize amade...

Varlığını Özümse

Biz kadınlar ve diğerleri.

İçindeki coşkuyu yaşayan ve bunu dışa vuran kadın ahlaki kurallardan yoksun kadın demek değildir.

Bilakis, el alem denilen en tehlikeli terör örgütünü, eğitimi, algısı, gözlem ve yetenekleriyle etkisiz hale getirmiş kadındır...

Onlar güçlü, zeki ve meydan okuyan kadınlardır...

Erkek ya da kadın hiç fark etmez, insanın en önemli sermayesi, sahip olduğu akıl, bilim, sanat ve vicdan gücüyle ölçülür.

İnsanı bel altı muhabbetlere sermaye etmek kişinin bu olgulardan herhangi birine bile sahip olmadığını gösterir ki bu nitelikteki insanlarla işte o beğenmediğiniz kadınlar muhatap dahi olmazlar...

Oysa ki tekrarı olmayan an'ların toplamıdır ve tüm toptancı yargılardan ziyade, özgürlüğü destekler yaşam.

Sistemik kuralların dışında olgusal kuralları yoktur hayatın.

Ve doğa, bu büyümlü seremonide en doğru cevabı sunar insana.

Doğada riya yoktur...

Ne ahlaklı bir köpek, ne de ahlaksız bir kedi vardır doğada.

Ne kuş örttüğü için suçludur, ne de güneş yaktığı için suçlanır...

Onun ahlakı, yaratılış biçimi ve özüdür...

Gücünü kendinden ve özgürlüğünden alan bireylerin önüne 'sözde' ahlaki bariyerler koymak ahmakça bir düşüncedir ve bundan daha ahmakçası zor gücünü kullanarak ferdin ruhunu etkisi altına alacağına inanmaktır...

Varoluşçuluğu özünde hissetmiş bireyler var olmak için kendilerine mekan ve zaman aramazlar...

Onlar aklın da üstünde olan vicdanı kendilerine rehber edinmiş ve insanın var olma hakkını kendine iade etmiştir.

Çünkü inansın en temel hakkı, insan olabilme ve insan kalabilme hakkıdır...

Bildiği cenneti bilmediği cennetlere değişmek ne akıl ne de vicdan süzgecinden geçebilecek bir sermaye değildir...

Ve her durum var olmak için, süreklilik gerektirir.

Varlığınızı kabul edin edin ve özümseyin ..

Korkmayın.

Biz gibi kadınlardan kimseye zarar gelmez...

Haller İçinde Bin Hal

Bugün hallerden daireyim ben...

Yontturup kendimi bin kayalığa,

Hiç sivri uç bırakmadım.
İstesem de canına batamıyorum.

Bugün hallerden yazıyım ben
Atsam da divitimi denize,
Hep bir ağız bağıırır kelimeler
Yazmadan duramıyorum.

Bugün hallerden şiirim ben.
Sayfa sayfa çoğalan..
Saydım da binini derdimin,
Hepsini sayamıyorum...

Bugün hallerden özgürlüğüm ben.
Bin yıldı atı coşsa da içimde.
Nalım batar ayağıma,
Bir türlü koşamıyorum...

Bugün renklerden ebruliyim ben.
Kırılrsa da kanatlarım kökünden.
Vardım da gökkuşağı ilmine,
Uçmadan duramıyorum...

Menzilindir uzak, suretindir yakın olan.
Derler ki yar senden vazgeçmiş.
Sevsem de yanına varamıyorum...

Vardım da aşk sırrına ben.
Yanmadan duramıyorum...

Yansam da aşk sırrıyla ben
Sende yok olamıyorum...

İyileştiren Sevgiler

İyileştiren sevgiler seçin hayatınıza...

Yeterince yüzleşin kendinizle.

Eğer en ufak bir ışık görüyorsanız tünelin sonunda, Savaşın istediğiniz o şey için!
Yer yer haksızlık edin, yer yer bir başkasını tercih edin kendinize...

Yeterince acı çekin...

Ve yeterince mutlu olun...

Ancak 'yeterince'...

Daha fazlası değil...

Eğer memnun değilseniz gidişattan.

Sorun mutlaka karşılıklıdır.

Ancak kişinin en büyük sorumluluğu yine kendisidir...

Her insan kendini düzeltmekten mesuldür...

Hiç acımadan, hançeri defalarca sokun aklınıza, kalbinize, egonuza...

Eğer kanıyorsa ruhunuz bu yüzleşme sonucunda, en iyi sonucu açık ameliyatlar verecektir.

Ya da tümör olan bölgeyi söküp atın içinizden.

Çünkü o doku sizinle büyüse de yıllarca, size ait değildir...

Sonra şöyle bir durup seyredin manzarayı.

Kendinizi bağışlayın...

Bu da yeterli değilse eğer,

İyileştirici, samimi sevgiler zerk edin yaralı bölgeye. İnanın bana bu kemoterapi etkisi yaratacaktır...

Ondan sonra bakmayın bir daha arkanıza.

Doğa canlı ve her şeye rağmen, tüm rağmenlere rağmen içimizdeki aşk, sevgi canlı..

İnsanın sorumluluğu yaşatmaktır...

Öldürmek değil...

Karanlığa, çirkinliğe inat, iyiyi, güzeli davet edin hayatınıza.

Sanatı, estetiği, her insanın içinde var olan üretme, güzelleştirme yönünü keşfedin kendinizde...

Onu geliştirin...

Tanrı/ sallaşmak budur işte!

Tanrının bizden istediği de...

Bulduğunuz her yerde kendiniz olun.

Empati den kaçınmayın!

Gözlemeden de...

Kendiniz olmadığınız hiç bir yerde kalmayın.

Duvarına bir tek tablo asamadığınız, o tabloya birlikte bakmadığınız,

Balkonunuzda çiçek yetiştiremediğiniz,

O çiçeği birlikte sulayamadığınız,

Aynı şarkıyı dinleyip, yatağa aynı saatte giremediğiniz, Hiç kimseyi tutmayın hayatınızda...

Güzelleştiren sevgiler çağırın hayatınıza.

Azaltan değil, geliştiren, yücelten sevgiler.

Saygı, hoşgörü ve sadakatle koruyun sevginizi de.

İki yarım bir bütün yapabilir..

Ya da iki eksik, tamamlanabilir birbiriyle...

İyi müzikler dinlemeyen, hayatının hiç 'bir şarkısı' olmamış,

Tuvalde olmasa bile,

Düşünde güzel tablolar hayal edemeyen hiç kimseyi kabul etmeyin hayatınıza...

-Çünkü yaşam sanattır...

Çünkü hayali olmayanın, gerçeği olamaz...

Birlikte "Al Bano-Liberta" dinleyeceğiniz biriyle karşılaşırsanız eğer, işte onu çok sevin...

O insanların nesli tükeniyor.

Benden söylemesi.

Hiçbir şey için geç değildir.

Hemen/şimdi!

Sıkı sıkı sarılın onlara

Ağırlık

sırtında taşınmaz ki yıllar,
yürektedir ağırlık...

ayağa takılır zincir de,
tutmaz ki zihin bağcık...

görmek ziyan değildir diken,
yeter ki kanada takılmasın çalılık...

saadet güldürmez bir tek insanı,
acıdan da değildir her ağıt..

mutluluktan uçmaz her zaman insan
bazen, uçar ruhtaki hafiflik...

esvap tutar belki yamayı da,

aşk'a olunmaz ki yamalık...

Domino Taşları

Dedim;
Bana domino taşlarının hikayesini anlat,
Dedi, asıl devrilen bizleriz,
Onlar değil...

Dedi;
Domino taşı gibidir mutluluk!
Ve de mutsuzluk.

Kusurlar...
Pişmanlıklar..
Ağırlık- hafiflik...
Aşk, nefret,
Domino taşları gibidir hayat...

Ne ekerse onu biçirmiş insan.
Ne varsa derinlerinde
Onu taşırmış deniz.

Sevgi, sadakat, mücadele,
Ve her şeye rağmenler koydum otaya,

Siz aklınızı ve kurnazlığınızı koydunuz.

Bir aşk koydum ben ortaya.
Siz, yüreğinizin bunu hiç tatmayışını.

Çürümüşlüğünüzü koydunuz ortaya
kokuşmuşluğunuzu....

Sıra sıra devrildi taşlar.
Ta ki başladığı yere dönene kadar...

Benim günahlarım,
Sizin günahlarınızın bittiği yerde başladı

Ancak ne bu beni ne masum yapar
Ne de sizi günahsız...

...
Bu sarhoşluğunuzla son taşınızı da devirmeden.
Son kalenizi düşürmeden, yüzleşin kendinizle Albayım.

Üzerinize örttüğünüz o Kukuletalı Ruhban Cüppenizi giyiniz ve bir an önce kendinizden
ve insanlıktan af dileyiniz...

Cenneti Doğurabilirdim Sana
Bin dilde sevebilirdim seni...
Bin mecliste kurulmuş.
Bin bir türlü muhabbetle..
Ve gerdanımdan süzülürken raks
Bin işveye dönüşebilirdi aşk.
Dudaklarımın kıvrımında biriken mey
Sen, ben ve Endülüş'te bir Saba vakti.
Cenneti yeniden doğurabilirdim sana...

Yarım Őir

Yabancıŝı
olduğum
kelimelerle,

Samimi,
bildik bir
cümle
kurmadım
sana dair.

İşte
bu yüzden
yarım kalan
tek şiirim
sensin.

Bitseydin
dua
olabilirdin
içimde.

Ya da
bir şarkıya
dönüşebilirdin
dilimde...

Bir tek
seni söylediğim...

Kim Bilir

Belki çok uzaklarda bir yerlerde
Birileri bizi hayat hikâyelerinin başkahramanı yapmıştır.

Bir şarkı tutup, derin derin dalıyordur gözleri uzaklara.

Belki meze oluyoruzdur hiç bilmediğimiz masalarda.

Kim bilir!?
Belki bir alkoliğe dönüşüyordur görmezden geldiklerimiz.

Belki kazandığı her zaferi bizlere borçlu hissediyordur.

Kim bilir kaç kere kucaklaştık
Kaç kere seviştik uzun gecelerde..

Belki sel olup aktık gözlerinden,
İçine bir kez bile bakmadıklarımızın.

Belki uzayıp giden caddelerin sonunda ışık olup parıldadık,
Gülümsedik birilerine.

Yol gösterdik.
Umut olduk.
Tutup kollarından, kaldırdık her düştüğünde...

Sardık belki yaralarını hiç bilmeden.

Yoo!
Belki değil,
Mutlaka öyle olmalı!
Hissedebiliyorum bunu.

Yoksa bu kadar ağırlaşmazdı,
Zorlanmazdı kanatlarımız...

Aşk Kırmızı

Aşk'ın kırmızıyı seçmesi tesadüf değildir.
Çünkü aşk şaraptır!
Yavaş yavaş değil,
Bir anda öldürür!

Bendeki Sen

eğer üstüme gelen dalgalara dayanıyorsa yüreğim,
bunda payın çoktur.
ve en ufak bir kıvılcımla yanıyorsa içim,
bunda da payın çoktur.

-fakat anladım ki, seni sevmemde hiç payın yokmuş-

çünkü ben seni değil,
bendeki seni sevmişim.

-sendeki sen, zaten hiç yokmuş-

Azmak'ta aşk

Orada aşık olduğumu sanmıştım ilk.
Ve düşünmüştüm kendi kendime
Aşk mı aklımı başımdan alan.
Azmak mı aşk'ı başıma sokan.

Ancak bildiğim bir şey var ki;
İnsan yanındaki kurbağa bile olsa
Aşık olur o büyülü ortamda.

Ve bir kurbağayı dahi beyaz atlı prense çevirir
bu sihirli yer...

Bunun aşkla alakası yok.
Aşk olan o 'yer'!

Söyle Eros

'... Tanrının beni bu şekilde yaratması
ve bir tek aşk `sız koyması aklıma bir tek şeyi getiriyor;
'Beni kendine saklıyor olmalı.

Yer Gök Aşk

Aşk'ı aramanın ayıp olduğunu söyledi çağımızın Molla Kasım'ı.

dedim;
sen benim bahsettiğim Aşk'tan ne anlarsın.
o zaman da anlamamıştın Molla efendi...

Şiirleri Susturamadım

Bütün iyi niyetlerimin tecavüzcüsü.
Saksıda çiçeğimin,
Askıda elbisemin katili.

Güzelliğimin hırsızı...

Kadınlığının düşmanı,
Erkeklığın yüzkarası...

Yanlış anlama sakın.
Ben değilim arkandan konuşan .

Şiirleri susturamadım...

Şiir Kesiği

yazdıktan
sonra
benim
değil ki
o şiirler.

kılıç yarandır
artık senin...

Üsteleme

Sosyal ve duygusal ağınızda olmayan birini sırf yalnızlığın dayanılmaz ağırlığı yüzünden
'üstelemeyin'.
Karalayın üstüne gitsin.
Yoksa ilk fırsatta o sizin üzerinize basacaktır...

Şiir Benim

Şairin
benim
ama,

Benim
şiirim
artık
sen
değilsin...

Kendinden Başla

Kendinden başla anlatmaya.
Bende senden başka bir şey yok.

El Değmemiş Sevdalar

Bildiğim bir yer var.
Bilmediğiniz bir yer.

Orada her şeye rağmenler var.
Ve her şeye rağmen özlenenler...
Sevilen, beklenenler...

Bildiğim bir yer var, yakında!
Burnunuzun ucu kadar.
Orada sadece var olanlar var.
Küllerinden yeniden doğanlar...
Bildiğim
İnsanlar var orada.
Kadından ve erkekten azade.

El kadar sevdalar var orada
Avucumun içi kadar
Tertemiz.

Bırak burada kadınları,
Hepsi de riyakârlar.

Koy gitsin erkekleri de,
Hepsi arsız gemiler gibi,
Her gece bir başkasının koyundalar.

Şiir Olduk

Dillere düştük yar seninle...
Şiir olduk!

Sanatsal Haramiler

Yolu kesilmiş çizgiler bana göre değildi.
Kalıplar..
İşte bu yüzden,
Tam da bu yüzden,
En sevdiğim şeyden,
Çamurdan vazgeçtim.
Bundan böyle,
Sadece üç nokta var fırçamın ucunda.
Sonsuzluğa uzanan...

Fırçam mı?
Dediği gibi ustanın;
Fırçam, 'dilimdir' benim.
Kemiği de yok nasılsa.
Kıramaz kimse beni bundan sonra...

Memleketim

Ah benim kadim şehrim.
Memleketim.
Gazisi sonradan düşürülmüş
Defalarca işgal edilmiş memleketim.
Gaia'nın bakışlarında mı gizlidir acın?
Üzerinde gezinen hoyrat adımlarda mı?

Hangisi daha acı gelir sana?
Çalınışı mı hikâyenin?
İhanetimi halkının?

Söyle!
Hangisi daha ağır sana?
Yükle sırtıma!

Mültefit Bahar

Yine bir yangın düşer içime
Gecenin en ıssız saatlerinde.
Sızlar yaram en yorgun yerinden.
Ne dilde söz,
Ne gözde fer kalmıştır.

Derler ki;
Bir tek meyuslar bilir sabahı olmaz geceleri.
Bir de kimsesizler..
O geceler ki,
Akli geçmiş mevsimler peşinde.

Bir mültefit bahar lazım şimdi bize

Karanlığa inat,
Güne yakın.
Tende sıcak...

Düş Kırığı

bir tutam begonvil avucumda.
senden kalan.
bilmez ki çiçek.
kim kimi çok sever,
kim kimi daha fazla!

kim kime özlemdir.
kim kime şiir.
kim kime resimdir.
dalıp dalıp gittiği...

tırnaklarını etime batırınca çiçeğin.
genzimi yakınca kokun,
birbirine dolaşık.
iki ruh arası mesafe yürürüz seninle.
el ele, göz göze...

ah o yorgun ellerin,
hala saklımda...

öyle bir özlem ki bu,
günden kalma,
Ay'a yakın
gecenin en derininde...

uykularım ise,

doğmamış mutluluklara gebe.

-her yanım düş dölü..

kıvrılırken sensiz çarşaplarda.
belki nefesim kesilirken sanrılarda,
tutku, arzu, şehvet,
sen ne dersen de.

hani gözyaşı yorganlarımız vardı ya,
içinde şiirler bohçaladığımız.
işte o bohçaların en kıvrım yerinde
bir kafiyeyiz şimdi biz,
dolaşık birbirine.

Gün Batımına Seril

gün batımına döndüyse eğer gözlerin,
yağmurlu bir gecede
s e r i l e r e k gökyüzüne,
son bir kez daha öpüşmeliyiz o sahilde...

kaçamıyorum yakamozlarından.
mağaralarında kaybolmaktan.
meçhul rivayetler gibi
yakıcı ruhunda kavrulmaktan.

ki sevişmek,
her seferinde onurlu bir intihardır bana.

sapla aşkının ucunu yüreğime.
korkma!
tenimle yoğurulmaktan.
bende yok olmaktan...

ki seninle ölmek,
her seferinde yeniden doğmaktır bana,
-sana...

Zavallı Aşık

Kendi duygusal zavallılığımı gizlemek için ardına saklanmaya çalıştığım aşk,
Bilakis açık etmişti her şeyimi...

Öylece yığılıp kalmıştım kucağına.
Vah zavallı aşık ben!

Soru (?)

sana bir soru sorsam
sorum ölecek,
sorunun öznesi sevgi...

işte bu yüzden
cevapsız sev beni!

Ne demiş üstat;
"çünkü sorular cevapları sevmez.
çünkü cevaplardı soruların katili..."

beni seviyor musun?
-evet...
bak,
sevgisi şimdiden düştü cümlemizin.

Yalan

Ne çok yalanlar söyledik yarının çocuklarına.
Kuru bir gürültüden başka bir şey bırakmadık onlara.
Zaten yalan olan hayatlarımızda,
Yalandan kim ölmüş ki?!
Bir yalan da siz söyleyin bana.

Öyle sahi söyleyin ki,
İnanabileyim buna.

İnanabileyim,
Bir gün her şeyin çok güzel olacağına...

Vurdular Beni

Vurdular beni!
En hassas yerlerimden vurdular.

-İnsanlığımdan, inanmışlığımdan vurdular beni!..-

Ölüm Kapıda

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum.
Ölüm kapıda!

Fakat açmayacağım ben kapıları.
Sizin sonuna kadar açtığınız o kapıları.
Ben bir bir kapatacağım.

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum...
Ölüm kapıda!

Ne zaman bir yolculuk düşse aklıma.
Ya dağlar, ya devler keserdi yollarımı.
Dağları aşar, devleri yenerdım eskiden.

Fakat şimdi;
Görünmez, bilinmez.
Elle tutulmaz düşmanlar göktü yollara.
Bırak yollara düşmeyi.
Çıkamaz olduk sokaklara.

Korkunun gardiyansız mahpushanelerinde,
mahsur kaldı insanlık.

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum,
Ölüm kapıda!

Görünmez sandığınız mikropların hepsini görüyorum ben hala.
Hem de daha beterlerini.
Her an duyuyordum seslerini.
Canlarını alıyordu.
Yalanlar söylüyordu geleceğin çocuklarına...

Ölüm kapıda!
Ben biliyorum
Ölüm kapıda!

Fakat açmayacağım kapıları .
Sizin insanlık kaybolsun diye
Sonuna kadar açtığınız o kapıları
Ben bir bir kapatacağım.

Korkmuyorum sizden,
Çünkü ben ölümsüz!
Defalarca ölüp ölüp, dirilmiş bir insanım.

Ormandayız

anladım ki ;
ormanda sahip olduklarımızla değil,
ancak cesaretle,

korktuklarımızdan daha korkunç olarak hayatta kalabiliriz...

Saba

Dışım büyürken,
İçim küçüldü her gün.
Eğreti döşeklerde her gece.
Biraz daha azalarak karşıladım sabahı...

İnceldiğim Yerden Kopayım

Bana karşı her türlü kabalığı yapan biri ona karşı biraz daha incelmemi istiyormuş!
Ben de hayhay dedim.
Biraz daha inceleyim de,
İnceldiğim yerden kopayım...

Kurtuluş

'...Hem ruhum, hem yüreğim yanlış coğrafyalarda esir kalmıştı.
Göğsümün ortasından zorla sökülen yüreğimi geri olmak, bana zorla dayatılan kaderi reddetmekten daha zordu.

Acı İndirimi

'...acılar da tanıdık oldu artık.
fakat tanıdık olması,
indirim yapacağı anlamına gelmezmiş...

her geçen gün,
tefeci gibi, faiz koyuyor bir de üzerine...

Hiç Kimse

Herkes sevdi evet
Ama kendince.
Kendi yeterince...

Sevdi saçlarımı,
Sevdi yüreğimi,
Ama içimdeki boşluğa kimse ulaşamadı.
Dolduramadı içimdeki yalnızlığı.
Kadın/erkek
hiç kimse.

Kalp Ağrısı Hiçbir Şeye Benzemez

Ve,
ansızın
başlar
yolculuklar...

kimi
kendine
gelir.

kimi
kendinden
geçer...

başkaları için
diyeceğiniz
bir şeyiniz
kalmaz...

gideceğiniz

bir yer...

ve
bir özür borçlanırsınız
kendinize.

kavganız azalır
yükünüz çoğalır...

işte o zaman
valiz diye
bedeninizi
sürüklersiniz
yük diye,
kalbinizi içinde...

siz iyisi mi,
iş işten geçmeden
vazgeçin
yüreğinizden.

kalp ağrısı
hiç bir şeye
benzemez..

Dökün Benzini

Gitmeye gücüm yok.
Kalmaya gönlüm.

Dökün benzini çatıya!

İçim İçime Sığmıyor

içi içine sığmaz bazen insanın.
bazen mutluluktan,
bazen acıdan...

iyi de,
kendine bile sığmazken insanın 'içi',
nereye sığar ki?

Yangın Yerine

Yangın yerine düşünle,
Yangını çıkaran aynı olmuyor işte...

Biri kaçıp kurtulmanın derinde,

Diğeri yangını söndürmenin...

Ol

aşıkısan eğer,
çık akıldan
deli ol.

Aşk düştü mü bir kez yüreğe,
dünyanın neresinde olursa olsun,
ara, bul!

kontrolü sağlanan hiç bir eylem
Aşk'tan değildir.

zamanı olan tek şey,
sadece zamanın kendisidir.

insan ise,
sonsuz bir serüvenidir.

ateşi yak
akıldan çık.
o'na koş.

onun ol!
ol!

Haciz Var Yüreğimizde

Her yolculuk bir kuyuda biter olmuş.
Sanki kara kara büyüler yapılmış insanlık üzerine.
Nereye baksak avcı kaynıyor.
Ve en erken Aşk'ı dökmüşler pazara.
İnsanlık, uç kuruşa satılır olmuş belediye tezgâhlarında.
Hani o her kapının anahtarı olan Aşk'ı
Bizler bir kez bile yaşamadan,
Aşık olunacak adam gibi bir adam,
Kadın bulamadan,
O iyi insanların hepsini sanki anayasal bir kanunla toplatmış piyasadan.

Ve sevginin yerine paranın açamayacağı kapı kalmadığından bu yana,
Tüm evlerin içi boşaltılmış.

Haciz var yüreğimizde...

Soğuk

'...cinayet mahallinde unutulmuş

ceset gibiydin yokluğunda.

soğuktu,
üşüyordum!
hiç kimse üstümü örtmüyordu!..

Aşk İlahtır

Aşk ile açar,
Aşk ile kapatırız gözlerimizi.
ilahi bilgi sadece aşkta mevcuttur.

ölüm de biter,
hayat da.

bitmeyen tek şey, Aşk'tır her iki dünyada.

hey Aşk!
sen nelere kadirsin.

olmaz denileni olduran.
yapmam denileni yaptıran.
insanı kendi aklından ettirensin...

söyle bana,
şimdi sen
İlah değil de,
nesin?

Hayat

Kaç
hayat
çıkart
hayatımdan.

Ama hiçbir

benim
değil...

Dağınık Kalsın

dağınık
ölmek
istiyorum
bu gece..

bırak!
her şey
öylece
dursun.

sen,
ruhumu
dağıt sonra.

üstüm
başım
saçlarım...

onlar da dağınık kalsın.

-sende kalsın!

Yusuf'un Aşkı

bir garip Yusuf'un
Züleyha'sı olduktan sonra dokunur oldu şarkılar yüreğime...

ey kuyu!
yerin yedi kat dibi.
göğün yedi kat üstü.
hanginizde var bu aşk?

bu hoş seda,
bu tutku?

üzerinize bassam,
neredeyseniz titreyeceksiniz.

bulutunuza varsam,
neredeyseniz ağlayacaksınız...

Masal

Masalara kaçıyorum ben...
Paldır küldür!
Koşa koşa!

Kırk gün kır gece düğün merasiminden sonrası olmayan masalara...

Biri sonunu yazmaya kalksa,
Kırılır kalemler...

Vakitsiz Aşklar

bir gün,
mutlaka çiçeklenir baharlar.
çiçeklenmek,
ilkbaharın yazgısında var.

ve hep birden bire gelir sımsıcak havalar.
aşklar...
tırtıl kozasını,
filiz tohumunu,
birdenbire çatlatır...

gülün dalında minesini solduran
bu kasvetli sis,
masum yüzlerin,
gece gibi çökerken üzerine
bu vakitsiz hüznü,
kıştan kalma bir firarinin
künyesinde saplıydı.

ve ne yaparsa yapsın
kendini ele verirdi kaçak baharlar.

her mevsim vaktinde güzeldi.
ve vakitsiz öten her horozun
başı mutlaka kesilirdi...

İndirin Maskenizi

yalnız kadınlar
kolaydır.
ama,
yalnızlığı,
kendi seçmiş kadınlar,
değil!

indirin maskenizi!
bizde tüm kartlar açık!

Kal Bu Gece Yanımda

git demedim ki!

kal!

utandım,
gözlerimi kaçırmam bundan.

en mahrem yerinden soyuldu duygularım.
fişlendim sana.
çıplak kaldım.

gitme!
kal!

üşürsek,
körüklere var harlamaya ateşi.

yanarsak,
serin kıyıları var.

gitme!
kal!

bu gece kal!

bin asırdır beklediğim sendin.
sesinin titremesinden,
kalbimin vuruşundan tanıdım.

gitme!
bir gecelik ömrüm var!
kal bu gece yanımda!..

Aşkımın Vurdular

'...aşkımdan vurulan kadınlar,
teninden vurulan kadınlardan daha yaralıydı...

-kın olmuş, damla damla kanıyorlardı...

Lanetli Çağ

Çağın en lanetlisine denk gelmiştik...

Suçsuzduk, inandıramıyorduk...
Suçluyu görüyor, bir şey yapamıyorduk...

Haksızlığı görüp, müdahale edemiyorduk.
Çalışıyor, karşılığını alamıyorduk.
Konuşuyor, suçlanıyorduk
Susuyor, yine suçlanıyorduk.

Biliyor, dinlenmiyorduk.
Bilmiyor alkışlanıyorduk.

Diriydik öldürülüyorduk.
Ölüydük kirletiliyorduk...

Şeytanın da pek bir popüleritesi kalmamıştı o çağda
Günde üç beş kez karşılaşıyorduk...

o da yoruldu dönmekten.
kırıldı gramofonun iğnesi.
şarkısı bitti hayatının...

bitince müziği içinde.
gülüşünü askıya astı kadın.
geceyi giyindi üzerine.
tek tek baktı yüzündeki zamansız izlere.

bedenine atılan çiziklere.
ruhundaki boşluklara baktı sonra.
biraz daha araladı kapıyı.
akıttı gözyaşlarını boşluğa...

inceden yağmur yağıyordu,
sokak uyuyordu...

yanlış yerde arıyordu kendini kadın.
içinde kaybettiklerini,
şarkılara, şiirlere soruyordu...

gecikmiş ayrılıklardaydı akılı.
bavulsuz yolculuklarda...

önce bir bilet kesti düşünce,
üstünü bıraktı..
tek tek tüm odalarını dolaştı evin.
sıcağı bozulmamış çarşafı sarıldı önce.
öptü, kokladı..
örtüsü bozulmamış yataklara yattı.
açılmadık kutulara.
kilidi uydurulamamış kapılara baktı sonra
yanına alacak hiçbir şey bulamadı...

sağanaklaşıyordu yağmur.
bir kova koydu su alan çatı katına.
saçlarını taradı sonra,
gözlerini sildi,
aynaya baktı uzun uzun.
gece tül gibi yapışıyordu üzerinde.
ne de yakışıyordu kadına gece...

sıcak bir nefes verdi sonra,
titriyordu elleri.
hiçbir şeye el uzatamayışından yakaladı ellerini.
sardı, ısıttı sonra...

ve şunu yazdı hüznün buğulu camına;

'bu kez, kendime gidiyorum!'

Beyaz Aşk

beyaz aşk...
beyaz yolculuk...
beyaz ölüm...

dedin ki bir gün;

benimki kara değil,

beyaz sevda.

işte o günden beri
aklım hep beyazda...

bırakıp tüm kaygıları
renkleri atıp bir sandala,
sadece beyaz bir umuda tutunmak,
hasretle,
özlem(in)e sarılmak.

ve binip çelikten kanatlı kuşlara
yollara düşmek,
beklenmedik bir sevginin peşinde...

kar beyaz bulutları delen,
bir beyaz güvercin olmak.
tüm beyazları bırakıp geride,
sadece,
bir beyaz güle konmuş bülbül sevincinde
aşk şarkıları söylemek...

bir su kıyısına varmak sonra.
kana kana içmek huyundan.
geçmek kendinden,
beyaz ölümlerde...

ah beyaz aşk!
lekesiz aşk.
ömrümün tek manası olabilirdin.

ve benim bu beyaz kaderim
yüzü aşka dönük,
küskün tüm zamanlara
ay yüzlü bir sultanın peşinde
ağarmaktı belki de...

Biz

'Biz' dik güzel olan.
'Sen' ya da 'ben' değil.

Sen!
Kadın koynunda üşüyen adam.

Ben!
Eskisinden daha kadın,
Ama daha mutsuz...

Çizmedin Beni Hiç bir Türlü Yanına

Boş çerçeveler gibi yalnız yürekler,
Denizi kurutur,
Ayı da sürüklermiş geceden...

Emekleyen bir çocukmuş güneş,
Vaktinden geç gelen,
Yahut hiç gelmeyen.

Çizdiğin hiç bir mutlu resimde ben olmayınca,
Yıldızları sürükleyip taktım saçıma...
Güneşi de dudaklarıma.
Varmışım gibi rüyalarında.

Şimdi ıssız bir sahil kenarında,
Uzandım sere serpe kumsala,

Kıyılara baygın düşen benden.
Ve bir ihtilal kadar acımasız olan senden.
Hiç bir şey kalmadı geriye.
Çizemedin beni hiçbir türlü beni yana.

Kabul edelim!
Tükendik ressamım!
Tükendi palette boyalar...

Bundan böyle her pozum,
Başka bir ressamadır artık.

Aşk Şimdi Fethiye'de
Kıyıda gördüm
Güneşi
Kalbime uzanan
Kıyılardan...

Saba yelini gördüm
Denize kavuşur gördüm...

Ege ve Akdeniz'in birleştiği yerde
Kıyılarda
Begonvillerde
Güneşin ışıltılarını gördüm...

Onda değil,
Sende!
Ben sizde ışığın bin rengini gördüm...

Ayağımın altında ezilen çimeni gördüm
Saçıma taktığım begonvilleri
Gökte uçan martıyı...

Vakit
En büyük yalanıdır hayatın.

-Sonsuzluk kucaklar buralarda sizi.

Islak doğar Güneş'i
Soyunur da aşka,
Yakmaz
Acıtmaz

Denizedir ilk sevdası onun.
Unutmaz.

Aşk şimdi
Fethiye'de...

Aşk Şiirleri

irak gönüllerin uçurumuna kurulmuş
bir ince köprüdür yüreğim
cehennemi ateşlerden
ince ince sızan..

bir Hiroşima yangınıydı yokluğun
apansız
amansız gelen.

acılardan fazlasıyla nasibimi almıştım
küflü deniz yosunlarının
ağızlarında bıraktığı kekremsi tat
tarifi buydu ömrümün..

baharı müjdeleyen
kiraz ağaçlarının dallarında uçuşan
o ipeksi pembe umutlar
bir gergef gibi gerilince yokluk denizinde,

özlenen ne varsa
şiire dönüştü dudaklarımda...

ve sazını arayan
hüzünlü bir türküdür artık şiirlerim.

Güneşe Adanmış Şiirler (Rüya)

Kaç gecedir gözlerimi sana kapatıyorum korkuyla karışık
bilmiyorum.
Bildiğim tek şey,
Uyur uyumaz içimde bir yolculuğun başladığı.
Takıp aklımı düşlerime,
Sürüp aşk kırmızısı rujumu,
Dalışım sana doğru...

Fakat sen!
Hiç bir yerde yoksun.
Nerede arayacağım seni,
Kimsin,
İsmin-cismin nedir bilmiyorum.

Ümidimin en kırılgan yerinde
Bir yolu olmalı diyorum,
Sana ulaşmamın bir yolu daha olmalı.

Gökyüzü sesleniyor sonra,
Onu yerde değil gökte ara!
O kimselerden kalmadı artık oralarda

Başımı kaldırıyorum,
Bir gönderle selamlaşıyoruz önce.
Seni soruyorum onlara,
Dünyanın tüm bayraklarının asılı olduğu sancağa.,
Uzaklarda diyor;
Biraz daha derinlere dal!
Her iyi kimseler gibi hepsi orada...

Peki nasıl bulacağım onu diyorum
Aşkı izle diyor.
Bir yıldızın kuyruğunda...

Git diyor!
Git o karanlığın sonuna.

El açıp dualar ederken Tanrı ya,
Birden sen doğuyorsun imdadıma.
Hoş geldin deli rüzgârım.
Bende seni bekliyordum diyorsun...

Önünde bulutlardan gerili çarşafklar

Arkanda aydınlıklar...

Kirpiklerin değiyor kirpiklerime.
Ağlıyoruz....

Öpüşüp, koklaşıyoruz...

Rengarenk ışıklar yetişiyor ışın hızıyla
Süpürüyor kasvetini ömrümüzün.
Şonramı sana uzatıyorum.
Öncemi unutarak...

Çekiliyor bulutların ardına özlemler.
Bir çiçek boy veriyor dalında
Üzerinde onlarca kelebek uçuyor yanmadan...
Selamlıyoruz hep birlikte seni...

Hoş geldiniz efendimiz diyoruz!
Hoş Geldiniz Güneşimiz.
Söz veriyordu bana yarın da doğacağına dair.

Sonra uyandım.
Uykumun en kavuştuk yerinde.
Gecedен hiç korkmuyordum ama...

Saat Beşe Sekiz Var

Saat beşe sekiz var.
Saçlarımdan dökülüyor zaman.

Kirpiklerim batıyor geceye.
Gözyaşıyla karışık bir intihar tasarısı.
Yeni, bilinmedik bir çığlığa bırakıyor yerini.

Nereden ıktı Şimdi bu zlem derken,
Bu da yetmezmiş gibi.
Kâbus gibi.
Koşuyor peşimden pusudaki.
Sensizliğimi vuruyor yüzüme binlerce kez.

Yapmayın!
Canım çok yanıyor,
Yapmayın!
Diyorum duyan olmuyor.

Alacakaranlıktı.
Güneş henüz doğmamıştı
Kanadı kökünden kırılmıştı kuşların.
Uçamamaktan yorulmuştu.
Kendine sığınacak bir liman bulamamaktan
Daha ağır değildi gece.

Ah gece!
Kurt gibi bir yalnızlığı salıyor üzerime...

Saat beşe sekiz var.
Ne korkunç bir saat.
Gündüzün aydınlığından,
Gecenin dinginliğinden uzak.

Gitmek ve kalmak arasında sıkışmış.
Birbirine mahkum akrep ile yelkovan gibi.
Tıpkı benim gibi,

Ne yöne dönseler,
Çıkmaz sokaklar...

Ölü AŞklar Ve Atlar

Akşam üstüydü.
Gün gitmiş, hava kararmıştı.
Tuhaftı...

Bu mayıs akşamında fırtına ne geziyordu?
Bu telefon neden bu kadar acıklı çalıyordu!

Dokundum parmak uçlarımla tuşlarına
Ucunda o vardı.

Kurşun kadar ağır bir aşk,
İnkâr dolu bir küfre nasıl dönüşmüştü.

Ortada aşkımızın cesedi,
Benim dışımda kimse de ona sahip çıkmıyordu.

Yağmur yağıyordu.
Bir baraka bulmuş, oturmuştum.
Nedendir bilinmez,
Yanıma bir de meczup oturmuştu.
Avukat diyordu.
Boşanma diyordu.

Şemsiyeli çarşı,
Kuyumcu,
Miras,
Bıraktım gitti,
Onu arıyorum,
Ankara diyordu...

Neler oluyordu?
Anlayamıyordum.
Kanım çekiliyordu.
Sırasıyla anlatıyorduk derdimizi telefonda.
Fakat kimse kimseyi duymuyordu.

Sen de canım diyordun.
Boş ver diyordun.
Önemsemedim diyordun.
Vakit yok diyordun
Rapor diyordun.
İsteseydim yazardım diyordun
Nispet yapıyordun.

Güneş gözden kayboluyor
Gözlerim kararıyordu...

Kulaklarım uğulduyordu
Aklım yitiyordu.
Yan bahçede çelimsiz,
Sesi cüssesinden büyük bir köpek havlıyordu.
Bir tay şahlanıyordu göğe.
Yere gem'leri düşüyordu
Bir meşin sesi geliyordu köpeğin boynundan.
Uzun uzun bakışıyorduk.
Hadi diyordu!

Bir
İki
Üç.

Beş...

İçindeki atı sal diyordu.
O susuyordu.
Nasılsın diyordum,
Cevap vermiyordu.

Bende saldım gitti
Cesedi de sanırım köpek yedi...

Meğri IV

Açma goncalarını her baharda Meğri'm,
Kırılırsın!
Bir yağmur gibi ipil ipil düştüğümde tenine,
Sarsın da kordan kızıl güllerin her yanımı,
Bir daha bırakmasın...

Begonvil kokulu bahçelerinde tüneyen kuş
ben olayım.
Yapraklarında gezinen, tırtıl da.

Sen benim nihayetimsin Meğri'm.
Hasretim bittiği yer!
Aklımın durduğu,
Fikrimin ince ince elendiği toprak...

Dağlarında kaybolup
Kıyılarında kendimi bulduğum derya...

Yıldızların firar gecelerinden birinde,
Dolansam bir ay gibi tepelerinde.

Rüzgârından, güneşine,
Girip de bin bir şekle,
Ağsam bir tül gibi koynuna...

Sen benim el değmemiş coğrafyam,
Keşif bekleyen sırlı ülkem,
Yurdum!
İklimim!

Yükseklerde yaylağım,
Enginlerde kışlağım.
Sakın kendini hoyratlardan,
Gezmesin yâd eller o bakir koylarında.
Bekle beni Meğri!
Yurdunu kaybetmiş biri,
Geliyor, sende tutunmaya...

Kurtlu Elma

Yeryüzüne inen her şey kirlenir.
Bırakın ne var ne yok yerinde kalsın.
Ay'ı, Güneş'i, Aşk'ı peşinizde sürüklemeyin.
Bırakın değerine, gökten gülümsesin.

Havva ve Âdem'e benzetmeyin hikayenizi.
Genelleşmeyin.
Gelenin ağzına sakız, gidenin boğazında kılçık olmayın.

Ya da;
Kurtlu bir elmaya kurban gitmeyin.

Uyumayın!
Uyanın!
Güzel sevişin!

Sabaveda

Bir veda astım duvarıma.
Her bakışta
Bir darağacı daha kurulsun diye gözlerimde.

Ölümler bir kez daha getirebilir mi ki kendimi bana.
Yine bir güneş doğar mı sabahlarıma.

Ya da Saba'nın yeniden esebilmesi için
illa Güneş çekilmeli mi bulutların ardına.

Nereden gelir bu tezatlık?
Kim güneşsiz yaşayabilmiş ki bu dünyada?
Saba'dan başka...

İhtiyaç Halinde

umutsuz bir yalnızlığın,
bir ölümden,
yahut dermansız bir hastalıktan,
hiç bir farkı yok...

dilerseniz yalnızlığımı da bükebilirsiniz...

haber etmeden, birden geliverdiniz,
niye geldiniz, demek yoktur adetimizde.
şeref verdiniz beyimiz.

alışık olduğumuzdandır belki de,
bir erkeğin üzerimizde erkekliğini test edişi.
aniden gelişi ya da çekip gidişi.
ihtiyaç halinde
susuzluktan yanmaya yüz tutmuş
varoş kıyılarıma,
bir kibrit de siz çakabilirsiniz...

boyna bezgin,
kızıl güller yetişir benim yamaçlarımda.
kan ve gül hikayesidir şarkılarımin.
şarkılar ise ruhudur bir hayatın
ihtiyaç halinde onları da yolabilirsiniz...

-onlarla ister şerbet, ister bir zehir yapabilirsin...

kimsesizdir kalbimin odacıkları.
örülüdür görünmez tuğlalarla.
bariyerleridir hoyrat vuruşların.

ihtiyaç halinde, onları da kırabilirsiniz...

bulanık değildir benim sularım,
oysa bir damla yağmur düşse size,
balıksınız!
karadır tenim,
karadır bahtım kadar
fakat gövdesidir belki de bir ağacın.
çiçeklerini korumaya çalışan bir anne misali...

söylemişim!
dikenim vardır batar.

ihtiyacınız halinde, onu da kökünden sökebilirsiniz...

yoksuldur bedenim,
bakirdir kıyılarıım.
dul kalmıştır gözlerim...
gelen geçer gider önünden...
çoğul haldeyken bile tekildir ellerim.
ellerinizin dilencisi ellerim...

isterseniz,
yani ihtiyaç halinde,
bana sarılmak yerine o ellerle,
gözlerimi de oyabilirsiniz...

merhametinize sığınmam,
sadece ondan dilerim
ellerimi ellerinize kavuşturursun rabbim...
ihtiyaç halinde, onu da kesebilirsiniz...

içinizden nasıl koparttınız beni bilinmez
kurtulmuşluğunuz göğe erişsin,
ihtiyaç halinde,
gelene-gidene sadakalar verebilirsiniz.

sahipsizdir benim sancılarıım.
belki de babasız çocuklar doğuruşum bundandır.
ihtiyaç halinde, onu da benden alabilirsiniz...

bir omurganın,
bir kaburganın,
yamanmış parçalarıdır benim kemiklerim.
dünyaya gelişim bile yalandandır.
kime sorsanız tozdan topraktan
oysa ben kalubeladan beri
bir yabancıнын zürriyetinde var olmaya talipmişim.

düşmüşüm bir ananın rahmine,
sorsanız beni o doğurmuştur
külliye masal!

inançsız ve itaatsizdir aklım
dik başlılığım sakızdır mahallenin kadınlarına
var ve yokun arasında ince bir noktada
topazı kendinden menkul bir arena sofrasında
insanlığınıza,
inançlarınıza,
inançsızlığımı yargılamadan alayını
çığ çığ tüketebilirsiniz.

korkmuyorum hiç birinizden
söylediklerim bir ordu,
yazdıklarım süvarileridir aydınlık geleceklerin,
ihtiyaç halinde,
içinizdeki canavarı da serbest bırakabilirsiniz.

ben onlarla da baş ederim...

Özlem

Ben;
rüzgarıyım
o kentin...

Sen
olmasan da,
sokağında gezinen,
sımsıcak
bir aşkın
şairiyim...

Bakma
öyle durgun,
öyle mahzun estiğime,
ben,
o yangının
aleviyim...

Sen
Küllerisin...

Ben;
Bir,
ilk bahar tufanı,
o kentin
hiç
bitmeyen
kavgasıyım...

Asi çocuğu...
sevdalısı...
belalısı...

Unutsan da sen,
Ben,
hâlâ
Özlem'iyim
o kentın...

Rüzgar

Güneşim
çekildi
gögümden.

Gri
bir
yalnızlık
çöktü
sokaklarıma...

Soğuk,
inatçı
rüzgarlar
esti
günümde.

Üşüdüm...
Üşüdüm...
Üşüdüm...

Yaprağın
çiçeği
donda
dalında.

Çıkalım mı?

Hiç görmeden sevebilmek seni
Aşka bile kafa tutmaktı belki de...

Doğa olaylarını çiğnemek,
Yer çekimini dahi tenimize uyarlamaktı.

Saatlerce bir resme bakıp.
Hiç bıkmadan sevişebilmek.
Yüzlerce kilometre ötesinden
Işık çalmaktı belki de,.

Fizik kurallarına inat,,
Var'ı yok,
Yok'u var etmektir seni sevmek...

Ve bu ilahi tragedyada,
Bir tek zamana yenik düşmek.
Olacak iş mi bu?
'Hadi gel de çıkalım için içinden'
çıkabilirsek...

Boşsanız,
Çıkalım mı dedim?

Dedi hayır!
Biz inışteyiz zaten...

Saba Fısıltıları

Sadece kokumdan sezebilir misin?
Rüzgâr ve de güneş fısıldar mı kulağına geldiğimi?
Bir başkalaşır mı gün aniden?
Ben çalmadan açabilir misin kapıyı?
Huzurla alabilir misin beni koynuna?
Sonunu düşünmeden...

Tutkuyla bekler miydik ışıkların sönmesini?

Çok özledim!
Çok yorgunum desem!
İnanır mıydın?
Bir fincan çay yapar mıydın bana?
Hem içerken anlatırdım,
Nasıl seveceğimi sana...

İ m k a n s ı z!

Hiç olmayacak düşlerin peşinde
Size imkansız,
Başkalarına kolay lokmaymış gibi görünen beni,
Bırakın da sadece ben avutayım.

Aldanmayayım.
Gönlü fakir,

Cebi dolgun ibneler beni aldatmasınlar...

Tadı başka sevmelerinin,
Hiç tatmadığım öpüşlerinin özlemine,
Ve koynunda geçiremediğim gecelerin,
Uyanamadığım sabahların canımı nasıl yaktığını,
Sana bile inandıramazken,
Teselli beklemek,
Bu bir delilikti...

Sen bir ruh körüyken,
Bir Ceylanın,
Sırtlanların azı dişleri arasında nasıl parçalandığını,
Ve kadehlere doldurulan kanının
Şarap misali nasıl yudumlandığını
Anlatacak kelimeler henüz yok belleğimde.
Onu daha sonra yazarım..

Hadi, iç!
Sen de tüket beni.

Yokluğumun şerefine!

Bir Deli Bitik

Bir deli rüzgârın,
Güneşin ateşiyle yanan ruhu,
Eriyen bedeni.
Ve yeniden can bulmaya çalışan,
Akıntıya kapılan,
Toprağa hasret bir tohumun,
Ana rahmine yerleşir gibi,
Çıplak hayallerde canlanmak...

Bir aşk klavuzcusunun,

Vazgeçilmez birikintisiyle,
Şanki cennetin başköşesinde
İğne yapraklı bir çiçeğe dönüşmek.

Saplanıp kalmak mih gibi
Çırlçıplak bir huysuzun kalbine...

Aşk demek, batmak demekmiş.
Biraz da bitmek...

Hele bizler,
Çoktan seçmeli bitik!

Bozdur Harca Beni

Bulaşıcı acılar sızıyor ruhuma
Git gide,
Sivri,
Kristal bir soğukluğa dönüşüyor her sözün.
Canıma batıyor...

Ve bunun tek yaratıcısı benmişim gibi
Bütün hesaplar bana kesiliyor...
Ne yapsam borçluyum.
Hala suçluyum.

Ödeyemiyorum...
Ödeyemiyorum...

Ne cebimde beş kuruş param kaldı.

Ne de gönlümde istek..
Bozdur harca beni

Değerim düşük,
Ben seni alamıyorum...

Dönüşmeliyim

İtinayla seçilmiş kelimeler,
Git yada kal arasında kararsız,
Cümlelerin bile kafası karışmışken,
Sıkışmış, mora dönüşmüş dudaklarımın,
Ve rengini soğuk bir bakıştan almış,
tenimin
Tuzlu ve metalimsi ıslakla
Düşünmeden,
Bir yıldırım gibi düşmesi hikayeme
Ne büyük bir talihsizlikti...

Ve ne yaparsam yapayım,
Sana olan sonsuz sevgim bile,
Havanın sisli gövdesinden
Güneşi yeniden sürükleyemedi günüme.

Ben de yoruldum!
Ben de yoruldum!
Ben çok yoruldum!
-Beklemekten...

Şimdi dikişsiz bir sevda gerekli bana,
Gökyüzü kadar açık ve hür!
Güvercinlerin kanadına yamanmadan,
Eğreti durmadan üzerinizde!
Koynundayken bile yabancılaştırmadan.
Korku odasının figüranları gibi,
Bir sahnede hem başrol, hem de
en korkulanı oynamadan...

Hırpalanmış ruh kokuları gelmeden burnuma,
Düşlerim hala yıkılmadan.
KontROLSÜZ doğa şartlarında,
Bir tufana dönüşmeden,
Ezilmeden sert kayalar altında.
Sürekli sağanak yağışlar yemeden.
Her sözümün küfür sayılmadığı,
Her dokunuşumu bir bıkkınlığa dönüştürmeden,
Basınç dolu bir yürekte vurgun yemeden,
Kendi kendimi tarihin gazları arasında zehirlemeden.
Yani senden,
Kurtulmalıyım!

Işığımızı boğup kırılğan renklere dönüştüren sevgilinin ellerinde,
Kasvetli bir tabloya dönüşmeden
Boğazım kurumadan,
İçim sökölmeden
Lirik bir türküye dönüşmeliyim hemen.

-Ki bir kıymeti olsun yazdıklarımın...

Söyle Ressamım

Hey aşk!
Hani biz dosttuk.
Bana dokunmazsın sanmıştım.
Kaç yerinden vurulur böyle bir kadın.
Kimsesiz bir kadının kaç kişisi olabilir bir adam.
Kalbimiz mi?
Aklımız mı daha erken sarıldı birbirine?
Şaşırdık...

Biraz sevinç, biraz korku biraz da öfkeyle
Nasıl dolanabilir iki ten birbirine...
Utanmadan, usanmadan...

Damlalar dökülürken alınlarımızdan,
Kaç çığlığa gömüldü inlemelerimiz.
Aynı anda kaç şarkı söyleyebilir bir yürek,
Senden öğrenmiştik aşk...

İnce kıyım yürek sızılarım benim.
Nasıl dönüşebildi resimlere?
Tüm portreler nereden bildiler beni?
Nasıl hazırlandılar gelişime...
Ve ben herkesten evvel nasıl seyrededildim gözlerinde alemleri...
Nasıl som.
Nasıl toprak,

Nasıl bereketliydi renklerin.
Bedenime çizdiğin o resim...
Anlattıkları ellerinin
Öpüşlerin!
Hepsi bir madalyona dönüştüler göğsümde.
Ve kirpiklerinden dökülen mazim,
Denizine varmış nehirler gibi,
Karışıyordu sana...

Sanki dize dize okuyordum seni.
Okumuyordum sadece yazıyordum...
Sanki rüzgârın elleri değmişti saçlarıma,

-Ömrümü tarıyordun dizlerinde...

Hangi güvercinler şahit oldu sevişmelerimize,
Neden hiç ürkmediler, uçup gitmediler?
Her gidişe şahit kıyılardaki o tekneler
Bu kez bizim için mi yüklendiler?
Nereye saklandı o çingene kız?
Aramızda duran koca bir zaman...
Tüm bunlar, nereye gizlendiler.

Neyle körüklenmişti aşkın fırçası.
Ve bizden neler yansıdı aşk şovaline.
Kimse bilemeyecek.
Satışa çıkmayacak aşkımız.
Bağrımda bir bebek gibi büyüteceğim seni...

Söyle Adamım

İçeri ilk girdiğinde huzura dönüşen o kokun,
Hangi tütsülerin nağmeleriymiş öyle...
Şahi, neydi bizim hikayemizin adı?
Üflediğin Pan flütte?

-Bahar süzülen son bir vals miydi bir gecede...

Ve senden öncesi şuurumdan nasıl silinip gitti öylece.
Yasak elma dedikleri şey neden bu kadar lezzetliydi.
Hangi sevişme bu kadar meşru,
Ve hangi aşk bu kadar yasal olabilirdi?

Zerre kadar yanmadı içim.
Günahkâr da sayılmazdım...

Yatağında akan su misali
Sanki evimdeyim...

İnsan en çok evini özlemiş derler ayrılıklarda.
Bil ki;
Hiç bir gidiş yakmayacak bu kadar canımı.

Bir kelebek tozu kadar silik ömrümde.

Ayrılığın en sahih kıyılarında serilirken kadife yataklara
Söyle adamım?
Nasıl vardı ellerin,
Ellerimi bırakmaya?

Her Aşk Bir Yokluğa Gebe

Sonbaharın ilk ayak sesleri duyulduğunda
Sararmaya başlayan otlar gibi,
Hasat zamanı gibiydi ömrüm yokluğunda...

Sonra seni buldum
Yağmur sonrası aydınlığına dönüştün karanlığımda..

Sen;
Güneş gibi ıslak bakışlarıma gülümsemeye çalışırken,
Bulutlu bir günün imlasını bozuyordu ılık
nefesin.
Lâle çılgınlığı oluyordum ömrünün bezgin yamaçlarında...

İlk kez ışık almıştı yapraklarım!
Gövermişti çiçeklerim.
Papatyalı bir mayıs tarlasında çıplak ayakla yürür gibiydim teninin kıyılarında...
Özgürdük.
Kelebekler gibi uçuşuyorduk.

Neşe ve hüznle harmanlanmış bir eski zaman şarkısının eşliğinde,
Benimleydin...
İçimdeydin.
Öyle ki;
Sevmelere, sevişmelere doyamadığımdın...

Ama gel gör ki;
Uzaklık her yerde sevgilim.
Biliyorsun, gideceğim.
Kırların mahcup çiçekleri gibi eğilecek boynum.
Sen resimlerinde bakınca durula durula boynundaki öpücöklere.
Asıl ben özetini çıkaracağım
Böylesine derin ve tutkulu bir aşkın...

Diz çöküp toprağı koklar gibi seviyorum seni.
Öyle yakın ve öyle berraksın ki,
Sıfıra yaklaşıyor aramızdaki yol sesini duyunca...
Donan sular kaynıyor.
Bahara dokunuyor ıslak bakışlarının.

Damlalar yanılıyor nereye düşeceğini bilmeden.
Ama sen ağlama sakın yokluğumda,
Unutma!
Kokunu rehin tuttum benimde,
Ruhumu da sana bıraktım dönene kadar...

Zaman Aldatışta

birleşmişti an'lar.
akrebi koynuna almıştı.
yelkovan.

esrik rüzgarlar dolaşıyordu başında
işte o buluşma,
an'ların geçirdiği en büyük sarsıntıydı...

bedenler bir yanardağ,
duygular bir volkana dönüşmüştü...

-ateş sızıyordu zamanın dışına...

hani evren de
büyük sarsıntı ve patlamayla oluşmuştu ya,

olmak için,
yine usulca,
derinlerine inmek düştü aklıma.

zaman aldatışta...

Ulanmak Sevgiliye

dedim ki kendi kendime;

ansızın bir hikayenin
baş kahramanı olamazsın!

geleceğini bağlayabilirsin de birine,
geçmişini kopartamazsın...

bak içine,
dön kalbine,
ancak aşkla ulanabilirsin sevgiliye...

Şiir Deyip Geçmeyin

Şiir;
yalnız bir kadına tertemiz örtü olabilir.
kurak ve gün görmemiş bedenine dolabilir usulca.
dualarını arşa uzatabilir, tanrılar duymasa da.
ve güneşe çevirebilir solmuş yüzünü,
güne bakanların...

Şiir deyip geçmeyin sakın
kurşuna gerek kalmadan
tende iz bırakmadan
kılıçtan keskin, sırattan ince hislerle
yani bir şiirle,
vurabilir insan kendini.

insanı hazırlıksız yakalar sözlerin ordugâhı
tutsak alabilir dipsiz kuyularda.
bir sırtlana dönüşebilir kelimeler.
yavaş yavaş değer yüreğini...

siz iyisi mi,
şiir deyip geçmeyin.
korkun sözlerin tufanından.
korkun şiir yazan kadınlardan.
adamlardan...

onlar hiç bir şeyi boşuna sevmezler,
ve yaşamazlar...

Sen Ne Haldesin

desem ki;
benim de ümidim vardı.
istiridyedenden zorla oyulmuş inciler gibi,
sen gibi kokardı desem!
inanır mıydın?

ne işe yarar,
her şeyi kaçırmışlığımızdan bahsetsek şimdi
şimdinin tozlu rafları,
ve geçmişin altın çağında,
tüm zamanlarıma nüfuz eden sen,
hiç bir yolun sonunda yoktun...

Ne diyelim,
göğsünde huzur da nasip değilmiş bana.

nasip değilmiş hiç bir düşümüz.
için için yanan sevişmelerimiz,
ne acı!
nasipte yokmuş hiç biri.
sevdiğim her şey gibi, bizden gitti.

dudaklarımın kıvrımında senden kalan o iz,
acıtsın diye canımı, hiç gitmediler.
neye yarar şimdi resimlerdeki öpüşlerim.
hepsi zamanın çatı katında çürüyüp gittiler...

desem ki;
benim de bir zamanlar ümidim vardı.
ümitler şimdi yerini hüzünlere bıraktı

ah hüzün !
benim aşüfte kadınımdır.
nasıl büyürsün koynumda.
Vakitli vakitsiz nasıl da okuyorsun canıma...

kızgın güneş,
deli rüzgar!
üzerinde sevişmek nasip olmamış döşeklerin çürütmüş şiltesini.
gözyaşlarımdır bağına düşen toprağın,
yağmur sanman ondandır.
ha çatladı, ha çatlayacak acının tohumları.
ben yeterince ağladım ikimizin yerine,
sen sil gözyaşlarını...

biliyor musun sevgilim?
benim hiç ümidim kalmadı!
bir türlü vakit gelmedi.
mevsim dönmedi.
hem bak!
güvercinler de terk ediyor şehri.

çok üşüyorum ben.
Acep sen ne haldesin?

Meğri III

birbirini seviyor olmak.
yetmezmiş mutlu olmaya yar!
o gönülleri sarhoş eden aşk.
tende alev alabilirmiş.
tutsaklık cebelleş oldu mu bir kez sere.
hasretlik insanı, yakabilirmiş...

bende özlemler okka okka.
hasretler üzerine çöreklenmiş,
ağır ağır devinen dağlar.
ayrılıkları kıyılardan süpürüp,
dalga dalga koynunda büyüten denizler.

güneşi örtüp,
gönülleri üşüten bulutlar.
geçiş yok!
sarp kayalarda kaybolan yollar.
hiç bitmez sandığın,
bir çırpıda biten yıllar.

ıslatmadan ağlatan yağmurlar.
hiç dinmeden dağıtan rüzgarlar.
renge solmuş denizler.
dalında solan filizler.
ve daha neler neler...

İşte bunlar!
kollarında pranga.
ayağında bukağı.
ama sen hepsine inat,
kır zincirlerini Meğri!
koynunda hayat bulsun aşıklar...

Rüya

ne kadar güzelsin sen!
ne kadar da zarif.
nağme nağme,
usul usul esen,

bir yeldir entarin.

ister Őir yazılsın üzerine
ister roman.
ister Şarap içilsin göğüs kadehinde,
ister kanyak.
içenin dili tutulsun,
yüzü kızarsın.

içmeyenin canı yansın...

kim çizdi seni,
hangi öpülesi eller boyadı.
hikayende neler saklı.
bir tuval,
biraz boya,
çokça rüya..
ah sen!
ne kadar da güzelsin saba.

Kızıl Elma

üç kez gökten düştüm!
biri sana,
biri sana,
biri yine sana!

ben,
bir kızıl elmaydım,
yere düştüm,
dikenin battı kabuğuma.

Devrik

devrilmiş cümleler kuruyorum son zamanlar.
biliyorum!
bunu bile isteye yapıyorum.

-ölmüş takliti yapıyorum

ve ne zaman bir zücaciyeye düşse yolum,
bütün rafları deviriyorum.
bir gün bir yerlerde,
alt üst olmuş olmalı dünyam diyorum.
kırılmış olmalı tüm camdan siperlerim.

öyle Şeffaf ve savunmasızım ki bu aralar,

beni kimseden sormayın...

Şeker Tadında Zehirlemeler

beni seviyor!
bu yüzden yavaş yavaş veriyor zehri kanıma.
onu anlıyorum,
kurbanını önemsiyor.
bunun için ona minnettar olmalıyım.

fakat bilmediği bir şey var;
yüksek doz zehir kalbi durdurur.

fakat daimi zehir enjekte etmek,
önce süründürür.
sonra yine öldürür...

güya beni seviyor.
daha acılı öldürdüğünü bilmiyor...

En-el Hak Diyecek Olan

Belki de insanın kendini yaratması için kendini yok etmesi gerekir.
Bir başka varlığın içinde erimesi.
Egonun gazıyla şişirilmiş bir insanın bir gün patlamaması olası değildir.
Hayatımız dediğimiz her şey belki de sadece sanrılardan oluşan bir hayalden ibarettir.
Belki de gizli hazine sessizce, derinlerde bunu beklemektir.
Kim bilir, yok gibi görünen var olmak yerine, var gibi görünen yok oluşa sevdalı bir bekleyiştir.
"En-el Hak" diyecek olan.

Senin Şehrin

Benim şehrimde yağmurlar yağardı.
Kaldırımlardan duyulurdu acem çığlıkları.
Benim şehrimde hüznü insanlar da vardı.
Eski bir şehrin, ıssız steplerinde söylenirdi yanık türküler.

Çığlık çığlığa dövünürdü rüzgâr.
Biz dans ederdik çırılçıplak...

Üşürdük yalnızlıktan, sarılırdık sımsıkı...

İncelip uzayan yollara bakardım sonra.
Dalar giderdi gözlerim.
Her yol sana çıkardı...

Sorardım ara ara kendime.
Sahi, nasıldı senin şehrinin sokakları?
Hiç yürüyememiştik uzun uzun,
Konuşamamıştık.
Kahverengi ağaç gövdesine benzeyen gözlerinde,
Kaç sincap sevişirdi eskiden.
Ve toprak kokusunu anımsatırdı saçların.
Ellerin boya kokardı.
Unutmadım, unutamadım hala...

Hepsinden çektim içime bu sabah,
Yumdum gözlerimi, katre katre tenini.

Bir huzur, bir huzur aldı beni içine.
Bir uyku, bir uyku aktı gözlerimden,
Sanki asırlar geçti.

Sen bilmezdin...

Senin şehrinde her sabah,
Güneşi sürüklerdim ellerimle.
Isıttım donmuş yüreğimi.
Sen bilmezdin.

Ama ben seni bilirdim seni.
Çünkü hep benimleydin...

Meğri Güzellemesi

Turnalar uçarken Meğri semalarında,
Merhamet edin!
Bir mebize susun,
O buğulu tüller içinde Meğri `mi?
Bırakın da nazlı nazlı uyusun...

Bulutlar çekilin dağlar ardına.
Alın götürün tüm yağmurları.
Gülden narin sinelerini baharda,
İncitmesin hoyrat çiğ taneleri...

Güneş doğsun ufuklarında.
Ateş bendendir sanmasın.
Aşk ile yanmış gönüllerden.
Sakınsın kendini, aman ha yanmasın!

Ey deniz, coş yerinde geliyorum.
Sar sarmala koyularınla tenimi.
Kanatmak istiyorum yeniden yaralarımı çakıllarınla.
Ki öylece çabuk iyileşsin.

Yatmaya zindanın da bir, koynun da.
Ve Meğri sana teslim oluyorum sorgusuzca.
Ketlime fermansa da bu yolculuğum,
Ayaklarım yeşil sehpalarında
Maviliğin ilmik ilmik boynumda,

Ne yaşarırısan yaşat bana.
-Kabulümsün!-

Buzları Çözölmüş Güneş

Güneş;
bir başka ısıtıyor bu sabah!
buzları çözölmüş kalplerin.
pencereye konmuş,
donmuş,
mini mini kuşların...

Rüzgâr;
uğur böceklerinin kanat çırpışında.
baharın tüm kokularını estiriyor yerli yersiz burnuma.
bu pervasızlık da neyin nesi böyle?

sanki binlerce kelebek konmuş düşlerime...

Toprak,
antik şehirlerden kalma o tanrısal aşkları,
kendini kendinde ararcasına,
bulurcasına,
ve henüz hiç bir kazıcının ulaşamadığı 'o' sırrı çözmüş gibi,
buğulu,
arsız arsız göz kırptıyor yüreğime.

baktığım her yerde bir görünüp bir görünmez oluyor,
ve ayağımın altından çekiliyor yer.

Bilin ki bende;
tarih MÖ 'ye çoktan yetişmiş
ve neredeyse bir çocuk,

bir dinozora aşık olmak üzere.
kutsayın onu,
koruyun beni.
tedbir-sizim !

dili tutulmuştur,
unutmuşumdur belki de.
sus pus olmuştur zaman.
ve tarih yalanlar kendini,
küçük bir yürekte yok olur şiir,
silinir, utanır aşk ağırlığından
iste o zaman
griden siyaha
yeşilden pembeye
binlerce güvercin yükselir havaya
hafifler yürek,
renklerin ışığında.

-dans eder iki yürek

Bu çocuğu büyütürse 'aşk' büyütür.
öldürürse yine bir 'aşk' demiştim.

Bu yüzdendir hep yarım kalmışlığı
tamamlanamamışlığı...
oysa, o aşkın gölgesinde büyümeliydi o çocuk
ve ruhuna, binlerce kimlik giydirmeliydi kadınlığının..

Posta Güvercini

Hani diyorum ki sevgilim.
Ben bir kuş olsam,
Uçsam semalarında,
Gagamda aşk mektupları.

Alsan beni içeri,
Ak tutmuş, saten saçlarına tutunsam.
Okşanmaktan yorulup düşsem avuçlarına.
Özledim desem.
Dokunamadığım tenini özledim,
Tadamadığım dudaklarını.
Duyamadığım ama ezberlediğim teninin kokusunu,
Düşlerimi özledim desem.

Uyanmak istemediğim uykularımı...
Tutmayı özledim desem, hiç tutamadığım ellerini.
Bir bırakıp bir sarıldığım varlığını,
Sözlerini özledim desem,
Senden sonra okuyan canımı.
Sevgilimi özledim desem

Güneşimi.
Ay'ımı.
Bir çıkar yol bulur muyuz dersin.
Bulur musun beni.

Söyleyeceğim hangi söz anlatabilir sana.
Seni ne çok özlediğimi.
Ben buraydım gel desen,

Ah bir gel desen.
Hele bir gel desen.
Bak nasılda havalanır kanatlarım.
Uçuşur kıyılarında.

Seninle anımsasam unuttuğum cinsimi ,.
Kimliğimi...
Teslimiyeti...

Sonra okşasan beni,
Hiç erk etmesen.
Göğsüne bastırsan sonra.
Haksızlık olur muydu diğer kuşlara.
Kalbim durur muydu mutluluktan.

Hani diyorum ki sevgilim,
Ben bir kuş olsam..
Konuversen omuzlarının ağırlığına,
Yorulmuş kollarına ,
Soluklansam nefesinde,
Dinlensek,
Sevişsek ya,
Ahh!
Durup durup yine sevişsek ya.

Büyük bir aşkın doğuşunu izleseک uzun uzun.
Gün batımının yerine.
Sonra kursam yuvamı göğsünün aralığına.
Sol yanına,
Vatan bilsem yüreğini.
Serilip boylu boyuna kucağına.
Gözlerinde dalsam uykuya.

Uçsam...
Uçsam...
Uçsam...
Uçmalara doymasam.

Sonra kaybolsam ruhunda.
Ve dudaklarına varsam ardından.
Bulsam yolumu.
İki dudak arasında...

Sonra insem kuytularına.
Eğilsem göbeğine,
İçsem can suyumu kana kana.
Kök salsam damarlarına
Sende bıraksam kendimi nadasa.
Tohumlansam yeniden.
Bahara erse ömrüme.
Tepeden tırnağa çiçek açsam,
Olmaz mıydı?
Olamaz mıydı tüm bunlar rüyalarımızda,
Bir kez uykuya dalsak...

Gece Yarısı Sen Ve Ben

İki kadeh şarap
Ve özlemin.
Senin özlemin.
Gelmedin bu gece.
Biliyorum.
Kızmadım
Uyuyayım diye gelmedin...

İskambil kâğıtları gibi masaya saçılmış hesaplar.
Ortada alakasız bir meze.
Sen gelmeyince romantizmden de vaz geçtim.
Bütün 'izim'lerden vaz geçtim.
Küfürden ağır bir arabesk.
Ben gelmişine geçmişine etmez miyim...

Hani bu bahar gelecektin Allahsız diyor fondaki?
"Söyleyin yârime baharları beklesin, söğüdün dalları bugün eğilmesin"
Söy-leyin o söğüdün dallarına
Daha fazla eğilmesin,
Ya da eğilsin.
Bana bana gelsin...

Off of!

Yok
Ah!! Diye başlarsın
Canının ilk nereden yanmaya başladığını bilmeden.

Ahh Aşk!
Aşk yüzünden başlasam sana yanmaya.
Seni içmeye...
İnce belli kadeh,
Ben olsam,
Ellerim senin ellerin,

Sarsan ya...

Tam havaya girmişken;
Nereden çıktı şimdi bu şarkı;
"Beni vur o saatin altında."
Ya da "beni al, ellere verme",
"Külümü al, uzak yollara savur."

"O mahur beste" çalar (?) ile ben ağlaşırız."
Ah ulan ah!
Müjgan da yok ki ortada.

"Yalnızlığım yollarıma pusu kurmuş beklemekte.
Acılar dikmiş gözlerini üstüme, nöbette"

Korkmuyorum...
Korkmuyorum...
"Hadi gelin üstüme korkmuyorum"
Yok abi!
Vallahi ben çok korkuyorum..

Seni de yazmazsam var ya,
"O kara kaplıya kaydedin beni."

Gel aramızda bir yılan gibi duran zaman
Gel de kus üzerime zehrini...

Şimdi hangi parça, hangi ninni girmeliydi ki araya.
Gel de uyut beni...

"Kendine iyi bak, beni düşünme, su akar yatağını bulur"
İşte bu çok tahrik edici..

"Su akar yatağını bulur."
Hadi!
Öpsene beni!

Kadeh yorgun,
Ben yorgun,
Yo kadeh boş
Gel de sen avut beni!

Yanan avuçlarımdan öpsen ya şimdi
şarkının yerine.

"Geç bunları, anam babam geç bunları.
Bir kalemde bilirim ben yaptığımı"
"Hüzünlü bir akşam içmişiz, sarhoşuz, hepsi bu"

Ah ne günah ama,
O günah gecelerden biri.
Giremediğim günahın bedeli mi bu.

"Hayatı tespih yapıp sallıyormuşum."
Lan ben bu dünyanın anasını geç,
Habil'ine kadar bile söverim.
Heyt leyynnn.

" Hep sonradan gelir aklım başıma,
Hep sonradan, sonradan ."
Gözlerin geliyor ardından aklıma..
Yapma!
Bunu bana yapmaa!

"Sende mi aklıma sığmıyor sende mi.
Sen misin her şeyi silmekten bahsededen.
Böyle gitmek var mıydı?
Demek yine bana hasret,
Yine bana hüsrân var.
Yine bana esmer günler düştü eyvah! "

Simdi burada biraz daha hareketli bir parça gerekli.
"Kız seni alan yaşadı dertlerini de boşadı
Mest oldum vallahi mest oldum."
Of ulan of!
Bir kuş kadar yumuşak.
Ah o tiner kokulu ellerin.
"Ask olsun,
Vallahi aşk olsun"
Nerede lan senin ellerin?
Hadiii..
Sevsene ellerinle beni,
Gecelere akalım!

İlle de Sen

Ve acılardı yine
Umutları pekiştiren
Yine mevsimlerden bahar
Ben sancılı doğumlara gebe

Sana anlatacak çok şeyim var aslında
Ama bir deli rüzgar
Bir kanlı tufan var başımda
Gözlerimde toprak kadar ağır damlalar
Ve bu söz dinletemediğim gönül
Yine seni çağırmakta...

Gülümse Güneşine

Boş ver bütün sorumlukları.
Özgür ol dedim kendime.
Sadece bugün.
Tek bir günün
Senin olsun.

Ama cesur ol.
Gir o ormana.
Ne kurtlar,
Ne sırtlanlar,
Ne de çakallar canını insanlar kadar yakamaz.

Yüzüne dokun.
Yıllarca okşamadığın,
Okşanmayan yüzüne.

Günler hızla akarken.
Yüzünde biriken karışıklıklara dokun.
Gülümse kendine.
Barışık ol bugün kendinle.
Ammma da acı çekmişim.
Çekmişim ama büyümüşüm de!

Değersiz hissetmene gülümse sonra.
O değersizliğin içinde ulaştığın onca değere gülümse.
Kelebeklere gülümse.
Dudaklarını yalayıp gecen rüzgâra gülümse
Uykularına gülümse.
Düşüne gülümse.
Senden önce konuşan gözlerinle gülümse.
Uzun uzun sevdiğin hayallerine gülümse...
Tutun onlara.
Sarıl hayatına.
Şeni mutlaka kucaklayacaktır onlar.
Öyle ki sen, dünyanın söyleyeceği en güzel şarkısın.

Kusurlu da ol.
Öyle bir kabahatli ol ki,
Dünyada tüketmediğin mutluluk kalmasın.
Gülümse güneşine.

Bak güneş de senin için gülümsüyor bu güne.

Tenine dokunmaya aç
Bir yudum sevgine hasret.

Öyle bir gülümse ki,
Görenleri aşık et kendine.
Dağıt saçlarını,
Deli rüzgarlar doluşsun tellerinde.
En güzel bestesini yapsın ateş böcekleri günün.
Öyle parlansın ki gözbebeklerin,
Yolunu bulamayanların ışık olsun önüne.

Kır kendi saksını bugün,
Toprağa karış,
Uçsuz bucaksız toprağa.
Tohum ol!
Düş!
Büyü bir resmin tam da orta yerinde.
Ressamlar bile şaşırırsın.
Seni resmederken dahi bir tuvale bekleme,
Deli sarmaşıklar gibi dolan,
Büyü hayatın tam portresinde.
Vardır o narin çiçeğin renkleri içinde.
Hem de, köklerin çok derinde...

Dingin ol bugün
Sus,
Sakinleş..
Hadi sat anasını dünyanın.
Bak güneşin nasılda ısıtıyor içini.
Hadi!
Aç kuytularını.
Gülümse güneşine...

Sevdim Seni Tanrım

Günah işledim Tanrım!
Hem de çok pahalı bir günah...
Bedeli ödenmiş fakat hesabı bir türlü görülmeyen bir günah.

Ben çok büyük bir günah işledim diyorum Tanrım!
Hem de çok güzel, tatlı bir günah.

Yangının başladığı yerde soyundum hasretlerimi,
Hepsini çıkardım üzerimden.
Tüm gemileri yaktım.
Aramızda ne varsa yerle yeksan ettim Tanrım!
Açtım sırtımı,

Kırbacımı kendim sunuyorum sana
Hadi kes cezamı...

***

Hep sorgulamışımıdır Tanrılığını,
Bilmeni isteri ki;
Biz birimizde hiç kavuşamayan,
İki kaçak sevgili,
Eğer benim Tanrım isen benim
Öyle olduğunu söylüyorsun.
Sen bensen,
Ben sensem eğer,
Nedir bu aramızda günah dedikleri..

Ve niçin bu kadar lezzetli?

Bu işin içinde başka bir iş olmalı Tanrım!
Birileri senin adına yalan söylüyor olmalı.

Eğer bana bakan sensen,
Sana bakan ben.
Ben onu çok sevdim Tanrım!
Onda da seni...

Oynak Kedi

Tam on beş dakikadır izliyorum onları.
Kur yaparken erkek kedi dişiye,
Dişiyor ki dişi erkeğine;
"Önce kulaklarıma fısıldamalısın aşk sözlerini.
Beni ne çok sevdiğini,
İsteddiğini...
Her ne kadar kaldırımların yosma kedisiyse de.
Şu bize bakan ruhsuz, korkak kadından,
Daha tok ve daha duygulu bir yürek var bizde."

Dedim;
Hey sen!
Oynak dişi kedi.
Ettiği laf çapından büyük kedi.
Anladık mart geldi.
Ama önce dur, biraz dinle beni.
İlk gezinen sen değilsin bu bahçede.
Bakın ömrüne hiç mart gelmemişlerin
Düşleri saçılı duruyor her yerde.
Sırtımı dayadığım o yeryüzü.
Gözlerimi diktiğim göğün mavisini.
Avuçlarımda güneşi andıran bir çift göz.
Halbuki sorsalar, unuttum rengini.

O ki;
Bakışlarındaki manaya tutulduğum.
İçine baksam sanki sağanak yağmurlar yağacak.
Ama o buğulu bulutlar kadar uzak,
Ve bana yabancı diyarlara çoktan göç ettiler.

Hey kedi!
Ettiği laf çapından büyük kedi.
Gönlüme ateşler düşüren kedi.
Sen benden değilsin sevmeye daha değerli.
Bazı kadınlar sevgisiz ölür, yaşayamazlar.
Bir çift gözün merhametine muhtaç.
Ben bile isteye seçtim zorunu.
Ama sen, mutlaka kendin yaz sonunu..

Ben gider...
Hadi sevişin...

Sevgilime (Mektuplar)

En çok da kendim okumak istiyorum yazacaklarımı.
Herkesten önce...

Sanki içimde duyduğum her ses.
Bilmediğim bir dilde.
Bilmediğim bir yerlerden doğuyor içime...

Çok ehli-i sohbet sayılmasam da,
Konuşuyorum sürekli o sesle.
Şey 'li, sanki' li cümleler kuruyoruz karşılıklı.
Birbirini yalanlayan ifadeler.
Sorgusu kendinden menkul kelimeler.
*

Benim asıl söylemek istediklerimin harfleri yoktu.
Belki de bu yüzden.
Tam da bu yüzden,
Hiçbir düşünce biçimine,
Hiçbir davranış modeline mahkum değildim.

Yer yer sakin bir saba rüzgârı gibi eser.
Yer yer fırtınalar kopartırdım içimde.

Onda...
Bende...
Sende...

En çok da sende.
Bilirim kavgayı hiç sevmezsin sen.
Fakat bahanemiz olur,
Hadi bunu söyle,
Savaşma, seviş benimle de...

*

Herkesten bencilce sakladığım bir dünyam var içimde
Sanki konuşsam her yer kirlenecek,
Mahlûklar sızacak içeriye.
Sarı sarı dişleri olan insanlar.
İşte bu yüzden sakladım kendimi bunca yıl.
İkimize.

Bir tek ikimiz biliyoruz nefes aldığım yeryüzünü
Ve yandığım cehennemi...

Sen!
Sen!
Sen!

Yoldaşım benim.
Yol arkadaşım.
Sen vaktinden çok sonra gelen.

Ben de asfalt yüzü görmemiş topraklardan geldim sana,
Sanki Zeugma'nın bağrından kopmuş,
Nizip'ten...
Yakılmış, tarumar edilmiş Rim şehrinin alevlerinden,
Kendini küllerinden yeniden yaratmış.
Aşkınla berduş...

Yarım, çırılçıplak..
Tamamlanmayı bekleyen o çingene kız benim.
Hani ne yaparsa yapsınlar tamamlayamadıkları
Sen!
Güneşim benim...
Doğudan gelen...

İlahi bir şey olmalı hissettiğim.
Zaten böyle bir aşk dünyevi olamaz.
Mahşerle bir bağlantısı olmalı mutlaka.
Bir yerlerde birlikte olmalıyız...
Ya da daha önce bir yerlerde birleşmiş...

Dünya yansa umurunda olmayan ben.
Senden gelecek iki dizinin dizleri önünde hıçkırıklara boğulan.
Karmakarışık...
Sana dolanmış.
Teni tenine aşına.
Tanıdık...
Ne güzelilmekilmek işleniyoruz birbirimize...

Söyleyeyim;
Ben yaralanmaktan değil de.
En çok yaralı kalmaktan korkmuşumdur.
O yüzden gururla taşırım kabuklarımı tenimde.
Bu; ben kurtuldum demektir.
Ama sen!
Benim mütemadiyen kanayan yaram...

En sevdiğim acım.
Sen ki yaralı bir kurt gibi ağır ve aksak.
Ve ince ince sızıyor yüreğime ağrın her gece...

Seni bu denli sevmek benim işim değil.
Tanrının işi olmalı bu,
Bu senin işin olmalı...
İşte benim cüretimin ve cesaretimin bütün kaynağı bu.
İlahi bir aşk...

İşte bundan dolayıdır ki;
Şartların ve nerede olduğumuzun canı cehenneme
Ben senin olmanın bir yolunu mutlaka bulacağım...

Meğri

Güneş, ateşten buseler verir,
Meğri'nin nemli koylarında.
Gün boyu sürer bu saltanat.
Çekilir sonunda dağların ardına.
Ötünce gün batımı tahtına,
Başka güneşler çıkarken sahneye.
Başlar Megri'de ışıl ışıl bir gece.
Aşk!..

Şimdi Megri'de, sözler tek hece.
Aşk!..

Ve ay sunar kendini cesurca,
Ses verir olur sesimize.
Süzülürken hafif meşrep semada.
Bizi de sürükler peşinden.
Sevdanın ülkesine.

Gün gider,
Ay gider,
Akıntıya kapılır yıldızlar...

Bir türlü bitmez bu seremoni.

Ve peşinden bizler de.

Yeni Bir Sayfa

Beni mi soruyordun?

Eline fırçanı al.
Kırmızıdan uzak dur.
Kışkırır,
Kışkırtırım!

Yeşilde çok oyalanma!
Bana hep saadeti hatırlatır.
Üzer,
Üzülürüm!

Sakin mavi sürme tuvale!
Kanatlarım kırık.
Uçmayı hatırlar.
Kahrolurum!

Mora sakın yaklaşma!
Çok severim.
Aşkı hatırlatır,
Seni de kahrederim!

Beyaza gelince dur!
Bir kömür al eline olabildiğince karala
İşte ben ordayım.
Siyahla beyazın tam ortasında.
Gri bir toz bulutunda...

Labirent
beynimde bir labirent
kvrımları birbirine dolanmış
ben o labirentin tam içinde,
kör kütük sarhoş olmuş

her çıkış dinamitlenmiş.
duvarlarda kendime sığığım kurşun izleri,
ve pıhtılaşamamış kanlar var.

o ölümsüz ölümlerimin içinde,
her yerlerinden vurulmuş,
bende bıraktığın güvercinlerin de var.
uçuramadığımız...

Saba Rüzgarı

Şimdi bir dağ kenarında,
Ya da bir su kıyısında olmalısın.
Mavinin özgürlüğünde,
Yeşilin sakinliğinde.

Beni sorarsan sevgilim,
Bende hala kış işte.

Dediği gibi şairin;
"Kulağım kırışte"

Hiçbir şeyin diktatörlüğünü kabul etmedim üzerimde,
Fakat bu başka,
Sen başkasın.
İçimde kendiyile çarpışa çarpışa büyüyen iktidarın,
Ve üzerime gelen her bokeslere kulak asmadan,
Sana nasıl boyun eğmeliyimi tasarlayan bir seyyah.
Yosma bir çılgın!

Bile isteye fırtınana mağlup olmuş bir rüzgâr gibi.

Beni sorarsan sevgilim, bende hala kış işte.
Eşiyorsun vakitli vakitsiz başımda.
İçimde sana ait ne varsa,
Üzerime gelip korkusuzca,
Sanki güçlerini deniyorlar...

Ve ben mavi denizlere yüz dönmüş
Selam vermiş sıradağlara,
Teslimiyeti yaşıyorum Lodos 'una...

Özlem Saba

Sabaveda

Bir veda astım duvarıma.
Her bakışta
Bir darağacı daha kurulsun diye gözlerimde.

Ölümler bir kez daha getirebilir mi ki kendimi bana.
Yine bir güneş doğar mı sabahlarıma.

Ya da Saba'nın yeniden esebilmesi için
illa Güneş çekilmeli mi bulutların ardına.

Nereden gelir bu tezatlık?
Kim güneşsiz yaşayabilmiş ki bu dünyada?
Saba'dan başka...

Özlem Saba

Sadece Terk Edilmiş Bir Aşk Vardır Ortada!

Dur!

Nereye gidiyorsun diye soramazsınız bazı sevgililere.
Ya da neden geç kaldığının hesabı sorulmaz bir türlü.

Duymadığınız güzel sözlerin çetelesi tutulmaz o aşkta.
Veremediği hediyelerin de.

Bilemezsiniz en sevdiği yemek hangisidir.
Sevmediklerini de.
Çok sık pişiriyorsunuzdur o yemeği belki de..

Hangi mezeleri sever rakı sofralarında.
Hangi şarkıları dinler, bilmezsiniz.
Sadece kahve içişini bilirsiniz,
Usul usul...

Neye çatar kaşlarını.
Ne güldürür onu,
Ne heyecanlandırır, bilemezsiniz.

Fakat bilirsiniz aşk 'sız rakı sofrasına oturulmaz diye.
Hayıflanırsınız.
Boğazınıza düğümlenir de her sözcük, bir türlü bunu ona söyleyemezsiniz.
Hele günün kendine kalan saatleri vardır ya insanın.
Ne düşünür, neye dalar gözleri o vakitlerde, soramazsınız!

En çok hangi renk,
Hangi pijama daha çok yakışıyordur ona.
Sizde seveceği nasıl bir geceliktir, bilemezsiniz.

Uykucu mudur, değil midir?
Gece saat kaçta girer yatağa
Kısa öpüşmeler, uzun sevişmeler midir tercihi.
Kısa sevişmeler, uzun sohbetler midir sevdiği,
Bilemezsiniz...

O mahur beste çalar da, bir türlü birlikte ağlayamazsınız...
Dans edemezsiniz loş bir ışık altında.
Susar Libertà!

Sadece kaçamak bakışlarını bilirsiniz.
Hüzünlendiğini fark edersiniz bazı fotoğraflarında..

Uzun uzun sevmeye hiç vaktiniz olmamıştır onu.

Halini hatırını ise, yanan yeşil bir ışıktan anlayabilirsiniz ancak.
O da, zamanı denk gelirse.

Canınız yanar saat gece yarısını vurduğu zaman.
Cam bir ayakkabı teki yuvarlanır merdivenlerde.
Diğer teki ayağınıza hiç uydurulamayan.
Bal kabağına dönüşür her şey o anda.

Anlayamazsınız...

Oysa ilk kez kendiniz için sevmişsinizdir birini.
Susamış, beklemişsinizdir sadakate..
Tenin dilencisi olmuştur teniniz.
Dilersiniz, fakat hiç dokunamazsınız o tene.

Böyledir hayaletlere duyulan sevgiler de.
Bir gün öyle çok yorulursunuz ki onu sevmekten, özlemekten.
Çekip gidersiniz çaresizce.

'Ve kimse kimseyi terk etmemiştir o ilişkide.
Sadece, terkedilmiş bir aşk vardır ortada...'

Özlem Saba

Sağından Ve Solundan Tutulmuşlar

Siz;
aynı sevdaya sağından,
ve solundan tutulmuşlar.

Yazı görmeyen baharlarınızda,
ya bir kurşunla yere düşmüş,
ya da boyunlarındaki
ilmek ilmek direnişlerle,
göçüp gitmişler...

Hiç eğilmeyen başlarınız
hatıralarınız kadar
dimdik hala...

Rahat uyuyun siz,
uğruna candan geçtiğiniz
toprağınızda...

Ve utansın!
sizin sevdalarınız gibi,
yan yana yürüyecek kavganızı
karşı karşıya getirenler...

Özlem Saba

Sahildeyim

Sahildeyim...
Emma Shaplin alıyor.
"Spente le stelle" ;
(Yıldızlar kapalı.)

Martılara bakıyorum sonra.
Bedenini ruhundan önce terk etmişlere.
Boşluğa kanat çırpıyorlar hepsi birden.
Benim gibi.

Bilmiyorlar.
Yaklaşmakta olan geminin,
Yük mü?
Yükümüzü alacak gemi mi olduğunu.
Yorgunluktan,
Gelene gidene el ediyorlar.

Yıldızlar kapalı.
Önümüz kapalı.
Korkuyorum,
Bizi fark edecekler.

Özlem Saba

Sakız

Kora yatmış gün...
İntihar ediyor ağızımdan dökülen her sözcük.
Pervasız bir aşkın.
Vefası da olmamış derler.

Duydum ki;
Ağızına sakız olmuş her kahrım.
İnsanlığın da bittiyse eğer.
Gerek yok yaşatmaya.
Çiğneyip tükürsün bizi her ağız..

Özlem Saba

Saklambaç

saklambaç onayan iki sevgili gibiyiz,
ben varken sen yoksun,
sen varken ben yokum!

ne olacak şimdi?
nasıl bitecek bu oyun?

Özlem Saba

Saliş'in Aşkı

seni sevmenin en güzel yanı ne biliyor musun?
tenim tenine değmeden sıcaklığını her zerremde hissetmek...

ve
iliklerime kadar sen doluyken,
aşkın sarmışken her yanıımı,
sana asla dokunamadan,
odayı dolduran kokunu tüm ruhumla içime çekmek.

yokluğunda, dokunduğun eşyalarla hasret gidermek..

seni sevmenin en kötü yanı ne biliyor musun?
seni bu kadar severken
ve bu kadar yakinken sana, dokunamamak...
sana dokunan her şeyi kıskanmak,
dilimin ucuna gelen sözcükleri haykıramadan,
havadan sudan konuşmak...

seni sevmenin en kötü yanı bir de ne biliyor musun?
seni sevdiğimi, herkesten,
kendimden bile gizlemek.

Özlem Saba

Sali'ye

Buram buram Yasemin'ler kokarken teninde.
Bir tek beni yetim bıraktın yüreğinde.
Çünkü sen, bu aşkın da babasıydın.
Ve her kadın, anasıydı sevdasının.
Üstelik doğurulmamış onca şiirlere gebe...

Özlem Saba

Sana Bir Türlü Veda Edemiyorum

..

Hadi uç göğe bebeğim.
Benim güzel kedim!
Bal gözlüm,
Ballış'ım.
Güzelliğine meftun,
Huyuna hayran olduğum.
Sen günahsız bir cennet melodisiydin.
Ait olduğun yere gittin..
Ben de senin gibi üç günlük ömürdeyim..
Hiç gelmeyecek sevdiceklerin yolunu beklerim.
Yorulduum!
Çok yorulduum annem...

Hadi beni de al yanına
Hadi gel pisipisim,
Uzat patini bana.
Sensiz nefes alamıyorum
Hayat çok üzerime geliyor .
Sanki ömrümün son günündeyim annem...

Özlem Saba

Sana Borçluyum.

İnsanlığına hayranım diye,
Sen deli divane mi saydın beni kendine .
Benden aldığın kadınlığıma ne yazık ettiğimi,
Geri alabilmenin ne de büyük bir zafer olduğunu bilmeyi,
Sana borçluyum.

Dilime gelen onca şey varken.
Haykırmak isterken ahlak saydığın ahlaksızlıklarını.
Onca bencilliğinin farkındayken,
Susarak, bile bile safı oynamayı öğrenmeyi,
Sana borçluyum.

Hep acı verdin bana diye.
Hüznümü mürekkep eyledim kalemime.
Saklanıp da bir köşeye.
Yazdığım tüm şiirleri,
Sana borçluyum...

Sen akılsız mı sandın beni kimsesizim diye.
Kalbimde sızı sızı üstüne...
Her hicranımı görmezden geldiğini bilsem de.
Yaralarımı tek başıma sarmanın değerini,
Sana borçluyum.

Cahilden kaçtım hep zarardır diye.
Bir yol aradım durdum meyhane köşelerinde...
Yazdım, okudum, çizdim ama,
Kelimelerin kifayetsizliğini ezberlemeyi,
Sana borçluyum.

Uğruna çok zaman kaybetsem de.
Zamanın dışında bir yerlerde,
Bağımsız ve sırtını kimseye yaslamadan,
Gücünü kendi yüreğinden alıp,
Tek başına var olmanın değerini bilmeyi,
Sana borçluyum...

Yüzünde alaycı bir küçümsemeye,
Artık hiç bir işime yaramıyorsun dedin,
Git diye.
Arkamdan nankörlük kılıcını bilesen de.
Ben en güçlü gidişlerimi,
Sana borçluyum.

Teşekkür ederim...

Özlem Saba

Sana Özlemimin Tarifi Yok!

Seni bekleyişimin tarifi yok!
Düşümde gizlediğim,
Lal olmuş duamsın sen.
Utandığım kendimden,

-Dilde tarifi yok!

Seni bekleyişimin tarifi yok!
Eğer geleceğini bilsem,
Bitmesin diye geceler,
Hapsedirdim sabahı müjdeleyen güneşi,

-Gökte tarifi yok!

Seni bekleyişimin tarifi yok!
Ne zaman seni özlediğimi düşünsem,
Haddini bil,
Otur der 'yanında duran' resimlerinde.

-Kulda tarifi yok!

Seni bekleyişimin tarifi yok!
"Sabahı bekleyen hasta" misali
Gelmeyeceğini bilsem de,
Beklerim seni merhemsin diye,

-Tende tarifi yok!

Seni bekleyişimin tarifi yok!
Gecenin sızı dolu karanlığında,
Sesimin ıssız kıyılarında,
Sana seslenir gözyaşlarım,

-Okyanusta tarifi yok!

Seni bekleyişimin tarifi yok!
Karanlığa yalvarır gibiyim,
Ne dua edişim belli,
Ne de inanışım teselli,

-Hakta tarifi yok!

Seni bekleyişimin tarifi yok!
Olsam da sancılar içinde,
Durdurur zamanı,
Kafa tutarım ölüme,

-Hayatta tarifi yok!

Seni bekleyişimin tarifi yok!
Belki de sadece düşlerimde vuku bulmuş bir hasret misali,
Yakarışım sana değil,
Belki de dermansız ayrılıklara,

-Aşkta tarifi yok!

Özlem Saba

Sanat

"oyşa ne çok yalnızdık...
salonlar, piyasalar, sanat sevicileri..."

-her gün biraz daha azaldığımızı anladık -

tek tek dokunduk,
tanıdık hüznün esmer yüzünü,
issizliklarımızda...

sonra,
teker teker tüm ışıklarını açtık sahnenin.
kopkoyu lekeler çizdik hayat duvarımıza...
dokunduk!
sevdik!
okşadık!

hissederek yaşadık ne varsa.
boşuna yazılmadı o çığlık şiirler...

Özlem Saba

Sanatsal Haramiler

Yolu kesilmiş çizgiler bana göre değildi.
Kalıplar..
İşte bu yüzden,
Tam da bu yüzden,
En sevdiğim şeyden,
Çamurdan vazgeçtim.
Bundan böyle,
Sadece üç nokta var fırçamın ucunda.
Sonsuzluğa uzanan...

Fırçam mı?
Dediği gibi ustanın;
Fırçam, 'dilimdir' benim.
Kemiği de yok nasılsa.
Kıramaz kimse beni bundan sonra...

Özlem Saba

Sanırsın ki Kamikaze

Sil baştan yaşıyordu sanki hayatını.
Bir önceki ölümünden sonra
İlk defa bir oluyordu,
Parmak uçları dokunduğuyla.

Fena kapılmıştı sek adamın sarhoşluğuna.
Adam ise bırakmıştı kendini
Kadının gözlerindeki akıntıya.

İlk defa sahipleniyordu bedelini ödediklerini.
Adam ise, en yorgun yerinden yakalıyordu kadını.
Hazzın bereketli rahmindelerdi ve zaman bezgindi.

Muhabbet ki o muhabbet an'da;

Deryaların kucağında yanmak gibi ,
Fakat sönememek gibi.

Sanki onca yıl beklemiş,
Beklediğine değmiş,
Nihayet o da gelmiş gibi.

Her dakika bir gibi fakat,
Hiç onun olmayacakmış gibi.

Her an gidecekmiş gibi.

Her şeyi mümkün kılan umudu ve,
Tanrı'nın her şeyi geçersiz kılan oyunu gibi.

Sandı ki bu kez başka,
Yeniden başlıyor hayatına bu aşkla,
Bir önceki ölümünden sonra.

Sanırsın ki kamikaze.

Özlem Saba

Sarı Yalnızlık

hüznün çiçekleri hep sarıdır bebeğim
nedense hep sarı yakıştırılır hüznü

mavisi, yeşili, moru yok mudur hüznün?

yapayalnız,
yapayalnız bir kente,
yapayalnız kalmış bir kız çocuğunun,
söyleyin bana,
bir düşünün,
acaba hüznü ne renktir?

Özlem Saba

Sazla Sözüñ Konuşması

Sazın sözlere sorduğu gibi,

-Hangimiz daha dertli?

Çalsak aynı nağmeden hafifler mi ki.

Bir ah çeker söz içinden;

Ahh!

Öyle çok anlattım ki,
Kimse de dinlemedi beni!

Karşılık verir saz, söze hemen.

Beni de bir tek mızrap anladı;
O da eksik anladı.

-Her gün vurur, telime telime...

Özlem Saba

Sebat

'... iŖte bu yüzden sebat ettim bir Ŗeker gibi,
bir aŖıđın damağında erimeyi beklerim...

Özlem Saba

Semoş'a

saçlarının içinden güvercinler uçuran kadın.
bütün antik acılarını gömmelisin artık tarihe.
tarih ki;
bütün acıları içinde barındıracak kadar arsız,
ve de sadakatsizdir...

avuçlarının içinde titreyen yüreğini salmalısın artık göklere.
gökler ki;
tüm sevgileri bağrında saklayacak kadar engin ve merhametlidir..

salmalısın artık sahiplenmeye korktuğun duygularını okyanuslara.
okyanuslar ki;
sevgiden coşan bütün nehirleri koynunda birleştirecek kadar,
asil ve derinliklidir.

-uzat ellerini avuçlarıma.
-ihtiyacımız var tutuşmaya...

Özlem Saba

Sen Atam

Ufukları yırtan bakışlarına kaç söz söylenir.
Kaç türkü yakılır.
Tarifin ne mümkün senin,
Korkarım kaç kelimenin intiharı olur adın...

Ellerim titrer her yazışımda.
Sen ki;
Harf olup okundun.
Şekil olup çizildin.
Bayrak oldun, süzüldün yurdumun semalarında...

Sen öyle bir sensin ki;
Vatan oldun, basıldı üzerine.
Tohum oldun ekildin.
Çiçek oldun derildin.
Kitap oldun, okundun sayfa sayfa.

Kalem oldun, yazıldın.
Selam oldun, duruldu önünde...
Ant oldun, okundun.
Yemin oldun, tutuldun zihinlerde..

Marş olup söylendin yurdumun dört bir köşesinde.

Yol oldun yüründün sen..
Bağrında kızlar oğlanlar yetiştirdin.
Her biri bir cihan parçası, varlığının aynası.
Cumhuriyetin bekçisi, huzurumun sebebi çocuklar...

Nefes oldun çekildin içimize.
Can oldun, kan oldun.
Bugün cehaleti kovdun sen,
Şehir şehir kutlandın.

İzmir'in dağlarında her daim çiçeklerin açar senin.
Bugün bedenim Türkiye.
Ruhum sensin atam!

29.10.2018

Özlem Saba

Sen Bana Aitsin Saba

niçin en güzel sözler sevgiliye söylenir,
sevgili midir o sevginin mimarı?!

sevmek bir erdemse eğer,
benimdir o erdemın sultanı..

bundan böyle,
söyleyeceğim en güzel sözler,
hep bana,
hep banadır...

Özlem Saba

Sen Ne Haldesin

desem ki;
benim de ümidim vardı.
istiridyedenden zorla oyulmuş inciler gibi,
sen gibi kokardı desem!
inanır mıydın?

ne işe yarar,
her şeyi kaçırmışlığımızdan bahsetsek şimdi
şimdinin tozlu rafları,
ve geçmişin altın çağında,
tüm zamanlarıma nüfuz eden sen,
hiç bir yolun sonunda yoktun...

ne diyelim,
göğsünde huzur da nasip değilmiş bana.

nasip değilmiş hiç bir düşümüz.
için için yanan sevişmelerimiz,
ne acı!
nasipte yokmuş hiç biri.
sevdiğim her şey gibi, bizden gitti.

dudaklarımın kıvrımında senden kalan o iz,
acıtsın diye canımı, hiç gitmediler.
neye yarar şimdi resimlerdeki öpüşlerim.
hepsi zamanın çatı katında çürüyüp gittiler...

desem ki;
benim de bir zamanlar ümidim vardı.
ümitler şimdi yerini hüzünlere bıraktı

ah hüzün !
benim aşüfte kadınıam.
nasıl büyürsün koynumda.
vakitli vakitsiz nasıl da okuyorsun canıma...

kızgın güneş,
deli rüzgar!
üzerinde sevişmek nasip olmamış döşeklerin çürütmüş şiltesini.
gözyaşlarımdır bağına düşen toprağın,
yağmur sanman ondandır.
ha çatladı, ha çatlayacak acının tohumları.
ben yeterince ağladım ikimizin yerine,
sen sil gözyaşlarını...

biliyor musun sevgilim?
benim hiç ümidim kalmadı!
bir türlü vakit gelmedi.
mevsim dönmedi.
hem bak!
güvercinler de terk ediyor şehri.

çok uşuyorum ben.
acep sen ne haldesin?

Özlem Saba

Sen Yeter ki Gel Sevgili.

Aşk ateşi yakmadan tüm ruhumuzu,
Gözlerindeki fer hala sönmeden,
Yakamozlanmadan kıyısında oynadığımız denizler.
Ben hala bendeyken, yitirmeden aklımı,
Gel sevgili...

Fırtınalar çökmeden akşamlarımıza,
Tan yeline esir olmadan sabahlarımız,
Tenim candan soyulmadan hala,
Nefes alırken dudaklarım,
Lal olmadan dilim,
Bir sıcak busenle canlanacak cesedim.
Toprak olmadan,
Gel sevgili...

Hala delip geçerken birlikte dinlediğimiz nameler kalbimi,
Uç kuruşluk vuruşunda bile adını sayıklarken,
Yalan olmadan yaşadığımız o mesut günler,
Varlığına inandır da beni,
Gel sevgili...

Gerçeğine dokunamam biliyorum,
Elimi uzatsam kaybolacak gibisin.
Gelincik tarlaları misali uçuşurken eteklerim düş bahçelerinde,
Rüyalarım da bile olsa,
Tenezzül et de,
Gel sevgili...

Eğer korkuyorsan Tanrı'dan.
Günahların en büyüğü saydıysan sevdamızı,
Bir ömür yanmaksa seni bir an görmenin bedeli,
Vebalin boynumadır,
Ben yanarım ikimizin yerine,
Sen yeter ki gel sevgili...

Özlem Saba

Sen Yeter ki Işılda

Yakamozlanan gecelerin birinde,
Yakamozlanan gecelerin birinde,
Ansızın üşüdü kadın.
Isıtmıyordu yüreğindeki sevda.
Uzattı ellerini!
Yalnızlığına dokundu sonra.
Çaresiz,
Yorgan diye,
Ay'ı çekti üzerine.
Güneş'i giyindi her sabah.
Denizlere sığındı.
Soyunup soyunup her gece,
Serpildi üzerine...

Sessizdi.
Mekânsızdı.
Bir sönüp bir yanıyordu.
Büyürken Ay,
Büyüyordu kendi içinde.
Bir yalnızlığı,
Bir yorgun gece bekçisi martılar,
Bir de kıyılara vurmuş unutulmuşlar
Şahitlik ediyordu o büyülü seremoniye.
Ve hep bir ağızdan mırıldanıyorlardı sonsuzluğa;

-Sen yeter ki her daim ışılda!
O beklediğin, mutlaka fark edecektir seni.
Gözü takılacaktır bir gün yıldızlara...

Özlem Saba

Sen Yokken

Şarkıların içinden seslenen kadınlar vardır.
Her sözü bir nağme olup titretir yüreğinizi...

Acıların içinden gelen adamlar da vardır...
Her dokunuşu titretir bedeninizi..

Hele bir de imkansızsa bu aşk,

Depremler yaratır,
Hissetmez olursunuz,
Ne bedeninizi,
Ne de yüreğinizi...

Özlem Saba

Sen Yoksan

düne razıyım ben,
bu günümde sen yoksan...

ölmeye de razıyım,
yarınımda sen yoksan...

gecenin birindeyim.
hayatın gücündeyim.

bıraktım ellerine kendimi.
neyleyim ki bu teni,
hamurumda sen yoksan.

Özlem Saba

Sende Bulunmak

Hoş geldin benim ıssız adam.
Hoş geldin benim yokluğum.
Hoş geldin benim yokluğumda,
Kendimi bulduğum.

Hoş geldin aynam,
Dostum,
Unutuşum.

Unutuşlarımın en güzeli,
Kaybedişlerimin en sessizi.

Sende kaybolmak ne güzel,
Ne iyi...

Ah ne iyi sende sus-pus olmak,

Ruhunda kaybolmak.
Kaybolurken bulunmak...

Özlem Saba

Senden Sonra

Kalbimin çatırdama sesleri kaldı geriye.
Elimi neye uzatsam,
Yakar oldu.

Bu kaçınıcı diyorum,
Bu kaçınıcı yanılığ!?

Soruları şahsa münhasır.
Kopyası verilmeyen bir sınavmış meğer.
Sanki içimde değil de karşımda duruyor gibi.
Var gücüyle savaşıyor elimden almak için,
Neyim var, neyim yok hayat.

İnsan ektiğini biçer diyorlar.
Korkum bundandır,
Ar'ım ondan.

Şimdi kalkıp yeniden koyulamıyorum yola.
Umudu çoktan tükenmiş bir insanın,
Ve de her şeyin koca bir yanılığ olduğunu fark etmiş birini,
Ne geri döndürebilir ki kendine?

Bana sakın zaman her şeyin ilacı demeyin.
İnanmıyorum zaman da...

Özlem Saba

Seni

En çok, seni seviyordum ben.
Ve en az, sen seviyordun beni.

Özlem Saba

Seni Aşkla Kirletmeyeceğim

Aşk kördür...
Aşk acıdır...
Aşk acımasızdır...
Aşk var olanı tüketmektir.
Aşk ateştir...
Aşk yanmaktır...
Aşk yalnızlıktır...
Aşk en çaresiz yanlarımızın dışı vurumumdur...

Aşk geçicidir...

Ben seni tüm bunların dışında seveceğim...
Seni aşkla kirletmeyeceğim.
Çünkü sen bensin!

Özlem Saba

Seni Ben Kendim İçin Sevdim

Özür dilerim Aşk'tan da,
Seni sevdiğim için.

Çünkü seni ben,
Aşk olsun diye değil bu kez,
Kendim için sevdim...

Özlem Saba

Seni İiyorurum

bir Şehirde başka bir Şehre ,
dilime adını yasakladığım,
bir tűrlű aklımdan çıkaramadığım,
geceyi yırtan,
iŐyankâr kelimeler uçuşuyor yine.

-dűŐ kanatlarındayım...

seni bir baŐka űzlyűyorum bu gece.
gűneŐ; kűpűrműŐ dudaklarını aŐk ile űperken
masmavi denizlerin,
kokun siniyor içime.
Őehvetle bir ıŐlık havalanıyor gűŐe.
gűniŐiŐi sonsuz bir aŐkla tekrar kavuŐacaĐı gűnű bekliyor.
her kavuşma, bir mucize.

rűzgâr, ıŐlık çalan bir meczup Őimdi.
bir harami.
dağ başlarından, keşfedilmemiş baharlar alıyor yine.
aŐk çiçekleri açıyor yűzűnde
ocuk gűzlerinden binlerce ocuk gűlűmsűyor.

sen,
resimlerinden bakıyorsun
ben,
baktığın her yerde sulanıyorum...

gűneŐin oklarına asılıyor sesim.
ah bu deli rűzgarlar,
seni esiyor yine.
yeşilden mora bir Şarkı oluyorsun dilimde.
adını her sűyledike yűreĐim yűreĐine çarpıyor.
sanki kıyametler kopuyor.

sarhoş desem, değilim.
oysa tek dama bile imemiŐken
bu bu kendimden gemiŐliĐim de niye.

kısacası sevgilim,
Çok űzledim.
kadeh kadeh seni iiyorurum,

-içime doluyorsun yine!

űzlem Saba

Seni Seviyorum

Yağmurların yağışını,
Dökülüşünü damlaların gökyüzünden.
Özgürlüğü anımsatan gözlerinde,
Bir sınırın bitişini,
Yeni bir hayatın başlangıcını izler gibi.

Göz bebeklerinin çerçevesinde hapsolmuşluğumu,
Kopuşunu ekvatorun aydınlanma çemberinde,
Her şeyi tuzla buza çeviren bakışlarını,
İradesizliğimi sana karşı,
Lütuf biliyorum...

Oturmuş gruba karşı
Sana karşı koyamamışlığımı seyrediyorum...

Verdiğin şey acı mı, zevk mi birbirinden ayıramıyorum.
'Kahrın da hoş senin, lütfun da' hoş der gibi, seviyorum...

Seyre dalıyorum alemleri gözbebeklerinde..
Gözlerin bir volkan,
Bir yanardağ etkisi gözlerin..

Gözlerinin renkleriyle tonlanmış bir gezegeni,
Bir uydunun yörüngeden çıkışını,
Doğanın tüm oluşlarını,
Tüm gel git olaylarını,
Ve dahi toprağın ayağımın altından kayışını,
Gözlerinle ilişkilendiriyorum.

Hayata dair olan biten ne varsa seninle seviyorum...

Nasıl oluyor da iznim olmadan böyle büyüyebiliyorsun içimde.
Ömrü çoktan bitmiş bir yıldızın.
Büyüyüp, büyüyüp,
Kendini, kendinde yok edişini izliyorum
Seninle sevişirken ...

Yok oluşuma dalıyorum gözlerinde
Şimdi çağırsan beni,
Sanki kıyametler kopacak.
Zaman kendini inkar edecek.
Ve aşırıdır sende kalmışım gibi,
Varlığımı misafir edecek bakışların.

Yorgun bir saati misafir eder gibi.

Aynı yönde, bir gidip, bir geri dönecek zaman sanki.
Akrebi koynuna almış yelkovan gibi.
İşte öyle Allahsız seviyorum seni...

Gördüğüm her canlıyı seninle ilişkilendirir gibi
seviyorum seni.

Bazen bir elma ağacına benziyor gövden.
Kırılgan.
Bazen sağlam, demir gibi.

Dünyaya sonradan dikilmiş .
Peşinden bin ayet gönderilmiş gibi..

Yapma! derken dünya alem.
Bütün hücrem,
Bütün atom altı varlıklar düşman kesilse de.
Yasak meyvelerinin tadıyla dolduruyorum içimi.

Bir kızıl elma.
Tüm varlığımı inkar ettiren.
Aklımı başımdan alan.
Mis kokulu bir elma gibi...

Günahların en büyüğünde kutsuyorsun tenimi.
Oysa Tanrı bile reddetmişti bizi
Yalnız bırakılmıştı Havva ile Adem'i
Sanki aşk denilen o ateşi kendi yakmamış gibi.

Herkesi ne kadar da yalnız bırakmıştı.
Her şey kendisine tapsındı.
Hayatı böyle kurgulamıştı...

Tanrı bizi kandırdı.
Aşk denilen o büyüü başımıza musallat edip,
Tanrı bizi aldattı.

Tanrı; seni de, beni de ateşiyle yaktı.
Tanrı bizi kandırdı...

Tanrı bize yol göstereceğine
Tanrı bizi bu amâk-ı hayalin içinde yalnız bıraktı....

Özlem Saba

Seni Sevmek İçin ok Sebeğim Var

Sırma tellerle işlenmişsin tenime,
Seni yazıyor, seni anlatıyor her bakış,
Okuyorum gözlerinde hayatın alfabetesini,
Anla ki, sende büyüyor kelimeler.
Aşkın kitabını okutuyorsun gözlerime...

O varlığın ki yeminim kadar büyük.
Ve anla ki içimde;
Seni sevmek için çok sebeğim var.
Unutmak için hiç!

Özlem Saba

Senin de Bir Şiirin Olmalı

Senin de bir şiirin olmalı.
sustuklarının,
susamadıklarının.
sevdiklerinin,
sevemediklerinin.

Sevip de söyleyemediklerinin,
bir şiiri olmalı...

Senin de bir şiirlerin olmalı mutlaka.
dilin yaralıyken,
haykırabildiğin.
Bırak dolaşsın elleri sözcüklerin,
öfke dolu yürüğünde.
sen sus ki, onlar konuşsun yerine.

Şenin de bir şiirin olmalı mutlaka.
İssiz bir köşede can çekişirken ruhun,
kurtarıcın olmalı, yetişmeli imdada.

Özlem Saba

Senin Şehrin

Benim şehrimde yağmurlar yağardı.
Kaldırımlardan duyulurdu acem çığlıklar.
Benim şehrimde hüznü insanlar da vardı.
Eski bir şehrin, ıssız steplerinde söylenirdi yanık türküler.
Çıglık çığığa dövünürdü rüzgâr.
Biz dans ederdik çırılçıplak...

Üşürdük yalnızlıktan, sarılırdık sımsıkı...

İncelip uzayan yollara bakardım sonra.
Dalar giderdi gözlerim.
Her yol sana çıkardı...

Sorardım ara ara kendime.
Sahi, nasıldı senin şehrinin sokakları?
Hiç yürüyememiştik uzun uzun,
Konuşamamıştık.
Kahverengi ağaç gövdesine benzeyen gözlerinde,
Kaç sincap sevişirdi eskiden.
Ve toprak kokusunu anımsatırdı saçların.
Ellerin boya kokardı.
Unutmadım, unutamadım hala...

Hepsinden çektim içime bu sabah,
Yumdum gözlerimi, katre katre tenini.

Bir huzur, bir huzur aldı beni içine.
Bir uyku, bir uyku aktı gözlerimden,
Sanki asırlar geçti.

Sen bilmezdin...

Senin şehrimden her sabah,
Güneşi sürüklerdim ellerimle.
Isıttım donmuş yüreğimi.
Sen bilmezdin.

Ama ben seni bilirdim seni.
Çünkü hep benimleydin...

Özlem Saba

Seramikçinin Finali

bazıları kalıbının adamı olamıyorsa hiç
e benim de işim bu!

yeniden kalıbını almak
ve pişirmek...

-aşk ile pişirmek çamuru-

Özlem Saba

Serçe

Ben ki,
Korkudan kabaran bir kuş gibiyim.
Ve küçücük bir kuşa,
Topla ateş ediyorlar baba.

-Senin yüzünden!

Özlem Saba

Sev Bir Kere Anne Beni!

Yorulдум anne!

Bu altında ayaklarımın titrediği yükü ne zaman verdi omuzlarıma.

Daha kanatlanıp uçamazken yuvadan,
Hangi ara karanlığa dokundu güçsüz kanatlarım.

Ben daha güne ermeden ne zaman gece oldum anne.

Toprağa düşüp filizlenmeden umutlarım,
Ben ne zaman yok oldum anne.

Bu kabus denizinde dalgalara karışmışken göz yaşlarım,
Benim çocuksu gülüşlerim nereye gömüldü göbeğimle beraber anne?

-Ben tek başıma büyümekten çok yorulduğum anne!
-Sev bir kere beni!

Özlem Saba

Sevda Paniği

Ah yaralı kalbim!
Bir yanı öbüründen habersiz kalbim.
Bir yanı yorgun, diğer yanı suskun kalbim...

Zamanın hızlı adımlarına yenik düşen ben.
Arkasına bakmadan giden sen.

Bende hep bir geç kalmışlık paniği.

Suları kesik gönlümün, iklimi kurak.
Düşer mi çatıma bir gün varlığının gölgesi,
Sular mı saksıda nergisleri...

Ben sana koşmaktan yorgun düşen han!
Sen gelene gidene 'mey' sunan hancı.
Başımızda hep bir ney sarhoşluğu.
Aşıklara uğrak...

Özlem Saba

Sevdiğiniz Her Şey

sevdiğiniz her Şey;
ya dostunuz,
ya da dűŐmanınız olur bir gűn mutlaka!

Özlem Saba

Sevdim Seni Tanrım

Günah işledim Tanrım!
Hem de çok pahalı bir günah...
Bedeli ödenmiş fakat hesabı bir türlü görülmeyen bir günah.

Ben çok büyük bir günah işledim diyorum Tanrım!
Hem de çok güzel, tatlı bir günah.

Yangının başladığı yerde soyundum hasretlerimi,
Hepsini çıkardım üzerimden.
Tüm gemileri yaktım.
Aramızda ne varsa yerle yeksan ettim Tanrım!
Açtım sırtımı,
Kırbacımı kendim sunuyorum sana
Hadi kes cezamı...

***

Hep sorgulamışım Tanrılığını,
Bilmeni isteri ki;
Biz birimizde hiç kavuşamayan,
İki kaçak sevgili,
Eğer benim Tanrım isen benim
Öyle olduğunu söylüyorsun.
Sen bensen,
Ben sensem eğer,
Nedir bu aramızda günah dedikleri..

Ve niçin bu kadar lezzetli?

Bu işin içinde başka bir iş olmalı Tanrım!
Birileri senin adına yalan söylüyor olmalı.

Eğer bana bakan sensen,
Sana bakan ben.
Ben onu çok sevdim Tanrım!
Onda da seni...

Özlem Saba

Sevgiden

'...ve birden bir melek fısıldadı küçük narin kulağına,
asil insanlar savaşmaz, sevişir.
sevişe sevişe dövüşür.
ama saf sevgi olası her savaştan üstündür' dedi.

Özlem Saba

Sevgiliye Mektuplar

En çok da kendim okumak istiyorum yazacaklarımı.
Herkesten önce..

Sanki içimde duyduğum her ses.
Bilmediğim bir dilde.
Bilmediğim bir yerlerden doğuyor içime...

Çok ehli-i sohbet sayılmasam da,
Konuşuyorum sürekli o sesle.
Şey 'li, sanki' li cümleler kuruyoruz karşılıklı.
Birbirini yalanlayan ifadeler.
Sorgusu kendinden menkul kelimeler.
*

Benim asıl söylemek istediklerimin harfleri yoktu.
Belki de bu yüzden.
Tam da bu yüzden,
Hiçbir düşünce biçimine,
Hiçbir davranış modeline mahkum değildim.

Yer yer sakin bir saba rüzgârı gibi eser.
Yer yer fırtınalar kopartırdım içimde.

Onda...
Bende...
Sende...

En çok da sende.
Bilirim kavgayı hiç sevmezsin sen.
Fakat bahanemiz olur,
Hadi bunu söyle,
Savaşma, seviş benimle de...

*

Herkesten bencilce sakladığım bir dünyam var içimde
Sanki konuşsam her yer kirlenecek,
Mahlûklar sızacak içeriye.
Sarı sarı dişleri olan insanlar.
İşte bu yüzden sakladım kendimi bunca yıl.
İkimize.

Bir tek ikimiz biliyoruz nefes aldığımız yeryüzünü
Ve yandığımız cehennemi...

Sen!
Sen!
Sen!

Yoldaşım benim.
Huzur sokağım..
Sen gelmesi gerektiği zaman gelen.

Ben de asfalt yüzü görmemiş topraklardan geldim sana,

Sanki Zeugma'nın bağrından kopmuş,
Yakılmış, tarumar edilmiş Rim şehrinin alevlerinden,
Kendini küllerinden yeniden yaratmış.
Aşkınla berduş...

Yarım, cırılçıplak..
Tamamlanmayı bekleyen o çingene kız benim.
Hani ne yaparsa yapsınlar tamamlayamadıkları.

Sen,
Güneşim benim!
Doğudan batan...

İlahi bir şey olmalı hissettiğim.
Zaten böyle bir aşk dünyevi olamaz.
Maşerle bir bağlantısı olmalı mutlaka.
Bir yerlerde birlikte olmalıyız...
Ya da daha önce bir yerlerde birleşmiş...

Dünya yansa umurunda olmayan ben.
Senden gelecek iki dizenin dizleri önünde hıçkırıklara boğulan .
Karmakarışık...
Sana dolanmış.
Teni tenine aşına.
Sözlerin tanıdık...

Ne güzelilmekilmek çzlyoruz birbirimize...

Syleyim;
Ben yaralanmaktan değil de.
En çok yaralı kalmaktan korkmuşumdur.
O yüzden gururla taşırım kabuklarımı tenimde.
Bu; ben kurtuldum demektir.
Ama sen!
Benim mütemadiyen kanayan yaram...

En sevdiğim acım.
Sen ki yaralı bir kurt gibi ağır ve aksak.
Ve ince ince sızıyor yüreğime ağrın her gece...

Seni bu denli sevmek benim işim değil.
Tanrının işi olmalı bu,
Bu senin işin olmalı...
İşte benim cretim ve cesaretimin bütün kaynağı bu.
İlahi bir aşk...

İşte bundan dolaydır ki;
şartların ve nerede olduğumuzun canı cehennem!
Ben senin olmanın bir yolunu mutlaka bulacağım...

Özlem Saba

Sevgin Benden Vaz Geçmesin

beni benden almaya çalışmasın sakın,
bana bizi öğretsin sevgin.

aşkın sarhoş etsin,
kendimizden geçelim ama,
kör etmesin!

sessizce kapımı tıklatsın varlığın,
huzur versin, içimi ürpertsin,
ama tekmelemesin.

gidersen bir gün,
güzel anılarla bırak bizi,
kimse ah çekmesin.

beni güzelleştirmeyecekse eğer,
söyle sevgine, benden vaz geçsin!

Özlem Saba

Sevişmek

ey Tanrım!
eğer gnahsa sevmek,
sen her şeyi benden daha çok sevdin.

-yaratanı sendin...

ve sana göre gnahsa sevişmek.
sen benden daha da gnahkarsın.

- beni de yaratan sensin!

Özlem Saba

Sıktı Aşkına Kadın

Ruhu yara almadan.
dağılmadan..
dağıtmadan
sevebilir mi insan .
diye sordu kadın.

düşündü adam!
düşündüğü aşkı..
sevgi geriden gelen coşkun bir ırmaktı.

derleyip tüm düşüncelerini
sustu adam...

ne güzel bir susuştu o.
aşk gibi sustu adam

o aşka susarken
kadın yalnızlığa susuyordu.
çünkü aşkına hiç sahip çıkmıyordu adam

meşdan okuyordu
tüm susuşlara kadın

eğer yanında o yoksa.
varlığının da anlamı yoktu diye düşündü.

sıktı aşkına kadın....

Özlem Saba

Sıktı Aşkına Kadın

ruhu yara almadan.
kanamadan,
sevebilir mi insan?
diye sordu kadın.

düşündü adam!
düşündüğü aşktı.
sevgi geriden gelen coşkun bir ırmaktı.

derleyip tüm düşüncelerini
sustu adam...

ne güzel bir susuştu o.
aşk gibi sustu adam.

o aşka susarken.
kadın yalnızlığa susuyordu.
çünkü aşkına hiç sahip çıkmıyordu adam.

meydan okuyordu,
tüm susuşlara kadın...

eğer yanında o yoksa.
varlığının da anlamı yoktu.

sıktı aşkına kadın...

Özlem Saba

Sırtırıyorum

Yaşıyor taklitti yapıyorum uzun zamandır.
Can bedeni çoktan terk etti.

-Tek bir ruh olarak yaşıyorum.

Bir de kılıf uydurdum üzerine.
Gelene gidene varmışım gibi sırtırıyorum.

Özlem Saba

Siyah Beyaz Aşkı

ben dünyaya geldiğimde,
tüm maviler tutulmuştu.

ben de,
kimsenin cesaret edemediği, siyahı sevdim...

sonra, beyaz eşlik etti ona...
kimse onu da sevmeye cesaret edememişti.

-çamur sıçrasa, izi görünürdü-

tabi ya,
karanlıklar benim hakkımdı.
benim hakkımdı som karanlıklar...

sahi,
siyah değil miydi beyazı anlamlı kılan.
ve beyaz değil miydi siyahı görünür yapan...
hem benim çamurum da yoktu...

Özlem Saba

Sizin Dünyanızdaki Hiç Bir Şey Para Etmiyor Burada

Eğer özlersen bir gün sen de bizi.
Kollarını aç ve bolca gökyüzüne bak .
Eğer bir saba yeli eserse yüzünde ılık ılık.
Nefesimdir, içine çek o zaman.
Ben seni tenhalarda bir yerlerde soluyor olacağım.

Unut gitsin bu dünya telaşlarını
Bu ruz-i mahşer kalabalığını.
Hatta Sümer tabletlerini de çıkar zamanenden.
Büyük İskender'i
Zeugma antik kentini.
Gaiâ'nın mahzun bakışlarını.

Ve de;
Göbekli tepeyi.
Unut Türk -Acem kardeşliğini
Herkes unuttu, ırkını/cinsini
Araştırmaları, gazeteleri,
Yalan haberleri.

Hepsi kaybolmuş insanın kendini arayışı-sorusu.
Fakat Aşk'a varanın kalmaz ki sorusu.

Sat varını-yoğunu,
Makamını-koltuğunu.
İnsan yapmaz ki bunlar kimseyi.
İndir cüppenî, giyin yokluğunu.

Senin dünyandaki hiç bir şey para etmiyor buralarda,
Takın unuttuğun kanatlarını, uçur varlığını.

Tarihin tarihi yazılıp gidilecektir yine aynı nağmeden.
Herkesin işine geldiği gibi, riyadan, rivayetten.
Sen artık bizim tarihimizi,
Aşkın tarihini anlat
Nasıl olsa herkes kahramanıdır,
Sorumludur kendi hikayesinden.

Aşkın en yücesini okutun gözlerime.
Ve Yunan tanrılarını diz çöktürecek kadar büyüktü bizim hikayemiz.
Bunun için birbirimize şükretmeliyiz .

Zamanın ve zamansızlığın kesiştiği o yerde,
Bir kapının sen gelirsin diye yarı aralık durduğunu unutma..
Ve her aklına düştüğümde, gökyüzünü kucakla.
Göğsüne bas beni, mabedimsin sakın unutma.

Sizin dünyanızdaki hiç bir şey para etmiyor buralarda.
Aşk'tan başka,
Unutma!

Özlem Saba

Smyrna

Gün doğarken Meğri'de,
Çekilir Tanrılar tapınaklarına Smyrna'da
Ve ayağa kalkar koskoca bir Gündüz,
Gecenin görünmez aşıklarına!..

Özlem Saba

Sofra

Çok açtım sofrana geldiğimde.
Sen elimi kaşığa uzatmadan beni doyuruverdin.

Sende verme hevesi vardı.
Bende açlık.

Böylece aynı sofrayı paylaştık.

Aynı anda hiç uykuya dalmadık,
Yalandı rüyalarımız...

Özlem Saba

Soğuk

'...cinayet mahallinde unutulmuş
ceset gibiydin yokluğunda.

soğuktu,
üşüyordum!
hiç kimse üstümü örtmüyordu!..

Özlem Saba

Solan iekler

saçlarına iek takan kızın çiçekleri soldu.
aynı anda gök yarıldı,
okyanuslar parçalandı,
Tanrının merhameti çekildi yer yüzünden.
ve o geldi...

gelmez olaydı!
o Tanrıdan da merhametsizdi...

Özlem Saba

Solfej Şart

olmuşsa bir şey
onu ben yapmışımdır,
onu ben yapmışsam,
mutlaka bir bildiğim vardır...
- günahkar!

evet evet
günahkar derler bana da..

yumuşayın,
gevşeyin,
sevin,
sevilin
sevişin...

günahınız boynuma.
çocuklar gibi oynayın birbirinizle.
düşün kalkın.
kirlenin.
temizlenin sonra...

sır lazım ise illa
işte sır size..

insan insan olduğunu unutmazsa eğer
ne bir kontrol merciine ihtiyaç duyar
ne de bir yargıca....
yerin ve göğün tek yaratıcısı olan tanrı kimseyle uğraşmaz.
o ancak yaşar ve yaşatır (hay) .
ve insanda görünen sadece onun aksidir.
ben varsam o yok.
'o' varsa ben yokum (ihlas).

tanrı dediğiniz her türlü şekilden münezzeş şarkı söyleyen neşeli bir çocukluktur.

eğer onunla konuşmak istiyorsanız,
solfej şart!

Özlem Saba

Son Gününüz

Bir an bile kapatmayın, gözünüzü kocaman açın.
Bu gün hayatınızın son günü olabilir.
Sarılabileceğiniz her şeye sarılın bu gün..
Gülün, kahkaha atın, şarkılar söyleyin, şiirler dinleyin.
En sevdiğiniz yemeği pişirin bu gün mesela.
Geriye kalan hayatınızın her saniyesini bir şölene çevirin.
Kaygısını duymayın bu gün hiçbir şeyin.
Paranın, işin, pişmanlıklarınızın..
Bombalar patlasa,
Mermiler yağsa da baş ucunuzda,
Aldırmayın onlara...
Eğer tek bir mermi gelip sizi bulursa ki dilerim böyle olmaz sonunuz,
Bunların hiçbirini yapmaya vaktiniz olmayacak..

Çünkü yaşamak bu kadar tesadüftür bizim ülkemizde..

Özlem Saba

Son Nokta

ben bir damla suyum.
benimle başlayan hayatta.
son perde benimle iner..

doğumlarda sevinç.
ölümlerde matemim.

-hayat böylece akıp gider...

ben bir damla suyum.
gün yakar, bulut olur,
göğe çıkarım .
soğuk vurur, yağmur olur,
yere inerim.

buz kestiğinde her yanım,
kara dönerim.
kutsandığımda yeşil bereket,
yargılandığımda beyaz ölümdür adım.

ben bir damla suyum.
firavun anıtlarında,
kölelerin teri.
adına abideler dikilen,
o mahzun güzellerin,
mermerleri delen göz yaşındayım ben..

ben bir damla suyum...
var oluşta ilk,
yok oluşta son nokta benim!..

Özlem Saba

Sonbahar

Yüzümü dönüyorum rüzgara.
Gittiğin diyarlardan kokun gelir mi diye bana.
Ama yalancı her şey gibi rüzgâr da!

Ne kadar canımı yaksa da,
Asi fırtınalara saklamıştım ben seni.
Gelebilesin diye her sonbaharda.

Özlem Saba

Sonbahar Sızısı

Sonbaharın derinliklerine saklanmış bir sızı.
Yenileyen kendini her yaprak dökülüşünde.
Fakat uçuşacak yapraklar bir gün, bahar gelecek.
Eriyecek karlar, toprak görünecek.
Ve ben yine çıplak kalacağım sızılarımınla.
Tüm çiçeklerimi dökmüş olacağım..

Ne yana dönsem sızlayan yürekler.
Kendinden yorgun hikayeler.
Kimsenin kimseye el uzatamayışı.
Kaderdir deyip geçemiyorum üzerinden,
Çünkü yaralarımızı kendimiz açıyoruz yüreklerimizde.

Özlem Saba

Sonbaharınız Benim

sonbaharınız
benim!

tutunup
salkım söğütlere,
direniorum
gitmemeye...

dağ başlarında,
pusuya yatmış
bir kış var.

hazırlanıyor,
bahar yüreklerinizi
istilaya...

sonbaharınız benim!
ben hazırım,
hepinizin yerine
'son' bahar olmaya.

-üşümeye...

Özlem Saba

Sorma Neredeyim

Yüreğimin kıyısında kocaman bir dalga.
Salar beni sarp kayalara.
Terbiyecisidir deniz uslanmaz aşıkların.
Vurur da vurur ha...

Dilde tarifin yoktur senin.
İçimde Nar'ın..
Her duygum, sana bin Ar'ım olur.
Yanmaktayım...

Kelimeleri olmayan sözler de
vardır der Mevlâna;
Şimdi o sesi dinlemekteyim...

Yangının geçer geçmez başımdan.
Düşeceğim aşkının bahtı beyazına.
Kalbimden firardayım!

Özlem Saba

Soru?

sana bir soru sorsam
sorum ölecek,
sorumun öznesi sevgi...

işte bu yüzden
cevapsız sev beni!

Ne demiş üstat;
"çünkü sorular cevapları sevmez.
çünkü cevaplardı soruların katili..."

beni seviyor musun?
-evet...
bak,
sevgisi şimdiden düştü cümlemizin.

Özlem Saba

Soygun

Çekin bakışlarınızı üzerimden bayım.
Bireysel silahlanma suçtur.
Ve bu yaptığınız düpedüz soygundur.

Özlem Saba

Soylu Yalnızlık

çarparsın, bölersin, çıkarırsın
ama çıkamazsın bir türlü,
hayat denilen denklemin içinden.

sonra bir bad-ı saba eser başında,
soğutur aklında ne varsa,
pişirir yüreğinde.

yere düşse,
tuzla buz olur bedeninin.

bütünü bozulunca
parça parça düşer insan yalnızlıklara...

fakat her şeye bedel bir yalnızlıktır bu.

soylu yalnızlıklara,
soylu ruhlar soyunur sadece...

Özlem Saba

Soyunmak İstiyorum

Soyunmak istiyorum!
Soyulmak...

Üzerime giyindiğim tüm anlamsız yükleri atmak.
Bir tek çıplak ruhum kalana değin,
Arınmak istiyorum beni sıkan tüm müsveddelerden.

Özlem Saba

Söve Söve

biz yine uykudayken olmuş olanlar.
bir ihtilal kadar adaletsiz gözleriniz,
sözleriniz kadar acımasızdı.

ve düştüğü anda tokmak,
kırıldığı anda kalem,
mühimsizdir sandalyede kimin oturduğu.
mühim olan,
adalet yerini buldu mu!?

her yalnız kuş,
kendi kaderine mahkumdur derler.
ve sürüler ayrılıyor gün be gün.
ah bir tenhada görsem sizi,
nasıl tükürürdüm yüzünüze!

her canlıyı yerle yeksan eden varlığınız,
özüyle hesaplaşacaktır bir gün.
o da yakındır!

an gelir,
insanlık soracaktır insana,
insanlığın hesabını,
ve her cellat kendi sonuna yaklaşır usul usul.
çarkı bozulmuş bir hayatta,
herkes sanıktır.

ve geçirilir boynu bir gün,
kurduğu darağaçlarına...

oysa siz de mustarıptınız aynı dertlerden.
siz hak 'sızdınız üstelik, karanlıktınız.
zor güçlerinizle geçirdiniz hak olanı ele,
'hak' bile haksız düştü ellerinizde...

size söyleyecek çok şeyim var aslında,
ne yazık ki, sonumuz bir muamma.
şimdilik bir su kenarında.
henüz istila edemediğiniz bir tutam mavilik altında
şöyle uzanıp sere serpe çimlere.
güzel bir şiir yazmak çekti canım.
hepinize söve söve.

Özlem Saba

Söyle Adamım

İçeri ilk girdiğinde huzura dönüşen o kokun,
Hangi tütsülerin nağmeleriymiş öyle...
Şahi, neydi bizim hikayemizin adı?
Üflediğin Pan flütte?

-Bahar süzülen son bir vals miydi bir gecede...

Ve senden öncesi şuurumdan nasıl silinip gitti öylece.
Yasak elma dedikleri şey neden bu kadar lezzetliydi.
Hangi sevişme bu kadar meşru,
Ve hangi aşk bu kadar yasal olabilirdi?

Zerre kadar yanmadı içim.
Günahkâr da sayılmazdım...

Yatağında akan su misali
Sanki evimdeyim...

İnsan en çok evini özlermiş derler ayrılıklarda.
Bil ki;
Hiç bir gidiş yakmayacak bu kadar canımı.
Bir kelebek tozu kadar silik ömrümde.

Ayrılığın en sahil kıyılarında serilirken kadife yataklara
Söyle adamım?
Nasıl vardı ellerin,
Ellerimi bırakmaya?

Özlem Saba

Söyle Eros

'... Tanrının beni bu şekilde yaratması
ve bir tek aşk `sız koyması aklıma bir tek şeyi getiriyor;
'Beni kendine saklıyor olmalı.

Özlem Saba

Söyle Ressamım.

Hey aşk!
Hani biz dosttuk.
Bana dokunmazsın sanmıştım.
Kaç yerinden vurulur böyle bir kadın.
Kimsesiz bir kadının kaç kişisi olabilir bir adam.
Kalbimiz mi?
Aklımız mı daha erken sarıldı birbirine?
Şaşırdık...

Biraz sevinç, biraz korku biraz da öfkeyle
Nasıl dolanabilir iki ten birbirine...
Utanmadan, usanmadan...

Damlalar dökülürken alınlarımızdan,
Kaç çığlığa gömüldü inlemelerimiz.
Aynı anda kaç şarkı söyleyebilir bir yürek,
Senden öğrenmiştik aşk...

İnce kıyım yürek sızılarım benim.
Nasıl dönüştü resimlere?
Tüm portreler nereden bildiler beni?
Nasıl hazırlandılar gelişime...
Ve ben herkesten evvel nasıl seyrededim gözlerinde alemleri...
Nasıl som.
Nasıl toprak,
Nasıl bereketliydi renklerin.
Bedenime çizdiğin o resim...
Anlattıkları ellerinin
Öpüşlerin!
Hepsi bir madalyona dönüştüler göğsümde.
Ve kirpiklerinden dökülen mazim,
Denizine varmış nehirler gibi,
Karışıyordu sana...

Sanki dize dize okuyordum seni.
Okumuyordum sadece yazıyordum...
Sanki rüzgârın elleri değmişti saçlarıma,

-Ömrümü tarıyordun dizlerinde...

Hangi güvercinler şahit oldu sevişmelerimize,
Neden hiç ürkmediler, uçup gitmediler?
Her gidişe şahit kıyılarıdaki o tekneler
Bu kez bizim için mi yüklendiler?
Nereye saklandı o çingene kız?
Aramızda duran koca bir zaman...
Tüm bunlar, nereye gizlendiler.

Neyle körüklenmişti aşkın fırçası.
Ve bizden neler yansıdı aşk şovaline.
Kimse bilemeyecek.
Satışa çıkmayacak aşkımız.

Bağrımda bir bebek gibi büyüteceğim seni...

Özlem Saba

Sözlerin Dansı

kelimelerin en güzel dansı sözlerin olsa bile
o dansı güzelleştiren müziğin sesi, kalbindir...
Yaşam yüreğini anlayacak bir şarkı bulamazsa,
sözlerin sadece bir metindir.

Oysa her söz yüreğini kıpırdatan birer senfonidir...

Özlem Saba

Su..

Bağladım göz pınarlarımı tüm denizlere.
Akan sular gözyaşlarımdır bilesin.
Hangisinde yüzersen yüz,
Hangisinden içersen iç,
Tenine değen her damla ben olacağım.

Sana gelmek zor değil artık,
Yeter ki sen, bir su kenarında ol.

Özlem Saba

Suçlu

başkasını suçlamak kolay,
ya suçlu sensen!

insanın kendine ettiği ihanetin bir bedeli var mıdır?

Özlem Saba

Sus!

susuyor insan.
gün dönerken,
kandiller sönerken bir bir içinde...

suya inerken bir yosma,
en hassas yerinden kırılmışken zaman,
küfürbaz bir herife gebeyken gece,
susuyor insan.

sadece susuyor insan.
hasta inerken,
mazlum dövülürken,
ay donar,
deniz boğulurken gergefte.. .

öyle susuyor ki,
çığıklar iniyor yerine...

Özlem Saba

Suskun İklimler

Dili suskun iklimlerde,
Rüzgarından tanıdım seni.
Nefesinin Lodosuna dediğinden bu yana dudaklarım.
Ilık bir tutku kaplar içimi.

Şimdi nerde bir rüzgar esse.
Şehvetin ıslak yelleri dokunur tenime.
Şaha kalkar hasret.
Ve bir tek döşek bekler bizi...

Özlem Saba

Susma!

En yorgun yerinden vurdular zamanı.
Geceler mi daha uzun susuyordu,
Ben mi?
Duyamıyorduk...

Gündüzler dilsizdi,
Baruttan ağırdı geceler,
Bir de sen susunca,
Bütün balıklarım boğuluyor akvaryumunda.
Yalvarırım susma!

Tüm cepeleri işgal edilmiş komutan gibiyim.
Öylesine yorgun.
Öylesine yaralı.
Mütemadiyen kanayan bir mağlubiyetle,
Umuda atılacak tek kurşunum kalmadı,

Sırtımdan yemedim.
Gözümün içine baka baka vurdular.
Hangisi daha haince diye hiç düşünmedim.
Düşlerimin en inandık yerinden vurdular beni.

Topla,
Tüfekle vurdular küçücük bir kelebeği...

Oysa ben baharlar düşlemiştim gözlerinde.
Hiç bitmeyecek baharlar.
Bir çocuk kadar saftım,
Habersizdim.
-Senden vurdular beni.

İnceliyor içimde acımı dağıtan nağmelerin.
Ne olur susma!
Bir tek sana inanmışlığım nefes aldırıyor bana.
Yalvarırım!
Bir de sen susma!

Özlem Saba

Sürgün

zincirlerimin sesi gelirken kulağıma,
kahroluyorum...

daha dolmamış diyorum.
dolmamış,
dünya cehennemindeki sürgünüm...

sizleri düşünüyorum.
kendimi.
güzel gülüslü, dürüst adamları.

ve hiçbir şeye el uzatamamışlığımı...

bu zengin sofrada,
hiçbir şeyden nasiplenememişliğimi...

Tanrı diyorum Tanrı!
hepsi o sahte tanrılarınızın suçu.

-insanı kendine kurban etti...-

Özlem Saba

Şairin Hikayesi

biraz daha imge,
biraz daha ironi,

ağzını sık torbanın.
daha az konuş.

kaşını eğ şiirin,
yüzünü düşür.

dudağını büz ...

yok olmadı biraz üşüt,
ateşi yak,
biraz pişir.

devir cümleleri,
yüklemi öne al,
öznesiz bitir...

derken derken;
yok olmadı
kendin devril...

-düşkün bir ozanım ben şimdi-

Özlem Saba

Şarap Ve Bira

her dudağa yakışmazmış şarap
mayhoş etmezmiş gönlünü.
şarapla tanışmak için
şarap gibi kadınlar gerek.
şarap gibi kadınları anlamak için
saki değil,
degüstatör olmak gerek...

-bir şişe bira daha mı?
ıyy!
kaybettiniz bayım,

şu ucuz, şişman sarhoşluğunuzu da alıp,
lütfen bir an önce gidiniz!

Özlem Saba

Ŗehvet

arzudan tutuŖan ellerinle dokunamazsın Ŗehvetime.

o Ŗehvet ki, serabın içinde bŷyŷlŷ bir su.

bŷyŷnŷn bir ŷnemi yoktur vahada.

mŷhim olan su!

rŷyası kendisinindir bŷyŷyŷn baŖkasının değil.

Ŗehvetim banadır, kimseye değil...

ŷzlem Saba

Şeker Tadında Zehirlemeler

beni seviyor!
bu yüzden yavaş yavaş veriyor zehri kanıma.
onu anlıyorum,
kurbanını önemsiyor.
bunun için ona minnettar olmalıyım.

fakat bilmediği bir şey var;
yüksek doz zehir kalbi durdurur.

fakat daimi zehir enjekte etmek,
önce süründürür.
sonra yine öldürür...

güya beni seviyor.
daha acılı öldürdüğünü bilmiyor...

Özlem Saba

Ŗiir Benim

Ŗairin
benim
ama,

Benim
Ŗiirim
artık
sen
değilsin...

Özlem Saba

Şiir Deyip Geçmeyin

Şiir;
yalnız bir kadına tertemiz örtü olabilir.
kurak ve gün görmemiş bedenine dolabilir usulca.
dualarını arşa uzatabilir, tanrılar duymasa da.
ve güneşe çevirebilir solmuş yüzünü,
güne bakanların...

Şiir deyip geçmeyin sakın
kurşuna gerek kalmadan
tende iz bırakmadan
kılıçtan keskin, sırattan ince hislerle
yani bir şiirle,
vurabilir insan kendini.

insanı hazırlıksız yakalar sözlerin ordugâhı
tutsak alabilir dipsiz kuyularda.
bir sırtlana dönüşebilir kelimeler.
yavaş yavaş deşer yüreğini...

siz iyisi mi,
şiir deyip geçmeyin.
korkun sözlerin tufanından.
korkun şiir yazan kadınlardan.
adamlardan...

onlar hiç bir şeyi boşuna sevmezler,
ve yaşamazlar...

Özlem Saba

Ŗir Kadın

dedi,
Ŗirlerin var, güzel...
nasıl yazıyorsun?

dedim,
yazma yeteneğim yok!
sadece yaşıyorum

-Ŗair değil, Ŗiirim ben.-

Özlem Saba

Ŗir Kesiği

yazdıktan
sonra
benim
değil ki
o Ŗirler.

kılıç yarandır
artık senin...

Özlem Saba

Œir Olduk

Dillere düştük yar seninle...
Œir olduk!

Özlem Saba

Œir OlmuŒtu Œair

Ve bir gün Œunu fark etti;
Artık dŒnemiyordu Bilge Œair.

İŒte o anda, Œyle seslendi kendi içinden Œiir;
"Kervan yolda düzülür! "
Yola ıkamayanın kervanı ise hepten bozulur...

Evet artık hiç dŒnemiyordu Bilge,
Çünkü Œiir olmuŒtu Œair.

Özlem Saba

Ŗir'e

her ne kadar acılarla yoęurulmuŖsa da bir Ŗairin hamuru,
daha ne kadar acı biriktirmeliyim seni anlatmaya.

nasıl bir kaplumbağa ters d6nd6ęünde sarılırsa duaya,
bende aresizliğimde sarılıyorum,
Ŗiirlerimdeki sana..

6zlem Saba

Şiirleri Susturamadım

Bütün iyi niyetlerimin tecavüzcüsü.
Saksıda çiçeğimin,
Askıda elbisemin katili.

Güzelliğimin hırsızı...

Kadınlığının düşmanı,
Erkeklığın yüzkarası...

Yanlış anlama sakın.
Ben değilim arkandan konuşan .

Şiirleri susturamadım...

Özlem Saba

Şimdi Bağıрма Zamanı

hep sustuk!
gırtlığımızı dayalı bir susturucu ile yaşadık yıllarca.

size anlatacak çok şeyim vardı oysa.
ama bir deli rüzgar,
bir kanlı tufan vardı başımda.

neleri kaçıyorsak,
ve ne geldiyse başımıza,
korkularımız yüzündendi.

yeniliyorsak sürekli hayata ,
seyirci kalmamızdandı olana bitene...

kadınlığı kurtaramadık!
çocukları harcadık!
şımaranı daha da şımarttık!

-arsızı, ahlaksız yaptık!

özgürlüğü sattık köle pazarlarında!
onlarda koca koca korkular aldık,
hepsi üzerimize üşüştü sonra.

yalvarırım artık susmayalım,
susmayalım artık bunlara!
aydınlık için bağıralım,
yazalım avazımız çıktığıınca...

Özlem Saba

Ŗimdi Uyandım

kalk doğrul bedenim!
sen halā yıkılmadın!
seni bedbaht eden duygu savaşmak değil!
savaşacak nedenin kalmadı,
ondan bu haldesin!

Özlem Saba

Tahterevalli

güzelliğın çok göreceli bir kavram olduğuna,
göreceli bir adamı sevince inandım.

aşkın bir yüreğe ilmek ilmek nasıl dokunduğunu,
ve yaş kaç olursa olsun
gözlerden bakan çocukluk heyecanlarının aşk odluğunu anladım...

tahterevalliye binmek istiyorum,
körebe oynamak istiyorum...
loş bir ışıkta,
onun elleri tarafından bulunmak istiyorum...

Özlem Saba

Tan Vakti

nasıl biter bu yaz!
daha göz göze gelmemişken tan vakti,
bronz sevişmelerde yıkanmadan tenimiz.
ve düşmeden kumsala terimiz.
nasıl biter bu yaz(ı).

Özlem Saba

Tanrı

Ruhu şarkı söyleyince insanın,
Beden de ona eşlik eder...

Ve şarkı söylemek için,
Hayat denilen bu kısa sahnede,
Tüm notalara iyice basmak gerek..

Ahlak arkasına gizlenen ahlaksızlıklardan,
Tüm prangalardan kurtulduğunuzda,
Bir su gibi duru olduğunda zihniniz,
Bu kez de hayat size şarkılar söyler.

İşte o anda açılır bütün kilitli kapılar...
Tanrı dediğiniz şey;
Sevgi dolu,
Küçücük,
Tüm insanlığa şarkılar söyleyen,
Saf bir çocuk...

Gördüm ben onu,
Tanıyorum!

Özlem Saba

Tanruların Suskunluğu

Oysa aşk 'a kurban gitmişti bütün tanrular.
Aşk uğrunadır demişti bütün yanlgımız.
Yangınlarımız bundan.

Bazen ulaşmak için o ışığa,
Nefesi kesik koşmaktı,
Bazen de çekilmek,
Korkmak alevlerin kızılığundan
Belki de, köz olmak gerekiydi bir yangına...

Bazen,
Yaşama tutunmak için tek şansımız olan
Tapınakların en görkemlisini inşa etmek gerekiydi içimizde.
Ve terk etmek gerekiydi, yüreğimizin kimsesiz ev sahibini.
Örmekti tuğla tuğla mabedimizi.
Tükenmek gerekiydi belki de o aşkla.

Aşksız ve umutsuz yaşamak.
Lanetlenmekti belki de.
Aforoz edilmekti,
Doğurmak tutkunun babasız çocuklarını.

Kendi bedeninden vazgeçmek gibi bir şeydi bu.
Ten almayacaksa aşktan nasibini.
Aşkın varlığı ne işe yarardı ki...

Özün söze küsüşü,
Kabuğuna çekilmesi gibiydi belki şairin aşkı.
Ki şairler her çağda lanetlenmişlerdi...

Öfkenin susma biçimiydi belki de şiir.
Kabuk hikâyesiydi...

Yoksunluğunu bilmek ve değiştirememek kaderini.
Oysa herkes biraz eksikti.
Biraz deli...

Aşk değildi akılı baştan alan.
Baştan çıkan akıldı..

Ve onsuz akıl beslenemezdi,
Ruh aç kalınca
Bedenini tüketecekti.

Belki de çiçek açamayışımız bundandır
Bundandı Tanruların suskunluğu...

Özlem Saba

Tanrılaşıyordum

Hayatta hiçbir şey lehime gelişmese de,
Yine de suyun yönünü değiştirmeye çalıştım hep.

Kazdım, çabaladım ancak,
Hiç bir şeyi değiştiremedim.

Evet, herkesin hayatla kavgaları olmuştur.
Fakat ben kazma kürek savaştım hayatla.

Yorgun düştüm...

Evim çok kalabalıktı.
Zihnim çok kalabalıktı.

Çoğalmak belki de azalmaktı,
Azalmak da çoğalmaktı...

Özlem Saba

Tanrının Bende Gözü Var

Kimim ben ey Tanrım?
Havva'n mıyım ben senin?
Yoksa bakir Meryem'in mi?
Ya da meşhur günah keçin
Lilith mi?

Senin bende gözün var belli!
Her an bin bir suretle yanımda duruyorsun ama,
Bile isteye yaklaştırmıyorsun kimseyi ruhuma...

Özlem Saba

Tapınak Tanrıları

Hayalleri vardı insanların.
Hiç olmayacağını bile bile inandıkları
Bir de Tanrıları vardı.
Bağdaş kurmuş.
İzliyordu sadece insanlığı
İnsanlıktan nasibini almamış
Karanlık, tapınak Tanrıları.

Ve aşktan ümidini kesmiş bir kadının
Bir Tanrısı da yoksa
Nereye gider?
Kime ölür?
Neye tapardı?

Özlem Saba

Tarafını Seç

Kimi ateş!..
Kimi su!..

Hiçbir yangın kendiliğinde çıkmaz.
Ve hiçbir yangın kendiliğinden sönmez.

Sen yeter ki tarafını seç!

Kimi ateş!..
Kimi su!..

Özlem Saba

Tecavüz

'...o masum,
o içten gülüşlerini de saklamak zorunda kaldı kadınlık,
ki;
tecavüze uğramasın masum bakışlar...

Özlem Saba

Tedavülden Kalktım

artık bozup bozup,
harcayamazsın beni.

çünkü,
tedavülden kalktım...

Özlem Saba

Tek

neredesin dedi;
dedim 'kendi halim' deyim.
dedi;
ben hep sendeyken
niye rastlaşmadık ki?

tek olmuştuk tepeden tırnağa
-bulamamıştık birbirimizi!

Özlem Saba

Tek Bir An!

Bildiğim bir zaman var ,
Tüm zamanları anlamsız kılan,
Tek bir 'an'...

Seviyordum seni.
Bundan emindim.
Deniz aşırı yollardan gelmiştim.
Bir tek gözlerin için.

Sonra bir korku kapladı içimi.
Söylenemeyen her sözcük.
Boğazıma düğümlendi.

Konuşursam, bitecekti...

Gözlerimden akan damlalara yüklendi kelimeler.
Ve sessizce fısıldadı ruhuna;
(Lütfen beni bırakma...)

Ve karıştı özlemler tenindeki tuzlu suya...
İşte o 'an', durdu zaman..

Dalarken gözlerindeki kuytulara.
Birden unuttuk iki kişi olduğumuzu.
Tanrı da bıraktı seyri!
Kapattı penceresini.

Biz hala soyunamamıştık...

Özlem Saba

Tek Bir Söz Et Yalan Olmayan

Beni senin şehrine bağlayan.
Sen değilsin artık, bir kabristan.
Kendinde uyumuş, kendine uyanmış.

Yaralarım hiç iyileşmedi.
Sen bende var oldukça.

Aşk;
Boş yere çıkılan bir yolculukmuş,
Yaşamak yalan...

Yanlış bir yere uğramamış senin sevdan.
Karanlık yolları seçmemiş.
Güneşin değilmiş ışık saçan.
Gözlerimdir aydınlığın.
Işığın yalan...

Kuşlar değilmiş birbiriyle oynaşan.
Aslolan rüzgarmış, kanatları uçuran.

Uzun bir yolculuğa çıkmamış ömür.
Gelip giden hiçbir şey var sayılmayan.
Ellerinde şekillenen zaman.
Benim kayışım,
Kurgusuymuş bu hikayenin,
Varlığın yalan...

Resimler yalan,
Desenler yalan.
Benden başka herkes biliyormuş,
Meğer hepsi yalan.

Her şeyin boğazıma dizildiği şu günlerde
Hadi,
Bana bir şeyler söyle,
Yalan olmayan.
Hadi!

Bana gerçek tek bir söz et.
Hakikat olan..

Özlem Saba

Tek Kişilik Aşk

sallanıyorum,
ruhum sallanıyor...

derin bir fırtınanın bıraktığı harabeler içinde.
kendimi arıyorum!

yalnızlığımı bile özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi.
insan uğultuları yerine,
sonsuzluk tınısını duyduğum kulağımda,
tek kişilik bir acının içinde, kıvraniyorum tek başıma..

tek kişilik bir aşktan arda kalan,
tek çatılı bir harabe gibiyim...

Özlem Saba

Tekne

Bir tekneye binsem,
ve desem ki;

Çeek kaptan çeek,
beni ona çek...

Yoksa halatı çek!

Özlem Saba

Terkedilen Aşk

Kimse
kimseyi
terk etmemişti
bizim
aşkımızda.

Sadece
terkedilen
bir 'aşk'
vardı
ortada...

Özlem Saba

Teşekkürler Rüzgar

Her şey büyüyor, değişiyor ve geliyordu...
Rüzgâr bile estiği gibi durmuyordu.

Sonra dedim ki kendi kendime;
Ben bu hikâyenin hiç bir yerinde yokum!

Ve seyirci kalmışım tüm olana bitene.
Kıyıda, kenarda, köşede...

-Sanki bir şeytan üçgeninin içinde...

Akan su olmak,
Dingin bir su olmaktan daha evlaymış.
Su durduğu kaptaki kokabilir,
Ya da çürüyebilirmiş.

Beklenmeyen Tsunami'ler,
Yontabilirmiş sert kayaları.

Ve yonttuğu gibi onları,
Yontabilirmiş insanları, fırtınalı hayatlar...

İnsan, şartlarının zorlaşmasıyla değil,
'temelinin yıkılmasıyla' değişirmiş.

Teşekkürler rüzgâr,
Bana bu büyük sırrı verdiğin için...

Özlem Saba

Toprağım Kaderim Değil, Kederimdir Bundan Sonra.

(İster killi ol, ister humuslu)

Ansızın bir yaprak düşer ayaklarına.
Omuzlarında hissedersin yükünü.
Küçücük bir yaprak dersin.
Ne kadar ağır olabilir ki?

Hem ömrünün yazında,
Bu kopuş da neyin nesi?

Zamansız bir şiir nasıl düşerse yüreklere,
Zamansız kopuşlar hatırlatır kederini.

Bu coğrafyada 'Kader'e' yer yok!
'Keder' var diye fısıldaşır toprak...

İlk kadınlar koparılır dalından.
Sökülür kökleri vatanından.
Tam bitti derken,
yeniden doğurur toprak tohumunu...
Şaşar kalırsın!

Sen haykırırken avaz avaz sustuklarına,
Kara'lar giyer insanlık,
Sarılar bağlar doğa.
İki damla göz yaşına sığınmış derin bir hüzün,
Ok gibi batır göz kapaklarına.
İçerden dolar taşarsın da,
Bir türlü akamazsın dalında solanlara.

Giden gitmiştir artık.
Geçmiş ola...

Kaçabilmek için kaderinden.
Saçlarına tutunmuş yahut,
Ayaklarına kapanmış bir yaprağın hikayesi düşer parmak uçlarına!
Eğilirsin kaldırmak için.
Tırnaklarınla yeniden batarsın toprağa.
Eğildikçe büyürsün 'küçüldüm' dediğin anda.

Oysa ki;
Minicik bir tohumun ağırlığında ezilebilirmiş insan, aç kaldığında...
Ve ya;
Başka diyarlara göç edebilirmiş, kardeş kanı aktığında.

Söyleyin bana?
Bu bir tek benim mi nazarımda?
Onca havarisi varken Tanrılarınızın.
Bu adaletsizlik bir tek ben mi umurumda?

Hani Asya' nın bağrından kopmuş Özce kız var ya?

Türk kızı!
Dil'inde türlü türlü hileler.
Kılıçlar kuşanan bir zaman.
Kılıçtan geçen sonra...
Hangi örtünün altında korur iffetini.
Ya da hangi firavunun nikahında aklar kendini,
Bilinmez...

Sorarım insanlığa?
Dokuzuna yeni basmış,
Kırkını görememiş zoraki bir kadının,
'Hayz' midir umurunda olan,
'Haz' midir yoksa?

Ah Bilge kız,
Ah Gülce kız,
Bir zamanlar özgürce koşarken atını 'bakir' vatanında,
Bekaret bir tek topraklarınla anılırdı.
Şimdi namusun, insanlık pazarında...

Sır gibi saklarken kendini,
'Kapkara', sözde zırhlar ardına,
Kaç vergi gerekir teninin tek zerresine nefes aldırmaya.
Kurdu gövdesinden menkul,
Yemişi dalında kurutulmuş bir ağacı yaşatmak için,
Kaç Coğrafya gezdirmek gerekir daha.
Orta Asya'dan Anadolu'ya,
Kaç iklim değiştirmeli,
Ölüm kader sayılmayacaksa?

Ne acıdır ki;
Türlü türlü çiçekler sığdırıldı da saksılara,
Bir tek insan (lar) sığdırılmadı dünyaya.

Daha kaç savaş götürür bu adaletsizlik bilinmez!
Kaç yaprak düşmeli daha dalından.
Ve kaç asır susmalı, susabilir insan?
Tek bir 'erk' doğuracak dişi kalmadığında.

Ben erkeğim diye öyünüp gezinenler var ya,
Hangi kadının kucağında sevilip okşanacak,
Anaları bile 'yok' sayıldığında...

Sayenizde;
'Toprağım kaderim değil,
Kederimdir bundan sonra...'

Özlem Saba

Toprak Ana.

derler ki;
toprađın bađrına dűşen her tohum,
yeniden göverirmiş.
biraz su,
biraz ışık alsın yeter!
-çiçeklenirmiş tepeden tırnağa...

Özlem Saba

Tren Garları

otobüs terminalleri tıklım tıklım.
zorla kondurulan öpücükler,
zamansızlıktan...

oysa öyle midir tiren garları,
son düdüğün heyecanı.
tirenle gitmeler/gelmeler bir zaman...
-sessizce verilen sözler...

ama unutulduk,
unutuldu,
unutturdular.

-bitmesi ondandır o mükemmel aşkların da...

Özlem Saba

Tutkulu Kadınlar

tutkulu kadınlar vardır,
abdal, aptal değil..

masumdur tutkuları,
hesapkâr değil...

güneşe dikerler gözlerini,
balçığa değil...

Aşk'ın en sade,
en son halidir onlar,

bardağın dolu tarafıdır,
boş değil...

kadın gibi kadındır onlar,
laf değil...

Özlem Saba

Tükendik Ustam

Bir şekilde yaşadık da,
Limana değil bu kez.
Fırtınaya!

Öldük demek için belki çok erken.
Ama tükendik ustam...

Özlem Saba

Tükenelim

satınca her şeyi.
harcanmadık malzeme kalmayınca,
en son ben kaldım ellerinde...

sivri,
kristal bir soğukluğa dönüştü her sözün.
canıma battı.

tek suçlu benmişim gibi,
bütün hesaplar bana kestin...

ne yapsam borçluyum.
hala suçluyum.
ödeyemiyorum üzerime koyduğun haczi...

ne beş kuruş param var cebimde,
ne de istek yüreğimde .
sen iyisi mi,
bozup bozup beni harca bu kez.
hepten tükeneyim de, kurtulayım senden...

Özlem Saba

Tükenme Bekleniyorsun

bir tek seni bekleyişimi saklıyorum kendime,
geri kalan her şeyi tükettim.

gizlimsin,
saklımsın,
ısrarlımsın...

hiçbir kitapta tarifin yok,
hiç kimselere benzemiyorsun.

gözlerimi kapatınca,
önüne bile gelmiyorsun.

sadece özleniyorsun!

bir tek seni saklıyorum kendime,
tükenme,
bekleniyorsun...

Özlem Saba

Uçurtma

uçmak istiyormuş benim sevgilim de,
bilmiyor ki tüm uçurtmalar benim yüreğimde.

tutunsa bir ipime,
uçacağız birlikte...

Özlem Saba

Ulanmak Sevgiliye

dedim ki kendi kendime;

ansızın bir hikayenin
baş kahramanı olamazsın!

geleceğini bağlayabilirsin de birine,
geçmişini kopartamazsın...

bak içine,
dön kalbine,
ancak aşkla ulanabilirsin sevgiliye...

Özlem Saba

Umudun Ayak Sesleri

Ömrümde ilk defa,
Senli hayallerimin yıkıldığı gün,
Umudun ayak seslerini duydum içimde.

Özlem Saba

Unutma!

hak ettiğin kadar yaşarsın hayatta
hissettiğin kadar mutlu
bildiğin kadar yalnız
yüklendiğin kadar sorumlu
unutma!

sevdiğin kadar sevilirsin
ağladığın kadar kederli
güldüğün kadar güzel
yaşattığın kadar yeşil
ve öldürdüğün kadar siyahsın
unutma!

yalnız değilsin bunu da unutma!

var olduğun kadar hafif
kirlendiğin kadar ağır
istediğin kadar kalabalık
kaçtığın kadar yalnızsın
unutma!

inandığın kadar güçlü
vardığın kadar yakın
gitmek istediğin kadar uzak
ve tükendiğin kadar kendinsin.

Tanrın sensin
unutma!

Özlem Saba

Unutmamak Gerek

tükeniyoruz her gün tükendiğimizden habersiz.
yoksulluğumuzun adını bile unuttur olduk.
önce hangi acıyı sarmalıyız şaşırdık.
kurtlar bile inebildiyse şehre.
sahipsizsin ülkem, yak türkülerini..

her geçen gün biraz daha/
damla damla azalıyorsa bu millet,
bir yerlerde çoğalıyordur mutlaka,
bunu da unutmamak gerek.

Özlem Saba

Unuttuğun Kudret Hitabe 'de Mevcuttur

Yürü!
Hiç durmadan yürü dostum.

Belki yorulursun.
Belki yaralanırsın.
Belki canından olursun,

Belki adi suretler gelip geçer gözlerinin önünden.
Ama yol alırsın.

Yerinde saymaktan daha azizdir uygun adımlarla yürümek.

Dökmeden kan katrelerini İstikbalimiz üzerine reziller
Yürü dostum!

Korkmadan yürü!
Açılan o yolda,
Gösterilen o hedefe
Hiç durmadan yürü dostum.

Kurtuluşun orada,
Seni bekler Hitabe'de...

Özlem Saba

Uslca

usulca aramıza girdi zaman
oysa biz günbatımına yeminliydik...

düşmanca sildi izlerini sevdamızın ayrılıklar...

şimdi uzaklarda yaralarımı kimi sürsem geçmiyor
kimse senin gibi iyileştirmiyor...

-kimse senin gibi dokunmuyor...

günahın peşinde bozarak en büyük yeminimi,
kimi aldattığımı bilmeden,
unutmaya çalışıyorum
seni ve günbatımındaki bizi düşünerek...

Özlem Saba

Utanç Duyuyorum

Nefes alırken içime dolan havaya teşekkür ediyorum...
İçtiğim suya...

Yoldan geçerken başını okşatan kediye.
Kendini sevdirmek için binlerce sevimlilik yapan köpeğe...

Yediğim ekmeğe saygı duyuyorum,
Buğdayda teşekkür.
Onu soframa getiren her bir biriye minnet
Ağaca şükran duyuyorum,
Yemişe hayret...

Bana bu güzellikleri tattıran o büyük sanatçıya derinden minnet duyuyorum...

Özür diliyorum ayağımın altında ezdiğim topraktan.
Görmeden bastığım her canlıdan af diliyorum!

Soframa gelmek için canından olan ,keçiye, ineğe, minnet duyurum.
Hem de çok büyük bir minnet.

Sütünü benimle paylaşan kuzuya teşekkür ediyorum...
Geleceğini elinden aldığımız çocuklara,
Vatanımız için canından olmuş şehitlere...
Gazilere...
Sınırlarda nöbet tutan askerlere...
Uyku bilmez polisler...
Doktorlara, hemşirelere karşı çok büyük bir utanç duyuyorum...

Utanç duyuyorum Atama karşı.
'Dünyanın' herhangi bir yerinde herhangi bir canlının canı yansa,
Benim de canım yanıyor, kahroluyorum...

Ve ben hala yeterince utanmadığım için büyük bir suçluluk duyuyorum.
Günahkar hissediyorum...

Sizin inandığınız şeylerin içinde bunlar var mı?
Olmasa da, ben sizin adınıza da çok utanıyorum.

Özlem Saba

Uykuda

Ben aşka uykudayken yakalandım.
Etrafımı saran ateş beni uykudayken içine aldı.
Tam düşünüyorum derken tutunu verdim kollarından..

Etrafıma ördüğüm duvar yalnızlığımın inleyen sesiyle yıkılıverdi ansızın.
Ve kendime söylediğim yalanlar...

Aşkının mayhoş şarabını içtiğimde anladım.
Ve çok canımı yakar oldu,
Öylesine söylenmiş her sözcük .

Özlem Saba

Uyumsuz

ah benim Şu yabancı hallerim.
deęiŐik, huysuz, uyumsuz hallerim...

olduramamıŐlıklarım...
bundandır sofrada çayın,
bardakta rakının yarım kalıŐı.

yarım kalıŐı ağzımda tadının...

en sevdiğim senden vaz geiŐim.
elbiseye düŐkünlüęüm.
saçlarımı kesiŐim.

hepsi senden anne.
eğer sen!
ağzımda memeyi,
zihnimde anneyi,
arkamda babayı yarım bırakmasaydın.

belki ben de ben olur.
tamamlardım tüm hallerimi...

Özlem Saba

Uzaktaki

uzaktan seviyorum,
dudaktan dökülen sözler yerine,
ruhumla seviyorum seni...

aşk bihaber sevdamızdan,
seni beklerken uzun uzun,
daldığım caddelerde,
sevişmek kurtarılmış bir sokak kadını şimdi,
koşmuyor artık her isteyenin yatağına...

öyle saf duygularla seviyorum ki seni.
filizin özüne dönüşü gibi...

bırak şehvet sansın onlar aşkı,
masal sevdamız bize yetmez mi...

Özlem Saba

Uzun Korku

İnsanlar korkuyorlar...
Çok korkuyorlar...

İnsanlar 'ondan' çok korkuyorlar...
Uzun uzun korkuyorlar...

İnsanlar ölmekten korkmuyorlar...
İnsanlar onun korkusundan ölüyorlar...

Ödleri patlıyor da, öyle ölüyorlar!

Özlem Saba

Uzun Sevişmeler

O kısa sohbetlerde sonra kısa sevişmeleri seçti.
Ben uzun sohbetlerden sonra uzun sevişmelerdim...

Özlem Saba

Üç Kişilik Aşk (beklenen Sevgiliye)

Birbirleriyle bilinmeyen bir alemde,
Aynı şarkıları söyleyen iki yabancıyız belki de.
Çiğliklerimiz aynıdır, özlemlerimiz aynı.
Kimi isyandan, kimi zevkten.

-Ama hep beraberiz...

Kim bilir, ben senden habersiz üç kişilik yaşıyorken bu aşkı,
Sen benden habersiz,
Kendi yalnızlıklarına ağlıyorsundur, kalabalıklar içinde...

-Ama ben biliyorum.

-Aşk biziz!

Ve seninle çok mutlu olacağız hayallerimizde!

Özlem Saba

Ümitsiz

O kadar ümitsizdi ki.
Sevebilme ihtimali bile imkansızdı.
Bizli rüyalardan bile mahrum kaldım.
Gerçek denilen yalan,
Hiç bu kadar acıtmamıştı canımı...

Özlem Saba

Üsteleme

Sosyal ve duygusal ağınızda olmayan birini sırf yalnızlığın dayanılmaz ağırlığı yüzünden 'üstelemeyin'.
Karalayın üstüne gitsin.
Yoksa ilk fırsatta o sizin üzerinize basacaktır...

Özlem Saba

Üzerime Saldığın Yağmurları...

YALVARIRIM ÜZERİME SALDIĞIN YAĞMURLARI GERİ AL!

Sürgün bana olmadığın her yer.
Ve sürer bahar olduğun her yerde...

Kalbi kırık niluferler gibi,
Yorulur suda balıklar...

İzini sürer kıyıya vurmuş Aş(ı)k'ların,
Geniş omuzlu martılar...

Olmadığın her yerde,
Ağlamaktan bile korkar oldum.

-Gözlerime saldıgın yağmurları lütfen geri al!

Özlem Saba

Üzgün Postal

üzgün bir postalın size anlatacakları var;
hep aynı kırmızı hatta yürümüş,
aynı yollarda tekrar tekrar yenilmiş!

yorgun savaşlardan dönmüş...

ve artık numarası uymayan.
ayağımı sıkan

diğer eşi kaybolmuş,
derisi soyulmuş bir postal var...

Özlem Saba

Üzgünüz

bu kez acı çekme sırası bizde.
acıyı kaldıramıyor minik yürekler.

ve karanlığın emzirdiği,
geleceğin hüzünlü çocukları,
lütfen,
sizlere böyle bir dünya bıraktığımız için, lütfen.

lütfen bizleri affetmeyin, olur mu?!

Özlem Saba

Vakitsiz Aşklar

bir gün,
mutlaka çiçeklenir baharlar.
çiçeklenmek,
ilkbaharın yazgısında var.

ve hep birden bire gelir sımsıcak havalar.
aşklar...
tırtıl kozasını,
filiz tohumunu,
birdenbire çatlatır...

gölün dalında minesini solduran
bu kasvetli sis,
masum yüzlerin,
gece gibi çökerken üzerine
bu vakitsiz hüzün,
kıştan kalma bir firarinin
künyesinde saplıydı.

ve ne yaparsa yapsın
kendini ele verirdi kaçak baharlar.

her mevsim vaktinde güzeldi.
ve vakitsiz öten her horozun
başı mutlaka kesilirdi...

Özlem Saba

Var mı?

Sakladıklarım daha çoktur görünenden,
Bir bakışın ardına binlerce acı sığarken,
Ve millerce hüznün gerekirken bir dize şiir için,
Benim halim kime ayandır?
Gözlerimi açınca ansızın,
Var mı hepsi geçti diyecek olan?
Onu beklerim!..

Özlem Saba

Varlığıma

her 6l6m6n ardından,
yeniden doğuyorum.

kendi içinden doğuruyor varlığım beni.

6zlem Saba

Varlığıma

güzellik, insanın soyundandır.
temizlik ruhani.

aç ruhunu!
bil özünü!

okyanusun dışına atılan bir balık,
ne kadar başarabilirse hayatta kalmayı,
sende o kadar başarabilirsin özünün dışında var olmayı...

Özlem Saba

Varlığını Özümse

Biz kadınlar ve diğerleri.

İçindeki coşkuyu yaşayan ve bunu dışa vuran kadın ahlaki kurallardan yoksun kadın demek değildir.

Bilakis, el alem denilen en tehlikeli terör örgütünü, eğitimi, algısı, gözlem ve yetenekleriyle etkisiz hale getirmiş kadındır...

Onlar güçlü, zeki ve meydan okuyan kadınlardır...

Erkek ya da kadın hiç fark etmez, insanın en önemli sermayesi, sahip olduğu akıl, bilim, sanat ve vicdan gücüyle ölçülür.

İnsanı bel altı muhabbetlere sermaye etmek kişinin bu olgulardan herhangi birine bile sahip olmadığını gösterir ki bu nitelikteki insanlarla işte o beğenmediğiniz kadınlar muhatap dahi olmazlar...

Oysa ki tekrarı olmayan an'ların toplamıdır ve tüm toptancı yargılardan ziyade, özgürlüğü destekler yaşam.

Sistemik kuralların dışında olgusal kuralları yoktur hayatın.

Ve doğa, bu büyümlü seremonide en doğru cevabı sunar insana.

Doğada riya yoktur...

Ne ahlaklı bir köpek, ne de ahlaksız bir kedi görürsünüz doğada.

Ne kuş örttüğü için suçludur, ne de güneş yaktığı için suçlanır...

Onun ahlakı, yaratılış biçimi ve özüdür...

Gücünü kendinden ve özgürlüğünden alan bireylerin önüne 'sözde' ahlaki bariyerler koymak ahmakça bir düşüncedir ve bundan daha ahmakçası zor gücünü kullanarak ferdin ruhunu etkisi altına alacağına inanmaktır...

Varoluşçuluğu özünde hissetmiş bireyler var olmak için kendilerine mekan ve zaman aramazlar...

Onlar aklın da üstünde olan vicdanı kendilerine rehber edinmiş ve insanın var olma hakkını kendine iade etmiştir.

Çünkü inansın en temel hakkı, insan olabilme ve insan kalabilme hakkıdır...

Bildiği cenneti bilmediği cennetlere değişmek ne akıl ne de vicdan süzgecinden geçebilecek bir sermaye değildir...

Ve her durum var olmak için, süreklilik gerektirir.

Varlığınızı kabul edin edin ve özümseyin ..

Korkmayın.

Biz gibi kadınlardan kimseye zarar gelmez...

Özlem Saba

Vatan

kendini gerçekten tanıyanlar,
yaşayanlar bilir kalp ağrısını,
insan sevgisini...
yaşama sevincini...

vatani, yardan önce gelir onların
göze alırlar toprağı, girmeden yar koynuna..

her zulme, her haksızlığa söyleyecek bir sözleri vardır onların.
amansız savaşları...

gelecekteki güzel günlerin hayaliyle yanmaz onlar.
geleceğı sürükler bu güne,
kavruk elleri..

insanın en insanlaşmış halidir onlar,
İlahın kuvveti!
İstersen sen adına Mustafa Kemal de,
Deniz de,
Nazım de...

biz bir biliriz onları...

Özlem Saba

Vaz Geçtim

Yorulmanın ötesinde bir şeydi benimkisi.
Vaz geçme...

Neden ve kimden geçtiğimi bilmeden.
Sanırım kendimden geçme...

Özlem Saba

Veda

Gittiğın o yerlerden dönme sakın geri,
Bıraktığın yerde değilim, bulamazsın beni,
Senle ben bu aşkın meçhul faili,

Tak saçlarına kuruttuğın güllerimizi,
O güller ki benden sana hatıra olsun.

Madem dönecektin neden gittin ki
Başka kokular karışmış tenine, kabul edemem ki,
Senle ben bu aşkın meçhul faili,

Tak saçlarına kuruttuğın güllerimizi,
O güller ki senle benim ahımız olsun.

Arada bir ben de özlerim seni,
Kalbim ağlar, yüzüm düşer, geceler yorar beni,
Sana gitme dediğim o anda kalacaktın ki,
Tak saçlarına o kızıl gülleri,

O güller ki senle benim ahımız olsun
O güller ki senle benim vedamız olsun.

Özlem Saba

Vicdan

Vicdanı olmayanlardan merhamet dileme can.
Dile ki, tüm yüreklere merhamet nasip etsin canan.

Özlem Saba

Viraj

virajlar keskinleşiyordu.
uçurumlar derinleşiyordu...

kuşlar göç edince,
sürüngenler de artıyordu şehirde...

Özlem Saba

Virane

rüzgar tersine mi esiyor ne bugün?
ruhum darmadağın...
taş taş üstünde,
aşk aşk üstünde kalmadı...

sağdan mı yaklaşıyor hüznün,
soldan mı anlayamadım...

yoksa her şey viraneydi de şimdiye dek,
ben mi anlamadım?

Özlem Saba

Vurdular Beni

Vurdular beni!
En hassas yerlerimden vurdular.

-İnsanlığımdan, inanmışlığımdan vurdular beni!..-

Özlem Saba

Vurgun Geceler

Akşam bitti bitti bitecek,
Yaklaşmakta soluksuz gece.

En mahrem düşlerini koynuna alıp,
Hayaller ülkesinde gezinirken elleri,
Uzaklarda biri var; seni özleyen...

Unutma..!

Unutma teninde ılgıt ılgıt gezineni.
Çakmak çakmak gözlerini hayal eden,
uzaklarda biri var,
Seninle aynı gökyüzüne bakıp,
dalan uyku diye...

Vahşi rüzgarlar koynunda,
Utanmaz dalgalar altında,
Gözlerini kapattıp vurgun gecelere,
Derin derin kokunu çeken içine,
biri var...

Sen diye ölüp, sen diye dirilen...

Uzaklarda biri var, bir tek seninle...

Uyansak ne olur,
Bir kez birlikte...

Özlem Saba

Vurgununa Avlandım.

Hep içime,
içine,
görmediğim,
mağaralarına
saklandım.

TroLCüler beni
bulmasın,
ağlamasın diye.

Fakat içinin
derinliğine,
vurgununa
avlandım!

Özlem Saba

Vurun Beni Gitsin

sevgili de bıktı sevmekten,
sil üstümü, gitsin dedi.

kâğıt da bıktı yazılmaktan,
yırt beni, gitsin dedi.

ve kalem de sıkıldı yazmaktan,
kır beni, gitsin dedi.

saba da yıldırı onsuzluktan,
vurun beni gitsin dedi...

Özlem Saba

Ya Gel!

Kaçıp giden uykumun en yorgun yerinde,
Bu sessizliğime ses veren de kim?!

Şu kederi büyümüş gözlerimin dalıp gittiği saatlerde,
Kendini özleten ve sonra yine çekip giden sevgilinin
hayaliyle oyalanan,
Aslının özlemiyle yanıp tutuşurken hayaline sarılmaktan başka çaresi olmayan,
Ve yokluğuyla derin iç çekişlere dalan ben,
Uykumun en acıklı yerinde yine o sevgilinin merhametine sığınıyorum.

Ya gel,
Ya da sana olan bütün suretleri al ve çek git gözlerimin önünden,
Yoksa söyleyene dilsiz, her bakana ama olacağım...

Özlem Saba

Yabancı

bu yaşlarda insana yabancı gelir kendi yüzü...

kederler oldukları yerde kalır,
hüzünler, değişir yaş aldıkça...

ayrılıklar ise,
-bir girdap gibi, dalga dalga iz bırakır o yüzde...

bu yaşlarda insana yabancı gelir kendi yüzü,
korkulur, bakılmaz aynalara...

sonra kırılıverir bu ayna
hesapsız, tazecik bir aşkla...

ve yeniden başlanır hayata
hissedilen o yaşla.

Özlem Saba

Yabancılaşmak

Bu dünya benim dünyam,
Bu hayat benim mi?

Bu şehir benim şehrim,
Bu ev benim mi?

Sevdiklerim benim mi?
Vaz geçtiklerim!
Kaybettiklerim benim miydi?

Bu can benim mi?
Bu nefes, bu ten benim mi?

Gördüklerim benim mi?
Kokladıklarım, dokunduklarım...

Ben benim miyim acaba?
Bu aşk benim mi?

Yabancıyım her şeye.
Kozasından yeni çıkan bir tırtıl gibi,
Her şeyi yeniden tanımaya,
Anlamlandırmaya çalışıyorum.

Çalışıyorum da,
Hiçbir varoluşa anlam bulamıyorum...

Özlem Saba

Yağmurla Konuşmak

İnceden yağmur yağıyordu.
Ayaklarım anlamsız bir yolculuğa sürüklüyordu beni...

Şokaktaydım, nereye gideceğimi bilmiyordum.
Öylece sürüklüyordum yorgun bedenimi.

Elimde ne bir adres vardı, ne bir numara...
Beynimin içinde dolaşan soruları susturamıyordum...

Onun için her şey ne kadar da kolaydı.
Her istediğinde çekip gidebiliyordu.
Ama benim için bu birlikteliğin büyük bir tutsaklığa dönüşebileceğini nereden
bilebilirdim ki.

Sanki zaman durmuştu ve ben her şeyin bittiği yerde,
Büyük bir hesaplaşmanın içerisindeydim..
Zamanın içine sıkışıp kalmıştım...

Peki bana bunca şey olurken, o neredeydi?

Özlem Saba

Yağmurun Elleri

gri bir sis,
ürkek bir aşk edası var havada.

bu üzerime damla damla düşen çiy,
gözyaşları mıydı yoksa hayallerimin
önce rüzgara, sonra bulutlara karışan.

ipi kopuk yalnızlıklarda
binlerce acı ulurken içimde,
onlarca köpek salınırken ruhuma,
yorganın altına saklanmaktan başka bir şey gelmiyor elimden.

çocukluğumdan beri,
korkmuşumdur her türlü köpekten.
insanın köpeğinden,
paranın köpeğinden,
aşkın köpeğinden...

yüz kilit,
binlerce zincir vurulurken umutlarıma,
duymasın diye kalp atışlarını
bu nem,
bu yapışkan hava boşuna değil,
bir mum alevinin direnişi gibi
ince, cılız bir direniş büyürken içimde
gün gardiyan,
geceler, bitik hayatlar sorgucusu ruhuma.

kim öğretti bana,
çaresizliğin bunca halini?
ve onlarla baş etmeyi...

bin ipe,
bin gergefe asılırken hayallerim
ayağımın altındaki iskemleye bir tekme de ben vuracak kadar büyük,
yoksul cesaretini..

gri bir nem,
küf kokuları sararken, korkak, yorgun sokakları
gözyaşlarım yerine
sağanak yağmurlar başlasa ansızın diyorum
yıkansa nirengi kırgınlıklarımın.

ey içimde uluyan amansız duygular!
bu dökülen yaşlar!
dediği gibi şairin
"beni gecedен çıkartacak" elleridir yağmurun,
her daim yağacak...

Özlem Saba

Yak Gel

"yak gel gemileri" der bilmem hangi şair..
iyi de,
ortada ne sen var,
ne yakılacak bir gemi,

-ne de sığınacak bir liman.

korkarım aşkım da yalandan...

Özlem Saba

Yakıcı Eylülöler

diyorlar ki ona;
sen daha çocuksun!
nereden bileceksin ki,
yakıcı Eylülöleri...

dedi ki onlara;
en iyi bebekler bilir!
ve asla unutmazlar,

patlayan bir silah sesi ile,
-annesinin memesinin ağzından çekişlini-

Özlem Saba

Yaklaş Yanıma

yaklaş yanıma
sıcağıma...

düşlerimdesin
rüyalarımda...

durma, sokul yamacıma
saklımdasın
bütün sevdalarım,
kuytularım sana...

kutlamalı!
hadi!
layık olmana!!!

Özlem Saba

Yakmalı!

çocuklar vardı sokaklarda,
oyun oynayan,
nefesleri gökyüzüne,
dalga dalga yayılan.

şimdi silah seslerinden duyulmuyor sesleri,
eğer çocuklarda terk kederse bir şehri,
yakılmalı artık o gemiyi,
ve içinden herkesten önce kaçacak olan,
-tüm fareleri-

Özlem Saba

Yalan

İstikrarlı
söylenen
her
yalan,
hakikat
olur
bir
gün.

Ve
anlıyorum ki,
'ben
seni
hiç
sevmemişim.'

Özlem Saba

Yalan

Ne çok yalanlar söyledik yarının çocuklarına.
Kuru bir gürültüden başka bir şey bırakmadık onlara.
Zaten yalan olan hayatlarımızda,
Yalandan kim ölmüş ki?!
Bir yalan da siz söyleyin bana.

Öyle sahi söyleyin ki,
İnanabileyim buna.

İnanabileyim,
Bir gün her şeyin çok güzel olacağına...

Özlem Saba

Yalan

hani diyorum ki ben;
bana yalan söylesen,

'tek bir şey' söylesen.

yalan olduğunu bile bile,
yine de inansam.
beklesem...

Özlem Saba

Yalan Dünya

Neredeyse inanacaktım yalanına.
Boşuna dememişler, kahpe dünya.

Yüzüne gülerken cebini boşaltır adamın.
O halde;
Cepte mangır da yoksa!
Aldığı ne ola?

Özlem Saba

Yalan Söyle

bir kez beni sevdiğini söyle
özlediğini
yalan söyle
yalan da olsa söyle
yeter ki sen söyle
vallahi
billahi
çok inanacağım...

Özlem Saba

Yalan Söylemez Kadınlar

Akıl zekayı dizginler, zeka hayatı kolaylaştırır;

...
Zeki kadınlar yalan söylemezler.
Sadece hayal kurar ve bunu hiç yalandan saymazlar.

Kader denilenin 'sürekli (istikrarlı) hayali kurulan şeylerin' hakikate dönüşmüş hali olduğunu tecrübe etmişlerdir...

İkisinden de yoksun kadınlar hiç yalan söylemezler.
Çünkü söyledikleri yalanlara herkesten önce kendileri inanmıştır.
Yalanın yılanlığı bu şekilde ortadan kalkmıştır...

Akıllı kadınlar ise asla yalan söylemezler.
Çünkü bunun çok üstün bir zeka gerektirdiğini ve takibinin çok güç olacağını bilirler...
Yeltenmezler bile...

Yani anlayacağınız hiçbir kadın yalan söylemez, onlar çok masum varlıklardır...

Özlem Saba

Yalancı Anne

Kandırılmış bir çocuktan bir zamanlar,
Şimdi,
Aldatılmış kadınlar ülkesinde,
Yitik bir rumuz...

Bin kez soyulmuş hayallerinden,
Bin kez vurulmuş...

Gri bir sessizlik var şimdi içinde,
Boğuk, umutsuz...

Gelene gidene, yabancı.
Ruhsuz...

Bak ben karanlık içindeyim anne!
Hani, nerede ellerin?
Korkusuz...

Özlem Saba

Yalancı Masal

Umurumda değil hangi dinden kovulduğum.
Ve umurumda değil hangi Tanrıçayı gücendirdiğim.
Hangi kör kuyularda yandığım,
Umurumda değil hiç biri...

Umurumda olan bir tek sen varsın.
Bilmem ki sen de,
Hangi yalancı masalın koynundasın...

Özlem Saba

Yalın Ayak

yalın ayak,
kayalıklara basa basa,
yol almaktan yorulmuştum!

önüme çıkan,
irili ufaklı her çakıl,
artık gereğinden fazla acıtıyordu canımı.

çünkü hep taşlanmıştım...

çünkü benim acılarım da tarihsizdi.
ben,
yıllar öncesinde bulmuş.
ve unutmuştum gelecekte kendimi...

benim dünyam,
tıpkı yakılan Roma kütüphanesi,
ve yıkılan Rey şehri gibi
büyük ve,
görkemliydi.

aforoz etti halkım beni!

Özlem Saba

Yalnız Çocuk

kim bu çocuk
bu kimsesiz çocuk
kendini bile terk etmiş çocuk
açar mı bir gün pencereyi
çıkar mı sokağa
merhaba diyebilir mi insanlara

tutan kim öyleyse onu
kimsesi yoksa bu çocuğun

ya bu çocuğu tutan kimsesi kim?

Özlem Saba

Yalnızlık

hey sizler!
hiç kurtların uluduğunu duydunuz mu yüreğinizde?
ben duydum!
yalnızlığın da sesi kesilince?

Özlem Saba

Yangın

sesler yükseliyordu derinlerde bir yerlerde..
sözcükler sıralanıyordu peş peşe..

oysa lisanı olmayan bir aşkın peşindeydik biz..
içimizde duyulmayan sesleri biriktirip sevgi dedik onlara..
oysa aşk ateşin içinde, sestem uzaktaydı...

Özlem Saba

Yangın

kılcallarından değil,
şah damarından
teninden değil,
ruhundan öptüm güneşi.

işte bu olanlar
bende kalanlar,
-yangından kurtarılanlar..

Özlem Saba

Yangın Yeri

Yangın yerine düşenle,
Yangını çıkaran aynı olmuyor işte...

Biri kaçıp kurtulmanın derinde,
Diğeri yangını söndürmenin...

Özlem Saba

Yanılsama

Sevgilim;
Ben Şimdi kũçũcũk bir sahil kasabasında
seni dũŐũnmekteyim.

Seni dũŐũnũrken selamlaŐtıđım kendim.
Şimdiye kadar hiç tanışmamıŐ olduğum kendim.
Meğer sen benim, ne kadar sevilesi olduğumu gŕsterenimmiŐsin.

Eğer ben olmasam, kim bunca anlam yũkleyebilirdi sana.
Senin varlığın sadece kũçũk bir yanılsama.
Ve onca anlam bende yũklũ olmasa,
Kim, neden sevisin ki seni?
Ne var ki benden başka sende?

Ŗzlem Saba

Yanlış Bir Yer

Yanlış bir yere düştüm galiba Tanrım.
Beni geri al!

Özlem Saba

Yara

Bir yerlerden başlayabilmeli insan.
O kadar çok anlatacak şeyim var ki.
Ama ılık bir esinti,
Sessiz bir sarhoşluk var başımda.

İnsanı biraz suspus,
Biraz güçsüz bırakan...

Kelimeleri çiğniyorum günlerdir.
Ağızımda büyüyor her sözcük.
Söyleyeceğim sözlerin ağırlığından.
Düğümleniyor boğazım,
Yutkunamıyorum...

Çiğneyip çiğneyip tükürüyorum canımı yakana ne varsa
Be hey diyorum!
Be hey gafil.
Sen aşkı yenilecek bir şey mi sandın.
Sen onu ilaç mı sandın ruha.

-Asıl onun kendisi koskoca bir yara...

Özlem Saba

Yarım Şiir

Yabancı
olduğum
kelimelerle,

Samimi,
bildik bir
cümle
kurmadım
sana dair.

İşte
bu yüzden
yarım kalan
tek şiirim
sensin.

Bitseydin
dua
olabilirdin
içimde.

Ya da
bir şarkıya
dönüşebilirdin
dilimde...

Bir tek
seni söylediğim...

Özlem Saba

Yarimden Kanıyorum

Oysa derdini çekenin,
Dermanı durur başucunda diye bilirdik .

Öyle olmadı ama.

Yar'dan değil,
Yarım'den düştükten sonra.

Yaramdan değil,
Yarım'den kanadım boyuna.

Yarin ise,
Olamadı bu hiç umurunda...

Özlem Saba

Yasak Aşk

bu şehir aşk kokuyor.
her sokak,
her köşe,
eski bir şiir sanki...
yıllar öncesinden kalan,
yarım kalmış bir aşkı,
tamamlar gibi...

bir kadın tango yapıyor sokakta.
biri avazı çıktığı kadar bağırır.
diğerinin dilinde mistik bir şarkı.
bir diğeri rengarenk, heykel gibi.
simitçi köşede,
mahzun serçeler sokak sakinleri...

boğazın sularında dans ediyor balıklar.
aldatıcı martıların süzülüşünü izlerken gökyüzünde,
beş dakika sonra,
bu aşkın bedelini çok ağır ödeyecekler.
tıpkı bizim gibi,
tıpkı İstanbul gibi...

bense tutsak kaldım bu şehirde.
inandım yalanına,
kapıldım büyüüne.

akşam çökerken bu şehre,
karanlık siliyor masumiyetimizi de.

karın evde seni bekler,
ben koynunda sabahı.

kollarında seyrederken boğazı,
unutamıyorum boğazıma düğümlenen günahı...

Özlem Saba

Yaşasın Cumhuriyet.

29 Ekim Cumhuriyet demek.
Cumhuriyet, insan demek.
İnsan demek, kadın demek.
Kadın demek, güzele, iyiye gebe demek.
Gebe demek, çocuk demek.
Çocuk demek, gelecek güzel günler demek.

Gelecek güzel günlere inanabilmek.
Laiklik demek.
Laiklik demek,
Mustafa Kemal Atatürk demek.

Mustafa Kemal Atatürk demek.
Kurtuluş demek...

Kurtuluş demek her şey demek.
Ben,
Sen,
O,
Cumhur demek...
Cumhur demek herkesi kucaklamak demek...

Mübarek olsun.
Yaşasın Cumhur'un Cumhureyeti...

Özlem Saba

Yelkensiz Gemi..

ve acıardı yine
umutları pekiştiren
bir deli yürek
çalgın denizlere açılan
yelkensiz bir gemi...

sözler de biterdi bir gün
paylaşılacak bir şey kalmamışsa
ya da hiç paylaşılmamışsa...

denizlerin en büyüğü içimizdeydi oysa
boşuna kürek çektik bunca yıl küçük göllerde...

sana söyleyecek çok şeyim var aslında
ama bir deli rüzgar, bir kanlı tufan var başımda...

ve diyorum ki;
her ne geldiyse başımıza
korkularımız yüzünden
yeniliyorsak sürekli hayata
seyirci kalmamızdandır olana bitene!

hani kapıyı ilk sen açma der ya anneler çocuklarına;
işte bu yüzden korkulara saldılar bizleri ...

oysa ne çok şey varmış hiç yaşamadığımız
ne insanlar varmış
ne yaşanmışlıklar varmış hiç tanık olmadığımız...

ne aşklar varmış varamadığımız...

ve şimdi vakit akşam sevgilim
düşünme artık ne olacağını
gün gitti gidecek
boş ver karanlık bulutları
vücutlarımız toprağına basalım sımsıkı...

Özlem Saba

Yeni Bir Sayfa

Beni mi soruyordun?

Eline fırçanı al.
Kırmızıdan uzak dur.
Kışkırır,
Kışkırtırım!

Yeşilde çok oyalanma!
Bana hep saadeti hatırlatır.
Üzer,
Üzülürüm!

Sakın mavi sürme tuvale!
Kanatlarım kırık.
Uçmayı hatırlar.
Kâhrolurum!

Mora sakın yaklaşma!
Çok severim.
Âşkı hatırlatır,
Seni de kahrederim!

Beyaza gelince dur!
Bir kömür al eline olabildiğince karala
İşte ben ordayım.
Siyahla beyazın tam ortasında.
Gri bir toz bulutunda...

Özlem Saba

Yeni Yıl

yeni yılını kutlamaya gelmişti.
oysa her gün birbirinin devamıydı.
koca bir yalandı.
yeni gün,
yeni ay,
yeni yıl...

ve zamanda hiç kesinti yoktu,
ışık yoktu,
acı yoktu
mutluluk yoktu.
som,
karanlık,
sistemli ve kuralcıydı evren...

kesintili olan sadece insandı!
insan algısı
ve insanca zamanlar.

aslında o da zamansız ve sonsuzdu.
bilmiyordu.
öylesine kutluyordu.

Özlem Saba

Yenik

Ah Şu benim aklımla gönlümün alıp verememişliği...
Hanginizi hanginize yeğlesem...

Ya aklım gitse başımdan,
Dolaşsam deli divane,

Ya kalbim dursa,
Girsem yerin yedi kat dibine.

Söyleyin bana,
Şimdi ben hanginizden vaz geçeyim?

Kendimden mi yoksa?

Özlem Saba

Yer Gök Aşk

Aşk'ı aramanın ayıp olduğunu söyledi çağımızın Molla Kasım'ı.

dedim;
sen benim bahsettiğim Aşk'tan ne anlarsın.
o zaman da anlamamıştın Molla efendi...

Özlem Saba

Yeri Yok!

Yeni bir ten tadarken;
içinden geçirdiğindir Aşk!

Sanki bir yerlerde düşmüş de;
kalkmayı unutmuş gibi bir şey!

Yuvarlanmanın yeri yok Aşk 'ta!
Ya düştüğün yere iyice yapış.

Ya da kalk, dimdik ayakta dur!

Özlem Saba

Yerlerimizi Değişebiliriz

Ben vakti gelmemiş acılarımın hesabını bile bugünden ödüyorum efendimiz.

Yerlerimizi değişebiliriz!

Özlem Saba

Yetmeli

yetmedi mi yalnızlığım?
öldüğüm tek başıma.
daha kaç defa ölmeliyim sıkılarak şu ranzada.

ne zaman bitecek bu can çekiş
nasıl telefı edeceğim zamanında yapamadıklarımı.

bu yürek daha ne kadar yalnız atacak.
kaç ayakkabı, kaç takvim eskiyecek aynı hatta.

kaç uykudan uyanacağım aynı sabahlara.

kaç soru soracağım birbirine benzeyen..

zincirlerimin sesi gelirken kulağıma...

Özlem Saba

Yıldız Feneri

ne kağıttan gemiler
ne de uçurtmalar
yetmiyor artık
içimdeki yolculuklara.

yırta yırta karanlıkları
kırıp kırıp yıldızları
yol yapmak lazım
güneşe uzanmaya

Özlem Saba

Yıldız Feneri

ne uçurtmalar.
ne de kağıttan gemiler.
yetmez oldu,
içimizdeki yolculuklara...

yırta yırta karanlıkları.
kırıp kırıp yıldızları.
fenerler yapmak lazım,
yarının çocuklarına...

hayat dediğimiz şey
sonu meçhul,
upuzun bir koridormuş
yapmamız gereken tek şey,
ışık saçmak sadece...

Özlem Saba

Yıldızlı * Aşk

Kanatların var mı ki senin?
Uçmayı düşlersin.

Göğün yedi kat üstündedir aşk,
Yetişemezsin.

Sade,
Şavki vurur yeryüzüne,
Sen yıldız zannedersin.

Özlem Saba

Yine Bana Dönüyor

Suç ne?
Suçlu kim?
Suç kime?

Ne yaptım?
Neden yaptım?
Kime yaptım?

Eğer bu sorularda saklı ise sır!
Bu ise gerçek,
O zaman her şeyin hakikati yine bana dönecek!

Özlem Saba

Yine mi?

sordu yüreği,
yine mi?

'her giden bir yenisini getiriyordu,
üzülecek bir şey yoktu.'
diye düşündü içi...

Özlem Saba

Yok Bilir Ancak Var'ın Kıymetini

ağır
gelirse
bir gün
sana
yüreğim.

hemen
şuracığa;
askıya as beni!

en çok
ihtiyacı
olan
alsın!

yok
bilir
ancak
varın
kıymetini...

Özlem Saba

Yok Oldu Şiiri

seni yazıyordum,
ama şiirimi kaydedemedim..,
yok oldu,
sistem dondu.
bu şiirin adı da,
yok şiir olsun!
tıpkı senin gibi...

Özlem Saba

Yokluğuna

Nil alıyor;

"insan yalnız kalamazmış.
yapamazmış.
dönüp durup yatağında,
uyuyamazmış."

ben de,
seninle uyuyorum günlerdir.
evirip çevirip,
yastık yapıyorum anılarımı.

Özlem Saba

Yokluk

Var mıydım ki yok olayım.
Yaşasın o ilahi kudrette yokluğumun varlığı.

Özlem Saba

Yol

İnsan mı yolda gider.
Yol mu insandan geçer.
Yoldur sanırım aslolan,
Yolcu her zaman gider...

Özlem Saba

Yol Ayrımı

Önce birebir başlar
Sonra bir'e dönüşür
Daha sonra bölünür her şey ikiye
Yatakta yastık
Ocakta kahve
Kimi az şekerli
Kimi sade...

Sonra iki yol çıkar önlerine.
Biri yürür,
Diğeri sayar olduğu yerde
İşte o zaman
Ölmaz ondan iyisi
Senden de daha kötü kimse.

Oysa herkes,
Kendisi olmuştur sadece...

Özlem Saba

Yolcu

her cümle bir kuyuya düşer bu yolculuğun sonunda,
eğer nereye gideceğini bilmezse yolcu...

her arayış bir uçurumun sonunda biter,
eğer bir büyücü değilse yolcu...

her mektup yazılır ama verilmez postaya,
eğer cesur değilse yolcu...

her çiçeğin rengi solar,
eğer bahçıvan değilse yolcu...

her uçurtma rüzgara takılı kalır,
eğer bir çocuk değilse yolcu.

her sevgi yenilgidir, her aşk tutsaklık
eğer bırakıp gitmesini bilmezse yolcu...

Özlem Saba

Yolculuk

ana rahminde çizilmişti sanđı,
bu yolculuğa yalnız çıkacağım.

arayacağımı,
kendimi didik didik edeceğimi
kim bilebilirdi ki?

Özlem Saba

Yoldaki İşaretler

Henüz kozasından çıkamamış bir ipek böceği misali
İçimde kendimi işliyorum.

Muhteşem sanatçının sanatını işlemesinden sual olunmazmış gibi...

Bilinçaltı, bilinçüstü hizmet ediyorum şu devri aleme...

Varlığının manasını bilmeyen bir şuarsuzun şuurunda,
Varla yok arasında,
Varlığını, varlığının sebebinden alan
Bir dişlinin parçalarından biriydim sadece...

Bunu bir tek ben fark ediyordum...

Çaresiz serüvenler düşünce bir kez akla,
Yoldaki işaretleri izlemekten başka şansı olmayan ipek böceğinin,
Bulamazsa, vuslatı yine kendi kozasına olacaktı..

Ve her daim yanacaktı...

Özlem Saba

Yolun Sonunda Bekliyorum

seni bekliyorum!
ben seni yolun başında değil,

nefes nefese,
yolun sonunda bekliyorum...

Özlem Saba

Yorgun Han

dediği gibi şairin;
"bir Express trenim ben
istasyonlara takılmam."

ya da kimsenin yorgun hân-ı değildir gönlüm.
yorgun düştüm,
duraksız duraklardan...

bende soluklanmaya değil,
bana yeni bir nefes olacak olan gelesin.

savaşmaktan değil,
sevişmekten yorgun deşelim bu kez...

Özlem Saba

Yorgun Sandal

Sen!
ellerin!
yorgun ellerin,
bir sandal gibi süzıldünüz ömrüme,
gözlerinden,
gözlerime aktı aşk.

sonsuzluğa uçar gibi
teslim oldu,
karıştı, ruhum ruhuna...

mani olamadım!

önce, rüzgara.
Sonra sana emanet nefesim.

tenime değen aksin
dudağımda,
bedenimde beliren o iz,
değişin dalga dalga,
batışın kumsalıma,

kesişi ufku mavinin,
izafi değil,
bundan böyle ,
kanundur sana gelişim.
senin oluşum.

ah sandal!
yükü umut,
yükü sevda sandal,
ne varsa benim kıyılarımda,
hepsi senden bir iz...

Özlem Saba

Yurdum Kalbine Ayan

Usulca geçtim yeryüzünü.
Ardında güneş vardı.
Deli rüzgârlar...

Kalbimde uluyan kurtlar vardı!
İnkarım yalnızlıklar...

Ne zaman bir yolculuğa çıksam,
Bir boyanın usulca dağılışı gibi olurum.
Yedi renginde gök kuşağının.

Gökyüzü cennetimdi.
Yeryüzü cehennemim.

Ben bu coğrafyada kaybolan bir şairdim.
Bir gün yurdumun kalbine ayan olur mu ki?!

Özlem Saba

Yusuf'un Aşkı

bir garip Yusuf'un
Züleyha'sı olduktan sonra dokunur oldu şarkılar yüreğime...

ey kuyu!
yerin yedi kat dibi.
göğün yedi kat üstü.
hanginizde var bu aşk?

bu hoş seda,
bu tutku?

üzerinize bassam,
neredeyseniz titreyeceksiniz.

bulutunuza varsam,
neredeyseniz ağlayacaksınız...

Özlem Saba

Yüreğiniz El Veriyorsa Tutuklayın Beni.

Doğdum; Annem mızımız bir bebek olduğumu söyledi. Sonra çok haylaz bir çocuk oldum. Daha sonra asi bir genç kız. Gençlik böyle dediler; Ah şu zamane gençleri deyip hayıflandı, iç geçirdiler. Öyle ya, asi olmak büyük bir suçtu. Bir an ben bile şaşırıdım! Geleceğim beni de endişelendirmeye başladı. Sahi durumum bu kadar vahim miydi?

Okula gittim; öğretmenlerim benden yaka silkti. Derste Laiklik dinsizliktir diyen hocamı sınıftan kovduğum için disiplin cezası aldım fakat ona da ceza aldırılmayı başardım. Siyaset o zamanlardan ilköğretime bile girmişmiş meğer. Orta dereceyle zar zor mezun ettiler beni. Çalışmaya başladım, böyle memur olmaz dediler. Tabi ya aralıksız otuz altı saat çalışmaya baş aldırılmak, memurluğa sığmayacak işlerdi. Hiç unutmam kızımın bir gün işe giderken bana, Anne! "Sen hemşire olma, anne ol" diye feryat ettiğini.

Evlendim; evlendiğim adam benden şikayetçiydi. Kadın kısmı bu kadar soru sormaz, sorgulamaz dedi. Çocuk doğurdum, yalnız bırakıldım, korkuyordum, bir süre bocaladım. Anneliği ve anneliğin dünyadaki en güzel şey olduğunu yine kendi kendime öğrendim.

Demem o ki dostlar yaralarımı hep kendime sardım..

Evliliğim bir sürü iniş çıkışlarla geçti. Onda da bir düzen tutturamadım anlayacağınız. Boşanmak istedim, dünya alem karşı çıktı. Kadın başına bir çocukla ne yaparsın dediler. Yaparım dedim! Şimdiye kadar ne yaptıysam onu yaparım dedim. Boşandım, o dünya alemin ne kadar haklı olduğunu anladım. Türkiye'de bir tek kadın başına olmuyormuş meğer, geç öğrendim. O dünya alemin tam da kendileri pis nefesi ile peşimde. Ben ise canımın, kızımın, bir de geçimimin derdinde.

Uzun bir süre bunalım takıldım. Çevremdekilerini yordum, yoruldum.. Bir kaç depresif ilaçla durumu idare ettim bir süre. Sonra yeniden evlendim. Çünkü mecbur kaldım. Kendimi korumanın tek yolunun bu olduğunu, ve her şeye gözümü yumup bir adamın yanında 'oturmanın' büyük bir akıllılık olduğunu geç de olsa anladım..

Komşu oldum; komşularımın günlere katılmadığım için onlar da benden şikayetçiydi. Vatandaş oldum Atatürkçü oldum diye ülkem de benden şikayetçiydi. Eş oldum annem de benden şikayetçiydi. Öğrenci oldum öğretmenlerim de benden şikayetçiydi. Memur oldum; amirlerim de benden şikayetçiydi. Eş oldum, sevgi, ilgi bekledim, hesap sordum eşim de benden şikayetçiydi. Anne oldum, işten eve gelemediğim için evladım da benden şikayetçiydi.

Ah şu benim hiçbir şeyi olduramamışlığım yok mu;

Söyleyin hakim bey, "asfalt kara, eşek kara, baht kara"
Ne yapsın zavallı Özlem şimdi...

Yüreğiniz el veriyorsa tutuklayın beni...

Özlem Saba

Yürüyorum

Durursam yıkılacağımı biliyorum.
Bu yüzden hep yürüyorum...

Özlem Saba

Zaman

evet zaman geçiyordu.
sadece geçmiyordu
geçerken vuruyordu anlar...

sonu mezarlıklara varan.
sinsi bir yolculuktu..

-ah, hain aman.

ve hiç bir ie yaramıyordu...
aldıkları her zaman,
verdiklerinden daha çoktu.

verdiği her şeyi,
acıta acıta tekrar alıyordu.

acı bile bazen,
zamanla daha çok alevleniyordu.

nefesimi bile benden çalan,
yine o aynı zaman değil miydi?

beni ona geç koyan.
celladım zaman...

Özlem Saba

Zaman Aldatışta..

birleşmişti an'lar.
akrebi koynuna almıştı.
yelkovan.

esrik rüzgarlar dolaşıyordu başında
işte o buluşma,
an'ların geçirdiği en büyük sarsıntıydı...

bedenler bir yanardağ,
duygular bir volkana dönüşmüştü...

-ateş sızıyordu zamanın dışına...

hani evren de
büyük sarsıntı ve patlamayla oluşmuştu ya,

olmak için,
yine usulca,
derinlerine inmek düştü aklıma.

zaman aldatışta...

Özlem Saba

Zamanın İçinden

aylardır kapının eşiğindeyim.
bir teki içerde, bir teki dışarda kunduramın.
zamanı durmuş, göçmekte olan bir kelebeğin
vakitle müjdelenişini bekleyişi gibi,
öylece bekliyorum...

-gözlerim bir noktaya ilişti sonra,
yelkovan sürekli akrebi es geçiyordu!

demek zaman da hep böyle ilerliyordu,
güçlü olan, zayıfın gücünü yokluğuyla sınıyordu!
peki sevginin gücü neye göre ölçülüyordu?
ağır aksak ilerleyen akrep,
son sözü hep o söylemiyor muydu,

-dilimde eski bir şarkı vardı,
neydi o?

"biliyorum artık, çok geç diyeceksin,
aşkımlı bilsen de dudak bükeceksin.

...
gözyaşlarım da, demek hepsi boşmuş,
zavallı kalbim, hep boşuna koşmuş."
anlamadın , anlatamadım, anlamamışsın Aşk(mı)ı sen.
/...!

Özlem Saba

Zamanın Mavi Yeleleri

Bir an vakit dursa.
Ve tutsak mavi yelelerinden zamanı.
Düşler biriktirsek yeniden,
Uzak diyarlara...

Zamanın sonuna sallanırken anılar.
Bir çocuğun salıncağı sanıp,
Sarılabilsek yeniden umutlara.
Unutulmaya yüz tutmuş oyunlar oynayabilse çocuklar ,
düş bahçelerimizde.
Gülümsese yine, vakit var dese.
Koşsa tüm masumiyetiyle, sarılsa, öpse...

Korkarım!
Korkar oldum hayal kurmaktan,
Öldürdüler onları da görürlerse...

Özlem Saba

Zamansız Yolculuklar

Bazen habersiz başlar yolculuklar.
Peşine takılıp gittiğin düşler ...

Ve;
İçinde bulunduğun serüvenin hayatından neler kopardığını ansızın anlarsın.
İşte o yol ayrımına geldiğinde, fakatlı, lakinli cümleler kurmaya başlarsın.
Aklın bir yerde, kalbin başka bir yerde kaldı mı,
cehennem çukurlarını andıran bir karanlık başlar içinde.

Sorgular, nedenler, niçinler takıldı mı bir kez pesine,
Kendi kurdu tarafından kemirilen bir söğüte benzersin,
Bedeni kof, dalları gökyüzüne uzanmaya çalışan...

Geçmiş ve gelecek bir olup hesap sormaya başladı mı bir kez insana,
Yolculuklar kaçınılmaz olur.
Ta ki, burada son, orada ilk nefese kadar...

Özlem Saba

Zavallı Aşık

Kendi duygusal zavallılığımı gizlemek için ardına saklanmaya çalıştığım aşk,
Bilakis açık etmişti her şeyimi...

Öylece yığılıp kalmıştım kucağına.
Vah zavallı aşık ben!

Özlem Saba

Zehir Tadında....

tekin olmayan yalnızlıklara dalıyorum.
her gün dipsiz bir kuyuda sabahı karşılıyorum...

ve zehir tadında bir şekeri somuruyorum...

korkulu rüyalara dalıyorum uyanmamacasına.
ve yalanlar söylüyorum yarının Aşklarına
kendime de söylediğime hiç aldırmadan.
her an, bekliyormuş gibi yapıyorum...

Özlem Saba

Ziyan

Yanlış tanımlanan sevgi ve yanlış kullanılan bilgi zarar ve ziyandan başka bir şey değildir...

Özlem Saba